COLECȚIA

Iubiri de poveste

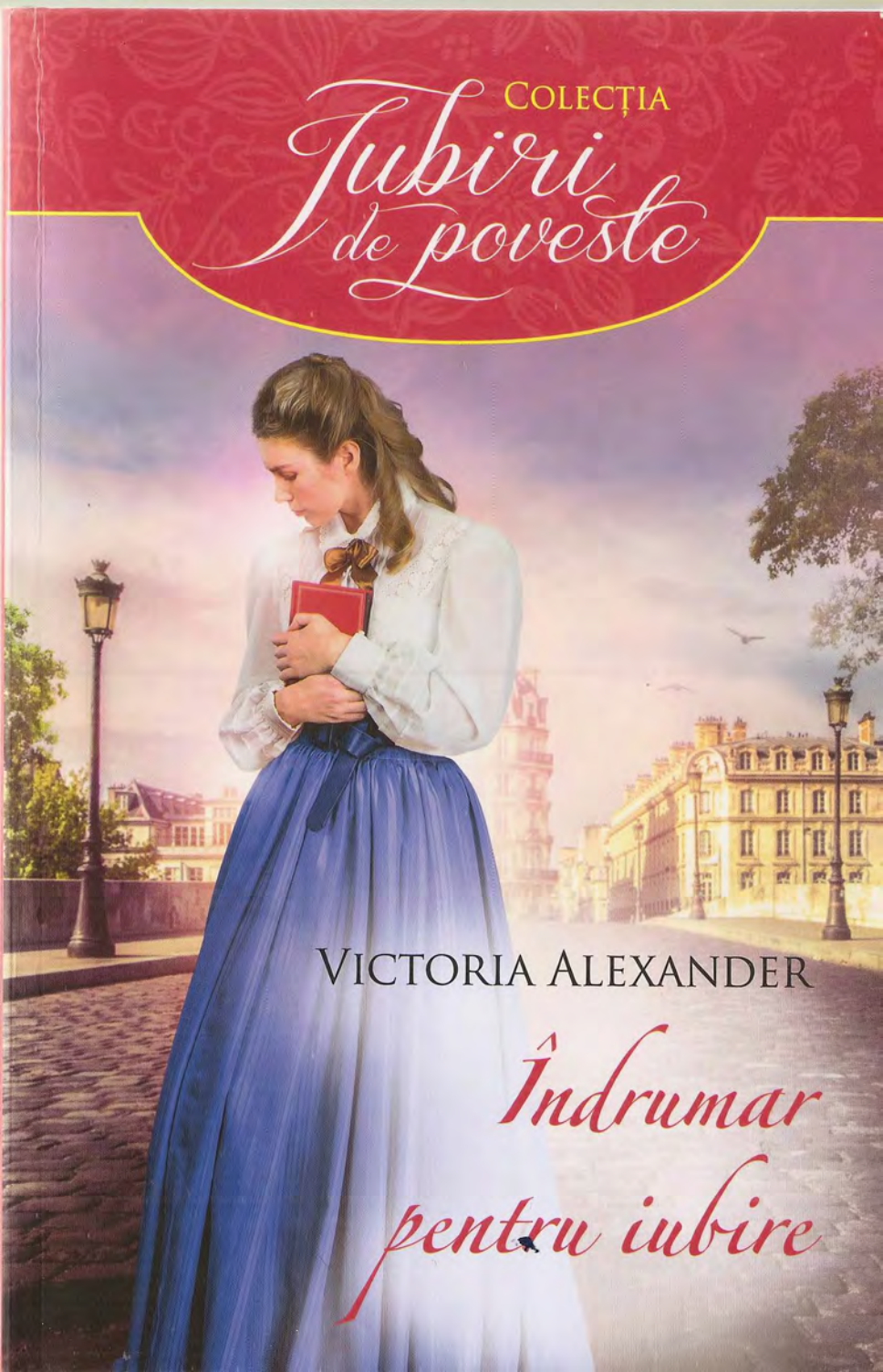

VICTORIA ALEXANDER

Îndrumar pentru iubire

SERIA
„SOCIETATEA DOAMNELOR CĂLĂTOARE"

Este într-adevăr prea mult pentru un bărbat obișnuit cu o viață de petreceri să se poarte ca un contabil scorțos doar pentru a moșteni averea pe care o merită. Dar Derek Saunders este nevoit să facă asta atunci când unchiul său, contele de Danby, îl amenință că îi taie toate fondurile dacă nu începe să se ocupe de treburile domeniului. Derek își descoperă astfel talentul pentru afaceri, dar și faptul că mătușa lui preferată a înființat, împreună cu niște prietene, Societatea Doamnelor Călătoare – o afacere nesăbuită și posibil frauduloasă. Iar când una dintre membre dispare fără urmă, ce poate face Derek decât să accepte provocarea de a o găsi? Prin urmare, ajunge să o însoțească pe cea mai enervantă femeie din lume în cel mai romantic oraș din lume, ca să o ajute să își găsească ruda pierdută.
India Prendergast încearcă să dea de urma verișoarei ei pornite într-o călătorie organizată de Societatea Doamnelor Călătoare. Ea este convinsă că organizația jecmănește femeile credule și că nu poate avea nici un pic de încredere într-un bărbat cu o reputație atât de scandaloasă ca Derek Saunders. Dar în timp ce se luptă să nu se lase vrăjită de zâmbetul lui păcătos și de farmecul Parisului, în loc să găsească o călătoare pierdută, India ar putea să-și piardă nu doar bagajul, ci și capul, și inima.

Victoria Alexander se numără printre autorii ale căror romane sunt o prezență constantă în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2333-1
9 786063 323331

Alma

The Lady Traveler's Guide to Scoundrels & Other Gentlemen
Victoria Alexander
Copyright © 2017 Cheryl Griffin
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele,
locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt
folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Îndrumar pentru iubire
Victoria Alexander

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Îndrumar pentru iubire / Victoria Alexander
trad.: Iulia Bodnari – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2333-1

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICTORIA ALEXANDER

A. M

Îndrumar pentru iubire

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

Capitolul 1

Când vă decideți asupra unei agenții care să vă ajute în pregătirile pentru călătorie, cereți referințe de la cel puțin trei clienți mulțumiți. Fără această prevedere, o doamnă care călătorește nu știe niciodată ce s-ar putea întâmpla și, mai rău, unde s-ar putea întâmpla.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

Londra, 1889

Cu siguranță că nu arăta ca un loc în care doamnele vârstnice, de familie bună, erau jecmănite de economiile de o viață. Totuși, asta era, se gândi India Prendergast privind printre gene.

India își stăpânea cu greu dorința de a bate din picior de nerăbdare. Era a doua la rândul care se formase în fața mesei de lângă ușă, într-una din sălile de conferință mai mici din impunătoarea casă din Bloomsbury ce adăpostea Clubul Exploratorilor. Mai multe femei sporovăiau lângă masa cu gustări de lângă perete. Altele se așezaseră pe șirurile de scaune din fața unui pupitru. Doamna corpolentă din fața ei purta o pălărie înaltă plină de panglici, complet nepotrivită cu vârsta ei, și nu părea să se grăbească, chiar dacă în scurt timp trebuia să înceapă conferința „Ce trebuie să ia neapărat o doamnă care călătorește". Nu, doamna din fața ei nu părea să acorde nici o atenție timpului și pălăvrăgea veselă cu femeia care stătea la masă, de parcă nu ar mai fi fost nimeni la rândul din spatele ei.

Dacă cineva ar fi avut amabilitatea de a răspunde la scrisorile prin care cerea informații despre locul în care se afla scumpa ei verișoară, Lady Heloise Snuggs, India nu s-ar fi aflat acum acolo. În ciuda numelui ei exotic – o cruce pe care India învățase de mult să o poarte –, nu simțea nici o dorință de a călători și nu aprecia deloc vraja aventurilor de pe tărâmurile de departe. Nu înțelegea ce îndemna o femeie, de altfel sănătoasă la minte și rațională, către astfel

de nebunii. Nu, singurul lucru care o adusese astăzi aici era o îngrijorare periculos de apropiată de o teamă cumplită.

Trecuseră aproape șase săptămâni de când primise ultimul bilet scurt de la Heloise și, chiar având în vedere lipsa de eficiență a serviciului poștal în afara imperiului britanic, nu era ceva caracteristic pentru ea. De fapt, până atunci, India primise câte două scrisori pe săptămână, scrisori în care verișoara ei deborda de încântarea pentru explorarea unor locuri despre care citise numai în cărți. Heloise visase dintotdeauna să călătorească în toată lumea. Când descoperise existența Societății de Asistență și Ajutor pentru Doamnele Călătoare – mult mai puțin impunătoare decât orice societate condusă de bărbați –, visul acela devenise realizabil.

Camera se umplea încet cu alte doamne, majoritatea trecute evident de cincizeci de ani, la fel ca Heloise. Și, exact ca Heloise, se părea că toate visau aventuri incitante în locuri exotice, însoțite fără îndoială de un străin chipeș și viril, sau cel puțin asta era părerea Indiei. „Ce prostie fără margini!"

Chiar dacă nu fusese de acord ca Heloise să navigheze timp de trei luni și să descopere lumea de dincolo de țărmurile Angliei, India nu se putuse hotărî să își exprime îngrijorarea și să potolească entuziasmul verișoarei sale. Nu o văzuse niciodată pe Heloise atât de entuziasmată. Cu toate acestea, unei doamne care călătorește singură i se poate întâmpla orice, chiar dacă Heloise era însoțită de camerista ei – *mademoiselle* Marquette, franțuzoaica aceea competentă și cu picioarele pe pământ. Poate că dacă și-ar fi dat pe față îngrijorarea...

India îndepărtă cu fermitate gândul acesta, dar nu reuși să scape la fel de ușor de presimțirea teribilă care îi apăsase sufletul în ultimele săptămâni. Oricum, era cât se poate de sigură că Heloise nu ar fi ascultat-o. Totuși, nu avea să și-o ierte niciodată dacă i se întâmpla ceva. India nu era adepta emoțiilor frivole, dar Heloise își câștigase locul în inima ei chiar din momentul în care se întâlniseră.

Cu douăzeci de ani mai mare decât ea, Heloise era verișoara mamei ei și singura rudă pe care o mai avea India pe lume. Ea îi plătise educația la Academia Domnișoarei Bicklesham pentru Tinere Doamne Desăvârșite și pusese deoparte destui bani ca să îi ofere o dotă respectabilă, dacă era cazul. Din fericire, nu fusese cazul. Foarte puținele lucruri pe care le observase India la bărbați nu o îndemnau deloc să își lege viața de unul dintre ei pentru tot restul zilelor.

Heloise venise în ajutorul Indiei când avusese nevoie, și India avea de gând să facă același lucru pentru ea acum. În plus, gândul de a o pierde era mai mult decât putea îndura.

În cele din urmă, doamna din fața ei se ridică, iar India făcu un pas înainte.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară? spuse femeia blondă din spatele mesei, zâmbindu-i.

– Aș vrea să mă alătur Societății Doamnelor Călătoare, răspunse ferm India. Patronul ei, Sir Martin Luckthorne, îi sugerase că cel mai bun mod de a afla unde se afla verișoara Heloise era să se alăture chiar ea societății.

– Ce încântător!

Blonda radia. Neîncrederea Indiei se mai topi în fața zâmbetului ei sincer, care părea cea mai bună parte a ei. Oh, nu era neatrăgătoare, dar nici nu era deosebit de drăguță. Nu era o femeie pe care să o observi pe stradă, apreciativ sau depreciativ. În privința aceasta, semăna cu India, și gândul acesta o făcu să simtă o ușoară undă de regret. Totuși, nu avea ce face. Așa că îi întoarse zâmbetul. Și vârsta femeii părea apropiată de vârsta ei, așa că mai aveau ceva în comun. Amândouă se apropiau de treizeci de ani, și era clar că erau cele mai tinere doamne din încăpere.

– Înseamnă că aveți de gând să călătoriți?

India ezită.

– În momentul acesta, nu știu sigur ce planuri am.

– Oh. Blonda se încruntă. Majoritatea membrelor noastre se înscriu exact pentru a-și planifica viitoarele călătorii.

– Eu *vreau* să îmi planific viitoarea călătorie, minți India. Doar că nu știu *când* va avea loc.

– Asta e altceva, nu-i așa? încuviință blonda înțelegătoare. Înțeleg foarte bine. Unele dintre noi nu au mijloace ca să se plimbe prin lume, doar pentru că își doresc s-o facă. În glasul ei se simți o notă hotărâtă. Totuși, Societatea Doamnelor Călătoare a fost înființată exact pentru a face pregătiri de viitor.

– De către călătoare experimentate, presupun? întrebă India, deși știa foarte bine cine erau pretinsele fondatoare ale organizației.

– Oh, vai de mine, da. Ochii femeii străluciră de mândrie. Cu siguranță că ați auzit de Sir Charles Blodgett?

– Nu sunt sigură...

– A fost destul de faimos pentru călătoriile, expedițiile și explorările sale. Unul dintre primii membri ai Clubului Exploratorilor. Cred că Lady Blodgett l-a pierdut acum zece ani.

India încuviință, neștiind sigur dacă Sir Blodgett murise sau se pierduse pur și simplu în junglele unei țări fierbinți, oribile și necivilizate.

– Lasă-mă să mă gândesc, unde am rămas? Fruntea femeii se încreți. Oh da, vă spuneam despre fondatoarele societății – Lady Guinevere Blodgett și scumpele ei prietene, doamna Persephone Fitzhew-Wellmore și doamna Ophelia Higginbotham. De fapt, sunt mai mult surori decât prietene. Toate au fost căsătorite cu bărbați aventuroși, cărora le plăceau călătoriile, deși Sir Charles a fost cel mai faimos dintre ei. Toate sunt văduve acum, bietele și scumpele de ele, dar știu multe despre greutățile unei călătorii și despre aventurile peste care poți da traversând globul cu un cargobot sau călătorind pe Nil cu o felucă sau...

– Deci Lady Blodgett și prietenele ei planifică tururile și călătoriile pentru membri? o întrerupse India, încercând să își ascundă nerăbdarea.

– Ar fi normal, nu-i așa? Sunt atât de experimentate. Femeia se opri. Deși trebuie să mărturisesc că eu nu cunosc atât de bine mersul treburilor, deși m-am alăturat societății la puțin timp de la fondarea ei. Am început să îmi ofer ajutorul aici de abia săptămâna trecută – ca o favoare pentru doamna Higginbotham și celelalte doamne – până vor angaja pe cineva care să conducă organizația. Societatea a crescut mult mai repede decât se aștepta toată lumea.

– Societatea e relativ nouă, nu-i așa? Era altă întrebare al cărei răspuns îl cunoștea deja, dar nu ai de unde să știi ce informații poate ascunde o persoană care se pretinde mai puțin informată decât este.

– A început acum opt luni, și eu cred că era mare nevoie de ea, spuse femeia cu buzele strânse într-o linie fermă. În zilele noastre și în epoca aceasta nu există nimic care să împiedice o femeie să călătorească în toată lumea, dacă și-o dorește.

– Nimic în afară de... resursele financiare, răspunse India, studiind-o cu atenție.

– În afară de asta, bineînțeles. Și cred că și de teama de necunoscut. Clătină din cap. E destul de trist să nu ne urmăm dorințele inimii pentru că ne temem că s-ar putea să nu fie așa minunate precum sperasem.

India încercă să nu se holbeze la ea, dar era clar că femeia făcea parte dintre visătoarele cele mai nerealiste.

– Care sunt costurile? Cotizația de membru, vreau să zic?

– Ah, da, bineînțeles. O liră pe lună dacă plătiți lunar, și zece lire pe an dacă plătiți în avans.

– Și ce acoperă suma aceasta?

– Conferințe despre călătorii – conferințele se țin de obicei o dată pe săptămână – și întâlniri cu femei care au același țel ca și dumneavoastră. Însă cea mai mare parte din taxa lunară e pusă deoparte ca să asigure organizarea itinerarului viitoarei călătorii.

– Deci când mă voi hotărî să călătoresc efectiv, spuse India alegându-și cuvintele cu mare grijă, voi fi plătit deja toată suma pentru organizarea transportului, alegerea hotelului, ghidurile de călătorie și alte lucruri asemănătoare?

– În cea mai mare parte, deși cred că mai există o taxă insignifiantă care acoperă cheltuielile suplimentare ce revin din alegerea itinerarului. E ceva la care trebuie să vă așteptați, bineînțeles. Femeia alese un formular tipărit dintr-un morman de hârtii. Acum, dacă vreți să completați asta și vă hotărâți să vă întoarceți, puteți să mi-o aduceți împreună cu taxa. Puteți lua parte la prima conferință fără să plătiți nimic.

– Mulțumesc, cât de generos din partea dumneavoastră! „Sau cât de inteligent!"

– Pentru nimic, spuse blonda ridicându-se în picioare și întinzându-i Indiei hârtia. Nu se poate să nu vă placă poveștile și cuvintele înțelepte ale doamnei Blodgett. Dacă aveți cea mai mică scânteie de dorință pentru a călători, Lady Blodgett o va transforma într-o vâlvătaie. Zâmbi. Trebuia să mă prezint. Eu sunt domnișoara Honeywell și sunt sigură că o să vă alăturați societății noastre.

– Eu sunt domnișoara Prendergast, răspunse India înclinându-se politicos, și bănuiesc că aveți dreptate. Din nou, simți un fior acut de vinovăție. Pur și simplu nu era obișnuită să îi înșele pe alții. Câți membri aveți?

– Cred că suntem mai mult de nouăzeci.

– E foarte impresionant.

– Este, într-adevăr. Societatea se întrunea la început în salonașul doamnei Blodgett, dar acum suntem prea multe. Datorită îndelungatei asocieri dintre soții doamnelor și Clubul Exploratorilor, societatea a primit un birou aici și ni s-a permis să folosim această încăpere de trei ori pe săptămână, pentru întruniri și conferințe.

– Cât de generos!

Femeia râse ironic.

– Nu puteau refuza cererea văduvei lui Sir Charles Blodgett.

– Cred că nu. India se forță să pară indignată. Nu era deloc greu, pentru că indignarea era cel mai blând dintre sentimentele ei. Dacă societatea ar fi fost mai deschisă și ar fi răspuns de la început la întrebările ei despre Heloise, nu ar fi cercetat niciodată natura suspectă a organizației. Nici nu ar fi început să pună întrebări și să primească răspunsuri cu totul nesatisfăcătoare. Vă rog să-mi mai spuneți ceva despre Lady Blodgett și celelalte doamne. Par atât de încântătoare.

– Ei bine, o cunosc pe doamna Higginbotham de câțiva ani. Ea și celelalte doamne îmi cunosc situația și...

India se gândi că domnișoara Honeywell era cea mai sinceră femeie pe care o cunoscuse vreodată sau o actriță talentată. Cu cât o auzea pe blondă dându-i înainte cu virtuoasa Lady Blodgett și cohortele ei, cu atât mai puternică era bănuiala Indiei că domnișoara Honeywell era complet nevinovată. Și ea se încrezuse dintotdeauna în capacitatea ei de a citi oamenii.

Dacă cele trei doamne erau la fel de nevinovate cum i se păreau domnișoarei Honeywell, poate că exista într-adevăr un bărbat în spatele scenei, manipulându-le pe sărmanele bătrâne ca un maestru păpușar. Aceasta era bănuiala inspectorului Cooper de la Scotland Yard. Acesta vorbise cu India la cererea lui Sir Martin. Dar oricât de impetuos era acesta, cu părul lui blond ușor zbârlit și aerul solid și autoritar, o enervase peste măsură, refuzând să înțeleagă că dispariția lui Heloise era un motiv de gravă îngrijorare. În schimb, îi spusese că lipsa veștilor de la verișoara ei era cauzată fără îndoială de proasta funcționare a serviciului poștal din celelalte țări. Adăugase apoi, ca și cum ar fi vrut s-o pedepsească oarecum, că pe lângă toate acestea Heloise era o persoană adultă însoțită de altă persoană adultă, și că probabil se distra atât de bine, încât uitase pur și simplu să scrie acasă. Nu voise să admită nici că Societatea Doamnelor Călătoare ar fi avut ceva suspect. Și, având în vedere că nu mai existau alte plângeri cu privire la această societate, autoritățile nu puteau face nimic. Bineînțeles că India se plânsese cu glas destul de ridicat, dar se părea că plângerile unei singure femei erau insuficiente. Și în timp ce pronunța verdictele cu o sclipire amuzată și condescendentă în ochi, India de abia se putu stăpâni să nu îi șteargă rânjetul de pe față cu o palmă.

– Trebuie să vă prezint unora dintre doamne. Domnișoara Honeywell o conduse pe India spre un grup adunat lângă masa cu răcoritoare. Veți observa că majoritatea sunt mult mai în vârstă decât dumneata sau decât mine, dar veți afla că aveți multe în comun.

O viață întreagă de economii, fără îndoială, și o slăbiciune față de destinațiile îndepărtate.

– Îmi imaginez.

– Doamnă Vanderkellen, se adresă domnișoara Honeywell doamnei care stătea în spate. Permiteți-mi să v-o prezint pe...

Domnișoara Honeywell o prezentă și altor doamne, care așteptau cu mare nerăbdare conferința din ziua aceea. Fără nici o excepție, toate doamnele pe care le cunoscu erau văduve sau fete bătrâne. După câteva minute, India și domnișoara Honeywell ocupară două dintre puținele scaune libere pentru conferință. Camera se umplu-se aproape complet după sosirea Indiei. Era evident că societatea se descurca destul de bine.

O femeie vârstnică păși în față, cu pași vioi. Alte două doamne bătrâne, la fel de entuziaste, veneau în urma ei, oprindu-se ici și colo ca să salute femeile așezate pe un ton fermecător și grațios, de parcă ar fi fost toate prietene vechi și apropiate, și nu păstori care conduceau turma inocentă spre a fi jefuită de toate economiile.

– Lady Blodgett va vorbi astăzi, spuse domnișoara Honeywell cu o voce calmă, care nu reușea totuși să îi ascundă entuziasmul. Celelalte doamne vârstnice sunt doamna Fitzhew-Wellmore și doamna Higginbotham. Vă vor plăcea, domnișoară Prendergast. Sunt minunate toate trei și extrem de drăguțe.

– De abia aștept să le cunosc, spuse India cu o doză de prefăcută ardoare.

Înainte de sosirea ei, nu fusese sigură dacă era mai înțelept să se confrunte cu doamnele care conduceau societatea și să le ceară ajutor pentru a o găsi pe Heloise sau să urmeze sfatul lui Sir Martin de a aștepta până afla unde era Heloise. Și de a afla, dacă se putea, dacă aceasta era o întreprindere legitimă sau o societate frauduloasă, menită să scoată bani pe orice cale de la femeile mai vârstnice. Și, în mod ciudat, lucrul acesta devenise aproape la fel de important ca și recuperarea verișoarei ei.

Lady Blodgett își luă locul la pupitru, iar celelalte două se așezară pe scaunele din spatele și din dreapta ei. Fie că erau sincere în acțiunile lor, fie că nu, habar nu aveau de disciplină. Lady Blodgett continuă să discute cu o femeie așezată pe rândul din față; celelalte două

femei de pe podium salutară alte femei, apoi schimbară comentarii animate. De fapt, întreaga încăpere răsuna de zumzetul vocilor feminine. Păi, la cât erau de dezorganizate, se putea foarte bine ca scopul lor să nu fi fost jecmănirea femeilor impresionabile; poate că erau pur și simplu prea împrăștiate ca să le mai poată ține evidența.

– Bănuiesc că membrii societății călătoresc întotdeauna în străinătate?

– Deloc, spuse domnișoara Honeywell. Cel puțin nu încă. Nu cunosc aproape pe nimeni care să fi călătorit de fapt în afara Angliei. E nevoie de mult timp și de multe pregătiri ca să organizezi o călătorie în Orient sau în insulele grecești sau în deșerturile Egiptului.

– Mult timp și multe taxe?

– Ei bine, trebuie să fii pregătit, încuviință domnișoara Honeywell. Și conferințele doamnelor fac exact asta.

– Înțeleg. Și cu cât stăteai mai mult în Londra, plătind taxe lunare, cu atât mai pline deveneau cuferele Societății Doamnelor Călătoare. Nu-i așa că era un gând interesant?

Una dintre doamne, poate doamna Fitzhew-Willmore, sau poate doamna Higginbotham, se ridică dintr-odată, se apropie de Lady Blodgett și îi șopti ceva la ureche. Lady Blodgett clipi și privi spre capătul încăperii, apoi oftă și zâmbi într-un mod resemnat. India îi urmă privirea.

Un gentleman cu o expresie încruntată și un săculeț de piele în mână o privea cu ferocitate pe bătrâna doamnă. Era foarte chipeș, cu părul întunecat și umerii largi, și părea excepțional de înalt. Dar multe persoane i se păreau înalte Indiei, care era mai scundă decât și-ar fi dorit.

– Cine e? o întrebă ea pe domnișoara Honeywell.

– Lordul Fermecător, spuse domnișoara Honeywell cu un oftat șoptit.

Într-adevăr, bărbatul acela avea ceva, poate un aer de încredere, sau poate siguranța cu care pășea și felul în care își ținea bărbia, ceva care părea să afirme sus și tare că era *fermecător*, în ciuda expresiei lui serioase.

– Îl cheamă Fermecător?

Domnișoara Honeywell își îndepărtă repede privirea de la el, cu ochii mari.

– Nu am spus că... oh, vai de mine! Fața ei era roșie ca focul. Am spus asta cu glas tare?

– Mă tem că da.

Chiar dacă nu avea prea multă răbdare cu femeile care visau la bărbați, oricât de atrăgători ar fi fost aceștia, India simțea totuși o oarecare simpatie față de ele. Bărbații care arătau ca lordul Fermecător preferau rareori ființele obișnuite ca domnișoara Honeywell sau, dacă tot veni vorba, ca India însăși.

– Nu știu ce m-a apucat, spuse aceasta în șoaptă pe un ton inaudibil. Ar fi trebuit să spun elegant. Zâmbi strâmb. Nu, numele lui nu e Fermecător sau Elegant, bineînțeles, și nici nu e lord, cel puțin nu încă. Dar e moștenitorul contelui Danby. E domnul Saunders. Lady Blodgett e mătușa mamei lui.

– Îmi cer scuze, dar se pare că vom avea o mică întârziere, anunță Lady Blodgett. Vom lipsi doar câteva minute, dar până ne întoarcem vă rugăm să vă serviți cu ceva de pe masa cu gustări. Și, oh – privirea ei zbură peste doamnele așezate – unde e domnișoara Honeywell?

– Da? spuse domnișoara Honeywell ridicându-se.

– Fii drăguță, Sidney, și împarte broșurile de săptămâna asta.

Lady Blodgett zâmbi și își urmă prietenele spre ieșire. Zâmbeau toate trei, dar India ar fi pariat că ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte în momentul acela. Domnul Saunders deschise ușa, și cele trei femei ieșiră una după alta.

India se ridică.

– Vine des pe aici?

– Chiar nu aș putea să spun, răspunse încruntată domnișoara Honeywell. A fost săptămâna trecută. Atunci l-am văzut pentru prima dată, dar, așa cum am spus, sunt nouă în poziția aceasta.

– Lady Blodgett și celelalte doamne nu păreau prea fericite să-l vadă, zise India privind în continuare spre ușă.

– Nu, mă tem că nu. Glasul domnișoarei Honeywell deveni gânditor. La început, Lady Blodgett a părut destul de mulțumită să-l vadă. Dar nimeni nu a mai părut mulțumit după ce domnul Saunders și doamnele s-au întâlnit în particular. De atunci nu au mai fost la fel de vesele ca de obicei.

– Înțeleg, murmură India. Totuși, chiar dacă legătura domnului Saunders cu doamnele părea importantă, nu era prea sigură de semnificația ei.

O parte din ea spera că Societatea Doamnelor Călătoare era legală. Dar dacă era așa, de ce nu răspunsese nimeni la întrebările ei referitoare la Heloise? Dacă doamnele care conduceau societatea nu luau pur și simplu bani pentru servicii pe care nu le ofereau de fapt,

de ce nu ar fi vrut să facă tot ce le stătea în puteri ca să recupereze pe una dintre membrele lor? Nu, era clar că aici era ceva în neregulă.

Chiar dacă nu voia s-o recunoască, era posibil ca inspectorul Cooper să fi avut dreptate. Se putea să existe un bărbat în spate.

Și devenea foarte evident cine era bărbatul acela.

Totuși, pentru moment, toate erau doar speculații. Era mult mai bine să înfrunte atitudinea superioară și disprețuitoare a inspectorului după ce afla unde era Heloise, și după ce era în stare să prezinte dovezi că înființase cineva o organizație cu singurul scop de a lua bani de la persoanele care nu și-o puteau permite deloc. Și mai rău – de a le fura îndrăgitele visuri de a ajunge pe tărâmuri îndepărtate.

Hotărârea Indiei se întări. Foarte atractivul domn Saunders era poate în stare să păcălească trei doamne bătrâne și nevinovate și să le facă să prezinte oamenilor planul său infam, dar India Prendergast era făcută dintr-o materie mai dură. Nu avea să-și găsească liniștea până nu o vedea pe Heloise în siguranță acasă. Și dacă fusese clintit măcar un fir din părul scumpei ei verișoare, avea să aibă grijă ca domnul Saunders să își petreacă restul zilelor în închisoare.

Nu conta cât de elegant și fermecător era.

Capitolul 2

– Doamnelor, vă rog să aveți amabilitatea de a lua loc, spuse Derek Saunders cu vocea lui cea mai fermă și la obiect.

Până în urmă cu câteva zile, Derek nu știuse că avea o voce fermă, la obiect. Dar, până în urmă cu câteva zile, nici nu avusese nevoie de o asemenea voce.

– Sper că ai de gând să fii concis. Mătușa Guinevere îi aruncă o privire mustrătoare și se așeză pe unul dintre scaunele surprinzător de confortabile, îmbrăcate în piele, din cel mai îndepărtat capăt al camerei neocupate pe care pusese mâna Societatea Doamnelor Călătoare. Derek nu știa nici acum cum reușise mătușa lui și cohortele ei de prietene să convingă Clubul Exploratorilor să le dăruiască nu doar o încăpere care să le slujească drept birou, ci și o sală de conferințe, pentru o taxă aproape simbolică. Bănuia că bătrânele doamne

se folosiseră de importanța răposaților lor soți în acest club exclusiv masculin cu îndemânarea neabătută a unui țintaș de frunte.

– Avem membre care așteaptă cu nerăbdare conferința lui Gwen, domnule Saunders, sublinie doamna Fitzhew-Wellmore.

– Și e nepoliticos să le facem să aștepte. Doamna Higginbotham își strânse buzele într-o linie dezaprobatoare. Extrem de nepoliticos.

– Și noi nu vrem să fim nepoliticoși, nu-i așa? Derek deschise săculețul pe care i-l dăruise unchiul său, cu speranța că avea să-l încurajeze să lucreze mai mult și să se distreze mai puțin, scoase un teanc de hârtii și le puse pe birou. Apoi se așeză pe scaunul din spatele biroului și le privi printre gene, pentru că mișcarea aceasta se potrivea cu vocea fermă și la obiect. Mai ales nu atunci când le luați banii, înșelându-le în modul cel mai jalnic.

Toate cele trei doamne înghițiră în sec. Gestul i se păru nesincer și bine repetat. De la prima lui vizită din săptămâna anterioară, hotărâseră fără îndoială care avea să fie răspunsul lor exact la ceea ce descoperise. Evident, intenția lor era să acționeze de parcă ar fi fost cât se poate de nevinovate și de inocente.

– Scumpul meu băiat, habar nu avem la ce te referi.

Doamna Fitzhew-Wellmore făcu ochii mari, cu prefăcută uimire.

– Și eu, una, găsesc comentariul tău cam prea insultător, pufni doamna Higginbotham. Înșelându-le jalnic, ce să zic.

– Sunt sigură, Derek, că nu e decât o confuzie din partea ta. Probabil o simplă neînțelegere. Mătușa Guinevere îi oferi zâmbetul împăciuitor pe care i l-ar fi adresat unui băiețel, de parcă el ar mai fi avut șase ani. Sunt sigură că va fi ușor de clarificat.

– Mă îndoiesc.

Amestecă hârtiile care detaliau acțiunile Societății Doamnelor Călătoare ca să își dăruiască lui însuși, și lor, un moment de pregătire. Impresionantul teanc cuprindea registrul înscrierilor, cererile de înscriere, itinerarele propuse pentru membre, înțelegerea dintre societate și Clubul Exploratorilor și câteva dintre broșurile societății. De fapt, el repetase cu exactitate ceea ce plănuia să le spună, dar una era să repeți și alta să le-o spui în față acestor ființe înșelătoare, care păreau cât se poate de virtuoase. Totuși, nu avea încotro.

Înainte ca mama lui să plece în Europa cu actualul său tată vitreg – cel de-al treilea soț – în urmă cu mai bine de o lună, îi ceruse să o supravegheze pe mătușa Guinevere, sora mamei ei, fiindcă scumpa de ea înainta în vârstă și, în afară de două prietene de-o viață, era singură pe lume. Derek era una dintre puținele rude pe care le mai

avea Lady Guinevere, și datoria lui era să se asigure că acesteia îi mergea bine, nu-i așa? O datorie care nu era deloc dificilă, subliniase mama lui, și care avea să arate în mod foarte clar că își accepta în cele din urmă responsabilitățile. Și, în acest moment anume din viața lui, nu ar fi vrut nicidecum să pară iresponsabil, nu-i așa? Având în vedere că unchiul Edward, contele de Danby, profitase de cea de-a treizeci și doua aniversare a lui Derek, care avusese loc cu șase luni în urmă, ca să-l amenințe că îi va tăia venitul curent și mult din moștenirea îndelung așteptată, dacă nu își schimba viața frivolă și nepăsătoare și nu începea să se poarte așa cum ar fi trebuit să se poarte viitorul conte de Danby, un comportament iresponsabil era ultimul lucru de care avea nevoie Derek.

În alte împrejurări, ar fi fost incorect din partea mamei să joace această carte, dar nu putea nega că avea dreptate. În plus, cât de greu putea fi să te asiguri că o rudă vârstnică și agreabilă trăia o viață bună și confortabilă? Derek o văzuse rareori pe bătrâna doamnă, și mama îi spusese că era o văduvă delicată și excentrică, cu o sănătate precară și o minte care mai rătăcea, iar acest tablou îi stârnise toate sentimentele de vinovăție posibile.

Mama minți.

Când o vizitase în cele din urmă pe mătușa Guinevere, Derek fusese informat de valetul acesteia că nu era acasă, dar putea fi găsită la birourile ei din Clubul Exploratorilor. Faptul în sine i se păruse ciudat, dar crezuse că era un fel de răsplată pentru văduvele membrilor proeminenți, și asta se dovedi ulterior o mare prostie din partea lui. Când ajunsese la acest faimos altar înălțat în cinstea aventurii, descoperi că mătușa Guinevere era oricum, numai delicată nu, cel puțin nu în ce privea mintea și spiritul. De fapt, bătrâna doamnă și prietenele ei la fel de bătrâne erau angajate în ceea ce i se păruse că semăna foarte mult cu un plan de a stoarce fonduri de la alte doamne bătrâne.

Inspiră adânc.

– Am studiat cu mare atenție hârtiile pe care mi le-ați dat săptămâna trecută. Totuși, am unele întrebări. Explicați-mi, dacă vreți, care sunt operațiunile exacte ale Societății Doamnelor Călătoare și ale Agenției de Asistență.

– Operațiunile? Mătușa Guinevere se încruntă. Păi, operăm chiar aici, la Clubul Exploratorilor, de trei ori pe săptămână.

– Și avem un personal format dintr-un membru angajat, adăugă doamna Fitzhew-Wellmore.

– Deși Sidney e mai mult împrumutată decât angajată, spuse gânditoare doamna Higginbotham. La urma urmei, nu o plătim. E mai mult un fel de voluntar.

– Și e o fată foarte, foarte scumpă. Mătușa Guinevere îl studie estimativ. Ar trebui să o cunoști, Derek.

– Nu ești căsătorit, nu-i așa, domnule Saunders? adăugă doamna Fitzhew-Wellmore, cu o privire calculată. Derek mai văzuse această privire, deși acum nu era sigur dacă doamnele voiau mai mult să îi distragă atenția sau să îl însoare.

– Nu, doamnă Fitzhew-Wellmore, nu sunt. Și am cunoscut-o la ultima ocazie în care am fost aici, mătușă Guinevere.

Domnișoara Honeywell era una dintre ființele acelea înșelătoare, care par la început greu de clasificat, dar care îți reține atenția și pot deveni chiar drăguțe cu un efort minim și haine menite să flateze formele feminine, nu să le ascundă. Dar opinia lui despre domnișoara Honeywell nu avea nici o importanță. Femeile – chiar și cele care păreau potrivite și perfect eligibile pentru căsătorie – se aflau printre lucrurile pe care le evita acum, străduindu-se să-și convingă unchiul că se schimbase. Experiența îl învățase că femeile îți aduceau multe necazuri. Necazuri plăcute, adesea, dar totuși necazuri. Însă nu se putuse abține să nu remarce că domnișoara Honeywell și femeia cu înfățișare severă de lângă ea, așezată într-o poziție excepțional de rigidă, erau singurele persoane sub cincizeci de ani din sala de conferințe.

Derek să strădui să imprime vocii sale un ton plăcut.

– Și chiar dacă sunt conștient că situația mea de burlac poate fi un subiect de oarecare interes, chiar acum discutam despre operațiunile...

– Derek... începu mătușa Guinevere.

El ridică mâna, făcând-o să tacă.

– Deși *operațiuni* s-ar putea să nu fie termenul corect. Să o luăm deci de la început, da?

– Presupun, dacă trebuie.

Doamna Higginbotham luă o scamă invizibilă de pe mâneca ei.

– Începutul e întotdeauna un loc potrivit cu care să pornești, Effie dragă, încuviință grațios mătușa Guinevere. Dă-i drumul, Derek!

– Vă mulțumesc. Se uită o clipă la cele trei doamne. Nu știa sigur vârsta mătușii Guinevere, dar credea că avea în jur de optzeci de ani, deși era greu să-ți dai seama. Ea și prietenele ei nu păreau nicidecum decrepite. *Sprintene* era cuvântul care îi veni în minte. Și, din privirea

ochilor lor inocenți, *șirete*. Dintr-odată, se gândi că nu era înțelept să subestimeze acest trio. Deci toate trei ați fondat această întreprindere acum șase luni?

– Cred că acum nouă luni, mai degrabă, spuse doamna Fitzhew-Willmore. Ne-am întâlnit în primele două luni în salonașul lui Gwen. Dar în curând a devenit evident că nu era potrivit.

– În ce scop?

– Păi, ca să le prezentăm femeilor beneficiile călătoriilor, bineînțeles, răspunse mătușa Guinevere, strălucitoare. Și să le oferim asistența unor experți și călăuzire prin conferințe, broșuri și servicii de turism, ca să își poată îndeplini visurile de aventură prin intermediul călătoriilor.

– Și pentru asistența acestor experți, începu el privind spre hârtia din fața lui, le cereți câte o liră întreagă în fiecare lună. Își ridică privirile spre doamne. E corect?

– E chiar rezonabil, îl certă mătușa Guinevere.

– Și dacă plătești în avans pe un an, îți oferim o reducere. Trebuie să plătești doar zece lire, îi zâmbi doamna Fitzhew-Wellmore. Suntem un chilipir.

Doamna Higginbotham încuviință.

– Să știți, domnule Saunders, că sunt multe lucruri de care trebuie să ții seama atunci când călătorești dincolo de țărmurile Angliei.

– Da, îmi imaginez, răspunse el. Și pentru aceste pretinse beneficii...

– Nu sunt de acord cu *pretinse*, spuse doamna Higginbotham printre dinți.

– Aveți acum, continuă Derek studiind hârtiile, vreo nouăzeci de membre. E corect?

– De fapt, ne apropiem de o sută, răspunse mătușa Guinevere, cu buzele curbate din cauza mândriei. Habar nu am avut că o să creștem atât de repede.

– Acum înțelegeți de ce nu ne mai puteam întâlni în salonașul lui Gwen, spuse doamna Fitzhew-Wellmore aplecându-se deasupra lui într-un mod confidențial. Ați fi surprins să aflați cât de multe femei tânjesc să scape de lanțurile vieții de zi cu zi și să trăiască viața aventuroasă a unui călător. E chiar remarcabil.

– Nu mă îndoiesc. Privirea lui Derek trecea de la o doamnă la cealaltă. Deci societatea aduce aproape o sută de lire pe lună. Și ce primesc membrele pentru taxele lor?

Doamnele schimbară priviri resemnate.

– Sfatul nostru expert referitor la călătoriile prin lume, răspunse mătușa Guinevere, pe tonul celui care a repetat de multe ori un lucru.

– Tovărășie și camaraderia unor femei care gândesc la fel, adăugă doamna Fitzhew-Wellmore.

– Și călăuzire bine informată și, pentru o sumă modică în plus, le oferim serviciile noastre în timpul călătoriilor, termină doamna Higginbotham, cu un gest elegant.

– Și tocmai aici e problema, dragi doamne. Derek își împreună mâinile pe teancul de hârtii și le studie pe cele trei femei. Toate adoptaseră expresii nevinovate și aveau sclipiri identice de șiretenie în privire. Recunosc că societatea oferă într-adevăr o atmosferă ospitalieră pentru doamnele interesate de călătorii.

– Asta a fost replica mea, zâmbi disprețuitor doamna Fitzhew-Wellmore.

– Totuși... începu Derek pe un ton mai aspru.

Doamna Higginbotham oftă.

– Mă enervez atât de tare când aud un bărbat folosind cuvântul *totuși* pe tonul acesta amenințător. Nimic bun nu poate ieși atunci când un bărbat începe o propoziție cu *totuși*.

Derek strânse din dinți.

– Cu toate acestea...

– *Cu toate acestea* e la fel de rău, spuse doamna Higginbotham.

El o ignoră.

– Conform broșurii pe care ați oferit-o membrelor...

– Nu e încântătoare? spuse mătușa Guinevere. Poppy însăși a conceput-o. Nu crezi că e atrăgătoare, cu desenele piramidelor din Egipt și ale Coloseumului din Roma și ale acelor indieni americani fermecători? Poppy e o artistă desăvârșită.

– Vai de mine, nu aș spune că sunt desăvârșită. Sunt doar o amatoare, adăugă doamna Fitzhew-Wellmore roșind și prezentându-și comentariul cu modestie. Speram să devin artistă în tinerețe, dar a fost unul dintre visurile acelea prostești de fetișcană, pe care e mai bine să le uiți.

– Cu toate acestea, spuse ferm doamna Higginbotham, ești foarte bună.

– Broșura e într-adevăr foarte bine făcută, spuse Derek, străduindu-se să își stăpânească nerăbdarea din glas. Totuși...

Doamna Higginbotham se strâmbă.

– Mătușă Guinevere, am înțeles că dumneata ai călătorit foarte rar cu unchiul Charles, sau poate că nu ai călătorit deloc, și asta pare să infirme calitatea dumitale de expertă și cunoștințele referitoare la călătorii.

– Presupun că da... răspunse ambiguu mătușa Guinevere. Dacă te iei numai după călătoriile personale...

– Bănuiesc de asemenea, continuă el privindu-i tovarășele de conspirație, că nici doamna Fitzhew-Wellmore, nici doamna Higginbotham nu au mai multă experiență de călătorie.

– Dimpotrivă, domnule Saunders, pufni doamna Fitzhew-Wellmore, să știi că eu am locuit aproape șase săptămâni la Paris pe când eram fată.

– Iar eu am petrecut câteva veri în Districtul Lacurilor, împreună cu răposatul colonel Higginbotham, spuse doamna Higginbotham și apoi se opri. Recunosc că asta nu înseamnă că am călătorit în străinătate, dar tot am străbătut o distanță destul de mare.

– Și chiar dacă a fost o călătorie în familie, îi sări în ajutor mătușa Guinevere.

– Însă eu îmi imaginez că, atunci când membrele dumneavoastră vorbesc despre *visuri de aventură prin călătorii*, nu se gândesc în primul rând la o destinație ca lacul Windermere.

– E un loc încântător, totuși, murmură doamna Higginbotham.

– Nu e nevoie să ridici tonul, dragule, spuse mătușa Guinevere, cu o încruntare dezaprobatoare.

– Nu am ridicat tonul. De fapt, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să nu ridic tonul. Trase adânc aer în piept. Corectați-mă dacă greșesc, doamnelor, dar oricât de mult aș încerca, și oricât de fertilă ar fi imaginația mea, nu v-aș putea considera pe nici una expertă în călătorii sau în pregătirea unor călătorii.

Doamna Fitzhew-Wellmore oftă adânc, de parcă răbdarea i-ar fi fost pusă la încercare peste măsură de mult.

– Presupun că, dacă îți bazezi judecata doar pe experiența reală, ar putea fi considerată o situație neconformă cu realitatea.

– Prostii, interveni doamna Higginbotham. Am trăit treizeci și șapte de ani alături de colonel, și el a călătorit mereu în locurile cele mai interesante și mai exotice. Cred că anii petrecuți în compania lui, ascultându-i poveștile nesfârșite, înlătură un detaliu minor ca acela că nu l-am însoțit în realitate.

Doamna Fitzhew-Wellmore încuviință.

– Nici eu nu l-am însoțit pe dragul meu Malcolm, dar el mă informa mereu despre aventurile lui și îmi cerea adesea părerea când plănuia o expediție sau alta.

– Așa cum făcea și unchiul tău Charles, adăugă mătușa Guinevere. Păi, adesea spunea că nu ar pune piciorul în afara țărmurilor Angliei, dacă nu ar beneficia de sfaturile mele.

Derek se holbă la ele, uluit și neîncrezător.

– Așa că vezi, zâmbi plăcut mătușa Guinevere, dar în ochii ei strălucea triumful, chiar dacă nu am călătorit foarte mult, avem foarte multe *cunoștințe* despre călătorii.

Și cele trei doamne afișară zâmbete la fel de infatuate.

– Permiteți-mi să mă exprim în alt fel, spuse Derek, luptându-se să-și controleze vocea. Nu putem nega că aveți o anumită experiență cu privire la călătorii, însă majoritatea oamenilor ar considera pretențiile dumneavoastră ridicole. Și la fel le-ar considera un judecător sau un tribunal. Ceea ce faceți aici, doamnele mele, se numește fraudă.

– Nu fi absurd, Derek, spuse ironic mătușa Guinevere.

– Nu sunt absurd, îmi doresc doar să fi fost. În cel mai bun caz, consecințele activităților dumneavoastră vor produce un mare scandal. În cel mai rău – vă așteaptă închisoarea. Le fixă cu o privire fermă. Pretindeți, în mod fals, că sunteți în stare să oferiți un serviciu pentru care nu aveți calificarea necesară. Și pentru asta luați bani de la femeile care au încredere în dumneavoastră.

– Ei bine, trebuia să facem ceva, ripostă doamna Higginbotham. Pensiile minime și moștenirile minore nu ajung pur și simplu pentru a supraviețui, oricât de frugal am trăi.

Doamna Fitzhew-Wellmore încuviință.

– Nu e ușor să îmbătrânești. Ar fi altceva dacă scumpii noștri soți ar mai fi cu noi, dar pentru că nu sunt, ne-am trezit îndreptându-ne vertiginos spre prăbușirea financiară.

– Ca să fim sincere, Derek, spuse rece mătușa Guinevere, am trăit mai mult decât resursele noastre financiare. Am rămas aproape fără nici un ban.

– Dar toate aveți familii, spuse el înainte de a se gândi mai bine.

Încercă să ignore noul val de vinovăție. Nu știuse care era situația mătușii lui și credea că nici mama lui nu știa. Mătușa Guinevere nu considerase potrivit să îi informeze, deși recunoștea că nici ei nu se obosiseră să o întrebe.

– Distante și dezinteresate, pufni doamna Higginbotham.

– Nici una din noi nu a avut norocul de a avea copii, spuse doamna Fitzhew-Willmore ridicând din umeri. Acum nu mai putem face nimic în privința asta, deși presupun, prea târziu, că dacă ne-am fi înmulțit ca iepurii am fi avut un fel de asigurare împotriva situației de a ne afla într-o situație financiară deprimantă. Totuși, aș spune că biata Eleanor Dorsey nu are nici un fel de asigurare, deși a avut nouă copii.

Celelalte doamne își exprimară acordul, murmurând.

– Chiar și așa... începu Derek.

– Toate am trăit independent, Derek. Mătușa Guinevere ridică puțin bărbia și îi înfruntă privirea cu fermitate. Am avut grijă de noi și una de cealaltă în timp ce soții noștri erau plecați, făcând lucrurile care le plac atât de mult bărbaților, fără să se gândească măcar o clipă că și femeile le-ar aprecia. În acest punct al vieții noastre, nu ne place gândul de a solicita în genunchi mila rudelor care de abia ne recunosc existența. Și nici nu intenționăm s-o facem.

Doamna Fitzhew-Wellmore își îndreptă spatele.

– Nu voi permite niciodată să ajung ruda săracă.

– Și dacă se ajunge la asta, am prefera toate trei... spuse doamna Higginbotham cu o hotărâre arzătoare în privire... închisoarea.

– Mă îndoiesc de asta, spuse el aspru, apoi inspiră adânc. Iertați-mă, doamnelor. Înțeleg care este poziția dumneavoastră. Chiar o înțeleg, și vă promit că voi face tot ce pot ca să vă ușurez de îngrijorările financiare, dar trebuie să înțelegeți că nu puteți continua cu această întreprindere.

– Nu văd de ce nu. Doamna Higginbotham își încrucișă brațele peste piept. Membrele noastre se înghesuie la întâlniri și conferințe și sunt mulțumite de serviciile noastre. Până acum, nu am avut nici o retragere. Păi, nici măcar nu avem plângeri din partea membrelor.

– Poate că nu de la membre, spuse el aplecându-se în față. Dar vă amintiți de domnișoara India Prendergast?

– India Prendergast? Sprâncenele doamnei Fitzhew-Wellmore se ridicară, gânditoare. Un nume frumos, dar nu-mi pot aminti dacă l-am mai auzit, pur și simplu. Oftă melancolic. Mă tem că memoria mea nu mai este ce a fost.

– A scris de câteva ori pe adresa societății, spuse Derek. Acum vă amintiți?

– Effie se ocupă de majoritatea corespondenței, explică mătușa Guinevere.

Derek se întoarse spre cealaltă femeie.

– Doamnă Higginbotham?

– Prendergast ați spus? întrebă doamna Higginbotham.

Derek încuviință.

– Lăsați-mă să mă gândesc. Își strânse buzele și meditâ la întrebare, apoi ridică din umeri. Nu, nu mi se pare deloc familiar, dar nici memoria mea nu e mai bună ca a lui Poppy.

Îi adresă un zâmbet neajutorat, pe care nu l-ar fi crezut sincer nici măcar o clipă.

– E ciudat. Puse palma pe teancul de hârtii de pe birou. Fiindcă a scris cel puțin cinci scrisori, în care cere să i se spună unde se află verișoara ei.

Mătușa Guinevere făcu ochii mari.

– Și cine e verișoara ei, dragă?

Oh, trioul acesta de septuagenare era foarte bun. Ar fi pariat pe o sumă considerabilă că mintea și memoria lor erau la fel de ascuțite ca ale lui, dacă nu și mai și. Totuși, nu avea de gând să se lase păcălit de pretinsa lor virtute și de golurile lor de memorie atribuite vârstei.

– Lady Heloise Snuggs.

– Bineînțeles. Mătușa Guinevere strălucì de parcă ar fi fost mândră că recunoscuse măcar acest nume. Draga de Heloise.

– Draga, draga de Heloise, murmurară celelalte doamne.

Cu greu, își învinse dorința de a ridica tonul.

– Știți unde se află Lady Heloise în acest moment?

Mătușa Guinevere ridică din umeri.

– Cred că ar putea fi oriunde, spuse doamna Higginbotham.

– Deși bănuiesc că se află undeva între Paris și Constantinopol. Doamna Fitzhew-Willmore se gândi un moment. Sau poate între Hamburg și Atena. E imposibil de spus cu siguranță.

Derek se holbă la ele.

– Ați planificat sau nu călătoria pentru Lady Heloise?

Trioul se foi neliniștit pe scaune.

– Un răspuns, vă rog, doamnelor.

– Desigur că am *planificat* călătoria pentru Lady Heloise.

Doamna Fitzhew-Willmore își alese cu grijă evidentă cuvintele.

– E posibil să nu o fi planificat atât de eficient cum speram, spuse încet doamna Higginbotham.

– Adică, chiar dacă am trimis scrisori hotelurilor și altor stabilimente aflate pe ruta pe care voia să o urmeze Lady Heloise, și am cerut informații despre cazare... începu doamna Higginbotham.

– Nu am primit de fapt nici o confirmare definitivă, termină doamna Fitzhew-Willmore. Vedeți, odată ce Lady Heloise se hotărâse să înceapă o viață de călătorii, era foarte nerăbdătoare să plece. Ne-a asigurat că ajutorul nostru a fost neprețuit.

– Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, Derek, să o trimitem la drum cu toate informațiile de care avea nevoie, cu broșuri, ghiduri turistice, orare ale trenurilor și ale vapoarelor. Nu ar fi putut fi mai pregătită, spuse ferm mătușa Guinevere.

– Ba da, ar fi fost mai pregătită dacă ați fi primit de fapt confirmarea orarelor de călătorie și a locurilor de cazare.

– Da, într-adevăr, fu de acord una dintre doamne.

Derek își apăsă degetele pe tâmple, sperând să împiedice una dintre durerile de cap pe care le simțea de obicei după o noapte întreagă de beție și distracție. Nu se îndoia absolut deloc că mătușa lui și prietenele ei cunoșteau foarte bine scrisorile domnișoarei Prendergast și acuzația întemeiată că societatea îi pierduse verișoara prin incompetență și tertipuri, ca și amenințările ei de a cere ajutorul poliției, dacă nu făceau nimic ca să o localizeze pe Lady Heloise și să se asigure că era bine. În afară de faptul că nu voia ca mătușa Guinevere să fie întemnițată, cererea mamei lui de a se ocupa de ea ar fi așezat cu siguranță povara oricărui scandal pe umerii lui Derek. În special în mintea unchiului Edward. În plus, dacă el și mama lui ar fi fost mai atenți cu nevoile unei rude în vârstă, poate că ea nu ar fi ajuns la planul acesta.

Acum era treaba lui s-o scoată pe mătușa Guinevere din asta. Nu, se corectă el, era treaba lui să le salveze pe toate cele trei prietene din această încurcătură. Bănuia că, dacă una din ele s-ar fi înecat, celelalte două ar fi făcut tot ce trebuia ca să o salveze, chiar dacă asta ar fi însemnat să se scufunde împreună cu ea.

Trase aer adânc în piept.

– Ei bine, se pare că Lady Heloise a dispărut. Nu vreau să mă gândesc la consecințe, dacă nu va fi găsită teafără. În scrisorile despre care pretindeți că nu știți – doamnele schimbară priviri vinovate – domnișoara Prendergast amenință cu măsuri legale. Se uită direct în ochii mătușii lui. A contactat deja Scotland Yardul.

Mătușa Guinevere înghiți în sec.

– Am apelat la o agenție particulară care să o localizeze pe Lady Heloise.

– Ce inteligent din partea dumneavoastră, domnule Saunders, spuse strălucitoare doamna Fitzhew-Willmore.

– V-am spus că e deștept. Zâmbetul mătușii Guinevere era la fel de strălucitor. Știam că va găsi o cale de a o localiza pe Lady Heloise.

– Mă îndoiesc că s-a pierdut cu adevărat, spuse doamna Higginbotham. Păi, nici eu nu răspund mereu la timp la scrisori.

– Deși nu e o idee rea să ne asigurăm că nu a pățit nimic, sublinie mătușa Guinevere. Nu am vrea deloc ca membrele noastre să fie îngrijorate...

– Veți opri orice înscriere, spuse ferm Derek. Nu veți accepta membre noi până nu se rezolvă problema cu Lady Heloise. Și nici nu veți mai planifica vreo călătorie pentru membrele actuale și, pentru numele lui Dumnezeu, dacă mai e vreuna care vrea să plece, nu o lăsați să se îmbarce. Odată ce o localizăm pe Lady Heloise, putem hotărî viitorul Asociației Doamnelor Călătoare și putem încerca să o facem mai legală decât pare să fie acum.

Doamna Higginbotham respiră repede, dar mătușa Guinevere puse mâna pe umărul ei, și gura femeii se închise.

– Din nefericire, agenția pe care am contactat-o m-a avertizat că va fi nevoie de timp și de resurse considerabile pentru a localiza o femeie pierdută în afara Angliei. Având în vedere îngrijorarea tot mai mare și sentimentele tot mai scandalizate din corespondența domnișoarei Prendergast, timpul nu e de partea noastră. Își trecu mâna prin păr. Chiar dacă nu-i plăcea s-o recunoască, discuția care avusese loc în agenția respectivă de dimineață îl condusese la o concluzie inevitabilă. Mă tem că, în această situație, nu va fi destul să o lăsăm pe Lady Heloise pe mâinile celor mai buni experți.

– Sunt complet de acord cu dumneavoastră, răsună cu asprime o voce feminină din ușă. Nu e în nici un caz destul.

Capitolul 3

Chiar dacă multe doamne visează să călătorească, primul pas pe care îl faci pentru a ieși din țara natală nu trebuie tratat cu ușurință. Fără planificare și pregătire – cheile unei călătorii

de succes –, te poți trezi în situații dificile neașteptate, departe de casă. Și asta nu este deloc aventura pe care o căutăm, oricât am fi de întreprinzătoare.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

Femeia pe care o observase alături de domnișoara Honeywell stătea acum în ușa deschisă, cu o geantă de voiaj de piele pe braț și o umbrelă în mână. Derek ar fi jurat că închisese ușa, dar poate că ea ascultase de după ușă. Nu ar fi fost surprins. Avea un aer atât de hotărât, care îi învăluia întreaga persoană, din vârful pălăriei practice, așezate cu fermitate peste părul de un castaniu greu de definit, până în vârfurile pantofilor ei greoi și practici. Era cu cel puțin un cap mai scundă decât el, însă reușea să producă impresia unei indignări nestăpânite și a unei mânii de abia ținute în frâu. Era o femeie care nu accepta nici un obstacol în calea ei.

– Ei bine, asta e, Derek, spuse mătușa Guinevere, ridicându-se în picioare, iar Derek o urmă. Aproape că vedea rotițele și angrenajele strălucitoare ale minții ei lucrând febril. Plănuia o cale de scăpare. Oricât de mult mi-ar plăcea să ne continuăm discuția, începu ea, aruncându-i străinei un zâmbet strălucitor, se pare că membrele noastre au nevoie de noi.

– Nevoile membrelor noastre trebuie puse pe primul loc, spuse ferm doamna Higginbotham și se ridică în picioare.

Doamna Fitzhew-Willmore îi urmă exemplul.

– Eu nu sunt o membră, desigur, spuse intrusa.

– Atunci trebuie să fi venit ca să vă alăturați asociației, spuse doamna Fitzhew-Willmore cu o voce entuziastă. Ce încântător!

– Nu am venit aici... începu tânăra femeie.

– Vă cer iertare, domnișoară, dar ați deranjat o întâlnire particulară, spuse Derek pe un ton mai aspru decât ar fi dorit, dar ea i se păruse genul de femeie care răspundea numai în fața unui comportament ferm și hotărât. Totuși, fiindcă e evident că nu ați lăsat un lucru neînsemnat, ca o ușă închisă, să vă împiedice, vă rog să îmi mai acordați un moment.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt, dar ușa nu era închisă, spuse ea uitându-se urât la el. Vă rog să continuați!

– Vă mulțumesc.

Derek respiră puțin mai ușurat. Se mândrise dintotdeauna cu abilitatea lui de a judeca o persoană – mai ales când era vorba de sexul

frumos – deși nu aveai nevoie de nici o abilitate ca să vezi că femeia asta era scoasă din fire și neîmblânzită. Și nici nu trebuia să vezi prea departe ca să înțelegi că era domnișoara India Prendergast, fiindcă era sigur că verișoara domnișoarei Prendergast era singura călătoare pe care o pierduse societatea până atunci. Măcar cumpărase de la ea un minut de liniște sau poate chiar două.

Se întoarse spre mătușa lui.

– Stai jos, mătușă Guinevere.

Ea deschise gura de parcă ar fi fost gata să refuze, apoi oftă și se așeză din nou pe scaun.

Apoi îi privi cu asprime tovarășele de conspirație. Atât doamna Higginbotham, cât și doamna Fitzhew-Wellmore arătau gata să iasă în goană. În alte împrejurări, Derek ar fi plătit ca să vadă așa ceva.

– Stați jos toate!

Doamnele se așezară, și atenția lui Derek se îndreptă spre nou-venită. Se așteptase la apariția domnișoarei Prendergast de când descoperise scrisorile pe care le trimisese societății și își dăduse seama că fuseseră ignorate. Din corespondența ei tot mai categorică, nu credea că era o femeie care permitea să fie ignorată. Nu se așteptase însă ca ochii ei atât de suspicioși și acuzatori să fie de un verde atât de strălucitor. Sau ca buzele strânse acum într-o linie dezaprobatoare să fie atât de pline și de atrăgătoare – *coapte* fu cuvântul care îi veni în minte. Nici nu se așteptase ca silueta împachetată în haine cuminți, practice și neavantajoase să fie atât de provocatoare. Și nu crezuse că va fi atât de tânără – bănuia că nu trecuse de treizeci de ani. Derek se pricepuse întotdeauna să vadă mai întâi calitățile unei femei, și apoi defectele. Era un lucru care îi stătea în fire, și el îl considera un dar bine folosit. Doamnele păreau să aprecieze asta. Chiar și așa, era evident că nici un fel de farmec nu avea să îl ajute să intre în grațiile domnișoarei India Prendergast.

Totuși, încercarea moarte n-are, sau cel puțin așa se zicea. Adoptă cel mai plăcut zâmbet al său.

– Vă mulțumesc pentru răbdare, domnișoară Prendergast!

Ea îl privi printre gene.

– Ne-am cunoscut?

– Nu am avut această plăcere.

– Vă asigur că intenționez să nu fie o plăcere, i-o reteză ea scurt.

Nu, farmecul nu avea să funcționeze cu domnișoara Prendergast. Însă era tot ce avea.

– Nici nu mă aștept să fie, domnișoară Prendergast, fiindcă trebuie să rezolvăm o situație oarecum dificilă. Dar, mai întâi, sunt domnul Derek Saunders...

– Știu cine sunteți.

– Atunci prezentarea nu mai este necesară. Arătă spre doamnele vârstnice. Dar permiteți-mi să v-o prezint pe mătușa mea Guinevere, Lady Blodgett, și pe prietenele ei – doamna Fitzhew-Willmore și doamna Higginbotham.

– E o mare plăcere să vă cunosc, domnișoară Prendergast, începu mătușa Guinevere, chiar și în asemenea împrejurări. Vă pot asigura că nu am intenționat niciodată...

– Să nu răspundem la scrisorile dumneavoastră îngrijorate, interveni rapid Derek. Dumnezeu știe ce avea de gând să mărturisească mătușa Guinevere, dar oricum era sigur că ar fi făcut mai mult rău decât bine. Era cu mult mai bine să încerce să o găsească pe Lady Heloise, decât să recunoască incompetența mătușii sale și a prietenelor acesteia. Înțelegem cât de greu trebuie să vă fie. Vă asigur că facem tot ce ne stă în puteri ca să o localizăm pe Lady Heloise.

– Chiar așa? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Mie nu mi s-a părut.

– Când asculți la uși, nu auzi niciodată nimic bun, o mustră doamna Higginbotham.

– Nu am ascultat la uși, răspunse rece domnișoara Prendergast. După cum am spus, ușa era deschisă.

– Și totuși aș fi putut jura că am închis-o, interveni Derek, adoptând un zâmbet politicos.

– Lucrul acesta nu contează absolut deloc, spuse domnișoara Prendergast, îndreptându-și umerii. Ce faceți ca să o găsiți pe verișoara mea?

– Vă rog să luați loc domnișoară Prendergast, ca să putem discuta în mod civilizat. Derek îi arătă alt scaun.

– Da, într-adevăr, domnișoară Prendergast, spuse mătușa Guinevere. E aproape nepoliticos din partea noastră să stăm cu toții pe scaun, iar dumneata să stai acolo ca un înger al răzbunării. Păi, aproape că ai speriat-o de moarte pe biata Poppy.

– Eu mă sperii ușor, spuse doamna Fitzhew-Wellmore cu ochii mari. Derek își dori ca ea să fi arătat speriată cu adevărat și nu ca o actriță de duzină într-o piesă proastă.

– Nu vreau să stau pe scaun și sunt cât se poate de politicoasă, declară domnișoara Prendergast, dar se așează totuși pe scaunul liber.

– Derek. Mătușa Guinevere se întoarse spre el. Poate că vei fi atât de bun s-o rogi pe Sidney să ne aducă niște ceai. Privi spre celelalte doamne. Cred că o ceașcă de ceai ne-ar face foarte bine acum.

– O idee strălucită, Gwen, încuviință doamna Higginbotham. Cred că ceaiul este exact lucrul de care are nevoie Poppy, ca să-și calmeze nervii.

– Oh, chiar așa. Doamna Fitzhew-Wellmore își făcu vânt cu mâna. Într-adevăr am.

Derek închise ochii și se rugă să aibă răbdare.

– Haide, Derek, oftă mătușa Guinevere. Nu trebuie să pari atât de chinuit. Chiar și cea mai dificilă problemă poate fi rezolvată la o ceașcă de ceai fierbinte. Îi adresă domnișoarei Prendergast cel mai încântător zâmbet al ei. Nu ești de acord, dragă?

– Ei bine... Pentru moment, formidabila domnișoară Prendergast păru oarecum luată pe nepregătite. Chiar dacă farmecul lui Derek nu părea să aibă nici o influență asupra ei, era evident că farmecul mătușii lui funcționa. Da, vă mulțumesc.

Oh, nu! Ultimul lucru de care avea nevoie era să o fortifice pe domnișoara Prendergast cu ceai. Și nu i se părea înțelept să le lase pe bătrânele doamne singure cu ea.

– Nu cred că ceaiul e necesar chiar acum, spuse el cu fermitate. Poate mai târziu. Se întoarse spre domnișoara Prendergast. Avem multe de discutat și trebuie să luăm câteva decizii.

– Într-adevăr.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut să se scuture de vraja pe care o aruncase mătușa lui asupra ei, apoi își îndreptă și mai mult spatele, dacă asta era posibil. Derek nu credea să fi văzut vreodată pe cineva așezat într-o postură atât de rigidă.

– Vreau să știu care sunt pașii pe care i-ați făcut ca să o găsiți pe verișoara mea. Îngerul răzbunării se întorsese.

– Înseamnă că nu mai bem un ceai? spuse doamna Fitzhew-Wellmore către doamna Higginbotham, care se mulțumi să ridice din umeri.

– După cum ați auzit fără îndoială, am contactat o agenție particulară care să o localizeze pe dispăruta Lady Heloise.

– Am auzit și că această agenție a spus că e nevoie de timp și de resurse considerabile, ceea ce cred că înseamnă bani, spuse domnișoara Prendergast, uitându-se urât la el. Am dreptate?

– Mă tem că da. De aceea, mi se pare că putem face un singur lucru, răspunse el, încrucișând brațele la piept. Voi pleca eu însumi în căutarea ei.

– Excelentă sugestie, dragul meu băiat. Acum că am stabilit asta... Mătușa Guinevere încercă să se ridice, văzu fața lui Derek și se lăsă din nou pe scaun. Deși sunt sigură că mai sunt încă multe de discutat.

Prietenele ei schimbară priviri resemnate.

– Și ce calități de investigator aveți, domnule Saunders? întrebă domnișoara Prendergast, încrucișându-și și ea brațele peste piept. Ce vă califică pentru această acțiune?

– Recunosc că nu am calități de investigator, răspunse Derek pe un ton de om de afaceri. Totuși, am primit o educație bună. Am călătorit foarte mult pe continent. Vorbesc trei limbi și sunt mai mult decât capabil să urmăresc drumul unei femei care s-a rătăcit cumva.

– Dumneata ai rătăcit-o!

– Asta, domnișoară Prendergast, e o problemă discutabilă, răspunse el aspru.

Ea făcu ochii mari, jignită.

– Înseamnă că o negi?

– Noi nu ne escortăm membrele în călătorii – nu le luăm de mână și nu le însoțim. De aceea, nu putem fi trași la răspundere dacă ele aleg să se abată de la rută.

Chiar dacă argumentul suna corect și rațional, având în vedere aranjamentele neconfirmate pe care le făcuse mătușa sa și celelalte doamne pentru Lady Heloise, nu se îndoia că autoritățile ar fi privit situația cu alți ochi.

– Cred că poliția nu ar fi de acord cu această prezentare a responsabilităților dumneavoastră față de membri. Ea îl privi printre gene. Și nici ziarele.

– Asta ar fi ceva stânjenitor, murmură doamna Fitzhew-Wellmore.

– Scandalul e întotdeauna stânjenitor, dragă, murmură mătușa Guinevere.

– Eu susțin că responsabilitatea legală față de verișoara dumitale pierdută e nesigură, interveni Derek, alegându-și cu grijă cuvintele. Dar admit că e posibil să avem o obligație morală.

– Posibil? pufni ea disprețuitoare.

– Și nu voi permite ca reputația acestei organizații să suporte vreun risc. Se ridică, se prinse cu mâinile de birou și se aplecă înainte, privind-o țintă în ochi. Asociația Doamnelor Călătoare și Agenția de Asistență fac tot ce le stă în puteri ca să își servească membrii

cu ajutor expert și călăuzire în planificarea și implementarea itinerarelor, ca să își poată îndeplini visurile de aventură prin intermediul călătoriilor.

Nu îi venea să creadă că reușise să spună asta fără să clipească măcar.

Doamna Higginbotham chicoti mânzește, doamna Fitzhew-Wellmore se înecă, și mătușa Guinevere se holbă la el.

– Să zicem că e așa, domnule Saunders, ripostă domnișoara Prendergast ridicându-se și privindu-l furioasă drept în ochi. Verișoara mea nu este genul de femeie care își neglijează corespondența, mai ales că știe că o asemenea delăsare m-ar alarma peste măsură. În ochii domnișoarei Prendergast apăru o undă de îngrijorare, care dispăru însă atât de repede, încât își imagină că se înșelase. Era evident că ea nu era o femeie care să își permită să își arate emoțiile. Și nici nu este tipul de femeie care se abate de la ruta prestabilită. Prin urmare, i s-a întâmplat ceva. Se aplecă mai aproape, urmând îndeaproape mișcările pe care le făcuse el. Nu voi avea odihnă până nu mă voi asigura că e în siguranță. Dacă nu voi reuși, îi voi face pe cei responsabili de asta să plătească pentru că s-au eschivat de la îndeplinirea obligațiilor lor, morale sau de alt fel.

Timp de câteva momente nesfârșite el se uită fix la ea, ascultând de o voce interioară care îi spunea să nu își îndepărteze primul privirea. Dacă ar fi dat înapoi în fața domnișoarei India Prendergast, ar fi săvârșit poate o greșeală imposibil de corectat.

Mătușa Guinevere își drese glasul.

– Când ai de gând să pleci, Derek?

– Cât se poate de repede. Am nevoie de o zi ca să îmi las afacerile în ordine, dar cred că nu voi pleca mai târziu de poimâine.

– Excelent, spuse domnișoara Prendergast cu ochii scânteietori. Astfel o să am timp să îmi aranjez absența de la locul de muncă.

Locul de muncă? Să fi fost oare guvernantă? Sau vreun fel de profesoară? *Cu siguranță că nu.* Nu părea să aibă temperamentul și răbdarea necesare. Deși era sigur că orice copil nedisciplinat ar fi primit exact ce îi trebuia de la domnișoara Prendergast.

– Și ce fel de muncă ar fi aceasta, domnișoară Prendergast? întrebă strălucitoare doamna Fitzhew-Wellmore.

Domnișoara Prendergast își îndepărtă în sfârșit privirea, și el se simți inundat de un sentiment foarte ridicol de triumf și de ușurare.

– Dețin poziția de secretară și lucrez pentru Sir Martin Luckthorne, spuse ea, așezându-se din nou. El îmi înțelege grija pentru verișoara mea și îmi va acorda timpul necesar ca să o găsesc.

– Timpul necesar? întrebă Derek privind-o țintă. Înțelesese în sfârșit ce voia ea să spună. Sunt sigur că nu am înțeles bine ceea ce spuneți.

– Nu aș fi deloc surprinsă, spuse ea cu răceală. Cred că nu înțelegeți destule lucruri. Nu mi se pare că ați fi deosebit de receptiv.

Doamna Higginbotham pufni.

Toate simțămintele lui de triumf se topiră când se gândi că va trebui să călătorească alături de această întruchipare a jignirii și a indignării.

– Nu am de gând să vă permit să mă însoțiți.

– Să îmi permiteți? Sprâncenele ei se arcuiră, disprețuitoare. Nu vă ceream permisiunea. Nu voi rămâne în urmă.

– Totuși, eu nu vă voi lua cu mine, spuse el ferm. Ultimul lucru de care avea nevoie era o asemenea scorpie care să îi pândească orice mișcare.

– Foarte bine atunci, răspunse ea ridicând din umeri. Vă voi urma pur și simplu. Nu îmi subestimați hotărârea, domnule Saunders. Oriunde veți merge dumneavoastră, voi merge și eu. Vă voi urma la fiecare pas, până îmi veți găsi verișoara.

„Drăcia naibii!" Era un adevărat dezastru. Dacă i se întâmpla ceva, toată vina va cădea asupra lui, pentru că nu îi acordase protecția companiei lui. Cu toate acestea, nu dorea să petreacă mai mult timp decât era absolut necesar alături de această femeie. Din momentul în care deschisese gura, știuse că cel mai bun lucru care rezulta din căutarea lui Lady Heloise era faptul că această inițiativă îl ducea departe de verișoara ei.

– Nu există nici un motiv întemeiat care să mă determine să vă permit să veniți cu mine.

– Cred că tocmai v-am oferit unul, zâmbi ea cu superioritate. Totuși, vă pot oferi încă unul. Am scrisorile în care spune în detaliu unde a fost și unde plănuiește să meargă.

– Dacă îmi amintesc bine, conform itinerarului său, ar putea fi acum în Elveția. Dacă nu a decis că nu îi place Elveția, spuse gânditoare doamna Higginbotham, și nu a plecat spre Grecia.

– Oh, cred că eu aș prefera Grecia, încuviință cu înflăcărare doamna Fitzhew-Wellmore. Când spun Grecia, mă gândesc la căldură și soare, iar Elveția îmi aduce în minte zăpadă și capre negre. Deși îmi

imaginez că în această perioadă a anului temperatura e destul de plăcută în Elveția, pe când în Grecia s-ar putea să fie prea cald. Poate că ar trebui să începi de acolo?

Derek o privi confuz.

– Din Grecia sau din Elveția?

– Eu cred că nu. Privirea domnișoarei Prendergast arăta limpede că îl considera idiot. Ultima ei scrisoare e din Franța.

– Intenția mea e să îi refac itinerarul, pentru a identifica unde poate fi acum. Derek nu încercă să își ascundă resemnarea din glas; era evident că nu avea cum să scape de domnișoara Prendergast.

Domnișoara Prendergast încuviință cu o privire mohorâtă.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

– Când două persoane gândesc la fel, se află pe calea cea bună și începutul e minunat, spuse mătușa Guinevere. Spuneți-mi acum, domnișoară Prendergast, v-ați gândit la o însoțitoare?

– O însoțitoare? întrebă tânăra, surprinsă și cu ochii mari.

Derek gemu. Bineînțeles că aveau nevoie de o însoțitoare. Un bărbat și o femeie – chiar dacă nu se plac foarte mult – nu pot să hoinărească împreună pe tot continentul fără să fie căsătoriți. Reputația ei avea să fie compromisă, și, chiar dacă el nu dădea doi bani pe reputația lui, deasupra capului îi atârna edictul unchiului Edward de a-și îndrepta purtările, așa că nu era cazul să mai adauge altceva la lunga listă de comportamente discutabile pe care o întocmise unchiul său. În plus, acesta putea fi exact motivul care să îl ajute să scape de compania domnișoarei Prendergast.

– O însoțitoare, domnișoară Prendergast, e esențială, spuse el calm, rezistând impulsului de a rânji. Buna-cuviință ne-o cere neapărat. La fel ca și reputația dumneavoastră, care presupun că e imaculată...

Domnișoara Prendergast strânse din dinți.

– Sunt dispusă să îmi risc reputația.

– Hotărârea vă aparține, bineînțeles. Totuși, reputația Societății Doamnelor Călătoare este și ea în joc. Ca și reputația mătușii mele și cea a prietenelor ei. Clătină din cap, cu regret. Dacă se află că societatea sau doamnele de față au aprobat ca un cuplu necăsătorit să călătorească împreună neînsoțit, ei bine, cu siguranță că înțelegeți că vor exista repercusiuni.

– Scandal, domnișoară Prendergast, spuse întunecată doamna Higginbotham. Nimic mai puțin decât scandal.

– Toate vom fi ruinate, oftă adânc doamna Fitzhew-Wellmore. Și orice șansă a dumitale de a încheia o căsătorie bună va fi distrusă, domnișoară Prendergast.

Domnișoara Prendergast se opri, evident ca să se poată calma puțin, însă Derek văzu că nu îi era deloc ușor.

– Pentru moment, principala mea grijă e ca Lady Heloise să fie în siguranță. Reputația mea e ultimul lucru la care mă gândesc. Am aproape treizeci de ani, și nu mă mai gândesc la căsătorie.

– Oh, dar draga mea fată, începu doamna Fitzhew-Wellmore, pe un ton încurajator și cu ochii strălucitori. Nu trebuie să renunți la speranță. Eu aveam treizeci și unu de ani când m-am căsătorit cu scumpul meu Malcolm. Nu ești niciodată prea bătrân ca să găsești adevărata dragoste și o tovărășie care să dureze.

– Și nu trebuie să dai deoparte orice posibilitate, doar pentru că ai ajuns la o vârstă înaintată...

Derek clipi. Nici unei femei – oricât de bună i-ar fi situația și oricât de prost ar fi îmbrăcată – nu îi place să i se reamintească de lucruri ca *vârsta înaintată*.

– Și societatea este cea care spune că ai trecut de vârsta cea mai bună pentru căsătorie. Societatea, domnișoară Prendergast – doamna Higginbotham strânse ferm din buze – e făcută din oameni care sunt întotdeauna imperfecți și foarte adesea își țin capul...

– Ofelia, o avertiză mătușa Guinevere.

– ... îngropat în nisip, termină doamna Higginbotham, apoi își privi încruntată prietena. Ce credeai că voiam să spun?

– Cu tine nu se știe niciodată, murmură doamna Fitzhew-Wellmore.

Mătușa Guinevere aruncă o privire mustrătoare în direcția amboror doamne, apoi zâmbi în chip de scuză.

– Trebuie să o iertați pe Effie. Soțul ei a fost militar, și limbajul lui era uneori cam piperat. Effie uită că alții se supără mai repede decât ea.

Doamna Higginbotham ridică din umeri, dar în ochii ei sclipi o scânteie de amuzament infatuat.

– Așa că vedeți, domnișoară Prendergast, începu el, că fără o însoțitoare nu este posibil să...

– Oh, putem să aranjăm problema însoțitoarei, spuse strălucitoare mătușa Guinevere. De fapt, am în minte un cuplu care s-ar potrivi foarte bine.

– Mătușă Guinevere, interveni Derek privind-o cu subînțeles. Chiar nu este timp ca...

– Prostii, Derek! Domnișoara Prendergast e extrem de îngrijorată din pricina verișoarei sale și va înnebuni fără îndoială dacă o lași aici ca să se întrebe ce faci și dacă ai localizat-o sau nu pe draga și scumpa Lady Heloise. În plus, a jurat deja să te urmeze, dacă e nevoie. Chiar nu putem permite așa ceva. Păi, noi am fi cu siguranță de vină dacă i s-ar întâmpla ceva. Îi aruncă domnișoarei Prendergast o privire plină de simpatie. Înțeleg foarte bine de ce vrei să mergi cu Derek. De fapt, cred că e un mare curaj din partea dumitale. Dacă poți suporta să mai amâni pentru încă o zi plecarea, sunt sigură că cele două persoane la care mă gândesc vor fi dornice să te însoțească.

Privirea domnișoarei Prendergast se îmblânzi, și pentru un moment se văzu că, în alte împrejurări, ar fi putut fi considerată aproape atrăgătoare.

– Vă mulțumesc, Lady Blodgett, inspiră ea adânc. De azi în trei zile e acceptabil.

– Bun, încuviință satisfăcută mătușa Guinevere. Voi vorbi cu perechea la care mă gândesc mâine și, dacă avem noroc, vei avea însoțitori. Dumneata și cu Derek veți dori să îi cunoașteți dinainte, bineînțeles.

Doamna Fitzhew-Wellmore se aplecă spre domnișoara Prendergast, într-un mod confidențial.

– E întotdeauna înțelept să-ți cunoști dinainte tovarășii de călătorie. E teribil să fii prins în capcana unei călătorii cu un tovarăș pe care nu-l poți suporta.

Domnișoara Prendergast îl privi dezgustată pe Derek.

– Bănuiesc că ar fi... stânjenitor.

– Veți veni la mine acasă la ceai poimâine, ca să întâlniți perechea, anunță cu satisfacție mătușa Guinevere. Acum că am stabilit asta...

– Nu am stabilit nimic, spuse Derek printre dinți. Situația îi scăpa din mână cu repeziciune. Dacă nu înăbușea lucrurile din față, se trezea călătorind prin Europa cu jumătate din Londra în urma lui. Nu plec la o vânătoare de gâște sălbatice...

Domnișoara Prendergast își pierdu respirația.

– Vă cer iertare. Este vorba despre verișoara mea. Și nu e gâscă sălbatică.

– Foarte bine atunci, spuse el, luptându-se să își mențină vocea calmă. La vânătoare de gâște *pierdute* – domnișoara Prendergast îl privi printre gene – târând după mine trei oameni, cu munți de bagaje și servitorii aferenți. O țintui cu o privire aspră. Câte cameriste intenționați să luați cu dumneavoastră, domnișoară Prendergast?

– Toate vom fi ruinate, oftă adânc doamna Fitzhew-Wellmore. Și orice șansă a dumitale de a încheia o căsătorie bună va fi distrusă, domnișoară Prendergast.

Domnișoara Prendergast se opri, evident ca să se poată calma puțin, însă Derek văzu că nu îi era deloc ușor.

– Pentru moment, principala mea grijă e ca Lady Heloise să fie în siguranță. Reputația mea e ultimul lucru la care mă gândesc. Am aproape treizeci de ani, și nu mă mai gândesc la căsătorie.

– Oh, dar draga mea fată, începu doamna Fitzhew-Wellmore, pe un ton încurajator și cu ochii strălucitori. Nu trebuie să renunți la speranță. Eu aveam treizeci și unu de ani când m-am căsătorit cu scumpul meu Malcolm. Nu ești niciodată prea bătrân ca să găsești adevărata dragoste și o tovărășie care să dureze.

– Și nu trebuie să dai deoparte orice posibilitate, doar pentru că ai ajuns la o vârstă înaintată...

Derek clipi. Nici unei femei – oricât de bună i-ar fi situația și oricât de prost ar fi îmbrăcată – nu îi place să i se reamintească de lucruri ca *vârsta înaintată*.

– Și societatea este cea care spune că ai trecut de vârsta cea mai bună pentru căsătorie. Societatea, domnișoară Prendergast – doamna Higginbotham strânse ferm din buze – e făcută din oameni care sunt întotdeauna imperfecți și foarte adesea își țin capul...

– Ofelia, o avertiză mătușa Guinevere.

–... îngropat în nisip, termină doamna Higginbotham, apoi își privi încruntată prietena. Ce credeai că voiam să spun?

– Cu tine nu se știe niciodată, murmură doamna Fitzhew-Wellmore.

Mătușa Guinevere aruncă o privire mustrătoare în direcția ambelor doamne, apoi zâmbi în chip de scuză.

– Trebuie să o iertați pe Effie. Soțul ei a fost militar, și limbajul lui era uneori cam piperat. Effie uită că alții se supără mai repede decât ea.

Doamna Higginbotham ridică din umeri, dar în ochii ei sclipi o scânteie de amuzament infatuat.

– Așa că vedeți, domnișoară Prendergast, începu el, că fără o însoțitoare nu este posibil să...

– Oh, putem să aranjăm problema însoțitoarei, spuse strălucitoare mătușa Guinevere. De fapt, am în minte un cuplu care s-ar potrivi foarte bine.

– Mătușă Guinevere, interveni Derek privind-o cu subînțeles. Chiar nu este timp ca...

– Prostii, Derek! Domnișoara Prendergast e extrem de îngrijorată din pricina verișoarei sale și va înnebuni fără îndoială dacă o lași aici ca să se întrebe ce faci și dacă ai localizat-o sau nu pe draga și scumpa Lady Heloise. În plus, a jurat deja să te urmeze, dacă e nevoie. Chiar nu putem permite așa ceva. Păi, noi am fi cu siguranță de vină dacă i s-ar întâmpla ceva. Îi aruncă domnișoarei Prendergast o privire plină de simpatie. Înțeleg foarte bine de ce vrei să mergi cu Derek. De fapt, cred că e un mare curaj din partea dumitale. Dacă poți suporta să mai amâni pentru încă o zi plecarea, sunt sigură că cele două persoane la care mă gândesc vor fi dornice să te însoțească.

Privirea domnișoarei Prendergast se îmblânzi, și pentru un moment se văzu că, în alte împrejurări, ar fi putut fi considerată aproape atrăgătoare.

– Vă mulțumesc, Lady Blodgett, inspiră ea adânc. De azi în trei zile e acceptabil.

– Bun, încuviință satisfăcută mătușa Guinevere. Voi vorbi cu perechea la care mă gândesc mâine și, dacă avem noroc, vei avea însoțitori. Dumneata și cu Derek veți dori să îi cunoașteți dinainte, bineînțeles.

Doamna Fitzhew-Wellmore se aplecă spre domnișoara Prendergast, într-un mod confidențial.

– E întotdeauna înțelept să-ți cunoști dinainte tovarășii de călătorie. E teribil să fii prins în capcana unei călătorii cu un tovarăș pe care nu-l poți suporta.

Domnișoara Prendergast îl privi dezgustată pe Derek.

– Bănuiesc că ar fi... stânjenitor.

– Veți veni la mine acasă la ceai poimâine, ca să întâlniți perechea, anunță cu satisfacție mătușa Guinevere. Acum că am stabilit asta...

– Nu am stabilit nimic, spuse Derek printre dinți. Situația îi scăpa din mână cu repeziciune. Dacă nu înăbușea lucrurile din față, se trezea călătorind prin Europa cu jumătate din Londra în urma lui. Nu plec la o vânătoare de gâște sălbatice...

Domnișoara Prendergast își pierdu respirația.

– Vă cer iertare. Este vorba despre verișoara mea. Și nu e gâscă sălbatică.

– Foarte bine atunci, spuse el, luptându-se să își mențină vocea calmă. La vânătoare de gâște *pierdute* – domnișoara Prendergast îl privi printre gene – târând după mine trei oameni, cu munți de bagaje și servitorii aferenți. O țintui cu o privire aspră. Câte cameriste intenționați să luați cu dumneavoastră, domnișoară Prendergast?

Ea înălță bărbia.

– Sunt perfect capabilă să mă îngrijesc singură, domnule Saunders. Pot funcționa perfect fără o cameristă.

– Atunci sunteți prima femeie pe care am întâlnit-o care poate.

– Derek, spuse aspru mătușa Guinevere. Obiecțiile tale sunt inutile. Domnișoara Prendergast nu pare tipul de femeie în stare să renunțe doar pentru ca să-ți facă viața mai puțin dificilă.

– Nu mă îndoiesc de asta, spuse el în surdină.

– Atunci suntem de acord. Ochii mătușii Guinevere îi întâlniră privirea, și el observă o strălucire subtilă, dar clară de triumf. *Bineînțeles*. Cu o singură mișcare, scăpa de femeia care ar fi putut dărâma castelul nesigur de cărți de joc pe care îl clădise împreună cu prietenele ei, și de bărbatul care îi încurca planurile.

– În privința asta, poate, spuse el ferm. Dar mai sunt și alte lucruri pe care trebuie să le discutăm înainte de plecarea mea.

– Mă temeam că vor mai fi, oftă mătușa Guinevere, iar strălucirea triumfătoare fu înlocuită de o privire resemnată.

În alte împrejurări, Derek s-ar fi simțit prost pentru că stinsese lumina din ochii unei doamne în vârstă, dar învățase deja că mătușa Guinevere și prietenele ei apropiate nu erau deloc nevinovatele dulci și neputincioase pe care le crezuse la început.

– Foarte bine atunci. Domnișoara Prendergast se ridică în picioare. Eu voi pleca. Se îndreptă spre ușă.

Derek ieși în grabă de după birou ca să o conducă. Deschise ușa și o salută.

– Stați liniștită, domnișoară Prendergast. Vă vom găsi verișoara.

– Spuneți-mi, domnule Saunders, spuse ea privindu-l estimativ. Dacă nu v-aș fi scris exprimându-mi îngrijorarea cu privire la pierderea verișoarei mele și nu aș fi apărut aici în persoană, ați fi plecat totuși în căutarea ei?

– Fără îndoială, domnișoară Prendergast, spuse el fără să ezite. De fapt și de drept, nu știuse despre existența Societății Doamnelor Călătoare și despre ceea ce făcea mătușa lui cu prietenele ei până în urmă cu o săptămână. Dar își dăduse seama deja că trebuia să se ocupe de problemă, dacă voia să le salveze pe cele trei de repercusiunile activităților lor și totodată să își salveze viitorul. Și aveți cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să asigur succesul efortului nostru.

– Cât de demoralizant, domnule Saunders. Speram că vă descurcați mai bine de atât. Salută, se întoarse și plecă.

– O zi bună vă doresc și dumneavoastră, domnișoară Prendergast, strigă el în urma ei. Era mai bine să pară cordial, decât să fie considerat un idiot. Din nefericire, toate răspunsurile scânteietoare care îi veniră imediat în minte nu ar fi fost la fel de inteligente ca replica ei, și nu ar fi făcut decât să îi întărească părerea pe care și-o formase despre el.

– Excelentă ripostă, domnule Saunders, spuse una dintre doamne în spatele lui, cu o notă clară de sarcasm în glas.

Se simți de parcă ar fi înghițit o piatră.

Avea să fie o căutare foarte lungă.

Capitolul 4

– Să îndrăznesc să întreb dacă vizita dumitale la Societatea Doamnelor Călătoare a fost un succes? Sir Martin Luckthorne o studie pe India din spatele biroului dezordonat din biblioteca lui. Ea își notă în minte să facă ordine chiar în ziua aceea, înainte de a pleca.

– A fost... începu ea strângându-și buzele, mulțumitoare.

– Și totuși pari să fii foarte cordială, spuse el pe un ton plăcut.

Privirea ei îl puse la punct.

– Sarcasmul, Sir Martin, nu ți se potrivește.

– Sarcasmul, domnișoară Prendergast, e apărarea filozofului împotriva disperării.

– Acesta a fost un citat legitim sau o invenție a dumitale?

– Faptul că eu l-am inventat nu îl face mai puțin legitim.

– Acum încerci să îmi distragi atenția, amuzându-mă, spuse ea încruntată. Nu îmi plac încercările dumitale de a mă dezarma.

– Și totuși, o mare parte din umanitate e recunoscătoare pentru eforturile pe care le fac în folosul ei.

Un zâmbet strâmb îi întinse colțurile buzelor.

– Știi că eu nu îmi pierd niciodată cumpătul. India se lăuda cu abilitatea ei de a-și ține sub control emoțiile, chiar și în zilele care erau o mare provocare, așa cum fusese în acea zi.

– Dumneata poți spune cu o singură privire mai mult decât orice persoană pe care am întâlnit-o, spuse el blajin. Cu o privire menită să împrăștie teroarea în inima celui mai viteaz dintre bărbați.

– Prostii! pufni ea.

El ridică o sprânceană, sceptic.

– Nu fac așa ceva, spuse ea, deși negarea nu suna prea adevărată. Și, din nefericire, Martin o știa. În afară de Heloise, o cunoștea mai bine decât oricine. Și de ce nu?

Chiar dacă ar fi fost teribil de nepotrivit să admită asta cu voce tare, își considera angajatorul un prieten. De fapt, în afară de Heloise, era singurul ei prieten. Și adevărul era că fusese ceva inevitabil. Când petreci aproape fiecare zi cu același bărbat, timp de opt ani – îngrijindu-te de aproape toate domeniile vieții lui – nu se poate să nu ia naștere o relație oarecum cordială. Altfel, trebuie să renunți la slujbă. Deși nu se așteptase să ajungă să simtă față de el afecțiunea pe care ar fi simțit-o față de un frate mai mare lipsit de orice simț practic. Dar nici nu se așteptase să rămână opt ani în slujba lui.

De fapt, fusese norocoasă să găsească această slujbă. Chiar dacă Heloise primise o rentă și răspunderea de tutore de la răposatul ei tată – care murise cu mult înainte de a o lua la ea pe India – și suma aceasta le acoperea nevoile, nu aveau totuși prea mult în afară de ceea ce Heloise considera absolut necesar în viață. India insistase să contribuie la fondurile neobișnuitei lor familii și căutase de lucru imediat după ce își terminase educația la Academia domnișoarei Bicklesham. Heloise își cunoștea prea bine pupila ca să o încurajeze să se căsătorească și, de fapt, ce rost avea? În afară de dota corespunzătoare pe care Heloise o pusese deoparte pentru ea, India nu avea nimic care să o recomande ca pe o partidă bună. Familia ei era respectabilă, dar nu remarcabilă. Nu fuseseră oameni bogați, nici influenți. În ochii societății, ea nu exista. Nu avusese un sezon de debut și nici nu-și dorise unul. La urma urmei, singurul scop al debutului în societate era să îți găsești un soț. Iar căsătoria nu o interesa pe India, pur și simplu. Heloise nu se căsătorise niciodată și părea mulțumită de viața ei.

Heloise încercase să o convingă să își urmeze studiile, și avuseseră atâtea dispute în privința acestui subiect, încât India acceptase șovăielnic să urmeze cursurile serale oferite de Queen's College. Cursurile acestea continuaseră în timpul scurtei ei slujbe de guvernantă și fuseseră purtate apoi prin corespondență în timpul intervalului în care fusese profesoară în școala domnișoarei Bicklesham, interval din fericire scurt. India Prendergast înțelesese prima că nu era făcută să modeleze mințile tinere.

În timp ce se chinuia să hotărască ce post să își caute în continuare – epuizase cu repeziciune toate slujbele considerate acceptabile pentru o tânără lady bine-crescută de familie bună –, dădu peste un anunț în care se cerea o persoană suficient de educată, care să ajute un gentleman erudit ținându-i corespondența, catalogând și punând în ordine diverse colecții și alte lucruri necesare. Deși nu știa la ce s-ar fi putut referi când precizase celelalte „lucruri necesare", India se prezentă chiar în ziua aceea la ușa lui Martin.

Fusese mai tânăr decât se așteptase, cu doar doisprezece ani mai mare decât ea. Dar, la vârsta de treizeci și trei de ani, intrase deja în categoria acelor burlaci numiți iremediabili. India bănuia că avea tabieturile lui încă din tinerețe. Iar tabieturile acestea nu includeau angajarea unei femei.

Totuși, nu o cunoscuse pe India Prendergast. Într-o singură săptămână, îi adusese corespondența la zi. Într-o lună, organizase vasta lui colecție de monede antice romane după data emiterii și împăratul reprezentat pe ele. În trei luni, îi ordonase contabilitatea și înlocuise servitorii incompetenți. La sfârșitul primului an de slujbă, menajul și viața lui funcționau cu ușurința unui ceas bine uns. Singura spărtură din fortăreața organizată a Indiei era Martin însuși, care petrecea o mare parte a vieții cufundat în unul dintre proiectele care se întâmpla să îi atragă atenția, de natură științifică, legat de una din numeroasele lui colecții sau cochetând cu vreo întortocheată – și totuși ciudat de practică – invenție de vreun fel.

India îl considera un renascentist modern. Din fericire, avea o grămadă de bani și își putea permite toate capriciile firii lui.

Se înțelegeau bine. India se gândea la el ca la Martin, deși rareori își foloseau prenumele. Ar fi fost foarte nepotrivit. India se bucura să îi dirijeze viața și era recunoscătoare în taină că nu exista nici o Lady Luckthorne, fiindcă nu își imagina o soție atât de liberală, încât să îi permită soțului ei să aibă o femeie ca secretară. Sau o femeie ca prieten.

– Sper că nu ai de gând să păstrezi pentru dumneata toate detaliile incursiunii. Martin își lăsă notițele deoparte, se sprijini cu coatele pe birou și își împreună mâinile. Nu ar fi deloc corect, mai ales că a fost ideea mea.

– Și a fost o idee excelentă. India se cufundă pe locul ei obișnuit, în fotoliul de piele din fața biroului.

– Știu, rânji el. Și cel mai bine a fost că nu te-a lăsat să te repezi asupra societății ca o cloșcă înfuriată.

– Ca un înger al răzbunării, de fapt. Ar fi trebuit să merg acum trei săptămâni.

– Au trecut de abia șase săptămâni de la ultima scrisoare pe care ai primit-o de la Lady Heloise. Au trebuit să treacă două săptămâni ca să începi să te îngrijorezi.

– Ar fi trebuit să merg.

– Fleacuri. Ineficiența serviciilor poștale din străinătate putea motiva cu siguranță o întârziere în scrisorile de la Lady Heloise. Nu, domnișoară Prendergast, nu e o greșeală din partea dumitale.

– Totuși, eu... Oftă. Bărbatul avea dreptate, dar asta nu o făcea să se simtă mai puțin vinovată. Și mai puțin neajutorată. Ar fi trebuit să fi făcut mai mult, mai devreme.

– Ai trimis scrisori, ai vorbit cu poliția și te-ai confruntat personal cu oamenii pe care îi consideri responsabili. Acum povestește-mi, spuse el țintuind-o cu o privire fermă. Ai aflat ceva esențial?

Ea se gândi un moment.

– Ceea ce am descoperit nu este deloc surprinzător, chiar dacă m-a demoralizat foarte mult. Respiră adânc, frustrată. Dacă nu aș fi scris, mă îndoiesc că cineva de acolo ar fi știut că Heloise s-a pierdut. Mi s-a părut agenția cea mai dezorganizată și mai la voia întâmplării pe care am văzut-o în viața mea.

– Cum?

– Îți amintești de cele trei doamne în vârstă, văduvele despre care ți-am povestit?

El încuviință.

– Ele conduc societatea, chipurile, deși mă tem că inspectorul Cooper al dumitale are dreptate, spuse ea privind printre gene.

– Nu e inspectorul Cooper al meu, răspunse el cu răceală. De fapt, mă gândeam că e destul de prins de *dumneata*.

– Nu fi ridicol!

Uneori, Martin avea ideea foarte absurdă că ea era genul de femeie pe care bărbații o considerau atractivă, însă era limpede că își imagina asta pentru că avea un suflet generos. În afara unor reuniuni și conferințe ocazionale, nu se aventura adesea în societate și, în afară de menajeră și bucătăreasă, India era singura femeie din viața lui.

India nu își făcea iluzii cu privire la înfățișarea ei. Trăsăturile ei erau regulate, silueta obișnuită, cu o tendință spre forme pline, părul era de un castaniu banal. Era adevărat că ochii ei aveau o nuanță încântătoare de verde, dar în afară de asta, nu exista nimic care să îi scoată în evidență înfățișarea într-un fel sau altul. Acceptase lucrul

acesta încă din copilărie, și nici chiar firea mult prea generoasă a lui Martin nu schimba situația. Era totuși inteligentă, rațională și bine organizată, și aceste calități erau mult mai importante decât simpla înfățișare – mai ales dacă nu ești bogată și trebuie să îți croiești drumul în lume.

– Nu sunt ridicol. Sunt un observator foarte bun și am observat că bărbatul acesta flirta cu dumneata în mod categoric. Sau cel puțin încerca să flirteze cu dumneata.

– Dacă asta e arta inspectorului Cooper în domeniul flirtului, este clar că mai are nevoie de practică. Asta nu însemna că India avea o experiență practică pe care să-și bazeze opinia. Totuși, nu putea să nu își imagineze că flirtul ar fi fost mult mai eficace dacă ar fi fost măcar observabil. Îmi imaginez că un gentleman care e atras de o femeie nu îi nesocotește îngrijorarea legitimă, acuzând-o că face din țânțar armăsar sau sugerând că emoțiile feminine i-au zăpăcit cumva mintea.

El chicoti.

– Da, ei bine, pot să văd și eu că asta nu i-a slujit cauza.

– Din nou, nu cred că avea o *cauză*, mai ales cea la care te gândești dumneata. Oricât de inteligent ar fi fost Martin, chiar nu înțelegea mersul lumii. Deci, după cum spuneam, cred că există într-adevăr un intelect superior masculin care se ascunde după fațada acestor văduve.

– *Un intelect superior?* Sprâncenele lui ajunseră la jumătatea frunții. Iar ai citit romane cu mistere?

– Nu am nevoie de nici un mister fictiv, când problema dispariției mătușii Heloise nu e încă rezolvată, spuse ea, evitând cu fermitate subiectul. Lui Martin îi făcea o plăcere perversă să o tachineze cu privire la lecturile ei, care tindeau să fie adesea romane cu mistere și cărți polițiste. Era singurul ei viciu adevărat, singura slăbiciune prostească pe care și-o permitea. Devorase *Un studiu în roșu*[1] și spera că avea să apară în curând altă carte cu Sherlock Holmes. Și *intelect superior* pare termenul cel mai adecvat. Mi-a fost foarte limpede că aceste doamne nu sunt decât un paravan care ascunde mașinațiunile lui Derek Saunders.

– Și din ce cauză ai sărit la concluzia asta?

[1] *A Study in Scarlet*, roman al lui Arthur Conan Doyle, publicat inițial în noiembrie 1884 și în care are loc prima apariție a lui Sherlock Holmes (n.tr.)

– Nu am sărit la nimic. Am ajuns calm și inteligent la această decizie, bazându-mă pe observațiile mele. Bărbatul e în mod evident un pungaș și un ticălos. Păi, nici un gentleman adevărat nu arăta chiar atât de relaxat. Scânteia din ochii lui albaștri, gropița din bărbie – era un aer evident la acest bărbat, un aer care vorbea despre lipsă de cuviință și nesăbuință și... necazuri. În timp ce doamnele păreau destul de plăcute și foarte cumsecade, în ciuda experienței răposaților lor soți, nu cred că Lady Blodgett sau prietenele ei au cea mai vagă idee despre ceea ce fac atunci când este vorba despre organizarea călătoriilor în străinătate. Însă sunt încrezătoare și naive. Ajunge să le privești ca să-ți dai seama de asta. Mă tem că nu sunt decât niște păpuși fericite și neștiutoare manipulate de un maestru păpușar. Strânse din buze. Păi, nici nu le-a permis să spună ce voiau. Fără îndoială că se temea să nu dezvăluie ceva.

Martin se încruntă.

– L-ai întâlnit?

– Sigur că da, răspunse ea țâfnoasă. E tipul de bărbat care crede că poate obține tot ce vrea exercitându-și farmecul.

– Deci e fermecător, nu?

– Numai în mintea lui. Deși putea să-și dea seama că o femeie mai puțin susceptibilă decât ea ar fi putut fi prinsă în plasă de ochii albaștri și fața frumoasă, părul întunecat și ușor răvășit și umerii lui largi. Mie mi s-a părut enervant.

– Înțeleg.

– Totuși... Și acesta era singurul punct în favoarea lui. Înainte de a mă confrunta cu el, l-am auzit spunând că vorbise cu niște detectivi care să o găsească pe Heloise.

– Ei bine, asta e ceva.

– Foarte puțin. A făcut asta doar din cauza scrisorilor mele, care amenințau cu implicarea autorităților. Din nefericire, o asemenea investigație ar costa foarte mult.

– Înțeleg. Martin se opri. Atunci el... ei... nu ți-au fost de un real folos?

– Ei bine, nu încă. S-a hotărât să o găsească pe Heloise chiar el, deși mă îndoiesc că are priceperea necesară.

– Probabil că ești mulțumită.

– Da, ei bine... Nu era chiar sigură cum ar fi trebuit să-i spună că domnul Saunders nu avea să călătorească singur.

– Ești remarcabil de reticentă când e vorba de dezvăluiri esențiale, și asta nu îți stă deloc în fire. Martin o privi gânditor. Asta

mă face să cred că ai ceva ce nu vrei să-mi spui. Fiindcă în trecut nu ai șovăit să te încrezi în mine, pot doar să presupun că este vorba de ceva important.

– Și care nu o să-ți placă.

– Atunci poate că ar trebui să-mi spui și să terminăm cu asta.

– Probabil, spuse India, luându-și inima în dinți. Când va porni din Londra pe urmele lui Heloise, domnul Saunders va fi însoțit de mine.

– Poftim?

– Nu am încredere în abilitățile – sau în bunăvoința lui – de a o găsi pe Heloise pe cont propriu. Intenționez să mă asigur că face tot ce trebuie, adăugă ea. În plus, dacă îi supraveghez fiecare mișcare, voi putea să descopăr dovezi ale fărădelegilor lui și să salvez astfel alte femei care seamănă cu Heloise. Locul acestui om e în închisoare. Sunt sigură că el e în spatele acestei Societăți a Doamnelor Călătoare; de fapt, mă tem că societatea nu are nici o bază reală, și există doar ca să jecmănească de bani femeile vârstnice și încrezătoare.

Martin o privi îndelung în tăcere.

– Gata, acum știi totul. Fără să se gândească, își frânse nervoasă mâinile. Aș vrea să spui ceva.

– Cum o să mă descurc fără tine?

Toate neliniștile pe care le simțise înainte de a-și dezvălui planurile se risipiră odată cu vorbele lui.

– Vai de mine, Martin, ești adult. Sunt sigură că poți să administrezi totul singur.

El făcu ochii mari.

– Nu știu dacă o să mai pot administra ceva, dacă tu mă abandonezi.

– Nu te abandonez. Acesta nu era răspunsul pe care îl așteptase, deși ar fi trebuit probabil să se aștepte la așa ceva. Ai o casă plină de servitori care au grijă de nevoile tale. Bucătăreasa se va asigura că mănânci, menajera va avea grijă să-ți păstreze tot talmeș-balmeșul închis în bibliotecă, și majordomul va ține pe toată lumea la distanță.

– Dar... dar... Bărbatul o privea de parcă ar fi fost cea mai rea trădătoare. Cine o să-mi verifice corespondența, cine o să aibă grijă de programul meu și cine o să-mi aranjeze notele? Ți-ai dat seama doar că încerc să adun tot ce se referă la rutele comerciale din deșert ale romanilor din antichitate, ca să le pot publica în curând.

– Bineînțeles că mi-am dat seama. Însă nu își dăduse seama că era chiar atât de neajutorat. Aduni materiale pentru cartea asta de când am venit să lucrez pentru tine.

– Dar acum sunt mai aproape ca niciodată de realizare, spuse el neclintit.

– Și absența mea îți va oferi ocazia de a-ți îndrepta toată atenția asupra muncii.

Deși ar fi pariat pe salariul ei de pe un an întreg că nu avea să găsească nici un progres la întoarcere, fie că avea să se întoarcă după o săptămână sau după zece ani.

– Dar... Fruntea lui se încreți, apoi se lumină la față. În ochii lui străluci o sclipire triumfătoare. Ar fi șocant de nepotrivit să îl însoțești singură pe acest bărbat – pe acest intelect superior. Nu-mi vine să cred că te gândești să faci așa ceva. Și nu cred că Lady Heloise ar fi de acord.

– Fiindcă ea nu e aici, problema iese din discuție. Și am avut deja conversația asta. Nu sunt deosebit de preocupată de reputația mea.

– Eu sunt îngrijorat și din pricina asta, și pentru siguranța ta. Bătu cu degetele în birou. Cred că nu voi avea nici un moment de liniște știindu-te plecată cu acest... cu acest *netrebnic*.

– Nu sunt sigură că e chiar corect să îi spui *netrebnic*...

El o ignoră.

– Vrei să pleci în Europa cu un bărbat despre care nu știi nimic. Un bărbat în care nu ai încredere. Un bărbat despre care crezi că folosește un trio de doamne bătrâne ca să șterpelească bani de la alte doamne bătrâne. Păi, ai spus deja despre el nu doar că are un intelect superior, ci și că e un ticălos și un pungaș.

– Am spus, într-adevăr, dar...

– Manipularea și înșelătoria nu sunt calități pe care le cauți de obicei la un tovarăș de călătorie. El își îndreptă bărbia cu un aer hotărât. Nu pot să am conștiința liniștită, știind că ți-am permis să pleci singură cu bărbatul acesta.

– Nu vom fi singuri, spuse ea rapid, ignorând faptul că – deși era angajatorul ei – Martin nu avea nici un drept de a-i spune ce putea și ce nu putea să facă. Doamnele au insistat să luăm niște însoțitori.

Ochii lui se îngustară.

– De unde știi că acești însoțitori sunt demni de încredere?

– Nu știu. Domnul Saunders nu a fost mulțumit de cererea mea de a-l însoți, nici nu a fost fericit auzind că vom avea și însoțitori. A fost ideea mătușii lui.

– Dacă e mătușa lui, spuse el întunecat.

– Având în vedere modul în care se purtau unul cu altul, nu am nici o îndoială că între ei există o legătură familială. Și chiar dacă

cred că domnul Saunders este destul de deștept ca să manipuleze doamnele bătrâne, mă îndoiesc că poate găsi imediat niște însoțitori diabolici.

– Chiar și așa... Degetele lui băteau darabana mai repede, și ea văzându-i privirea știu că se lupta să găsească alt motiv care să o împiedice să plece. Bănuiesc că, dacă ți-aș interzice să mergi, dacă te-aș amenința că slujba nu o să mai fie disponibilă la întoarcere, spuse el pe un ton măsurat, nu ar fi de ajuns ca să te opresc de pe drumul acesta nechibzuit pe care ai pornit.

– Îți apreciez grija, dar nu, nu m-ai opri.

– Atunci nu mai e nimic de făcut. Ca să-ți garantez siguranța și onoarea – spuse el îndreptându-și umerii – va trebui să vin pur și simplu cu tine.

Poate pentru prima dată în opt ani India rămase complet fără cuvinte. Martin avea o minte strălucită – chiar dacă puțin dezordonată –, dar nu era tipul de bărbat la care ai fi apelat pentru protecție. Chiar dacă nu era neatrăgător, era puțin cam prea înalt, avea părul blond și de obicei răvășit, o înfățișare adolescentină – în ciuda vârstei lui – și un corp care se menținea zvelt prin exercițiu regulat. Cu toate acestea, avea aerul absent al unui savant, nu înfățișarea bărbătească a unui atlet. Păi, probabil că în formula aceasta India avea să fie cavalerul salvator, nu Martin. În plus, dragul și bietul de el nu suporta călătoriile. Trenurile îi deranjau stomacul fiindcă avea rău de mișcare, și simplul gând al traversării Canalului Mânecii îl făcea de obicei să se înverzească dinainte.

– E foarte drăguț din partea ta, dar nu e necesar.

– Oh, eu cred că este.

– Martin, spuse ea cu blândețe, dacă ești într-adevăr preocupat de reputația mea, cu siguranță că îți dai seama că dacă aș călători cu doi bărbați – chiar și cu însoțitori – comportamentul meu ar părea mult mai șocant. Oricum, numai îngrijorarea o făcea să încalce limitele bunei-cuviințe și să meargă chiar și cu un singur bărbat. Dar îți sunt recunoscătoare pentru ofertă.

– Nu sunt bucuros de asta, India.

– Nici eu nu sunt deosebit de bucuroasă, dar... Ridică din umeri. Nu am încredere în domnul Saunders.

– Poate, spuse el rar, că dacă aș plăti pentru investigație...

– Nu pot să permit asta, și tu o știi. Se gândi un moment. Dar e ceva ce îți permit să faci pentru mine.

– Sunt la dispoziția ta. Întotdeauna.

De obicei, comentariile amuzante ale lui Martin o distrau într-o oarecare măsură, dar în anumite ocazii se întreba dacă în spatele lor nu se ascundea ceva mai mult decât lăsa să se vadă. Acesta era unul din acele momente. Însă nu avea timp de speculații sentimentale.

– Mă voi întâlni cu însoțitorii poimâine, și vom pleca în ziua următoare. Cred că ar fi înțelept să am mai multe informații decât în prezent despre domnul Saunders.

El încuviință gânditor.

– Voi contacta un investigator pe care îl cunosc foarte discret și foarte eficient. Se opri, cu un aer resemnat. O să ai grijă de tine?

Ea încuviință.

– O să am.

– Aștept să primesc regulat scrisori de la tine care să îmi spună cum progresezi.

Ea încuviință.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri.

– Nu, dacă mă gândesc mai bine... Bătu darabana gânditor în birou. Știu că nu îmi permiți să finanțez această întreprindere...

– Am făcut economii, fiindcă salariul meu este mai mult decât suficient.

– Având în vedere toate responsabilitățile tale, e discutabil. Totuși, fiindcă simpla corespondență ar dura prea mult și nu aș putea fi sigur că ești bine, îți voi da niște fonduri ca să îmi poți telegrafia unde te afli și ce progrese ai făcut.

– Vai de mine, chiar nu cred că e...

– O dată la trei zile ar fi suficient. Ea începu să protesteze, dar el ridică mâna ca să o împiedice. Nu voi accepta un refuz de data asta, India.

– Nu crezi că o dată la trei zile e prea mult?

– Probabil, dar dacă avem noroc nu o să lipsești mult, spuse el cu un glas din care răzbătea resemnarea. Mă aștept să îmi telegrafiezi și dacă ai nevoie de ceva – inclusiv de fonduri.

– Mă îndoiesc că va fi necesar, dar îți mulțumesc. Se opri. Și îți mulțumesc și pentru prietenia ta. O apreciez, Martin.

– La fel cum o apreciez și eu pe a ta. O privi țintă un moment, de parcă ar fi vrut să spună mai mult. În cele din urmă, dădu doar din cap. Asta e, atunci. Să ne întoarcem la muncă. Care e programul pe astăzi?

Ea luă carnețelul din locul obișnuit – exact în colțul din dreapta sus al biroului.

– Ai vrut să comanzi materiale pentru experimentul despre care ai vorbit ieri și trebuie să răspundem la o invitație de la Societatea...

Chiar dacă o nedumerea uneori, India nu își făcea iluzii cu privire la Martin. Era într-adevăr prietenul ei, și dacă el ar fi vrut ceva mai mult decât o simplă prietenie, ei bine, avusese la îndemână opt ani în care să facă ceva. Asta nu însemna că ea ar fi încurajat vreun demers de natură romantică. În nici un caz din partea lui Martin. În acest moment al vieții ei, India nu era deosebit de interesată de romantism. Orice vis prostesc pe care îl nutrise în adolescență fusese abandonat cu ani în urmă, când își dăduse seama că paginile cărților erau pline de eroi strălucitori, însă în viața reală aceștia lipseau cu desăvârșire. În plus, eroii nu săreau să salveze eroinele cu înfățișare banală, minte rațională și resurse financiare neîndestulătoare.

Fără nici o avertizare, în minte îi apărură niște ochi albaștri strălucitori și un zâmbet imoral. Cu hotărâre, le ignoră.

Nu, nu nutrea nici un interes romantic față de Martin. Sau față de altcineva.

Capitolul 5

Când își alege tovarășii de călătorie, o lady trebuie să se asigure că temperamentul, obiceiurile și firea lor sunt compatibile. Nimic nu distruge mai repede bucuria unei călătorii în străinătate ca tovărășia unei persoane pe care nu o poți suporta. Se știe că dificultățile călătoriei pot transforma orice ușoară enervare într-un dezgust virulent, chiar și în cazul celor mai buni prieteni.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

– Habar nu am unde e Derek. Lady Blodgett umplu din nou ceașca de ceai a Indiei și zâmbi plăcut. Dar sunt sigură că va sosi imediat.

– Nu mă îndoiesc, murmură India.

Își stăpâni dorința de a țipa de frustrare și se forță să zâmbească și ea.

Domnul Saunders întârziase deja un sfert de oră. Nu era un început promițător. Nu că s-ar fi așteptat la punctualitate din partea lui. Păi, era de ajuns să te uiți la el ca să-ți dai seama că nu era omul care

să dea atenție regulilor care guvernau viața restului lumii. Te-ai fi gândit că, fiind invitat în casa mătușii lui la ora patru fix, avea să vină la patru fix. În afară de întâlnirea cu însoțitorii pe care îi promisese Lady Blodgett, aveau multe de discutat. Trebuiau să facă planuri.

– Îmi imaginez că își face pregătirile.

Doamna Greer mai puse câțiva biscuiți pe farfuria prea plină deja. India nu era sigură dacă femeia nu se putea hotărî pe care dintre ofertele delicioase s-o aleagă sau se temea că era ultima ei șansă de a mai mânca un biscuit.

– Așa cum și trebuie, spuse profesorul Greer în surdină, întinzând mâna după alt biscuit, deși își golise și reumpluse farfuria cel puțin o dată.

Lady Blodgett îi prezentase Indiei pe profesorul pensionar și pe soția sa cu un gest satisfăcut și elegant. Cei doi erau destul de bătrâni ca să fie potriviți ca însoțitori, dar nu atât de bătrâni încât să încetinească progresul călătoriei. Chiar dacă ar fi preferat să nu-i ia deloc, India recunoștea că cei doi erau necesari, pentru că așa dicta buna-cuviință.

Familia Greer nu era cu totul inacceptabilă și părea destul de plăcută. Profesorul arăta exact cum te-ai fi așteptat să arate un fost profesor – puțin cam corpolent, cu părul cenușiu, barba bogată și ochi căprui și amabili în spatele unor ochelari cu rama de sârmă. Îmbrăcat în cuvenita stofă în carouri, avea un aer ușor pompos, care îi arăta inteligența superioară. În timp ce profesorul părea o marfă englezească solidă, soția lui i se păru Indiei o creatură mai exotică. Sau poate o pitulice deghizată într-o pasăre tropicală. Era evident îndrăgostită de culorile vii. Părul ei avea o nuanță ușor roșcată, silueta rotundă era îmbrăcată într-o rochie de un rubiniu uimitor, înfrumusețată cu pliuri și panglici, iar pălăria ei, ei bine, pălăria ei merita toată atenția, având, printre altele, un mănunchi de flori vopsite în culoarea piersicii și, bineînțeles, pene. Dar ochii ei albaștri erau strălucitori, cercetători și prietenoși.

Perechea era mai mult decât mulțumită. Erau aproape copleșiți de încântarea prilejuită de ceea ce Lady Blodgett numea *expediția* lor. India nu era sigură deloc că îi plăcea termenul *expediție* – te ducea cu gândul la aventuri mărețe și călătorii legendare. Prefera să se gândească la asta ca la o căutare serioasă sau poate chiar o misiune de salvare. Deși spera că nu avea să fie necesară salvarea. Spera – se ruga – să nu se fi întâmplat nimic cu Heloise, și să se dovedească că aceasta nu putuse pur și simplu să scrie dintr-un motiv oarecare.

Un motiv care se putea dovedi cu totul insignifiant. Heloise tindea să fie puțin cam împrăștiată, și era ușor să îi distragi atenția. Totuși, oricât de mult ar fi încercat să se convingă de asta, India simțea încă în fundul stomacului greutatea oribilă a îndoielii.

Aruncă o privire spre ceasul de pe consola șemineului din salonul doamnei Blodgett și își învinse dorința de a se cutremura. Ceasul, din bronz întunecat, era poate cel mai încărcat obiect pe care îl văzuse India vreodată. Figuri mitologice dansau la baza lui, și fiare imaginare se contorsionau pe laterale, cățărându-se spre silueta zeiței din vârf. De abia puteai vedea ceasul de atâtea ornamente. Vase la fel de împodobite sprijineau candelabrele care flancau ceasornicul, întruchiparea aceluiași stil mult prea indulgent. Însă toate lucrurile din salonul supraîncărcat al doamnei Blodgett – de la micul sarcofag egiptean în care se pare că se afla mumia unei pisici, la colțul dintre ferestrele din față, în care se afla o statuetă grecească, și până la vechile săbii romane agățate pe peretele din capăt – erau în același timp unice și exagerate. Și mult mai potrivite într-un muzeu decât într-o casă. Pe măsuțele sculptate din salon nu exista un centimetru neacoperit de un porțelan de Dresda, un fleac de vreun fel sau vreun suvenir din călătoriile lui Sir Charles. Dacă ar fi existat și niște tablouri proaste pe pereți, Heloise s-ar fi simțit complet acasă în această încăpere. Ar fi descris-o ca excentrică.

India nu ar fi folosit acest cuvânt. Chiar dacă împărțea cu Heloise casa acesteia din Londra, camerele particulare ale Indiei erau la etajul al doilea și le decorase în stil simplu și funcțional. În afară de colecția de romane cu mistere și polițiste, în spațiul locuibil al Indiei erau prea puține lucruri care să îi ofere unui spectator ocazional multe indicii despre proprietară. În timp ce firea prietenoasă și manierele încântătoare ale verișoarei ei Heloise erau evidente în orice ungher și crăpătură din restul casei. Vârstnica femeie nu întâlnise niciodată un flecușteț sau un obiect de artă care să nu-i placă.

India nu ar fi spus nici că salonul mult prea aglomerat al doamnei Blodgett era ponosit, însă era evident că văzuse zile mai bune. Heloise s-ar fi simțit în largul ei și cu asta.

– Poate că, în timp ce îl așteptăm pe Derek, ai putea să îi explici profesorului și doamnei Greer cum plănuiești exact să o găsești pe Lady Heloise.

Lady Blodgett o privi țintă, în expectativă.

– Trebuie să ai un plan, știi, spuse ferm profesorul. Nu poți să alergi haihui în jurul lumii. Chiar și cei mai întreprinzători

aventurieri au un fel de plan. Deși era de mult membru al Clubului Exploratorilor, se părea că profesorul pusese rareori piciorul în afara Angliei, ceea ce sporea entuziasmul său pentru *expediție*.

– Planurile noastre nu sunt încă definitive. Mai avem de luat unele decizii. India afișa o siguranță pe care nu o simțea. La ultima noastră întâlnire, domnul Saunders a sugerat să urmăm pașii verișoarei mele până la ultima destinație cunoscută. Am scrisorile pe care mi le-a trimis din diferite locuri și mai există și itinerarul ei, bineînțeles. Presupun că societatea are și ea o copie?

– Cred că da, spuse Lady Blodgett cu un gest absent.

– Din fericire, am făcut o copie înainte ca Lady Heloise să plece din Anglia și i-o voi arăta și domnului Saunders. India încercă să își stăpânească enervarea din glas și nu reuși. Dacă va mai veni.

– Fii liniștită, domnișoară Prendergast, spuse profesorul Greer pe un ton mustrător. Nu mă îndoiesc că domnul Saunders e ocupat cu pregătirile pentru călătoria noastră, ca orice bun conducător de expediție.

India fu copleșită de indignare. „Bun conducător, chiar așa!"

– Dimpotrivă, profesore, îmi imaginez că domnul...

– Parkhurst! o întrerupse Lady Blodgett, strigându-și valetul. Se pare că am rămas fără biscuiți. Sunt sigură că doamna Greer ar mai vrea câțiva. Nu-i așa, Estelle?

Doamna Greer privi platoul aproape gol, apoi farfuria ei încă plină și încuviință.

– Poate încă unul sau doi. Sunt delicioși.

– Nu-i așa? spuse strălucitoare Lady Blodgett. Bucătăreasa mea e extraordinară cu biscuiții, deși ar trebui să încerci...

Lady Blodgett continuă să bată câmpii vorbind despre fursecuri și alte bunătăți, într-un efort evident de a evita orice discuție referitoare la abilitățile de conducător ale nepotului ei sau orice alt lucru despre el. India înțelegea asta, desigur. Pentru investigatorul lui Martin se dovedise surprinzător de ușor să afle o grămadă de informații despre domnul Saunders. O mare parte din viața acestui om era ca o carte deschisă. Un registru aproape scandalos de necuviințe și excese. Felul de carte care ar trebui interzisă în orice societate respectabilă.

Derek Saunders era într-adevăr moștenitorul contelui de Danby și, asemenea atâtor tineri privilegiați, își petrecea tot timpul bucurându-se de plăcerile pe care le oferea viața englezească odraslelor din înalta societate. Cu câțiva ani mai mare decât India, reputația sa de cheltuitor, jucător notoriu, afemeiat și bețiv era mană cerească

pentru bârfitori. Numele lui fusese legat de numeroase aventuri, și chiar dacă nu erau fapte care ruinau vieți sau răsturnau imperii, erau totuși remarcabile. Ultimul zvon era acela că unchiul lui nu îi mai tolera purtarea iresponsabilă și îl dezmoștenise. India se întreba dacă ideea de a jefui de bani bătrânele doamne încrezătoare cu pretenția de a plăti taxele lunare ale clubului și serviciile oferite călătoarelor îi venise după edictul contelui sau înainte de asta.

– Să vedem, domnișoară Prendergast, începu profesorul Greer când Lady Blodgett se opri în cele din urmă ca să-și tragă răsuflarea. Spuneai că planurile domnului Saunders pentru întreprinderea noastră nu sunt încă definitivate.

– Nu, profesore, spuse ferm India. Spuneam că planurile *noastre*...

– Merg foarte bine, după părerea mea. Domnul Saunders păși în cameră și se îndreptă spre mătușa lui. Îmi cer scuze, mătușă Guinevere. Îmi pare rău că am întârziat. Se aplecă și o sărută pe obraz, o imagine imaculată a unui nepot perfect și iubitor. India spera că reușea să îi prostească măcar pe cei doi Greer, fiindcă pe ea nu o prostea nici o clipă. Finalizarea câtorva detalii pentru aventura noastră mi-a luat mai mult decât mă așteptam. Trebuie să spun că sunt mulțumit de cât de bine merge totul. O salută pe India și se așeză alături de Lady Blodgett. Domnișoară Prendergast, arătați încântător astăzi!

Asemenea prostii fermecătoare nu aveau să funcționeze în cazul ei.

– Vă mulțumesc, domnule Saunders. Dumneavoastră arătați bine! Începeam să mă întreb dacă nu ați fost cumva lovit de un omnibuz.

El chicoti.

– Sau poate să sperați.

Ea îi adresă un zâmbet peste măsură de dulce.

– Poate.

– Derek, trebuie să cunoști doi prieteni foarte dragi de-ai mei care au fost de acord – cu prețul unui considerabil sacrificiu personal, ține cont – să fie însoțitorii tăi și ai domnișoarei Prendergast, începu Lady Blodgett. Estelle, permite-mi să ți-l prezint pe nepotul meu, domnul Saunders. Derek, ea este doamna Greer. Estelle și cu mine suntem prietene de – oh, cât timp a trecut? Se încruntă la doamna Greer. E posibil să fie aproape patruzeci de ani?

– Oh, dragă, clipi doamna Greer. Pare îngrozitor de mult timp, dar mă tem că ai dreptate.

– E o plăcere să vă cunosc, doamnă Greer. Domnul Saunders se ridică, îi luă mâna și o duse la buze. Privirea lui nu părăsi nici o clipă

ochii femeii, într-un mod prea șlefuit și evident repetat adeseori. Derek Saunders sărutase fără îndoială multe mâini. Singura reacție a Indiei fu să își stăpânească un pufnet disprețuitor. Dar sunt sigur că mătușa mea se înșală, doamnă Greer.

– În ce fel, domnule Saunders?

Femeia se uita spre tânăr cu ochii strălucind de admirație.

– Nu pot să cred că vă cunoașteți de patruzeci de ani, în afară de cazul în care v-ați cunoscut pe când erați încă în camera copiilor.

– Vai de mine, domnule Saunders, spuse doamna Greer roșind. Sunteți un diavol fermecător. Păi, aproape că mi-ați sucit mințile cu asemenea prostii.

– Sper că da, doamnă Greer. Domnul Saunders o fulgeră cu un zâmbet care ar fi făcut-o să leșine pe cea mai rezervată femeie. Și, fiindcă vom fi tovarăși de călătorie, trebuie să îmi spuneți Derek.

– Foarte bine, *Derek*, spuse doamna Greer făcând gropițe în obraji. Dar numai dacă îmi spui Estelle.

India simțea că se sufocă.

Lady Blodgett îi privea cu ochii strălucind de îngâmfare.

– Și acesta este soțul lui Estelle, profesorul Greer.

– Profesore. Domnul Saunders salută și scutură ferm mâna bărbatului.

– Profesorul Greer este expert în arhitectura medievală, spuse Lady Blodgett. Unchiul tău Charles îl stima foarte mult.

– Din câte îmi amintesc despre unchiul meu, profesore, acesta e un foarte mare compliment. Și fără îndoială că pe merit.

– Și eu îl admiram foarte mult, spuse profesorul morocănos. Am vrut mereu să mă alătur uneia dintre expedițiile lui, dar cumva nu a fost niciodată timpul potrivit.

– Dar acum mă însoțiți pe mine, și sunt foarte recunoscător să am un om cu evidenta dumneavoastră experiență și inteligență.

– De abia l-ai întâlnit, spuse India fără să se gândească. Cum poți să spui așa ceva?

– Unchiul Charles era un judecător excelent atunci când venea vorba despre caracterul unui om, spuse calm domnul Saunders. Orice om care avea respectul lui îl are și pe al meu. Trebuie să spun, domnișoară Prendergast, că sunt oarecum șocat că nu înțelegeți asta. În glasul lui răsună o notă mustrătoare.

Patru perechi de priviri acuzatoare se întoarseră spre India. Nu era deloc corect. Nu ea era șarlatanul experimentat. Însă era evident de ce el îi câștigase și ea, nu. Totuși, nu era bine să începi astfel

o călătorie cu o durată nedeterminată. Ea era o femeie care prefera să acționeze rațional și să nu se lase condusă de emoții, iar acum se părea că lăsa ca sentimentele ei față de domnul Saunders să îi influențeze judecata. Și dacă vrei să învingi un oponent, trebuie să îi folosești tacticile. Nu era obișnuită cu șicanele, dar orice joc se putea juca în doi. Cât de greu putea să fie?

– Vă rog să mă iertați cu toții. Am vorbit fără să mă gândesc. Scoase un oftat foarte dramatic. Încerc din răsputeri să-mi controlez emoțiile, dar faptul că nu știu unde se află verișoara Heloise e...

Își stăpâni niște lacrimi inexistente, surprinsă să-și dea seama că nu erau chiar atât de false precum se așteptase.

– Biata și draga de tine, spuse doamna Greer cu o privire plină de simpatie.

– Scuzele dumneavoastră au fost acceptate, domnișoară Prendergast, încuviință domnul Saunders și se întoarse spre ceilalți. Plecăm mâine la Paris. Dacă luăm trenul de dimineață spre Dover, putem ajunge la Paris înainte de căderea nopții.

– Paris? întrebă India holbându-se la el.

– Paris, spuse doamna Greer într-un ușor oftat. Ai auzit, Frederick? Mergem la Paris. Se aplecă spre Lady Blodgett într-un mod confidențial. Am visat întotdeauna să merg la Paris.

– La fel ca mine, spuse Lady Blodgett cu un zâmbet slab. Charles intenționa mereu să mă ducă, dar, cumva, nu s-a ivit niciodată timpul potrivit. Prietena mea Persephone vorbește cu mare drag despre el. Bineînțeles, au trecut mulți ani de când a fost ea acolo.

– Eu am petrecut un timp acolo pe când eram student, adăugă profesorul. Nu cred că s-a schimbat prea mult. Parisul nu se schimbă niciodată.

– Paris? repetă India uitându-se urât la domnul Saunders. Nu era destinația despre care discutaseră ei.

– Și noi mai avem de făcut niște ultime pregătiri. Profesorul Greer se ridică și îi oferi brațul soției lui. Haide, Estelle!

– Oh, vai de mine, da. Doamna Greer îi acceptă brațul și se ridică. Domnul Saunders se ridică și el imediat. Măcar știa să se poarte politicos. Toate s-au întâmplat atât de repede. Mai avem multe de făcut înainte de a putea pleca. Păi, trebuie să ne facem bagajele și să discutăm cu servitorii și să aranjăm...

– Atunci nu vă mai reținem nici un moment, o întrerupse Lady Blodgett, ridicându-se la rândul ei. Permiteți-mi să vă conduc.

Îi aruncă nepotului ei o privire. Bănuiesc că tu și cu domnișoara Prendergast aveți multe de discutat înainte de plecare.

Domnul Saunders îi aruncă o privire Indiei.

– Cred că da.

Privirea bătrânei doamne trecu de la nepotul ei la India și înapoi.

– Atunci vă las singuri. Luă brațul doamnei Greer și îi conduse pe cei doi pe hol. Nu vă pot spune cât de invidioasă sunt. Poate că, într-o zi, și eu...

Domnul Saunders închise ușa în urma lor.

India se ridică și își încrucișă brațele la piept.

– Paris?

– Cred că e a treia oară că spui asta.

– Merită repetat. Dacă îmi amintesc bine, ai sugerat la început să urmăm pașii lui Heloise. Și eu am fost de acord. Își strânse sprâncenele până se uniră. Pașii ei nu încep în Paris.

– Nu, nu încep, spuse el calm, traversând ușa spre bar și deschizându-i ușile. Nu vrei un pahar de coniac sau de whisky? Sau poate că ți-ar plăcea mai mult un vin de Xeres.

– Am băut ceai, spuse ea arătând nerăbdătoare spre ceașcă.

– Ah, da, ei bine, deci ai băut.

– Nu am fost niciodată adepta băuturilor alcoolice.

– Imaginează-ți cât sunt de surprins.

– În plus, e și prea devreme pentru alcool.

– De unde știam oare că aveai să spui asta? Își turnă un pahar dintr-un lichid chihlimbariu și probabil teribil de îmbătător.

Ea ignoră întrebarea.

– Sper că tendința de a consuma băuturi alcoolice în orice moment al zilei nu va deveni un obicei în timpul călătoriilor noastre.

– Atât timp cât *obiceiurile* mele nu intervin în calea scopurilor noastre, aș spune că nu sunt treaba dumitale.

Ea se opri ca să se poată calma. Nu o putea găsi pe Heloise fără ființa asta groaznică, și, oricât de mult ar fi dezaprobat tot ce vedea la el, nu avea rost să încerce să se înțeleagă cu el. *Totuși...*

– Domnule Saunders, spuse ea inspirând adânc și calmându-se. Nu apreciez că ai schimbat planurile noastre fără să mă informezi.

El o privi, luă o înghițitură bună de băutură, apoi își umplu din nou paharul. De parcă ar fi avut nevoie de ceva tare ca să se poată descurca cu ea.

– Mai întâi, domnișoară Prendergast, că nu sunt planurile *noastre*. Se întoarse la scaunul lui, îi făcu semn să se așeze, apoi se așeză

și el. Sunt planurile *mele*. Dumneata ai insistat să vii. Eu ți-am permis s-o faci doar pentru că mătușa mea a fost de acord.

Ea înghiți în sec.

– Mi-ai permis?

– Da, spuse el pe un ton aspru. Ți-am permis.

– Fie că îmi *permiți* sau nu să te însoțesc, nu am de gând să îți *permit* să o cauți pe verișoara mea fără să fii supravegheat.

– Supravegheat?

Sprâncenele lui se ridicară, de parcă ar fi făcut cel mai amuzant comentariu.

– Cred că e nevoie de cineva care să te controleze.

– Nu ai încredere în mine, nu-i așa, domnișoară Prendergast?

– Categoric nu.

– De ce nu? El se aplecă în față, cu o curiozitate care părea sinceră. Nici măcar nu mă cunoști.

– Reputația dumitale nu încurajează încrederea, domnule Saunders.

– Înțeleg. O studie cu curiozitate. Aș fi crezut că ești tipul de femeie care judecă oamenii după meritele lor, nu după bârfele care circulă despre ei.

Ea simți cum îi iau foc obrajii.

– Chiar așa și sunt, dar nu sunt proastă. Când cineva spune că un fruct e o poamă, există posibilitatea să nu fie poamă. Totuși, când mai multe duzini de oameni îl identifică drept poamă, sunt foarte multe șanse să fie într-adevăr poamă.

– Înțeleg. Continuă să se uite atent la ea, de parcă s-ar fi uitat la o insectă într-o cutie de sticlă. Ești foarte sigură pe dumneata, nu?

– Nu am avut nici un prilej de a mă îndoi de judecata mea.

– Oh, va fi o călătorie foarte distractivă, spuse el în surdină.

– Eu nu sunt aici ca să mă distrez, spuse ea cu fermitate.

– E de înțeles, desigur.

– Sunt foarte îngrijorată din cauza verișoarei mele. Simți un nod foarte ciudat în gât și își drese glasul. De fapt, ea e singura mea preocupare.

– Nu interpreta greșit cuvintele mele, domnișoară Prendergast, spuse el dintr-odată serios. Și eu vreau să o găsim pe Lady Heloise în siguranță și sănătoasă. Totuși, am observat că până și cea mai serioasă acțiune progresează mai ușor atunci când încerci să apreciezi experiențele noi.

– Nu intenționez să apreciez nimic.

– Nu, cred că nu.

Ea îl ignoră.

– Aș vrea să îmi răspunzi la întrebare. De ce începem din Paris?

– Pentru că ultima scrisoare pe care ai primit-o de la ea venea de la Paris.

– De unde știi dumneata asta?

– Dumnezeule mare, domnișoară Prendergast, nu trebuie să mă privești ca pe un nemernic infam care încearcă să îți facă rău dumitale și verișoarei dumitale.

De fapt, ea nu avea decât bârfe și bănuieli după care să îi judece caracterul. Asta nu însemna însă că el nu le merita.

– Până te vei dovedi altfel, domnule Saunders...

Ea ridică din umeri. El o privi țintă un moment, apoi râse.

– Nu e amuzant.

– Dimpotrivă... situația... dumneata, spuse el ridicând paharul în cinstea ei, ești foarte amuzantă.

– Imaginează-ți cât sunt de încântată de această judecată, spuse ea încruntată. Deci, din nou – de unde știi că ultima ei scrisoare era de la Paris?

– Când ne-am întâlnit la început, ai spus că ultima ei scrisoare era din Franța și ai specificat Parisul în fiecare scrisoare pe care ai trimis-o Societății Călătoarelor.

India se holbă la el.

– Chiar le-ai citit?

– Bineînțeles că da. Sorbi din băutură. Dacă îți amintești, începusem deja o acțiune pentru a o găsi înainte ca dumneata să te prezinți într-un mod atât de politicos.

– Te cred în privința asta, spuse ea șovăielnic. Poate că nu fusese prea dreaptă cu el în acest punct.

– Îți mulțumesc. Se gândi un moment. Mi se pare pur și simplu că ar fi logic să începem căutarea din ultimul loc pe care știm că l-a vizitat Lady Heloise, decât să ne întoarcem în locurile în care a fost înainte. Nu ești de acord?

– Are sens, încuviință ea încet.

– Atunci am dreptate?

Ea strânse din dinți.

– Da, bănuiesc că ai.

– Excelent, rânji el.

– Nu fi încrezut, domnule Saunders. E foarte rușinos.

– Cu toate acestea, mi se pare greu să rezist acestui impuls. Îmi imaginez că ocaziile în care vei recunoaște că am dreptate în privința unui lucru vor fi foarte rare. Intenționez să mă bucur de ele atunci când apar.

– Așa și trebuie, fiindcă poți fi sigur, ca și mine, că vor fi extrem de rare.

Derek rânji într-un mod foarte dezarmant. Ea nu putu să facă altceva decât să-l ignore.

– Ai adus scrisorile verișoarei dumitale? spuse el, schimbând dintr-odată subiectul.

India încuviință.

– Pot să le citesc?

India deschise gura să-l refuze, apoi își dădu seama că nu era o cerere neîndreptățită. Și chiar dacă nu avea încredere în el, nu strica să coopereze puțin.

– Pot să te întreb de ce?

– În ele poate fi ceva valoros. Un indiciu pe care l-ai trecut cu vederea.

– Presupun că e posibil. Își luă geanta și începu să scotocească prin ea.

– Și am din nou dreptate, murmură el. Ea se prefăcu că nu-l aude. Dacă sunt lucruri personale...

– Nu, deloc. Scoase un pachet de scrisori și i-l înmână. Heloise a scris despre priveliști, despre locurile în care a stat și alte detalii din călătorie. Nu există nimic deosebit de personal.

Derek răsfoi scrisorile.

– E ceva obișnuit? Vreau să spun, să scrie atât de impersonal?

– Nu aș spune că a scris impersonal, deși presupun că s-ar putea spune și așa. Cât despre dacă e sau nu obișnuit, nu aș putea să spun. Se gândi un moment. Nu am corespondat cu Heloise de când eram la școală. Dacă îmi amintesc bine, scrisorile acelea vorbeau despre detaliile vieții ei de zi cu zi. Scrisorile de acum sunt despre călătorie și priveliștile pe care le-a văzut. E un lucru foarte nou pentru ea, și e extrem de surescitată din cauza călătoriei. Înțeleg că e normal să detalieze ceea ce vede.

– Bineînțeles, încuviință el. Pot să ți le înapoiez dimineață?

– Cu siguranță, iar eu trebuie să plec.

Se ridică în picioare, iar domnul Saunders o urmă imediat. Nu îl putea învinui de lipsă de maniere. Și am multe detalii de pus la punct înainte de plecarea noastră. Salută și păși spre ușă.

India era prima care recunoștea că cea mai mare greșeală a ei era nerăbdarea. Acum că făcuse aranjamentele, era aproape la fel de dornică să înceapă călătoria ca și familia Greer. Dornică și poate chiar puțin surescitată. Gândul acesta o făcu să se oprească dintr-odată. Nu avea de ce să fie surescitată. Era aventura lui Heloise, nu a ei.

– Încă un lucru, domnișoară Prendergast, înainte de a pleca.

India se întoarse din nou spre el.

– Da?

– Fiindcă vom fi tovarăși de călătorie și vom petrece mult timp împreună, aș aprecia dacă te-ai gândi cât de puțin la posibilitatea că nu sunt chiar atât de nemernic cum pari să crezi.

Zâmbi într-un mod deosebit de atrăgător. Ea îl ignoră.

– Asta rămâne de văzut, domnule Saunders. Deși ar trebui să te avertizez, spuse ea cu o privire care îl concedia, că nu mi-au plăcut niciodată poamele, oricât de bune.

Capitolul 6

– Și cât te aștepți să dureze treaba aceasta?

Unchiul Edward îl studia pe Derek din spatele biroului masiv ce se afla în biblioteca reședinței lui din Londra. Deși intrase în cel de-al șaizeci și unulea an al vieții sale, contele de Danby era încă un bărbat frumos, cu părul grizonant și ochii albaștri pătrunzători care păreau să observe toate lucrurile pe care nu ai fi vrut să le vadă. Derek mai suportase și înainte privirea aceea. Așa că acum își învinse dorința de a se face mic în scaun, ca un școlar vinovat.

– Ca să fiu sincer, domnule, spuse Derek încrucișând brațele, nu știu.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să fi putut evita cu totul conversația aceasta, dar în lunile care trecuseră de când unchiul Edward hotărâse că trebuia să-și schimbe purtările nepăsătoare, lucrase pe domeniul contelui, cu proprietățile acestuia și cu administratorii afacerilor sale. Nimeni nu fusese mai surprins decât Derek, când descoperise nu doar că se pricepea la cifre și afaceri, ci îi și plăcea s-o facă. Abandonarea noilor sale îndatoriri până o găseau

pe Lady Heloise nu avea să-i cadă bine unchiului său. Cel puțin nu fără o explicație.

– Înțeleg. Unchiul Edward îl studie inexpresiv.

– Sincer, domnule, spuse Derek aplecându-se în față și înfruntând ferm privirea unchiului său, nu cred că am de ales. Am încercat să angajez investigatori particulari care să o localizeze pe Lady Heloise, dar asemenea eforturi necesită fonduri care îmi depășesc puterile și o grămadă de timp.

– Mi-ai fi putut cere bani mie, spuse unchiul Edward, pe un ton înșelător de blând.

– Aș fi putut, și m-am gândit la asta. Derek își alegea cuvintele cu grijă. Contele era un om inteligent și acum, mai mult ca niciodată, era timpul pentru onestitate deplină. Dar Lady Blodgett e mătușa mamei mele și nu e înrudită cu dumneata.

– Chiar dacă nu am văzut-o de ani întregi, am ținut întotdeauna la Guinevere. M-a ajutat odată, pe când mă aflam într-o situație stânjenitoare. Mi-aș dori să fi venit la mine cu problemele ei financiare.

– Nu ar face niciodată asta, domnule. De fapt, din câte știu eu, nu i-a vorbit niciodată mamei mele despre vreo dificultate. Fără nici o îndoială, mama lui ar fi insistat ca mătușa Guinevere să îi accepte ajutorul. Dar, în calitate de membru al familiei mele, e responsabilitatea mea.

– Toți ne simțim responsabili față de familiile noastre.

Derek deschise gura să spună că era un lucru pe care îl învățase de la unchiul lui, dar se gândi mai bine și tăcu. Unchiul Edward nu îi privea cu ochi buni pe cei care îl lingușeau prea fățiș, chiar dacă spuneau adevărul. Așa că încuviință.

– De aceea nu am crezut că ar fi indicat să cer ajutorul dumitale în această problemă.

– Deci ai de gând să-ți folosești propriile resurse? întrebă contele ridicând din sprâncene.

– Cel puțin ce a mai rămas din ele. Derek nu se putu stăpâni să nu rânjească. Se pare că în ultimele luni nu mi-am mai risipit alocația ca înainte.

Unchiul Edward îl privi intens un moment.

– Am aflat asta.

Banii familiei îl întrețineau pe Derek, așa cum îi susținuseră pe tatăl său înainte de a muri și pe mama lui între primul și al doilea soț. Derek și-l amintea cu greu pe tatăl lui, dar unchiul Edward spusese de mai multe ori cât de demn de încredere și responsabil fusese

Henry Saunders. Amintea și faptul că fratele său vitreg jucase un rol semnificativ în administrarea afacerilor familiei. Și fiindcă unchiul Edward făcea întotdeauna aceste comentarii pe un ton plin de semnificații, Derek înțelegea aluzia.

– Aș fi preferat să nu trebuiască să îți spun nimic din toate astea. Contele încuviință.

– E de înțeles.

Însă Derek nu îi spusese totul unchiului său. Chiar dacă recunoscuse că mătușa Guinevere și prietenele ei înființaseră Societatea Doamnelor Călătoare și pierduseră o membră care se rătăcise, considerase că era mai bine să nu își dezvăluie convingerea că bătrânele doamne erau implicate în activități frauduloase. Asta nu i-ar fi căzut bine contelui de Danby. Și nici scandalul care avea să izbucnească în mod sigur dacă nu o localiza pe Lady Heloise. Nu se îndoia că domnișoara Prendergast ar fi făcut publică toată încurcătura aceea teribilă. Și nu avea nici un motiv să n-o facă.

– Dar aș fi simțit că mă eschivez de la îndatoririle pe care mi le-ai încredințat dacă nu ți-aș fi spus de ce am ales să fac asta.

– Prudent din partea ta. Unchiul Edward bătu cu capătul tocului în birou, gânditor. Și ai simțit nevoia de a lua asta asupra ta?

– Mă tem că da. Nu văd altă opțiune. Nu cred că aș avea încredere în altcineva, ca să facă asta cu eficacitatea necesară. Și cred că timpul e esențial.

– Nimeni nu se va strădui la fel de mult ca tine, nu-i așa?

– Cred că nu, domnule.

– Atunci te-ai gândit și la posibilitatea ca Lady Heloise să fi pățit ceva rău.

– Sincer, asta e cea mai mare grijă a mea. Derek clătină din cap. Atunci, toată responsabilitatea ar cădea asupra mătușii Guinevere și a prietenelor ei. Le-ar termina, domnule, și ar distruge reputația organizației lor și bunul lor nume.

– Fără îndoială. Unchiul Edward se opri. Crezi că e înțelept să o iei cu tine pe nepoata ei?

– Cred că e o bombă cu ceas. Derek se cutremură. Dar nu am de ales. A amenințat că vine în urma mea dacă nu îi permit să mă însoțească, și mătușa Guinevere a subliniat că, dacă i s-ar întâmpla ceva, toată vina ar cădea asupra mea.

– Aici are dreptate.

– Oh, și nu e nepoată, ci verișoară cu Lady Heloise. Verișoară secundară, de fapt. E pupila ei.

Derek se gândise că era înțelept să facă cercetări asupra domnișoarei Prendergast, și solicitase serviciile unui prieten, Phineas Chapman, care se dovedise un maestru al investigațiilor. Se părea că nu erau multe de descoperit.

India Prendergast era orfană de mică, fiindcă părinții ei, care fuseseră misionari, muriseră de o boală tropicală necunoscută în Mările Sudului. Așa că fetița se mutase la Lady Heloise, care părea a fi singura ei rudă. Absolvise cu laude prestigioasa Academie a Domnișoarei Bicklesham pentru Tinere Doamne Desăvârșite. Derek cunoscuse câteva femei care își petrecuseră adolescența în școala domnișoarei Bicklesham. Din fericire, lecțiile despre bună-cuviință și modestie învățate la academie nu fuseseră atât de adânc întipărite în mintea acelor doamne, cum era evident că se întâmplase cu domnișoara Prendergast. Aceasta fusese guvernantă un scurt timp și ocupase și mai puțin timp postul de profesoară la școala domnișoarei Bicklesham, înainte de a deveni secretara asistentă a lui Sir Martin Luckthorne. Derek nu auzise niciodată de el, dar se părea că era apreciat în mediile intelectuale, științifice și preocupate de antichitate. Chiar dacă avea puțin peste patruzeci de ani, era considerat cam retras și puțin excentric. Nu exista nici o Lady Luckthorne, și ai fi putut să crezi că asta arunca o umbră de comportament nepotrivit asupra slujbei domnișoarei Prendergast dacă, bineînțeles, nu ai fi cunoscut-o pe domnișoara Prendergast.

Conform lui Chapman, domnișoara Prendergast nu fusese niciodată logodită, numele ei nu fusese legat de numele nici unui bărbat și, la vârsta de douăzeci și nouă de ani, era considerată o adevărată fată bătrână. Se pare că nici nu făcuse vreun efort pentru a se căsători. Ciudat, fiindcă din câte spunea Chapman – deși Lady Heloise trăia modest – părea să aibă o avere surprinzător de mare. Dar domnișoara Prendergast nu avusese un sezon de debut și nu fusese prezentată în societate; de fapt, societatea părea să nu aibă habar de existența ei. Și mai ciudat încă, având în vedere resursele deținute de Lady Heloise, era faptul că domnișoara Prendergast alesese să lucreze, în loc să facă opere caritabile sau alte lucruri cu care își ocupau timpul cele mai multe dintre doamne. În afară de viața ei cu Lady Heloise și de lucrul cu Sir Martin, nu mai erau multe de spus despre domnișoara India Prendergast.

– Deci ai de gând să hoinărești la întâmplare prin Paris, în căutarea acestei femei?

– Nu la întâmplare, spuse Derek. Am un plan. Intenționez să verific hotelurile și ambasada, să fac cercetări în toate gările și în orice alt loc prin care ar fi putut trece. Dacă e necesar, vom trece la următorul punct al itinerarului ei. Când se gândise prima dată la asta, i se păruse un plan destul de inteligent, dar acum că i-l spusese cu glas tare unchiului său, i se părea mai degrabă hazardat.

– Sunt înclinat să îți ofer ajutorul meu, Derek, spuse contele.

– Nu am cerut...

Unchiul său ridică mâna ca să-l oprească.

– Exact de asta o să ți-l ofer. Se aplecă peste birou și înfruntă cu fermitate privirea lui Derek. Dacă s-a întâmplat ceva cu Lady Heloise, situația va deveni și mai rea dacă domnișoara Prendergast va fi prezentă atunci când veți descoperi o asemenea informație.

– Nici nu vreau să mă gândesc la posibilitatea aceasta, domnule.

– Nici eu, dar este o posibilitate. Recunosc că e una demoralizantă, dar totuși o posibilitate. Iată ce vreau să-ți sugerez. Se opri, gânditor. Mai întâi, sunt mulțumit că ai luat asupra ta sarcina de a o proteja pe mătușa ta și pe acolitele ei. Nimic nu e mai important în lume decât familia și bunul nume al familiei.

Derek încuviință.

– În al doilea rând, eu am multe legături cu persoane influente, și mai mulți bani decât poate cineva cheltui într-o viață, chiar și tu. Pot să-mi permit să trimit o mică armată de investigatori care să caute urma unei călătoare rătăcite în mod rapid și eficient. Bărbați care sunt antrenați pentru asta și știu ce fac.

Era într-adevăr o ofertă generoasă.

– Totuși, domnule, e problema mea.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar obiectivul tău nu e să o găsești cât se poate de repede pe Lady Heloise, ca să o poți liniști pe domnișoara Prendergast, evitând astfel ruinarea bunului nume al unei bătrâne lady?

Și ținând-o departe de închisoare.

– Da, domnule.

– Și nu ar trebui să folosești orice mijloc pe care îl ai la dispoziție ca să reușești?

– Da, bineînțeles, dar...

– Și eu nu îți ofer un ajutor ca să poți face exact asta?

– Cu toate acestea, domnule, e responsabilitatea mea.

– Dumnezeule mare, ce încăpățânat ești. Unchiul Edward zâmbi. Dar la fel sunt și eu. Iată ce îți propun. Pleacă în călătorie cum

ai plănuit, și ține-o pe domnișoara Prendergast la Paris. Cu cât mai multă vreme stă departe de Londra, cu atât mai puține probleme vor fi pentru Lady Blodgett. Ai spus că a contactat poliția?

Derek încuviință.

– Vei restrânge cercetările la perimetrul Parisului. Eu voi angaja investigatori care să caute în alte părți cu cea mai mare grabă.

Derek strânse din sprâncene.

– Chiar dacă nu am nici un antrenament, îți dai seama că există posibilitatea ca s-o găsesc chiar eu pe Lady Heloise.

– Dacă trăiește și e bine, există într-adevăr. Și sperăm să fie așa. Nu te înșela asupra cuvintelor mele, Derek. Ești un bărbat inteligent, și oferta mea nu arată că nu am încredere în tine. Mai degrabă, arată că vreau să te ajut. În plus, mi-a plăcut întotdeauna un mister de calitate. Ochii bărbatului vârstnic scânteiară într-un mod pe care Derek nu îl văzuse de mult. În ultimii ani, ori de câte ori vorbiseră, privirea unchiului său tindea să devină iritată. Nu cred că ești conștient de asta, dar îmi plac destul de mult romanele polițiste și poveștile cu mistere. Și, chiar dacă nu-mi place deloc s-o recunosc, toate responsabilitățile pentru care te antrenez nu tind să fie prea interesante. După un timp, tânjești după o aventură.

– Găsirea unei bătrâne doamne nu mi se pare o aventură prea însemnată, domnule.

– Trebuie să te mulțumești cu ce ai, băiete. Te-aș însoți dacă nu mi-ar fi imposibil pentru moment. Totuși, ideea de a conduce o asemenea căutare, de a fi intelectul superior din spatele ei, dacă vrei, mi se pare o aventură destul de importantă.

– Intelectul superior? întrebă Derek ridicând din sprâncene.

– Un cuvânt excelent. Denotă putere, percepție, o inteligență deosebită și poate o undă de răutate. Unchiul lui rânji. Dă-mi o săptămână. Sau și mai bine – două.

Unchiul lui avea dreptate. Dacă scopul lui era s-o găsească pe Lady Heloise cât de repede se putea, ar fi fost un idiot dacă ar fi refuzat ajutorul.

– De ce nu o lună? spuse el vesel.

– Excelent!

Unchiul Edward radia.

– Nu vorbeam serios, spuse Derek încruntat. Cum s-o țin pe domnișoara Prendergast o lună în Paris?

– Haide, Derek – e vorba despre Paris. Unchiul Edward se lăsă din nou în scaun și îl privi gânditor. Nu se poate să fi uitat atracțiile Parisului. Ai fost acolo în ultimii ani. Știu. Am plătit pentru asta.

– Ei bine, da, dar...

– În afară de faptul că toată lumea se înghesuie la Expoziția din Paris, orașul în sine a avut întotdeauna un anumit farmec – format în parte din eleganță pură, în parte din istorie veche și în parte din decadență boemă.

– Decadența nu o va fermeca pe domnișoara Prendergast.

– E femeie, nu-i așa?

– Așa s-ar zice. Cu toate astea, era foarte greu să ți-o închipui pe dezaprobatoarea India Prendergast în Paris.

– Și tu ești un bărbat cu o reputație destul de întemeiată atunci când vine vorba despre femei.

Derek începu să nege, dar ce rost mai avea?

– Între farmecele tale și cele ale Orașului Luminilor, nu pot să nu cred că nu vei găsi o duzină de modalități de a o ține pe loc pe domnișoara Prendergast.

– Dar o lună întreagă în Paris... Derek clătină din cap. Nu sunt sigur că e posibil.

– S-ar putea să nu dureze o lună până când unul dintre noi o va găsi pe Lady Heloise. Îți voi telegrafia ca să te țin la curent cu progresele mele. Contele chicoti. Cred că mi se pare amuzant.

– Amuzant? pufni Derek. Nu ai cunoscut-o pe domnișoara Prendergast.

Unchiul lui îndepărtă comentariul cu un gest.

– Ea e pur și simplu un obstacol aruncat în drumul tău, ca să facă lucrurile mai interesante.

– Dumnezeule mare, unchiule Edward, acesta nu e un joc.

– Ai dreptate, bineînțeles. Unchiul Edward avu bunul-simț de a părea stânjenit. De ce să nu îl numim pur și simplu un test?

– Un test? întrebă Derek holbându-se la el.

– Sau ai vrea să fie un pariu?

O sclipire răutăcioasă trecu prin ochii unchiului Edward.

– Un pariu, repetă încet Derek. Îi plăcuse întotdeauna un pariu bun. Totuși, unchiul lui voia ca el să părăsească căile rele. Oricât de mult și-ar fi dorit să fie de acord, se gândi că poate acesta era testul.

– Nu sunt sigur că e înțelept, unchiule.

Contele pufni în râs.

– Drăcia dracului, omule, nu am avut niciodată de gând să îți zdrobesc spiritul. Un pariu interesant între doi oameni onorabili nu e ceva inacceptabil.

– Având în vedere ce este în joc, nu sunt sigur că pariul nu este nepotrivit.

– Poate. Unchiul lui ridică din umeri. Atunci ne întoarcem la test. Fă în așa fel încât să o menții pe domnișoara Prendergast ocupată, în timp ce eu îmi folosesc resursele ca să aflu ce s-a întâmplat cu verișoara ei. Și apoi nu permite ca numele mătușii tale să fie târât în noroi și evită orice problemă legală care ar putea lua naștere din asta – după câte se părea, unchiul Edward era mai perceptiv decât crezuse Derek – și îmi vei dovedi că ai într-adevăr tot ce îți trebuie ca să te ocupi de afacerile mele după ce nu voi mai fi. Un idiot poate să moștenească un titlu și o avere, Derek, dar ca să administrezi proprietățile, finanțele și, mai important, oamenii, ai nevoie de experiență, pricepere și instinct.

– Și dacă trec testul dumitale?

– Atunci îmi voi retrage amenințarea de a te lăsa fără nici un ban, rânji unchiul Edward.

Derek se holbă la bărbatul mai vârstnic.

– Nu sunt sigur că te cred.

– Înțelept din partea ta. Unchiul lui chicoti. Arată-mi că poți controla o situație atât de aproape de dezastru ca asta și ai cuvântul meu. Vei moșteni tot ce meriți.

– Tot ce merit? Derek era destul de sigur că formularea unchiului său lăsa ceva de dorit. Cine decide ce merit?

Unchiul Edward râse.

– Excelentă replică, băiete. Deveni serios. Dar am vorbit serios. Dacă ieși din asta, atunci îți vei câștiga moștenirea și respectul meu. Nu pot face nimic în privința titlului, dar să mă ia naiba dacă voi permite ca banii și proprietățile mele să rămână unui om pe care nu-l respect. Dovedește-mi că poți fi omul acesta.

– Voi încerca, domnule.

– Atunci nu-ți mai pot cere nimic. Dar oricum s-ar termina asta, voi aștepta totuși să urmezi cărarea dreaptă și îngustă pe care ai umblat în ultimul timp. Rânjetul lui deveni parcă și mai larg. Nu mă voi purta chiar ca un măgar în această privință.

– Oh, atunci totul merită, spuse Derek fără să se gândească, apoi clipi.

Nu avusese de gând să fie atât de vorbăreț. Unchiul Edward nu gustase niciodată glumele lui Derek, mai ales când erau îndreptate împotriva lui.

Dar unchiul Edward râse, și Derek avu impresia clară că trecuseră un fel de prag în relația lor. Ajutați, fără îndoială, de faptul că Derek ascultase edictul unchiului său și își reformase purtarea criticabilă. Pentru prima dată, Derek se simți ca un adult în prezența unchiului său. Un sentiment întărit de privirea respectuoasă din ochii bărbatului vârstnic. Și de râsul lui.

– E o bucurie pentru dumneata, nu-i așa, domnule?

– De ce să nu mă bucur când văd că moștenitorul meu îmi îndeplinește așteptările?

Derek inspiră adânc.

– Sper să o pot face.

– La fel sper și eu. De fapt, s-ar putea să fii pe cale de a deveni un bărbat adevărat, așa cum am crezut întotdeauna că poți fi. Un bărbat de care tatăl tău ar fi mândru. Contele îl țintui cu o privire aspră. Nu strica totul.

Capitolul 7

În timpul călătoriei, vin momente plictisitoare în care ești închis într-un compartiment de tren sau în cabina unui vapor și care reprezintă ocazia perfectă de a studia locurile spre care te îndrepți. O doamnă călătoare inteligentă va avea pregătite cărți nu doar despre starea curentă a locului spre care se îndreaptă, dar și despre istoria acestuia. În orice caz, e mai bine să fie evitate poveștile despre accidente sau mutilări, fiindcă vor produce neliniște chiar și în inima celei mai curajoase doamne.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

India se holbă la încărcatul tavan alb, împodobit cu flori și muluri din ipsos și, pentru o clipă, nu-și dădu seama unde se afla. Bineînțeles. Era în Paris, unde chiar și paturile erau decadente. Deși se părea că o anumită doză de decadență nu era chiar rea, atunci când era vorba despre un somn liniștit. Se luptă să se ridice în șezut și să stea

dreaptă, în ciuda saltelei moi ca o pernă, care părea hotărâtă să o seducă și să o facă să adoarmă din nou, pe lenjeria proaspăt spălată și înmiresmată și sub cuverturile pufoase. Păcat că ea era făcută dintr-un material mai dur.

Nu-și amintea să fi dormit vreodată atât de profund. Poate că, atunci când se va întoarce la Londra, va înlocui salteaua tare și sănătoasă cu ceva mai îndurător. Deși somnul excelent de noaptea trecută avea probabil mai puțin de-a face cu patul și se datora întru totul oboselii copleșitoare. Cine ar fi crezut că statul degeaba în trenuri și vapoare cu aburi te poate epuiza într-un asemenea hal? Nu făcuse mare lucru toată ziua de ieri, în afară de a trece din tren în vapor și înapoi în alt tren. Deși călătoria nu fusese complet lipsită de pericole. Aflase rapid că doamna Greer avea o rezervă inepuizabilă de subiecte neimportante pe care le expunea încântată dacă i se oferea cel mai neînsemnat prilej. În această privință se potrivea bine cu soțul ei, deși subiectele acestuia erau de natură mai intelectuală – influența clasicilor asupra arhitecturii din secolul trecut contrabalansa cugetările soției sale, care se întreba dacă francezii întrebuințaseră mai mult penele sau florile de mătase pentru a decora pălăriile în acest an. Pălăriile Indiei erau creații sănătoase și practice și nu aveau nevoie de asemenea zorzoane.

De când era pe lume, India nu-și imaginase niciodată că avea să ajungă la Paris – acest bastion al păcatului și al dezmățului. În timp ce Heloise trăncănea întruna despre deliciile Parisului – inovația, arta, istoria și mâncarea – și de abia aștepta să probeze totul singură, India era complet fericită cu istoria impresionantă, inovațiile practice, arta remarcabilă și mâncarea solidă din Anglia ei natală. Franța nu prezenta un interes deosebit pentru India, și nici francezii nu o atrăgeau. Nu cunoscuse nici un francez, dar auzise că erau cu toții necioplți și condescendenți. Ei nu îi plăcea să fie tratată condescendent de nimeni pe lume.

Chiar dacă ar fi preferat să nu fie deranjată cu o pălăvrăgeală fără rost, India nu avu de ales și trebui să susțină conversația în timpul meselor, alături de familia Greer și de domnul Saunders – Derek, fiindcă acesta insistase ca ea să-i spună astfel, fiindcă aveau să fie tovarăși de călătorie pentru un timp nedeterminat. Pentru că doamna Greer – Estelle – o făcea deja, Indiei i se păru nepoliticos să n-o facă. Însă în restul zilei evită discuțiile inutile, pretinzând că era cufundată într-una din cărțile pe care le adusese cu ea – deși se părea

că *Dyke Darrel, detectivul de pe calea ferată*[1], o istorie despre crime, furturi și tot felul de accidente, nu era o lectură înțeleaptă atunci când chiar călătoreai cu trenul. Păi, o asemenea istorie ar fi făcut o persoană mai puțin rațională ca ea să privească bănuitor orice persoană suspectă din tren. Deși se părea că exista un număr considerabil de călători îndoielnici – mai ales după ce ajunseră în Franța. India ar fi făcut mult mai bine să recitească exemplarul ei din *Agenta domnului Balzagette*[2] despre neîmblânzita domnișoară Miriam Lea, deși însăși ideea că o femeie putea fi detectiv era complet absurdă, chiar dacă ciudat de atrăgătoare.

India își duse genunchii la piept, îi cuprinse cu brațele și începu să studieze camera. Când ajunseseră noaptea trecută nu acordase aproape nici o atenție ambianței. Cu mult mai mare decât dormitorul ei de acasă, camera care îi fusese alocată era zugrăvită în nuanțe șterse de violet și albastru. Era în același timp senină, liniștitoare și deosebit de primitoare. Perdele de dantelă fluturau ușor la ferestrele largi dintr-un capăt. Mobilierul de un alb patinat, cu accente de auriu lucios, avea o înfățișare delicată. De la covorul Aubusson în culori pastelate de pe dușumea la candelabrele subțiri de cristal de pe perete, camera vorbea despre bogăție înnăscută și grație feminină. Era atât de departe de gusturile ei, încât părea creată de o ființă hotărâtă care se încăpățâna să o enerveze, și totuși îi plăcea.

Până să pășească într-adevăr pe pământul Parisului, se făcuse destul de târziu. Profesorul aranjase să le fie luate bagajele din *Salle des Bagages* și insistase să aștepte și să vină odată cu ele, în timp ce Derek găsise un mijloc de transport și le însoțise pe cele două doamne la locuința lor temporară. India crezuse că aveau să stea la un hotel, dar Derek îi explicase că, având în vedere că Expoziția din Paris își deschisese porțile cu o lună în urmă – și la fel făcuse remarcabil de urâtul turn de fier care era atracția sa principală –, camerele din hoteluri erau rezervate pe multe luni înainte. Mai spusese că erau norocoși, fiindcă avea o rudă cu o casă în centrul orașului. În momentul acela, India era mult prea obosită ca să se mai gândească la asta, deși acum se întreba dacă era înțelept să stea într-o casă

[1] *Dyke Darrel the Railroad Detective* de Frank Pinkerton este o melodramă victoriană în care eroul investighează un îndrăzneț jaf din tren care include asasinarea unui prieten și alte peripeții. (n.tr.)

[2] *Mr. Balzagette's Agent* de Leonard Merrick, publicată în 1888, este primul roman polițist britanic în care detectivul este o femeie. (n.tr.)

particulară ce aparținea unei rude a lui, chiar dacă el avea dreptate și nu prea aveau de ales. Erau fără îndoială norocoși fiindcă aveau un acoperiș deasupra capului, ca să nu mai vorbim despre faptul că era un acoperiș destul de opulent.

Profesorul Greer sosise probabil după câteva minute, dar nici India, nici Estelle nu-și mai putuseră ține ochii deschiși. Fură duse imediat aproape pe sus în camerele lor de niște cameriste prietenoase și zâmbitoare care pălăvrăgiră tot timpul ca o pereche de cintezoi. Franceza bietei Estelle era minimă, dar Indiei îi plăceau destul de mult limbile străine și învățase franceza, italiana și germana. Recunoștea însă că, în afara sălii de clasă, vorbise întotdeauna în engleză.

Se auzi un ciocănit și, înainte de a putea răspunde, ușa se deschise larg.

– Bună dimineața, *mademoiselle*. O fată drăguță cu părul întunecat, una din cameristele de noaptea trecută – Suzette, dacă India își amintea bine –, intră în fugă în cameră aducând o tavă cu prăjituri franțuzești, un ceainic și o ceașcă. Sper că ați dormit bine.

– Destul de bine, mulțumesc. Și se părea că era moartă de foame. Mâncarea pe care o cumpăraseră cu o zi înainte de la vânzătorii ambulanți fusese cam neîndestulătoare, și mâncaseră toți cu reținere. Vorbești engleza?

– Învăț engleza de ceva timp, *mademoiselle*. Suzette așeză ceainicul pe o noptieră, apoi desfăcu picioarele scurte ale tăvii și o așeză cu abilitate în fața Indiei, pe pat. India privi țintă foitajele aurii, însoțite de un vas cu zmeură. Nu semăna deloc cu micul ei dejun obișnuit – pâine prăjită unsă cu puțin unt, ouă fierte și o felie subțire de șuncă. Nu, era ceva... *franțuzesc*. Eu și Jerome, logodnicul meu, vom pleca în America după ce ne căsătorim. Unul dintre noi trebuie să știe limba. Jerome e cioplitor în piatră. Vărul lui e în America și ne-a scris că acolo este foarte mult de lucru pentru un om cu talentul lui Jerome.

Umplu ceașca cu o ciocolată întunecată și groasă. Dumnezeule mare, India nici nu-și mai amintea de când nu mai băuse ciocolată. Numai un popor imoral și iresponsabil ca francezii putea să bea ciocolată într-o zi obișnuită. Aroma îi gâdilă nările, și stomacul îi cârâi. Luă ceașca și sorbi o înghițitură, rezistând dorinței de a ofta de plăcere. Avea un gust minunat ca și mirosul ei. Poate că în acest aspect, și numai în acesta, francezii erau înaintea lor.

– E un adevărat artist, *mademoiselle*. Face niște lucruri cu mâinile... Suzette oftă din adâncul sufletului, și India nu fu cu totul sigură că vorbea despre piatră. Dar nu e... oh, nu e *adeptul* cuvintelor.

Așa că eu îi voi traduce ceea ce spun americanii, iar el va câștiga averea noastră.

O privi radioasă pe India.

– Pare un plan excelent. India rupse o bucată de corn și și-o vârî în gură. I se topea pe limbă. Se părea totuși că decadența avea părțile ei bune – cel puțin la micul dejun. Spune-mi, Suzette, unde mă aflu exact?

– Păi, sunteți în Paris, *mademoiselle*, spuse ea precaută și porni spre ușă. Nu știați asta?

– Ba da, bineînțeles. Făcu un gest cu mâna în care ținea cornul. Dar a cui e casa asta? Când am ajuns, eram atât de obosită, că mă tem că mi-a ieșit din minte.

– Ah, spuse Suzette înseninată. Înțeleg. E casa marchizului de Brookings, anunță ea cu un gest extravagant.

– Brookings? India înghiți bucățica de corn din gură. Deci e englez?

– Chiar așa, dar mama lui era pariziană. Suzette zâmbi superior, satisfăcută. Asta a fost casa familiei mamei lui.

– Și el locuiește aici?

– Și aici, și în Anglia, dar vine aici cât de des poate.

– Dar de ce?

Suzette se holbă la ea de parcă ar fi pus o întrebare nebunească.

– Pentru că e Parisul.

– Chiar și așa, el e englez, insistă India. La urma urmei, de ce ar alege un supus al Maiestății Sale să trăiască în altă parte, și nu în Anglia? Nu mi se pare că ar avea vreun sens.

– Și unui parizian i se pare că nu are sens să trăiască în altă parte în afară de Paris.

– Dar el e englez.

– V-aș sugera să îl întrebați pe Excelența Sa de ce a ales să trăiască unde trăiește, spuse Suzette cu fermitate. Eu nu îmi bârfesc stăpânul.

– Bineînțeles că nu. Nu m-am gândit niciodată... Îmi pare rău.

Suzette flutură din mână, de parcă scuzele și comentariile Indiei ar fi fost deja uitate.

– Eu voi avea grijă de dumneavoastră în timpul ședерii. Vă rog să mă chemați oricând doriți. Mai aveți nevoie de altceva pentru moment?

– Da, de fapt. Mă întrebam... India ridică brațele. Mânecile ei erau o cascadă de dantelă delicată, și un decolteu extravagant mărginit de dantelă cobora spre centrul pieptului ei, mult mai jos decât decolteul

oricărei cămăși de noapte pe care se imaginase vreodată purtând-o. A cui e cămașa asta?

Fiindcă bagajul nu sosise odată cu ele seara trecută, i se împrumutase o cămașă de noapte. În momentul acela nu îi dăduse nici o atenție; căzuse pur și simplu în pat și adormise în câteva minute. Cămașa era la fel de decadentă ca și patul. De culoarea piersicii pale – fără îndoială ca să se potrivească cu dormitorul – era din mătase și îi mângâia pielea de parcă ar fi fost din abur, și era mult mai transparentă decât orice lucru purtat de o femeie respectabilă, chiar și în intimitatea dormitorului ei. Prin mâneci se vedea brațul aproape cu totul și se temea să iasă de sub protecția cuverturilor, înspăimântată de ceea ce s-ar fi putut vedea.

– Poate a soției marchizului?

Suzette râse batjocoritor, de parcă India spusese ceva absurd.

– Marchizul nu e căsătorit.

– Atunci a cui e cămașa asta?

– Nu sunt complet sigură, *mademoiselle*. Suzette se încruntă, gânditoare. Probabil a unei amante, dar nu știu a căreia dintre ele.

India se holbă la ea, șocată.

– Are mai mult de una?

– Oh, nu, nu în același timp, spuse Suzette practic. Ar fi ceva... dificil.

India pufni.

– Cred și eu. Trebuia să iasă din pat. Au sosit bagajele mele?

Suzette ridică din umeri.

– Nu le-am văzut, *mademoiselle*.

– Sunt sigură că sunt pe undeva pe aici, oftă India. Foarte bine atunci, până le găsești, va trebui să mă descurc cu hainele de ieri.

– Da, bineînțeles, *mademoiselle*, încuviință Suzette. Hainele dumneavoastră sunt periate și călcate. Vi le voi aduce de îndată ce sunt gata.

– Aș aprecia asta, dar ce voi purta până atunci? Cu siguranță că nu își putea părăsi camera îmbrăcată ca o femeie ușoară.

– Ah! spuse Suzette strălucitoare și se îndreptă spre canapeaua de la picioarele patului. Luă un capot din același material ca și cămașa Indiei și îl arătă cu mândrie. Este și un capot care se asortează cu neglijeul.

Nu era mai acoperitor decât ceea ce avea pe ea, dar poate că două straturi aveau să acopere totuși ceva mai bine. Oricum, nici prin cap nu-i trecea să iasă din cameră până nu era îmbrăcată corespunzător.

– Văd că te-ai trezit, răsună o voce masculină de pe hol. Ai dormit mult mai mult decât mă așteptam. Credeam că obișnuiești să te trezești devreme. Un gentleman înalt și elegant, cu părul de un castaniu lucios și un rânjet molipsitor păși în cameră. Părea să fie de vârsta lui Derek și să aibă aceeași fire ușuratică. Iartă-mi nerăbdarea, dar de abia așteptam să te cunosc.

India își trase cuverturile până la bărbie.

– Chiar?

El chicoti.

– Derek mi-a povestit multe despre dumneata.

– Chiar?

Era atât de șocată de această intruziune, încât se părea că își pierduse orice capacitate de a rosti un cuvânt format din mai multe silabe. Însă dormitorul ei nu mai fusese invadat niciodată de un diavol atât de chipeș. Era de așteptat să rămână oarecum paralizată și năucită.

– Oh, vai de mine, da. Privirea lui o măsură într-un mod destul de admirativ. Dar se pare că a trecut peste niște amănunte destul de importante.

Ea simți cum îi luau foc obrajii. Păi, bărbatul acesta flirta cu ea! Ce îndrăzneală teribilă! Strânse cuverturile mai tare.

– Vă cer iertare, dar nu-mi imaginam că dormitorul unei lady poate fi invadat fără permisiune, chiar dacă suntem la Paris.

– Ușa era deschisă, spuse el clătinând din cap în mod mustrător. Nu cred că poți să o numești cu adevărat invazie, dacă ușa era deschisă. O ușă deschisă seamănă mai mult cu, oh, o invitație.

– Eu nu v-am invitat!

– Și totuși. Îi rânji într-un mod adolescentin, drăguț și complet păcătos. Eu am venit. Permite-mi să mă prezint. Sunt gazda dumitale, Percival St. James, marchiz de Brookings. Făcu o plecăciune exagerată. Și sunt la dispoziția dumitale.

– Mă bucur foarte mult să vă cunosc, milord, spuse ea fără să se gândească, apoi strânse mai tare cuverturile cu o mână și făcu semn spre ușă cu cealaltă. Și dacă sunteți într-adevăr la dispoziția mea, veți pleca imediat.

– Sunt într-adevăr la dispoziția dumitale, spuse el neclintit, deși ea bănuia că „dispoziția" lui se deosebea cu totul de dispoziția ei. Și prietenii mei îmi spun Percy sau Val, prescurtări dintre care eu prefer doar una, dar nu contează, fiindcă orice e mai bun decât Percival. Nu ești de acord?

Ea se holbă la el, neștiind ce să spună.

– Presupun că da.

– Și fiindcă sunt sigur că vom fi prieteni, cum ai prefera să îmi spui, domnișoară Prendergast?

– Nu vă împărtășesc siguranța, și vă voi numi lord Brookings, spuse ea ferm. Orice altceva ar fi nepotrivit.

– Exact așa e. El rânji și îi aruncă o privire cameristei. Suzette, fii bună și vezi dacă nu sunt gata hainele domnișoarei Prendergast.

– Da, milord.

Schiță o reverență, îi aruncă Indiei o privire rapidă și încurajatoare și o șterse.

– Și lasă ușa deschisă, dacă vrei, strigă India după ea.

– Ei haide acum, India...

– Domnișoară Prendergast.

– Ești în siguranță în prezența mea. În ciuda a ceea ce se poate să fi auzit, nu am pus niciodată în pericol reputația unei femei, dacă nu a dorit și ea acest lucru. Și aș putea adăuga că de obicei a dorit-o cu mare entuziasm.

– Având în vedere că sunt în pat și port hainele uneia dintre amantele dumitale, e bine de știut. India se opri. Și nu am auzit nimic.

El se uită la ea.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr.

– Nimic, nimic? întrebă el încruntat. Reputația mea nu m-a precedat?

– Nu ți-am auzit nici măcar numele până acum câteva minute.

– E destul de dureros.

India se holbă la el, neîncrezătoare.

– De ce?

– Nu are nici un rost să ai o anumită reputație, dacă alții nu știu nimic despre ea. Ești sigură că nu ai auzit niciodată de mine? adăugă el pe un ton plin de speranță.

Dumnezeule mare, bărbatul acesta prostuț era chiar supărat fiindcă ea nu auzise nimic despre reputația lui sordidă. Simți că îi părea puțin rău de el și alungă imediat acest sentiment. Ce naiba îi trecea prin cap?

– Poate că nu am auzit despre dumneata fiindcă nu ies în societate.

– Oh, atunci e bine.

Expresia lui se lumină. E foarte ușor de înțeles. Păși mai aproape și se așeză pe marginea patului. Ea se trase spre centrul saltelei, gata să răstoarne tava.

– Te-ai așezat pe patul meu!

– Într-adevăr. Privi în jur și bătu ușor cu palma lângă el. Sper că te-ai simțit bine și la el.

– Da, dar este destul de confortabil. Acum, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă te-ai ridica de pe patul meu.

– Dar este foarte comod și confortabil. O țintui cu o privire fermă. Sper că dacă aștepți să vorbesc cu dumneata din celălalt colț al încăperii...

– Te afli mult mai aproape de picioarele patului, decât de celălalt colț al încăperii.

– Și acum ești și mai aproape. Rânji. Din nou. Era complet absurd. Pe patul ei stătea un bărbat – un străin! Și oricât de mult încerca să rămână fel de indignată, era destul de dezarmant. Și asta o enerva la fel de mult ca și bărbatul în sine. Pot să-ți spun tot felul de istorii.

– Nu-mi pasă.

El o ignoră.

– Unele dintre ele sunt chiar adevărate, dar majoritatea sunt pur și simplu rodul imaginației din care se fac bârfele. Și faptul că nu ai auzit nici o poveste despre mine mă constrânge, ca gazdă a dumitale și bărbat cu o reputație dezgustătoare...

– Bineînțeles, bănuiesc, spuse ea privindu-l încruntată.

– Ți-aș spune că istoriile nenorocirilor mele se află undeva pe la mijloc, între nemeritate și complet exagerate. Se opri. Poate nu chiar complet exagerate.

Ea ridică o sprânceană.

– Poate mult mai mult înfrumusețate decât exagerate, deși una sau două ar putea fi totul adevărate. Își mișcă sprâncenele spre ea într-un mod destul de deconcertant. Dacă nu ar fi fost atât de iritată, ar fi izbucnit în râs. Îmi imaginez că totul depinde de cel care spune povestea. Știu că nu sunt lucrurile astea.

– Nu știu dacă sunt lucrurile astea și nici nu vreau să știu. Acum. Arătă hotărâtă cu degetul spre ușă. Dacă ești atât de bun să ieși din camera mea, lord, eu...

– Percy. Al. Alegerea îți aparține.

Se întinse după un corn.

– Lord Kings, spuse ea, forțându-se să adopte un ton aspru, dacă nu ieși imediat, eu o să... o să țip. Asta o să fac. O să țip. Și destul de

– Pentru că te temi pentru virtutea dumitale? El o privi curios și luă o mușcătură de corn.

– Nu atât de mult cât mă tem pentru cornurile mele!

– Mă îndoiesc că ai țipat vreodată în viața dumitale, destul de tare sau altfel, spuse el liniștit. Bineînțeles, dacă nu a apărut pe neașteptate un șoarece, dar sigur nu de teamă, de furie sau frustrare. Nu mi se pare că ai fi genul acela de femeie.

Pentru o clipă, ea se gândi să mintă, dar ce rost avea?

– Nu am simțit niciodată nevoia, fiindcă de obicei îmi controlez foarte bine emoțiile.

– Dar nu și astăzi.

El rânji superior, și ea simți imediat impulsul de a-l pălmui.

– Dimpotrivă, milord, îmi controlez pe deplin emoțiile, pentru că sunt rațională și logică. Se forță să se calmeze. Fiindcă mi se pare că nu vei pleca de bunăvoie, cred că, dacă aș țipa destul de tare, ai face exact ceea ce îți cer și ai pleca din camera mea.

– Te aștepți să fug mâncând pământul ca un iepuraș speriat?

Își vârî în gură tot ce mai rămăsese din corn.

– Nu sunt sigură că aș fi folosit termenul *iepuraș speriat*, dar... Îi înfruntă ferm privirea. Da, cred. Orice reputație pretinzi că ai avea, nici un bărbat în toate mințile nu dorește să îi răsune casa de țipetele unei femei. S-ar putea să se sperie servitorii, care își vor căuta alte slujbe. Și îmi imaginez că servitorii buni sunt la fel de greu de găsit în Paris ca și la Londra.

– Habar nu ai cât de greu, murmură el și se întinse după alt corn.

– Mai mult, bănuiesc că, până și la Paris, vecinii aud țipetele unei femei – spuse ea arătând spre fereastra deschisă – și s-ar putea să cheme poliția. Mai ales dacă trăiesc alături de un netrebnic străin, cu o reputație scandaloasă.

El se holbă la ea un moment, apoi râse.

– *Touché*, India...

– Domnișoara Prendergast.

– Derek îți spune India.

India își dădu ochii peste cap.

– Domnul Saunders va petrece mult timp alături de mine, însoțit de profesorul și de doamna Greer. Din motive practice, ne-am hotărât să ne spunem pe nume unul altuia. Însă nu există nici un motiv pentru care dumneata și cu mine ar trebui să fim atât de intimi.

– Cu excepția faptului că sunt gazda dumitale primitoare.

– Și ai toată recunoștința mea, dar tot nu-mi vine să-ți spun Percival, Percy, Val sau în alt mod decât lord Brookings.

– Înțeleg. Mușcă din cornul ei și mestecă gânditor, studiind-o în tot acest timp.

Ea luă o zmeură și și-o îndesă în gură. Dacă omul încerca să o facă să se simtă incomod, își pierdea timpul. Era adevărat că se pierduse puțin cu firea când apăruse pentru prima dată în camera ei. Cine nu s-ar fi simțit, dacă s-ar fi aflat într-un pat străin, îmbrăcată ca o târfuliță? Poate datorită ciorovăielii lor absurde sau ciocolatei își recâștigase dispoziția normală. Nu avea intenția să lase această arogantă și încrezută rudă a lui Derek să o învingă. Păi, ar fi fost aproape la fel de rău de parcă ar fi făcut-o chiar Derek.

– O să fac un târg cu dumneata, India, spuse el în cele din urmă.

– Domnișoara Prendergast, zâmbi ea plăcut.

– Mă crezi sau nu, e remarcabil de greu să țipi.

– Nu-mi pot imagina așa ceva.

– Dar nu ai țipat niciodată. Trebuie să renunți la orice rezervă. Să îți pui toată inima și sufletul în asta, dacă vrei. Mă îndoiesc că o femeie ca dumneata o poate face.

– La ce te referi mai exact? întrebă ea încruntându-se. Când vorbești despre o femeie ca mine?

– Derek a spus că ești calmă și rezervată. Că nu ești deloc emotivă. Coborî vocea la o șoaptă confidențială. Chiar puțin rece.

– Chiar așa?

India nu era sigură de ce un lucru cu care se mândrise întotdeauna o enerva acum într-o oarecare măsură.

– Chiar așa, încuviință lordul Brookings, cu o privire provocatoare.

Ea îi înfruntă privirea direct.

– Bine.

Lordul Brookings râse.

– O să fac un pariu cu dumneata, India.

– Domnișoară Prendergast. Și nu pariez niciodată.

– Vezi dumneata, eu nu cred că îți poți depăși rezerva, convingerea neclintită despre ceea ce se cuvine și ce nu. Prin urmare, dacă îți poți lăsa deoparte inhibițiile și poți să scoți într-adevăr un țipăt care să-ți înghețe sângele în vene, te voi numi de acum înainte domnișoară Prendergast, așa cum se cuvine.

– Dumnezeule mare! Pentru o clipă, ar fi jurat că era din nou guvernantă. Câți ani ai?

El rânji.

– Și ești într-adevăr marchiz?

– Sunt.

– Și e un titlu englezesc? Nu vreo denumire străină frivolă?

– Sunt cel de-al optulea marchiz de Brookings. Tatăl meu a fost al șaptelea, bunicul al șaselea și așa mai departe. Am hârtiile care o dovedesc, dacă vrei să le vezi.

– Nu e necesar.

– Deci ce va fi, India? Deși trebuie să spun că îmi place cum sună India și Percy. Are un iz pur englezesc, și cred că și o anumită eleganță. Se întinse spre ultimul ei corn. Deși poate că India și Val ar fi și mai...

Înainte de a se putea gândi mai bine, India deschise gura și țipă.

Capitolul 8

Țipătul unei femei spintecă tăcerea din casă, reverberând în tavanele de la etajul de sus și răsunând în dușumelele de marmură. Derek tresări înfiorat la mijlocul scării, și știu cu siguranță infailibilă al cui fusese țipătul. „Drăcia naibii!"

Se repezi spre dormitorul Indiei, care se afla chiar sub dormitorul lui, sărind câte două trepte deodată pe scara largă și răsucită. După ce sosise noaptea trecută, vorbise multă vreme cu Val, așa că știa că în casa cea mare nu mai existau alți oaspeți. Îi lăsase pe profesor și pe soția lui jos, în salonul în care luaseră micul dejun, probabil prea departe ca să audă, deși nu ar fi fost deloc surprins să se trezească cu ei chiar în spatele lui. Nimeni nu ar fi putut trece cu vederea un asemenea țipăt.

Ce mai era oare acum? În ziua precedentă, India făcuse o sforțare vizibilă și nu criticase chiar totul, dar nu suportase bine inconvenientele călătoriei. Era evident că nu avea multă experiență în acest domeniu, în afară de câte o călătorie ocazională de la Londra la țară.

Ajunse la etajul al doilea și se îndreptă spre camera ei. Probabil că India nu se afla într-un pericol real. Deși nimeni nu știa ce – sau pe cine – puteai să găsești pe holurile domiciliului parizian al lui Val. În ultima ocazie în care fusese acolo, Derek dăduse peste o maimuțică precoce, animalul de companie adorat al iubitei lui Val din perioada

aceea – care fusese destul de isteață ca să scape din lesă și să evite să fie prinsă aproape o lună, trăind din resturile de la bucătărie și îngrozind servitorii și oaspeții. Pentru o ființă atât de mică, fusese extrem de neplăcută și destul de periculoasă. Val se despărțise de stăpâna maimuței chiar în momentul în care animalul fusese prins. Derek bănuia că animalul nu fusese decât o scuză care venise la momentul potrivit.

Ajunse la ușa Indiei și se opri dintr-odată. Nici chiar o maimuță nu l-ar fi șocat mai tare decât priveliștea care îl întâmpină.

Îndărătnica, neînduplecata, extrem de cuviincioasa domnișoară India Prendergast stătea dreaptă în șezut pe pat – îmbrăcată încă în cămașă de noapte, trăgând cu o mână cuverturile strâns, până aproape de bărbie, cu o tavă legănându-se în poală, uitându-se încruntată la Val, care stătea pe marginea patului ei. Încă și mai șocată era India însăși.

Părul ei era desfăcut și îi atârna pe umeri într-o cascadă de bucle nebănuite care captau lumina și scânteiau cu atractive umbre aurii. Buclele acestea erau întemnițate de obicei fără milă într-un coc în vârful capului, atât de strâns încât te durea pielea capului numai uitându-te la el. Era îmbujorată, fără îndoială de enervare, și ochii ei verzi scânteiau – din nou, probabil de enervare. Dar era foarte atrăgătoare. Nu se vedea mare lucru din cămașa ei de noapte – de culoarea piersicii și care o avantaja foarte mult – cu excepția brațelor. Materialul aproape transparent era intensificat de dantelă crem, care îi mângâia încheieturile și foșnea pe cuverturi. Era întruchiparea neglijeului fermecător, o iluzie în același timp angelică și seducătoare. O viziune care implora de-a dreptul să fie sărutată. Era cel mai ciudat gând – să o săruți pe India Prendergast –, dar Derek nu putea scăpa de el. Ar fi pariat că Val se gândise la același lucru.

Val întinse mâna spre tava ei. Ea o îndepărtă rapid, și iluzia se spulberă.

– Dumnezeule mare, domnișoară Prendergast, spuse Derek intrând în cameră. Ești bine? Ce naiba se întâmplă aici?

Ea îi aruncă lui Val o privire distrugătoare, apoi își îndreptă atenția spre Derek.

– Omul acesta încearcă să îmi fure cornul, domnule Saunders. Fiindcă mi-a luat deja două, și acesta e singurul care a rămas – privirea ei îngustată se întoarse spre Val – nu puteam permite așa ceva.

– Sunt niște cornuri excelente, Derek, spuse Val, privind cu jale spre cornul care mai rămăsese. Ar trebui să încerci unul.

– Am încercat, spuse încet Derek. La micul dejun. Deci foitajele erau de vină? Se uită țintă la India. Ai țipat din cauza cornului?

Pentru prima dată de când o întâlnise, ea păru evident stânjenită.

– Nu chiar.

– Deloc, spuse și Val. A țipat pentru că am provocat-o s-o facă. Sau poate că *îndrăzneală* e un cuvânt mai bun. Rânji spre India. Ce crezi, domnișoară Prendergast? A fost provocare sau îndrăzneală? Sau... Se opri într-un mod semnificativ. A fost un pariu?

– Ți-am spus – eu nu pariez, spuse ea într-un mod mult prea superior pentru o femeie care tocmai țipase nu ca să-și apere onoarea, ci ca să-și protejeze cornurile. Și știi perfect de ce am țipat.

– Val. Derek se strădui să adopte un ton aspru. De ce a țipat?

Val ridică din umeri.

– Habar n-am.

– Ce prostie! Știi exact de ce, spuse țâfnoasă India. I-am cerut să plece pentru că prezența lui era nedorită și foarte nepotrivită.

Val îl privi pieziș cu un rânjet foarte lipsit de regrete.

– L-am amenințat că țip dacă nu pleacă. Nu a plecat, așa că am țipat.

– Și a fost un țipăt foarte impresionant, spuse Val, cu buzele curbate de admirație. Nu o credeam în stare.

– Și totuși, nu pare să fi funcționat, spuse ea rece.

Pentru o clipă, lui Derek i se păru că vede o sclipire de amuzament în ochii ei, dar Val știuse întotdeauna foarte bine să amuze femeile. Totuși, nu se știe din ce cauză, gândul că Val putuse s-o facă să râdă era iritant.

– Aș paria că s-a auzit în toată casa, spuse Val plin de sine.

– Eu aș paria că s-a auzit în tot orașul, încuviință Derek. Bine lucrat, domnișoară Prendergast.

– Îți mulțumesc, domnule Saunders. O notă de satisfacție răsună în vocea ei, și de data asta fu sigur că nu se înșela. India încerca evident să nu zâmbească. Poate că mai exista o speranță pentru ea, până la urmă.

– Ai spus că îi spui Derek, spuse Val privind-o printre gene.

– Se pare că prefer termenii de adresare mai formali și mai cuviincioși în timp ce mă întreții cu niște domni incorigibili în camera mea de culcare.

Val râse și Derek nu putu să nu rânjească. Avea să fie o ședere interesantă. Păși în cameră, luă un scaun și îl așeză de cealaltă parte a patului, în fața lui Val.

Ea ridică o sprânceană.

– Oh, vă rog să vă alăturați și dumneavoastră, domnule Saunders.

– Cu mare plăcere. Ignoră sarcasmul din vocea ei și se așează. Fiindcă e evident că v-ați cunoscut, permiteți-mi totuși să vi-l prezint formal și cuviincios pe marchizul de Brookings, fratele meu vitreg.

– Cum? se holbă India, neîncrezătoare.

– Mama lui Derek a fost mama mea vitregă.

– Tatăl lui Val a fost cel de-al doilea soț al mamei mele.

– Asta explică atât de multe, spuse ea în surdină.

– Aveai dreptate, Derek, spuse Val, clătinând din cap plin de regret. E îngustă la minte.

– Deci ai spus că sunt îngustă la minte, calmă, insensibilă și rece? întrebă ea întorcându-se spre Derek. Să îndrăznesc să întreb ce altceva ai mai spus despre mine?

Derek îi aruncă o privire enervată fratelui său vitreg. Când avea să învețe omul acesta să-și țină gura?

– Mă tem că lordul Brookings a interpretat comentariile mele în afara contextului.

– Oh, eu nu cred asta, spuse Val. Îmi amintesc foarte limpede că ai spus toate astea, și ai mai numit-o încăpățânată, bănuitoare, mult prea cuviincioasă și paco...

– Nu mă interesează deloc ce crede domnul Saunders despre mine, spuse ea, măturând comentariile cu un gest. Și nu contează nici ce cred eu despre domnul Saunders.

O sclipire răutăcioasă scânteie în ochii lui Val.

– Și ce crezi despre domnul Saunders?

– Ce cred? Ochii ei verzi întâlniră privirea lui Derek. Oh, nu mă îndoiesc că domnul Saunders știe exact ce cred despre el.

Privirea ei rămase ațintită în ochii lui, și pentru o clipă se simți inundat de un foarte curios simțământ de regret.

– Dar nu știu ce gândești dumneata despre el, și aș da mult ca să aflu, rânji Val. Cred că ar putea fi unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le-am auzit în ultimul timp. O cameristă apăru la ușă și îi atrase atenția. Vă rog să mă scuzați un moment. Se ridică, se îndreptă spre cameristă și schimbară câteva cuvinte în șoaptă.

Val făcu o grimasă.

– Se pare că au venit jandarmii, și trebuie să vorbesc cu ei. Acesta este un cartier foarte respectabil, și se pare că unul dintre vecini a raportat că a auzit țipetele unei femei.

– Îmi închipui că nu pentru prima dată, spuse India pe un ton sec.

Val le aruncă un zâmbet lipsit de orice căință și își luă tălpășița.

– India, începu Derek, încrucișând brațele. Te rog să-mi accepți scuzele pentru comentariile mele. Îmi pare rău dacă te-au jignit în vreun fel.

– Vai de mine, nu-mi pot imagina de ce m-ar fi jignit. Cu siguranță nu m-au surprins. Ridică din umeri. Nu sunt niciodată jignită de adevăr.

– Totuși, a fost nepoliticos din partea mea și nu am intenționat niciodată...

– Să ajungă la urechile mele?

– Ei bine, da. Încă nu-i venea să creadă că Val îi trădase încrederea. O să-i spun câteva cuvinte bine alese fratelui meu vitreg despre asta.

– Nu trebuie să te deranjezi. Se opri. Presupun că nimeni nu dorește să fie descris ca plictisitor, insensibil și rece...

El se cutremură.

– Și chiar dacă par niște cuvinte cam aspre, nu sunt incorecte. Sunt... Se gândi un moment. Rezervată, dacă vrei. Nu cred că e bine să îmi arăt emoțiile, și nici nu le permit să îmi controleze comportamentul. Și cred că regulile bunei purtări trebuie ascultate. Sunt foarte conștientă de propria mea fire și de felul în care mă văd cei din jur. Mai ales cei care nu mă cunosc.

– Bănuiesc că prietenii dumitale te cunosc mai bine.

– Prietenii mei... Ezită, apoi ridică bărbia cu un gest hotărât. Da, îmi imaginez că da.

– Dacă te interesează ideea aceasta... Își alese cuvintele cu grijă. Mi-ar plăcea să-ți ofer prietenia mea.

– Dumnezeule mare, Derek. Ea se holbă la el cu evidentă neîncredere. Nu mă placi, și sunt sigură că nici eu nu te plac. De ce naiba ai vrea să fim prieteni?

– Nu este adevărat că nu te plac, spuse el repede, dar ea avea dreptate. Femeia asta era ființa cea mai insuportabilă și mai pedantă pe care o cunoscuse vreodată. Totuși, erau legați unul de altul. Inspiră adânc. Dintr-un singur motiv – avem un scop comun. Amândoi vrem să o localizăm pe Lady Heloise și să ne asigurăm că e bine. Va fi mult mai puțin dificil dacă nu sărim mereu unul la gâtul celuilalt.

– S-ar putea să ai dreptate aici.

– În plus, prevăd că vom fi împreună și în viitor, pe timp nedeterminat. Aș prefera să îmi petrec timpul cu un prieten, nu cu un dușman.

– Dar eu nu am încredere în dumneata.

– Nici eu nu sunt deloc dispus să am încredere în dumneata, și asta ne oferă un lucru în comun pe care să ne construim prietenia.

– Nu cred că prieteniile se construiesc pe neîncredere reciprocă.

– Atunci prietenia noastră va fi prima, spuse el, fulgerând-o cu un rânjet.

– E absurd, răspunse ea încruntându-se. Păi, prieteniile se bazează pe împărtășirea admirației și a respectului. Eu nu te respect deloc.

– Atunci va trebui pur și simplu să-ți câștig respectul. Era foarte sigur că nu avea să fie ușor, dar nimic nu fusese ușor până atunci cu India Prendergast. Deși avem deja un alt lucru pe care să ne construim prietenia.

– Nu-mi imaginez ce lucru ar putea fi.

– Onestitatea.

India ridică o sprânceană.

– Și totuși nu avem încredere unul în celălalt.

– Dar suntem sinceri în privința asta.

Ea îl studie cu atenție.

– Ar fi nesincer din partea mea să spun că sunt dispusă să accept oferta dumitale de prietenie. Dar, din spirit de cooperare, sunt dispusă să încerc să cultiv un anumit nivel de cordialitate între noi.

– Nu pot cere mai mult.

– Am o singură condiție.

– Orice.

– Fiindcă am întreținut o conversație cu doi domni în camera mea, în timp ce eram încă în pat, îmbrăcată în cămașă de noapte – lucru pe care chiar și dumneata l-ai recunoaște ca fiind culmea necuviinței...

El încuviință.

– Cred că ar trebui să anulezi cuvintele îngustă la minte din descrierea mea.

– Ei bine, se strâmbă Derek. Ai țipat.

– Țipătul meu era menit mai degrabă să îl determine pe Excelența Sa să plece, și nu a fost o manifestare de bună-cuviință.

– Fie și așa. Foarte bine atunci. Treaba mergea chiar mai bine decât se așteptase. Nu ești atât de îngustă la minte pe cât s-ar putea crede.

– Îți mulțumesc. Acum, poate ai fi bun să...

– Te voi lăsa să te îmbraci. Se ridică în picioare. Cred că vom începe eforturile noastre de astăzi la hotelul pe care l-a menționat Lady Heloise în scrisori. Îți sugerez să plecăm imediat ce termini.

– Exact așa mă gândeam și eu.

– Alt lucru pe care îl avem în comun.

– Din nefericire...

– Ai altă idee?

– Nu e asta. Dar camerista mea – Suzette – a spus că nu mi-a văzut bagajele. Am fost silită să împrumut acest – privi în jos și clipi – *lucru* de dormit noaptea trecută.

– Înțeleg. Înseamnă că nu e cămașa dumitale de noapte?

– Doamne, Dumnezeule, nu. Indignarea răsuna limpede în vocea ei. Nu aș purta niciodată ceva atât de... atât de subțire. Și sugestiv. Și indecent.

– Nu, bineînțeles că nu. Era cu adevărat păcat. Bănuia că ceea ce nu putea vedea din cămașă era și mai delicios decât ceea ce vedea. Îmi imaginez că hainele dumitale de noapte sunt din in bun și solid, neîncărcat de fleacuri ca dantela sau volanele.

– Doar pentru că mergi la culcare nu înseamnă că trebuie să abandonezi judecata și îmbrăcămintea cuviincioasă, spuse ea înțepată. Dar nu despre asta era vorba. După cum spuneam, Suzette nu mi-a văzut bagajele.

– Nu? Știa că trebuia să se aștepte la asta. Ar fi fost mai înțelept dacă ar fi spus-o de cum intrase, dar chiar dacă se considera curajos în aproape orice împrejurare, aceasta nu făcea parte din împrejurările acelea.

– Nu, și asta înseamnă că voi fi silită să port aceleași haine de ieri, și acum sunt periate. Mă tem că va trebui să îți întârzii plecarea până se întoarce Suzette cu hainele mele.

– Oh, bine. Oftă. Presupun că nu avem ce face. Nu putem să umblăm cu dumneata goală pe străzi. Chiar și în Paris, am fi priviți cu neplăcere. Porni spre ușă.

– Derek.

El se opri.

– Da?

– Nu pot să nu observ că dumneata nu porți ceea ce ai purtat ieri. Fruntea ei se încruntă. Să presupun că bagajul dumitale a ajuns?

El clipi și se întoarse spre ea.

– Da.

– Și la fel s-a întâmplat cu bagajele profesorului și ale doamnei Greer?

– Da, din câte știu.

– Atunci, fiindcă bagajele noastre au călătorit împreună, al meu trebuie să fie undeva prin casă. Dus poate într-o cameră greșită. Nu crezi?

– S-ar putea. Știu, spuse el radios. Ce-ar fi să ți-l caut eu?

India oftă ușurată.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

– Sunt fericit s-o pot face, ca orice prieten responsabil.

– Între timp, voi aștepta să se întoarcă Suzette.

– Și eu te voi vedea jos, când vei fi gata.

Zâmbi și plecă, închizând ușa în urma lui.

Ar fi fost într-adevăr normal ca valiza ei să fie pe undeva prin casă. Dacă, bineînțeles, ar fi ajuns în primul rând în casă. Și asta s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost etichetată – atunci când fusese controlată la începutul călătoriei – cu eticheta corectă pentru Paris și nu, oh, să zicem Praga. O greșeală ușor de înțeles, de fapt. Nimic nu era mai enervant decât să-ți amâni planurile de călătorie și să fii silit să stai mai mult decât intenționai într-un oraș, sperând să-ți recuperezi bagajul. Dar dacă vrei să-ți vezi din nou lucrurile, nu ai de ales. Și cine știe cât avea să dureze?

Derek ignoră micul fior de vinovăție. Când totul avea să se termine, avea să înlocuiască toate hainele Indiei și tot ce mai adusese cu ea. Și exista întotdeauna posibilitatea ca valiza itinerantă să se întoarcă în Anglia. Până la urmă.

Unchiul Edward ar fi argumentat că, în cele din urmă, era în interesul Indiei și al verișoarei ei, și al mătușii Guinevere. Oamenii lui erau mult mai calificați decât Derek și India pentru a o găsi pe Lady Heloise. Totuși, ea nu ar fi văzut lucrurile în felul acesta.

Chiar și așa, trimiterea bagajelor ei la capătul pământului nu era cel mai bun mod de a începe o prietenie.

Capitolul 9

Chiar dacă sensibilitatea unei englezoaice cuviincioase va fi foarte deranjată de obiceiurile unei țări străine, trebuie să înțeleagă că acestea se deosebesc foarte mult de lucrurile cu care este obișnuită. Acceptarea obiceiurilor locale ne va face să fim privite cu

ochi buni de către populația nativă și ne va oferi povești amuzante pe care să le relatăm la întoarcerea acasă.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

Unde era blestematul acela de bărbat?

India aștepta în foaier, stăpânindu-și dorința de a bate din picior de nerăbdare. Îi trimisese vorbă lui Derek prin Suzette că era gata să plece și acum voia să pornească fără nici o întârziere. Era drept că, măcar în parte, întârzierea putea fi pusă pe seama ei, având în vedere că nu se trezise atât de devreme ca de obicei. Chiar și așa, i se păruse că durase o veșnicie până își văzuse din nou hainele. Se simțea mult mai aproape de vechea ei personalitate purtând îmbrăcămintea obișnuită și cu părul pieptănat ca de obicei. Era gata să înfrunte lumea și să continue să o caute pe Heloise. Și mai mult decât pregătită de a scăpa de această dimineață.

Nu știa sigur ce i se întâmplase. Judecând la rece, făcuse tot ce se putea ca să-l determine pe lordul Brookings să plece din camera ei. Nu știa ce altceva ar mai fi putut încerca, în afară de a sări din pat și a-l împinge de spate până la ușă. Fusese foarte enervant. Dar, în mod destul de ciudat, i se păruse că era un bărbat amuzant – ca și fratele său. Și nu ar fi trebuit să creadă așa ceva. Nu era nimic amuzant în necuviință.

Nu fusese deloc surprinsă să afle de înrudirea dintre Derek și lordul Brookings, chiar dacă nu exista nici o legătură de sânge între ei. Amândoi aveau un anumit aer încrezător, amândoi se bazau în mod vizibil pe înfățișarea elegantă și pe farmecul lor, și amândoi flirtau prea mult pentru propriul lor bine, sau pentru binele oricărei femei neștiutoare care le ieșea în drum. Derek nu era chiar atât de bătător la ochi ca Excelența Sa, deși nu și-ar fi imaginat niciodată că putea exista un bărbat mai sigur pe sine ca Derek. Dar observase privirea foarte ciudată a lui Derek atunci când intrase în cameră, și în privirea aceea nu era nici urmă de încredere. Era mai degrabă ceva care semăna cu o revelație.

De abia după ce ieșise își văzu înfățișarea în oglinda antică de perete de lângă fereastră, și atunci bănui ce însemna privirea aceea. Era absurd, dar pentru o clipă India nu fu sigură că imaginea care se reflecta în oglindă îi aparținea. Nu arăta deloc ca de obicei. Părul ei se întorsese la starea lui naturală și era o învălmășeală de bucle enervante, blestemul vieții ei. Fața îi era evident îmbujorată, fără

îndoială din cauza frustrării pe care o simțise încercând să îl scoată pe lordul Brookings din cameră, și asta făcea ca ochii ei să pară mai verzi decât erau. Și slavă Domnului că nici unul din cei doi nu îi văzuseră restul neglijeului, ci doar brațele. Veșmântul acela roșinos se lipea de ea exact așa cum nu ar fi trebuit, subliniind și revelând curbe despre care nu-și dăduse seama că ar fi putut fi atât de atrăgătoare. Într-un mod teribil de imoral, bineînțeles. Pe scurt, nu își dăduse seama cine era ființa zbârlită care o privea din oglindă. Imaginea era șocantă și poate chiar interesantă, dar de un lucru era sigură: nu putea fi India Prendergast. Sau cel puțin nu acea India Prendergast pe care o văzuse în oglindă până atunci. Oricum, era o anomalie de moment, și nimic în plus. Vina putea fi pusă exclusiv pe seama neglijeului, a împrejurărilor, a budoarului decadent și chiar a Parisului însuși.

Și în ciuda faptului că uneori îl găsea foarte amuzant pe Derek, nu putea permite ca acest lucru să o facă să uite de ce era cu el. Primul motiv – și cel mai important – era că trebuiau să o localizeze pe Heloise și să se asigure că se afla în siguranță. Și al doilea – să găsească o modalitate de a dovedi că Derek era într-adevăr intelectul superior din spatele frauduloasei Societăți a Doamnelor Călătoare – o întreprindere imorală și ilegală, creată cu unicul scop de a despărți femeile, și în special pe cele vârstnice, de economiile lor. India nu fusese în stare să o salveze pe Heloise de complotul lui, dar putea să nu îl lase să mai jecmănească pe altcineva. Era o acțiune responsabilă – o acțiune *corectă*. Și India se lăuda că era întotdeauna corectă, din punct de vedere moral și din toate celelalte puncte de vedere.

– Văd că ești gata de plecare.

Derek cobora scara cu pași săltați și i se alătură în foaier.

– Sunt, încuviință ea. Ai reușit să îmi găsești geamantanul?

– Încă nu, dar am pus tot personalul să-l caute. Îi adresă un zâmbet încurajator. E o casă foarte mare, și geamantanul tău ar putea fi oriunde. Oricum, sunt sigur că bagajele tale vor fi găsite înainte de a ne întoarce.

– Sper și eu, spuse ea, iar nota încrezătoare din vocea ei contrazicea teama iritantă că s-ar fi putut să nu-și mai vadă niciodată lucrurile.

În ce privea valoarea bunurilor, nu avea mare lucru de pierdut. Cufărul era cam jerpelit – servise odinioară la transportarea lucrurilor ei înspre și dinspre academia domnișoarei Bicklesham – dar dacă l-ar fi pierdut ar fi fost distrusă.

Fusese econoamă și nu își împachetase multe lucruri. Câteva rochii potrivite pentru călătorie, două bluze, o fustă în plus, lenjerie, bineînțeles, cămăși de noapte, o pereche de cizme și a doua pereche de pantofi comozi și zdraveni pentru mers pe jos. Cumpărase și o rochie simplă de seară și pantofi asortați, în caz că era nevoie – deși presupunea că nu va fi. Nu era o excursie de plăcere. Totuși, o femeie trebuie să fie întotdeauna pregătită. După spusele lui Heloise, a fi pregătită pentru orice eventualitate era practic deviza Societății Doamnelor Călătoare. În materie de sfaturi și numai în asta, societatea era competentă. India se întreba dacă pierderea bagajelor era abordată măcar într-una dintre broșurile societății pe care le adusese Heloise acasă.

– Dacă nu ai nici o obiecție, profesorul Greer și soția lui au dorit să vadă orașul, și eu nu am crezut că e necesar să ne însoțească. Nu ești de aceeași părere?

– Absolut, spuse India ușurată. Bănuiesc că nu ar face decât să ne încetinească înaintarea.

– Exact asta cred și eu. În plus, doamna Greer și-a dorit dintotdeauna să vadă Parisul, și cine știe cât vom sta? S-ar putea ca asta să fie singura ei ocazie.

– Atunci trebuie să profite de ea, desigur.

– Excelent, încuviință Derek. Deci am citit din nou scrisorile trimise de Lady Heloise și am studiat itinerarul ei. Presupun că ai fotografia ei la dumneata.

– O am.

– Foarte bine. Derek scoase un carnețel și un ghid Baedeker din buzunarul hainei. Am notat câteva lucruri cu care să începem.

– Le-ai notat?

– Am vrut să îmi organizez gândurile și eforturile noastre.

Ea îl studie atent.

– Nu mi s-a părut că ai fi tipul de om căruia îi place să fie organizat.

– Atunci mă bucur că te-am surprins, spuse el pe un ton plăcut. În ultimele luni am văzut că e bine să fii organizat atunci când vrei să faci un lucru rapid și eficient.

– E foarte... admirabil. „Și șocant." Printre lucrurile pe care le aștepta de la el nu se aflau organizarea și eficiența.

– Mai mult, avem nevoie de un plan clar de acțiune; sau vrei să hoinărim pur și simplu pe străzile Parisului, strigând-o pe Lady Heloise?

– Nu, bineînțeles că nu. Deși nu se gândise la modalitatea practică prin care să-și găsească verișoara.

– Nici eu nu credeam asta. Prin urmare, mi-am luat libertatea de a întocmi un fel de plan. Îi aruncă o privire. Ai vreo idee?

– Nu. Nu avea decât un gând vag în străfundurile minții ei, acela de a pune întrebări în locurile pe care le menționase Heloise în scrisori. Încă nu.

– Să așteptăm până faci un plan?

Ea nu crezu nici un moment în nota de inocență din vocea lui.

– Sugerez să folosim planul dumitale până în momentul în care va avea nevoie de o revizuire.

– Foarte bine atunci. Deschise carnețelul. Din nefericire, itinerarul ei mi se pare cam vag și la voia întâmplării în privința datei de sosire și plecare. Și nici nu indică la ce hotel intenționa să stea în...

– O omisiune destul de serioasă, nu crezi? întrebă ea direct. Ai crede că o informație atât de importantă trebuie inclusă într-un itinerar creat de o societate de călătorie și de o agenție de asistență.

– Itinerarele se schimbă, India, în timp ce planurile călătoriei progresează, spuse el, cu atenția îndreptată doar asupra carnețelului. În plus, oamenii nu se duc întotdeauna acolo unde ar trebui să meargă. Face parte din aventură să te îndrepți spre o destinație neprevăzută pentru că ți se pare mai interesantă. Aceasta e schema pe care ți-a lăsat-o verișoara dumitale, cu itinerarul ei final?

– Nu sunt sigură. La naiba cu toate! India își aruncase o singură dată ochii pe itinerar, atunci când i-l dăduse verișoara ei. Asta fusese într-adevăr atunci când Heloise își anunțase pentru prima dată intenția de a călători. După doar două săptămâni, femeia mai vârstnică plecase, și chiar dacă India aruncase o privire asupra locurilor pe care intenționa să le viziteze Heloise, nu fusese deloc atentă la detaliile despre cazare. A menționat că va rămâne în Paris cât timp va fi nevoie, ca să poată vedea tot ce dorea să vadă.

– Asta e bine de știut, spuse el în surdină. În prima scrisoare de la Paris, spune că e „în Grand Hotel" și camera ei e mai mult decât mulțumitoare.

– Atunci e evident că stătea la Grand Hotel. Sugerez să mergem acolo și să întrebăm de ea, spuse India, incapabilă să își ascundă nota de triumf din voce. Chiar dacă era logic să înceapă de acolo, fusese totuși sugestia ei.

– Sunt de acord. El zâmbi plăcut. Care Grand Hotel?

– Ce vrei să spui cu care Grand Hotel? *Grand Hotel.*

– Și iată prima noastră problemă.

Ea îl privi printre gene.

– Nu văd nici o problemă. Mie mi se pare foarte simplu și rațional.

– Poate ar fi, dacă ai fi mai pregătită.

India se holbă la el.

– Poftim?

– Ai luat la tine un ghid al Parisului? Ai o listă a hotelurilor? Te-ai gândit să îți întrebi verișoara unde plănuia să locuiască, exact la Paris sau în altă parte?

– Nu, dar...

– Îți sugerez să arunci o privire aici. Îi întinse ghidul Baedeker.

Ea luă cartea și o deschise.

– Și la ce să mă uit, mă rog?

– Să cauți Grand Hotel, bineînțeles. Se opri. Vei găsi și Grand Hotel du Louvre, Grand Hotel de Port Mahon, Grand Hotel Normandy, Grand Hotel de Chateaudun, Grand Hotel de...

– Câte sunt?

– Am numărat douăzeci și șapte în ghid. Am făcut o listă cu toate. Se opri. Dar s-ar putea să fi scăpat din vedere vreunul.

– Dumnezeule mare! Răsfoi ghidul. Ce nebunie! Ce... *franțuzesc!*

– Cred că și în Londra sunt câteva hoteluri Grand, observă el calm. Era foarte enervant.

– Câteva nu înseamnă două duzini! Cum au putut permite așa ceva?

– Mă îndoiesc că ar fi putut să n-o permită.

– Chiar și așa...

– Trebuie să recunoști că e un nume excelent pentru un hotel. Sugerează o imagine impresionantă de ospitalitate și servire impecabilă.

– Nu pot fi toate mari[1], mormăi ea, răsfoind paginile tipărite cu litere mărunte și înghesuite.

– Probabil că nu, dar nu-mi pot imagina că un hotel s-ar putea numi *Hotelul Aproape Mare* sau *Hotelul Nu Chiar Mare*. Și chiar ai vrea să stai într-un hotel care s-ar numi *Hotelul Mic, Obișnuit și Neînsemnat?*

Ea închise cartea și se uită urât la el.

– Acum te prostești. Și nu e timpul potrivit pentru așa ceva.

– Chiar asta fac, și e timpul perfect pentru asta. Puse carnețelul înapoi în buzunar. Încerc să aduc puțină veselie într-o după-amiază

[1] *Grand Hotel* înseamnă *Hotelul Mare*, în limba franceză (n.tr.)

care va fi cu siguranță foarte lungă. Și mai mult ca sigur că nu va fi singura.

– Ei bine, eu nu am de gând să mă las înveselită.

Îi înapoie ghidul.

– Nu. Luă cartea și o deschise. Nici nu credeam că o s-o faci. Găsi pagina pe care o căuta, o studie un moment, apoi închise elegant cartea și o puse din nou în buzunar. Îți sugerez să începem cu primul Grand Hotel de pe listă, cel care se numește doar Grand Hotel și e unul dintre cele mai mari hoteluri din Paris. Luă pălăria din mâinile valetului și păși spre ușă. Se prea poate să avem noroc și să îți găsim verișoara bine instalată acolo, fără să-i pese de lume și uitând cu totul de detaliile precum corespondența.

– Chiar crezi asta?

Cu cât mai curând o găseau pe Heloise, cu atât mai repede se putea întoarce la existența ei bine ordonată.

– Nu o cunosc așa cum o cunoști dumneata, dar cred că e posibil. Un lacheu deschise ușa, și Derek îi făcu semn Indiei să iasă înaintea lui. Nu e chiar probabil, dar s-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

– Da, bănuiesc că da.

Lucruri mai ciudate. De exemplu, faptul că nu își imaginase niciodată că va părăsi Anglia, și încă să călătorească spre Paris și să locuiască într-un palat mare din centrul orașului, găzduită de un netrebnic fermecător și însoțită de un și mai mare netrebnic.

– Fruntea sus, India, spuse Derek. Aproape toate hotelurile mari se află pe malul drept al Senei.

– Înseamnă că sunt unul lângă altul?

– Nu chiar, chicoti el. Dar măcar s-au mai redus dimensiunile carului cu fân în care e ascuns acul nostru.

Derek chemă o trăsură și îi spuse vizitiului care era prima oprire. Franceza lui nu era atât de precisă ca a ei, dar era mai puțin academică și poate mult mai prietenoasă. Chiar dacă înțelese fără probleme conversația, ea se hotărî să-l lase pe el să vorbească. La urma urmei, avea experiență și vizitase alte țări, în timp ce ea nu pusese piciorul în afara Angliei.

Mânat poate de vreun impuls nedorit de a împărtăși cu cineva călătoriile din trecut sau încercând pur și simplu să o informeze, îi arătă pe toată durata călătoriei cu trăsura priveliști de interes discutabil și îi vorbi despre transformările capitalei franceze, care începuseră în urmă cu douăzeci de ani. Tonul vocii lui nu te lăsa să ghicești dacă

aproba sau nu schimbările din oraș. Însă, în ciuda lipsei ei de interes față de orice lucru franțuzesc, Indiei îi plăcură bulevardele noi și largi și clădirile impresionante și unite între ele, cu fațade din piatră în culori pale, balcoane din fier forjat și acoperișuri mansardate care produceau impresia de continuitate, de parcă fiecare parte a străzii ar fi fost o singură structură fără sfârșit. Din toate acestea se degaja un sentiment de ordine care i se păru reconfortant și liniștitor.

Primul Grand Hotel – Grand Hotel pur și simplu – era la fel de impozant ca și numele lui. Avea același stil arhitectural ca și restul clădirilor pe care le admirase și ocupa un cvartal întreg din oraș. Hotelul era foarte recomandat de Baedeker, iar ghidul spunea că era unul dintre cele mai impresionante hoteluri din oraș, și avea între șase și șapte sute de camere.

Intrară în hol, și Indiei i se păru mai mult un palat decât un hotel – nu că ar fi fost vreodată într-un palat – cu o expoziție orbitoare de marmură și cristal, decorațiuni pictate și ornamente poleite. Opulența și grandoarea licăreau până și în aerul din jurul lor. Era un cadru potrivit pentru visare, nu pentru realitate. Te-ar fi putut lăsa fără suflare, dacă ai fi fost impresionat de o expunere atât de fățișă a extravaganței și a excesului. Însă India nu era.

– Un loc extraordinar, nu-i așa? spuse Derek zâmbind și privind în jur. Am citit odată că a fost cel mai mare hotel din lume atunci când s-a deschis. Poate că mai e și acum.

– E *mare*, în mod sigur, murmură ea.

Și la fel era și clientela. Judecând după aerul universal de bogăție și de importanță a oaspeților bine îmbrăcați, era evident că mediul acesta ostentativ li se părea ceva normal. India nu fusese preocupată niciodată de modă. Nu se deranjase niciodată să urmeze ultimul stil. Dar pentru prima dată în viață – în mijlocul măreției unui hol de hotel – India se simți deplasată și destul de șleampătă. De parcă ar fi trebuit să intre pe intrarea servitorilor, nu pe ușa din față. Și, oricât de mult ar fi încercat să scape de sentimentul acesta, nu îl putea controla. Derek, în schimb, se potrivea perfect cu acest loc.

Îl prinse de braț.

– Nu cred că e bine, spuse ea încet. Tipul acesta de hotel nu s-ar fi potrivit niciodată cu Heloise.

– De ce nu? El aruncă o privire în hol. Cred că este destul de impresionant.

– Și destul de scump, răspunse ea clătinând din cap. Costul unui asemenea hotel ar fi depășit cu mult resursele verișoarei mele.

Derek îi aruncă o privire nedumerită.

– Ești sigură?

– Fără doar și poate, spuse ea ferm. Acesta nu poate fi acel Grand Hotel pe care îl căutăm.

– Ei bine, tot suntem aici. Derek arătă spre recepție. Funcționarul din capăt pare să stăpânească bine engleza. Vrei să stai aici cât vorbesc cu el?

– Foarte bine. Fiindcă la recepție nu se mai aflau alte femei, i se păru o idee bună. În plus, un bărbat bine îmbrăcat ca Derek avea să fie privit fără îndoială cu mai mult respect și avea să obțină prin urmare mai multe informații decât o femeie obișnuită, îmbrăcată într-o rochie comodă de lână cenușie. Nu uita fotografia!

O scoase din geantă și i-o înmână.

Derek o luă, se îndepărtă și India încercă să nu simtă că se afla undeva unde nu era locul ei, ca o impostoare care trebuia dată afară. Bineînțeles că era o prostie. Ridică bărbia și adoptă un aer ușor disprețuitor. De parcă nu și-ar fi dat seama de cât de deplasată părea și nici nu i-ar fi păsat. Deși, din nu se știe ce motiv, îi păsa.

Derek se întoarse repede.

– Nu a recunoscut-o. După câte se pare, toate englezoaicele de o anumită vârstă arată la fel. Îi înapoie fotografia. Și nu e înregistrată.

– Ei bine, nu a fost înregistrată nici acum șase săptămâni? Vai de mine, oare omul acesta nici nu știa măcar ce trebuia să întrebe și ce nu?

El făcu o pauză.

– Funcționarul a spus că hotelul se mândrește cu protejarea intimității clienților, așa că nu mi-a putut spune nimic.

– Nu a putut sau nu a vrut?

Derek se strâmbă.

– A spus că politica hotelului o interzice.

– I-ai spus că este vorba despre o femeie dispărută? I-ai spus că ultima adresă cunoscută e hotelul lui? Că dacă nu va fi găsită, hotelul poate fi tras la răspundere? Sau măcar că poate deveni obiectul bârfelor și al cercetărilor publice? Nu pot să-mi imaginez un hotel care ar vrea să fie cunoscut ca locul în care a fost văzută pentru ultima dată o englezoaică dispărută.

Derek se încruntă.

– Nu e chiar adevărat, India. Nu știm la care Grand Hotel s-a referit scrisoarea verișoarei tale.

– Dar el nu știe asta.

– India Prendergast! rosti el cu pretinsă groază. Nu m-aș fi așteptat ca tocmai tu să susții înșelăciunea.

– Oh, fii serios, Derek! Se uită țintă la el, neîncrezătoare. Desigur, Derek recunoscuse de la început că nu avea mari talente de investigator, dar cu siguranță că asta era ceva la mintea cocoșului. Nu ai citit niciodată un roman cu detectivi? Sau mistere?

Fu rândul lui să se holbeze la ea.

– Tu ai avut vreodată de-a face cu un funcționar francez?

– Te-a speriat?

– Nu, nu m-a speriat, spuse Derek strângând din dinți.

– Atunci întoarce-te imediat acolo și cere să vezi registrul. Sau insistă ca el să se uite în registru. Se gândi un moment. Și dă-i bani.

– Bani?

– Bani, încuviință ea. Banii schimbă adesea situația, atunci când cauți o informație.

– Habar nu am avut, spuse el pe un ton sec. Te-ai gândit la o sumă?

– Nu, dar cu siguranță că tu ai mai făcut asta înainte.

– Să mituiesc pe cineva ca să obțin o informație pe care nu are dreptul să o ofere? Poate că ți se va părea surprinzător, dar nu am avut niciodată nevoie s-o fac.

– Asta e surprinzător, și eu nu aș numi-o mită. Mai degrabă o... ah, o facilitare.

– Cât de multă *facilitare* ai recomanda?

– Nu știu, spuse ea ridicând din umeri. Zece franci.

– Zece franci? E... exorbitant, nu crezi? Buzunarele mele nu sunt fără fund.

– Nu ai strâns taxele luna asta? spuse ea pe un ton aproape inaudibil.

El ridică din sprâncene, confuz.

– Cum?

– Nimic, spuse ea înlăturând întrebarea cu un gest al mâinii. Hotărâse deja că era mai bine ca el să nu știe de bănuielile ei.

– Aș putea să închiriez o cameră aici cu zece franci. Se opri. Ei bine, o jumătate de cameră.

– Atunci, ar trebui să se poată rezolva. Îi făcu semn cu mâna. Du-te!

Derek oftă, resemnat.

– Și nu uita să menționezi că Heloise a fost văzută ultima dată aici. E un aspect foarte important, care îl va încuraja să coopereze.

– O să țin minte, mormăi el și se întoarse la biroul funcționarului.

India nu văzu banii trecând din mână în mână în realitate, dar funcționarul plecă de la birou și lipsi probabil câteva minute, care părură însă mult mai lungi. În cele din urmă, se întoarse și îi spuse ceva scurt lui Derek. Derek încuviință și porni spre ea, cu o expresie enervant de inscrutabilă.

– Ai aflat ceva?

– Da.

El o luă de cot și o îndreptă spre ușă. India simți că îi sare inima din piept.

– Spune-mi!

– În ultima săptămână, hotelul acesta – la fel ca oricare alt hotel din Paris – a fost plin ochi de vizitatori. Făcu semn unei trăsuri. Și un procent surprinzător de mare din ei au fost englezi sau americani. Prietenul nostru de la biroul din față nu pare să-și dea seama de diferență. E o expoziție universală aici, știi.

– Nu-mi pasă.

El îi aruncă o privire disprețuitoare și o ajută să urce în trăsură.

– Multor oameni le pasă, și printre ei cred că se numără și verișoara ta.

India încuviință.

– Acesta este unul dintre motivele pentru care a planificat să rămână un timp la Paris.

– Ea și toți ceilalți. Deși funcționarul a spus că nu i-a văzut numele în registru, e foarte posibil să se fi înșelat. Și e la fel de posibil să nu se fi înșelat.

India simți că i se înecau toate corăbiile. Veștile nu erau neașteptate. Nu își imaginase că vor fi atât de norocoși încât să o găsească pe Heloise în primul loc în care căutau. Se forță să vorbească pe un ton nepăsător.

– Atunci e în următorul Grand Hotel.

– I-am dat deja adresa birjarului. Se opri. Cât timp plănuia să rămână verișoara ta la Paris?

– Nu era sigură. Planurile ei erau...

– Vagi? Indecise? Nehotărâte?

– Nu, spuse ea aspru. Flexibile.

– Flexibile? întrebă el pe un ton sceptic.

– Da. Nu a fost niciodată la o expoziție universală, și avea de gând să vadă tot ce era de văzut. Ca și tot ce se poate vedea aici în Paris. A visat întotdeauna să călătorească, și Parisul e unul din locurile pe care voia cel mai mult să le vadă. E mare amatoare de artă și plănuia

să petreacă mult timp la Luvru. Voia să urce și în monstruozitatea aceea de turn de fier care domină acum orașul.

– Turnul domnului Eiffel? Nu-ți place?

– Cred că e hidos, se cutremură ea.

Derek chicoti.

– Nu ești singura care crede asta. Au existat multe discuții cu privire la turn. Mie, unul, îmi place.

– De ce?

– Mai întâi, pentru că e o operă impresionantă de inginerie, un simbol al progresului – cât de departe poate ajunge omul, dacă vrea. În al doilea rând, e cea mai înaltă structură de pe pământ și cea mai impresionantă. Și în al treilea rând, îmi place că ceva făcut din fier poate arăta atât de ușor și de delicat.

India se holbă la el.

– E destul de fantezist din partea ta.

– Pot fi fantezist uneori.

– Nu mă îndoiesc, pufni ea.

– În plus, mi se pare că e foarte amuzant să te urci în el.

– Nu suntem aici ca să ne amuzăm, Derek.

– Și nici nu o s-o facem, spuse el ferm, dar ochii îi scânteiau. Chiar nu vrei să vezi orașul acesta fascinant aflat la picioarele tale? De parcă ai fi o pasăre în zbor.

– Nu în mod special.

– Dar nu ai fost niciodată la Paris, nu?

– Nu, spuse ea ridicând din umeri. Nu am călătorit niciodată în afara Angliei.

– De ce nu?

Era evident că omul acesta nu avea de gând s-o lase baltă.

– Nu am avut niciodată ocazia, și nici nu am vrut. Sunt perfect fericită în propria mea țară, și nu înțeleg de ce ar trebui să-mi târăsc picioarele prin lume în căutarea aventurii. Sau pentru orice alt motiv care îi face pe oameni să-și abandoneze căminele și casele, fiindcă Anglia are tot ce îmi doresc și toate lucrurile de care am nevoie.

– Asta explică de ce nu ai ales să o însoțești pe Lady Heloise, spuse el încet.

– Un fapt pe care îl regret acum. Dacă aș fi făcut-o, poate că nu s-ar fi... rătăcit. Sau, cel puțin, India ar fi știut unde se afla.

– Având în vedere flexibilitatea planului ei, combinată cu dorința de a vedea toată expoziția și Parisul însuși, aș zice că e foarte posibil să fie încă în Paris.

– E la fel de posibil ca Parisul să nu fi fost chiar atât de interesant precum spera, și să fi plecat spre Italia sau Elveția sau spre alte destinații necunoscute, spuse ea, mult mai iritată decât ar fi trebuit de comentariul lui. Acest comentariu, cel puțin, nu merita atâta indignare.

Nu, era iritată fiindcă sugerase că ea alesese să nu o însoțească pe Heloise. De fapt, nu avusese de ales. La vremea aceea, nu se gândise la asta, dar atunci când anunțase că avea să-și petreacă următoarea jumătate de an călătorind prin Europa, Heloise nu își inclusese verișoara mai tânără în planurile ei. Desigur că India oricum nu ar fi pornit într-o asemenea călătorie, dar Derek se înșela, India nu alesese să nu o însoțească pe Heloise.

Verișoara Heloise, care nu făcuse în toată viața ei ceva cât de cât riscant sau aventuros, nu i-o ceruse niciodată.

Capitolul 10

Derek îi aruncă o privire piezișă Indiei, care stătea alături de el în cabrioletă. Cu o zi înainte, reușiseră să verifice trei hoteluri înainte ca el să insiste să se întoarcă și să se schimbe pentru cină. Nu că India ar fi avut alte haine în afară de serioasa rochie cenușie de călătorie. Se simțea destul de rău din cauza aceasta, dar nu avusese încotro. Avea să facă tot ce trebuia ca să o poată ține în Paris. Numărul mare de hoteluri Grand din oraș fusese un ajutor nesperat.

Astăzi verificaseră încă două hoteluri Grand de pe lista din carnețel – o idee strălucită a lui. Până acum, nu se gândise niciodată să impresioneze o femeie cu eficiența lui, organizarea și – Doamne ferește – cu o listă, dar se pare că aceste lucruri reușiseră să încălzească într-adevăr inima înghețată a Indiei.

Probabil că nu era corect să creadă că inima ei era înghețată. Oricât de mult ar fi încercat s-o ascundă, era evident că era îngrijorată din cauza verișoarei ei. Și o dată sau de două ori văzuse un început de zâmbet care părea sincer. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse până atunci, India era singura care își stăpânea emoțiile cu o mână de fier. Era în același timp admirabilă și înfricoșătoare. Uneori, observase în ochii ei o privire care sugera că autocontrolul atât

de nemilos era gata să se prăbușească. Dar momentele acestea erau rare, și cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă o persoană atât de stăpână pe sine ca India și-ar fi dat drumul? Pe de o parte, ar fi plătit ca să vadă așa ceva întâmplându-se. Pe de alta, poate că era mai bine să fie cât se poate de departe de ea atunci când avea să fie împinsă în cele din urmă dincolo de orice limită.

Chiar și așa, văzuse ceva la ea ieri-dimineață, în timp ce era în camera ei și părea aproape relaxată. Ceva mai atrăgător decât bănuise. Era sigur că și Val observase. Păcatele și aventurile din trecutul lui Derek păleau atunci când erau comparate cu cele ale fratelui său vitreg, dar asta nu însemna că între cei doi ar fi existat vreodată un fel de competiție. Numai că India reprezenta exact felul de provocare care i ar fi plăcut lui Val. Faptul că arătase neașteptat de încântătoare făcea provocarea și mai atrăgătoare. Însă Derek nu avea de gând să-l lase s o seducă pe India. La bine și la rău, ea era sub protecția lui și nu voia să o vadă suferind. Nu trebuia să fii prea inteligent ca să-ți dai seama că nu avea multă experiență în privința bărbaților. Mai ales a celor de teapa lui Val.

Trebuie să trimit o telegramă, spuse ea dintr-odată.

O vedere ar fi mai puțin costisitoare, sublinie el.

-Și ar ajunge mult mai târziu la destinație.

-Bineînțeles, dar...

-Derek, începu ea țintuindu-l cu o privire aspră. Dacă faci presupuneri în privința finanțelor mele, te asigur că am suficiente fonduri ca să îmi plătesc cheltuielile timp de cel puțin șase săptămâni. Sper că nu vom rămâne în străinătate atât de mult.

-La fel sper și eu. Se gândi un moment. Nu voia să o insulte, dar numai un prost nu ar fi observat că afirmațiile ei nonșalante erau contrazise de rochia nu tocmai jerpelită, dar destul de uzată. Dacă vom cheltui mai mult decât îți poți permite, sper să mă lași să te ajut.

India ridică o sprânceană.

-Financiar?

-Ei bine, da.

-Corectează-mă dacă greșesc, dar nu ești aici pentru că nu ți-ai putut permite să plătești o agenție de detectivi care să-i dea de urmă mătușii mele?

-Destul de adevărat. Încuviință și se întrebă cât plătea unchiul lui.

-Nu ajungi prea departe cu o sută de lire pe lună, nu-i așa? spuse ea încet.

Despre ce naiba vorbea?

– Cum?

– Nu e nimic important. Mi se pare, pur și simplu, că și fondurile tale sunt limitate.

– Cu toate acestea...

– Și nu am de gând să mai vorbesc despre asta. Nu, Derek, clătină ea din cap. Trebuie să fie o telegramă, și trebuie să o trimit astăzi. Și aș vrea să o trimit cât se poate de repede.

– Credeam că ne vom opri să mâncăm ceva întâi, începu el și făcu o pauză. Și poate să bem un pahar de vin.

– Vin? Dezaprobarea din vocea ei se potrivea cu cea din privire. În miezul zilei?

– Știu că e șocant, dar suntem în Paris. Făcu un gest spre scena pe lângă care treceau. Parisul e cunoscut pentru cafenelele sale de pe trotuare, și noi trebuie să mâncăm.

– Nu sunt prea flămândă.

– Însă eu sunt mort de foame, spuse el ferm. Mi-ar plăcea foarte mult să savurez un *poulet*[1] sau un *poisson*[2] bun.

– Oricât de tentant ar părea un pui bine fript sau un file de somon, aș prefera să îmi trimit întâi telegrama.

Maxilarul ei adoptă linia încăpățânată pe care el începuse deja să o recunoască.

– Și apoi putem să mâncăm?

Ea oftă îndelung.

– Da.

– Excelent, spuse Derek scoțând ghidul, răsfoindu-l până dădu peste o listă a oficiilor de telegraf și îndrumându-l apoi pe birjar spre oficiul cel mai apropiat. După câteva minute, o ajută pe India să coboare din cabrioletă. Vrei să merg cu tine?

– Nu cred că e necesar. Se uita la ușa oficiului telegrafic cu privirea unui general care se pregătește pentru o bătălie. Franceza mea e excelentă, și nu ar trebui să am nici o problemă.

– Foarte bine atunci. Cafenelele și restaurantele de pe ambele părți ale străzii păreau acceptabile. Cartierul era mai mult decât respectabil și părea să fie frecventat și de turiști și de străini, nu doar de parizieni. Arătă spre un restaurant din dreapta oficiului. O să fac rost de o masă și te voi aștepta acolo.

---

[1] Pui (în limba franceză, în original)

[2] Pește (în limba franceză, în original)

Ea încuviință, își îndreptă ușor umerii – fără să fie nevoie, fiindcă poziția ei era întotdeauna perfectă – și intră în oficiu. Derek îl compătimi pe bietul funcționar dinăuntru.

Între timp, el se așeză la o masă afară – nu prea apropiată de stradă și de rigolă – comandând o carafă din vinul casei și două pahare. Trecuseră cinci ani buni de când nu mai fusese la Paris, dar, în afară de construcțiile care se ridicau neîntrerupt în oraș de zeci de ani, foarte puține lucruri se schimbaseră. Cafenelele fuseseră întotdeauna un loc excelent, dacă voiai să observi locuitorii capitalei franceze. Era ușor să îi deosebești pe parizienii născuți acolo, cu manierele lor lipsite de grabă și relaxate, de parcă le-ar fi plăcut să savureze viața, de turiștii care se înghesuiau ca să vadă priveliștile – cu expresii concentrate și hotărâte. De parcă nu ar fi avut nici o clipă de pierdut în cruciada lor între vizitarea Luvrului și a catedralei Notre Dame și gustarea tuturor atracțiilor pe care le oferea Parisul, și fără îndoială că nici nu aveau. Lady Heloise fusese înțeleaptă când planificase o ședere îndelungată, deși probabil că le-ar fi fost de ajutor dacă s-ar fi hotărât dinainte asupra timpului pe care intenționa să îl petreacă aici. În ciuda naturii vagi a planurilor pe care le făcuse Societatea Doamnelor Călătoare pentru Lady Heloise, exista ceva care nu avea nici o rațiune. Încă nu putea spune exact ce. Însă experiența îl învățase că femeile în general erau lipsite de rațiune. Și caracteristica aceasta enervantă tindea să se intensifice odată cu trecerea anilor. Mama lui și mătușa Guinevere erau bune exemple.

– Asta e pentru mine?

Derek sări în picioare. Nu o văzuse pe India venind, și asta era o greșeală. Nu părea înțelept să lași o asemenea femeie să te prindă nepregătit. Îi trase un scaun și ea se așeză.

– Te referi la vin?

– Da, răspunse ea privindu-și paharul gol.

– Da, este. El se așeză și îi umplu paharul. Aș fi comandat în locul tău, dar nu am știut dacă preferi peștele sau puiul.

– În situația aceasta, probabil că ți-aș permite să alegi în locul meu, fiindcă ești obișnuit cu mâncarea din țara asta, iar eu nu sunt. Împinse paharul. Și după cum ți-am mai spus, nu beau vin în miezul zilei.

– De fapt, nu ai spus așa ceva, răspunse el împingând din nou paharul spre ea. Ai sugerat însă că un pahar de vin în miezul zilei ar fi ceva nepotrivit.

– Și într-adevăr este, ripostă ea, împingând paharul spre el.

– Nu în Paris, mută el paharul. Îți dai drumul vreodată la corset, India? Măcar din când în când?

Ea făcu ochii mari.

– Corsetul meu nu e treaba ta! Și cred că o doamnă nu discută despre corset cu un domn, nici chiar la Paris. Bineînțeles, un domn adevărat nici nu ar aborda un asemenea subiect.

– Cu siguranță nu cu tine.

– Voi lua asta ca pe un compliment, spuse ea pe un ton superior, luând paharul și trăgând o dușcă serioasă.

Derek își învinse dorința de a rânji triumfător. Enervanta India Prendergast avea ceva aproape irezistibil.

– Dacă speri să mă vezi beată, te asigur că eforturile tale sunt zadarnice, zâmbi ea disprețuitor. Beau adesea un pahar de vin la cină.

El râse.

– Te asigur că nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Speram doar că mă voi bucura de o masă plăcută și de o companie la fel de plăcută.

– Nu cred că ai găsit compania mea plăcută până acum.

– Ai multe pe cap. Făcu semn unui chelner și comandă pentru amândoi din puiul fript pe care îl zărise la altă masă și care arăta delicios. E normal să fii preocupată. Îți faci griji din pricina verișoarei tale.

– Mulțumesc, spuse ea când chelnerul plecă. Sunt preocupată. Heloise nu a călătorit niciodată nicăieri, și tinde să fie puțin cam împrăștiată și cu capul în nori. A fost întotdeauna cam visătoare.

– Îmi imaginez că tu ai destul simț practic pentru amândouă.

– Nu e nimic rău să ai simț practic. Sau să fii rațional. Văd lumea așa cum e, Derek. Nu cum mi-aș dori să fie.

– Cum ți-ai dori să fie?

India îl privi țintă.

– Sunt perfect fericită cu lumea așa cum e.

– Verișoara ta și-a dorit să călătorească. Cu siguranță că și tu ai visuri.

– Nu chiar. Ea se gândi un moment, apoi ridică din umeri. Nu-mi trece nimic prin minte.

– Mi se pare greu de crezut. Chiar și cel mai mulțumit dintre noi are măcar o dorință.

– Te-aș putea întreba același lucru. Ce visezi? Ce dorești?

– Nu vreau să fiu o dezamăgire, spuse el fără să se gândească, însă își dori să-și poate retrage cuvintele chiar din momentul în care îi ieșiră de pe buze.

– Să nu fii o dezamăgire pentru cine?

– Pentru toată lumea, pentru nimeni. Își învinse dorința de a se foi pe scaun. Era mult prea... revelator. Nu știa de ce recunoscuse asta, și mai ales în fața ei. Bineînțeles, nu știuse deloc ce dorea până în momentul în care cuvintele îi ieșiseră de pe buze, ca o revelație neașteptată.

– Haide, Derek, spuse ea prietenos. Cred că orice om își dorește să nu fie o dezamăgire. E ca și cum ți-ai dori să fii bun, nu rău.

– O să fac un târg cu tine, India. El se plecă ușor în față și o privi drept în ochi. Dacă tu nu o să-mi minimalizezi dorințele, nici eu nu voi spune nimic rău de faptul că tu nu ai nici una.

Obrajii ei se colorară. El se simți vinovat. Însă ignoră acest sentiment și schimbă subiectul.

– Povestește-mi mai multe despre verișoara ta.

– De ce? spuse ea, ușurată și neîncrezătoare în același timp. Era evident că fusese la fel de stânjenită ca și el de turnura pe care o luase conversația.

– Nu trebuie să fii atât de suspicioasă. Mă gândeam pur și simplu că ar fi de folos să știu tot ce se poate despre ea.

– Nu cred că ar fi ceva rău, oricum.

– Atunci am dreptate, rânji el. Din nou.

– Savurează momentul, Derek, fiindcă e ceva foarte rar.

El râse.

– Mi se pare că verișoara ta e destul de cumpătată.

– De ce spui asta?

– Ai de gând să privești cu neîncredere toate întrebările pe care ți le pun?

– Probabil, spuse ea cu răceală și duse paharul la buze. El ar fi pariat că o făcuse ca să-și ascundă zâmbetul.

– Ai fost surprinsă când am vizitat primul Grand Hotel de pe listă.

India încuviință.

– Heloise nu își risipește banii. Are un venit foarte restrâns – doar o rentă pe care i-a lăsat-o tatăl ei. El a fost contele de Crenfield, un titlu pe care l-a moștenit o rudă îndepărtată, împreună cu majoritatea banilor și proprietăților familiei. Heloise a primit o casă în Londra și o rentă care îi oferă un venit anual modest.

– Oh? Din câte știa, el nu ar fi folosit cuvântul *modest*.

– A devenit tutorele meu atunci când părinții mei au murit. Eu aveam unsprezece ani pe atunci. Părinții mei mi-au lăsat o sumă modestă pe care o economisiseră, și aceasta a fost cheltuită pentru

educația mea. Heloise s-a îngrijit de restul. E foarte generoasă, dar venitul ei e minim. Se opri. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu o povară pentru ea.

– Și astfel se explică faptul că ți-ai căutat o slujbă.

– Cred că da. Luă altă înghițitură de vin. Dar mă bucur de independența mea financiară. Chiar dacă Heloise ar avea o avere imensă, bănuiesc că tot aș vrea să fac ceva, nu să brodez sau să pictez cu acuarele.

– Te-ai putea căsători, spuse el nonșalant.

– Nu am întâlnit niciodată un bărbat de care să mă pot lega pentru tot restul vieții, spuse ea cutremurându-se. Nu mă pot gândi la o soartă mai rea.

– Nu vrei să găsești iubirea?

– Iubirea, Derek, cel puțin cea romantică, e culmea absurdității iraționale, ilogice și nebunești. Și romantismul e doar momeala prostească a acestei iubiri. Oamenii trăiesc și mor pentru iubire, sau din lipsa ei. Scriu versuri proaste despre ea și iau hotărâri necugetate. Iubirea îi face pe oameni să-și uite responsabilitățile și să facă lucruri prostești. Nu, nu vreau să găsesc iubirea. Clătină din cap puțin mai vehement decât ar fi fost necesar, dar se poate să fi fost din cauza vinului. Nu am fost niciodată dornică de iubire și nici nu intenționez să fiu. Și mi-am dat seama cu ani în urmă că unii dintre noi nu sunt pur și simplu făcuți pentru căsătorie.

– Oh?

– Cred că o căsătorie de succes – cel puțin singura la care m-aș putea gândi – cere multe compromisuri. Nu am auzit niciodată despre un bărbat care ar dori să facă aceste compromisuri, mai ales când vine vorba despre căsătorie. Își strâmbă nasul într-un mod încântător de nepăsător. Și eu nu am fost niciodată bună la compromisuri.

Derek se prefăcu îngrozit, respirând adânc.

– Nu se poate!

Ea îl ignoră.

– Pur și simplu, nu văd motivul pentru care să fac un compromis atunci când am dreptate. Și eu am întotdeauna dreptate.

El râse. Înainte de a putea dezbate declarația lor, sosi comanda. Puiul și legumele gătite într-un sos consistent de vin erau la fel de bune precum arătau, și fură prea ocupați cu mâncarea gustoasă ca să mai poată spune și altceva, în afară de murmurele apreciative de satisfacție.

– Aș putea să te întreb de ce ai fost atât de categorică în privința telegrafierii? spuse el când aproape că terminaseră.

– Nu e treaba ta. Paharul ei era gol, și el îl umplu, surprins că nu protesta. Dar nu e un secret. Patronul meu mi-a cerut să îi telegrafiez regulat și să îl informez despre progresele noastre. Ridică paharul spre el. Nici el nu are încredere în tine.

Derek înghiți în sec, prefăcându-se neîncrezător.

– Și ce am făcut, mă rog, ca să merit neîncrederea lui?

– Dumnezeule mare, Derek, ai o oarecare reputație.

– Da, ai menționat asta în Londra.

– Merită să o repet. Nu poți fi atât de orb încât să nu îți dai seama de imaginea ta pătată.

– Sunt foarte conștient de ea. Totuși, sunt angajat într-un proces de schimbare.

India îl privi țintă îndelung, apoi pufni neîncrezătoare.

– Ce să zic. Bărbații ca tine nu se schimbă.

– Bărbații ca mine?

– Fărădelegile tale sunt bine cunoscute. Nu poți să pomenești numele tău într-o conversație fără să intervină cineva și să relateze vreun incident nefericit. Lăsă jos paharul și începu să numere pe degete. Într-una dintre cele mai cunoscute aventuri este implicată Lady Philbury...

– Care se înstrăinase de soțul ei, spuse el ca din întâmplare.

– Dar este totuși căsătorită cu el. A mai fost un incident cu un tablou indecent...

– O greșeală din tinerețea mea, îndepărtă el comentariul cu un gest. Cu siguranță că asemenea comportamente pot fi iertate.

– Dar nu uitate. A mai fost și evenimentul discutabil din Hyde Park. Cred că a fost vorba de o întrecere.

– Care nici nu merită menționată, pufni el, alungând incidentul. Și pot să arăt că nici animalele, nici oamenii implicați nu au suferit nici cel mai mic prejudiciu. În afară de lezarea demnității unora.

– A mai fost și pariul în care era implicată vânzarea la licitație a rufăriei intime a unui personaj regal.

El clipi.

– Da, ei bine, poate că acesta nu a fost unul dintre cele mai frumoase momente ale mele. Deși nu a fost ideea mea, de fapt.

– Faptul că oferi primul loc altcuiva nu te absolvă de responsabilitate, spuse ea înțepată. Și a mai fost un bal mascat la care doamnele...

– E suficient, dar îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să îmi retrăiesc păcatele, rânji el. Dacă le aduna pe toate, erau multe lucruri pe care le făcuse, și aproape la fel de multe pe care nu reușise să le facă, și toate i se păreau acum prostești și măgărești. Dar aproape toate fuseseră amuzante în momentul respectiv.

– Păcate despre care spui că țin de domeniul trecutului.

– Și exact asta este definiția *schimbării*.

– Asta rămâne de văzut.

– Cândva tot trebuie să te maturizezi, știi, zâmbi el sec. Fie că vrei, fie că nu.

– Să sperăm că e așa. Dar acum vezi de ce purtarea ta din trecut nu îți câștigă încrederea unei persoane ca Sir Martin.

– Înțeleg că el e foarte demn de încredere.

– Ei bine, nu e înclinat spre glume prostești și comportament rușinos, așa că, în privința asta, da. E și onorabil, respectabil și foarte inteligent.

– Pare perfect.

– Dumnezeule mare, nu, râse ea ironic. E dezorganizat, distrat și rareori duce lucrurile până la capăt.

– Înțeleg. Prin urmare, este o pacoste destul de mare pentru Lady Luckthorne, spuse el, chiar dacă știa deja că nu exista nici o Lady Luckthorne.

– Oh, nu există o Lady Luckthorne.

– Atunci cine îi administrează gospodăria, personalul, obligațiile sociale? Lucrurile de felul acesta.

– Eu, bineînțeles.

– Credeam că ești secretară.

– Mă tem că termenul e destul de cuprinzător când vine vorba de Sir Martin, spuse ea sorbind din vin. Eu fac aproape tot ce trebuie să facă el, ca să nu fie nevoit să își piardă timpul valoros și să îl poată dedica unor scopuri mai importante. În cea mai mare parte, de natură intelectuală, academică sau științifică. Experimente, invenții și alte lucruri asemănătoare. Dar și cercetări, scrieri, colecții – lucruri de felul acesta.

– Și acest onorabil, respectabil și foarte inteligent gentleman nu vede nimic necuviincios în faptul că un bărbat necăsătorit lucrează cu o femeie necăsătorită, într-un spațiu destul de restrâns și în propria lui casă.

– Deloc, spuse ea, măturând acuzația cu un gest. Pentru că nu este și nu a fost niciodată nimic necuviincios între noi. Și nici nu aș permite așa ceva.

– Nu mă îndoiesc, spuse el aproape inaudibil.

Ea îl privi printre gene.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Scandalul, draga mea India, nu pare scandal în ochii celor implicați. Oricât de deschisă și inocentă ar fi situația, unii pot să considere că slujba ta de la Sir Martin e mai mult un *aranjament* decât o poziție legitimă, insinuă el, încrucișându-și brațele.

Ea se holbă la el îndelung, apoi pufni într-un fel de râs.

– Înseamnă că acei *unii* nu l-au cunoscut niciodată pe Sir Martin și nu m-au văzut pe mine.

– Da, ei bine, crede-mă când îți spun că nu trebuie să cunoști pe cineva personal ca să împrăștii povești despre fărădelegile lui. Eu sunt un exemplu de prima mână.

– În cazul tău, există martori ai incidentelor. Zâmbi infatuat. Duzini, aș putea spune, poate chiar sute.

– Și nu există nici un martor la ceea ce se poate întâmpla în spatele ușilor închise între un tip ciudat și încântătoarea lui asistentă.

– Nu încerca să mă vrăjești, Derek, cu vorbe ca *încântătoare*. Nu funcționează. Și nu se întâmplă nimic cu Sir Martin în spatele ușilor închise. Simt un fel de... afecțiune frățească pentru el. Așa cum cred că aș simți față de un frate mai mare. Și sunt sigură că sentimentele lui față de mine sunt la fel, asta dacă are vreun sentiment. Se opri să-și termine vinul. Vai de mine, lucrez pentru omul acesta de opt ani. Cred că ar fi spus până acum ceva, dacă ar fi avut alte sentimente.

– Și dacă ar fi făcut-o?

– Mi-aș fi părăsit imediat slujba. Ridică paharul ca îi fie umplut din nou. Nu permit să fiu pusă într-o situație stânjenitoare.

– Și totuși, ai insistat să călătorești cu mine.

– Asta e ceva diferit. Noi, spuse ea, arătându-l cu un deget acuzator, călătorim cu un scop mai înalt. O chemare nobilă, dacă vrei. Noi vrem să o salvăm pe Heloise.

– Fie că vrea să fie salvată, fie că nu.

– Și avem însoțitori, adăugă ea. Cei care sunt martori nu au nici un motiv de a împrăștia bârfe.

– Haide, India! Te-aș fi crezut mai deșteaptă. Îi înfruntă privirea direct. Cu siguranță că ți-ai dat seama că, fie că sunt adevărate, fie

că nu, cele mai interesante, mai chinuitoare și mai suculente bârfe sunt cele despre situații la care nu există martori.

– Totuși, asta nu înseamnă că poți să faci tot ce vrei. Există reguli, Derek. Și regulile au fost făcute ca să fie ascultate.

– Întotdeauna?

– Da, spuse ea ferm, apoi se opri. Deși bănuiesc că ar putea exista circumstanțe extreme, în care ar fi acceptabil să întinzi sau chiar să încalci o regulă. Nu mă pot gândi la un exemplu dintr-odată, dar sunt dispusă să recunosc această posibilitate.

– Ce vederi largi ai, spuse el rânjind și ridicând paharul spre ea. Să bem în cinstea găsirii acestui exemplu.

Anca Maria

Capitolul 11

Când îți alegi echipamentul pentru călătorie, trebuie să ții seama de destinație. O garderobă pentru deșertul egiptean nu va fi potrivită pentru Alpii din Bavaria. Oricum, nu poți greși prea mult dacă alegi o fustă de stofă bună și o pereche de ghete solide. O doamnă călătoare informată va verifica de mai multe ori bagajul, ca să se asigure că e bine etichetat. Oricât de calmă ai fi, pierderea bagajului îți va ruina călătoria.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

Chiar și în casa pe care o împărțea cu Heloise la Londra, India se schimba pentru cină. Așa se cuvenea și acestea erau așteptările. Însă rochia ei cenușie nu se ridica pur și simplu la înălțimea unei noi cine în ornamentatul salon parizian al lordului Brookings, cu pereții cu picturi murale și candelabrele scânteietoare și aurii din cristal. Totuși, trebuia să se ducă – nu avea încotro. Ar fi fost nepoliticos să rămână în camera ei. Cu toate acestea, poate că ar fi fost mai bine să fie nepoliticoasă, decât să se prezinte la cină. Deși nu ar fi crezut că era posibil, se simțise încă și mai deplasată stând la masă cu Excelența Sa, Derek și familia Greer decât se simțise în holul primului Grand Hotel, deși al doilea, al treilea și toate celelalte pe care le văzuse în acea zi, până la al șaptelea nu erau chiar atât de mari, însă erau totuși impresionante.

Seara de abia începuse când Derek decretă că terminaseră pentru ziua aceea și insistă să se întoarcă în casa fratelui său vitreg. Geamantanul ei nu fusese încă găsit, dar Suzette o asigură că fusese probabil dus într-o cameră greșită, probabil într-o aripă greșită, și se depuneau toate eforturile pentru a-l găsi. India nu era sigură că o credea. Având în vedere eficiența de până atunci, personalul casei nu prea inspira încredere. Nu era câtuși de puțin surprinzător că îi rătăciseră geamantanul. Cu toate acestea, trebuia să admită că mâncarea era excelentă, chiar dacă puțin cam copioasă. Totuși, avea mult prea multe pe cap ca să se poată bucura de mese sau să participe la conversația însuflețită. Însă nimeni nu părea să fi observat.

Era evident că Estelle căzuse sub vraja lui Derek și a lordului Brookings, și asta se vedea din felul în care această doamnă flutura din gene și emitea câte un chicotit ocazional, ca să nu mai vorbim despre privirea ei plină de adorație. De parcă ar fi fost o școlăriță, și nu o femeie care se apropia de șaizeci de ani.

Profesorul Greer părea să fi cedat și el farmecului lor, fiindcă o mare parte din conversație consta din amintirile zilelor lui de studenție din Paris, cu ani în urmă. Cei trei bărbați dedicau mult timp comparării Parisului de astăzi – cu bulevardele sale lărgite și edificiile recent construite – cu Parisul din tinerețea profesorului. Oricât de mult aprecia aspectul modern al orașului, acesta vorbea cu nostalgie despre străduțele medievale întortocheate, despre pasajele înguste și despre clădirile vechi. Exista o doză de nostalgie și în amintirea unor distracții mai picante pe care i le oferise Parisul, și lordul Brookings îl asigură că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Din fericire, Derek îndreptă rapid conversația spre alte subiecte.

Nu, India ar fi preferat să evite cina și nu s-ar fi supărat dacă l-ar fi evitat și pe Derek în același timp. Nu fusese beată la cafenea, dar vinul pe care îl băuse îi dezlegase limba. Însă când se gândea la conversația lor, își dădea seama că erau puține lucrurile pe care le spusese din cauza vinului. Deși îi datora probabil scuze. Fusese nepoliticos să trateze cu ușurință dorința lui de a nu fi o dezamăgire; nepoliticos, meschin și neomenos. Când se gândea la asta, simțea un fior de vinovăție. El fusese drăguț cu ea, și ea îi răsplătise amabilitatea cu sarcasm și dispreț. De fapt, nu putea să nu se întrebe dacă era chiar un netrebnic, așa cum crezuse, sau o luase pe o cale greșită încercând să-și demonstreze meritele. Era un gând care merita rumegat.

După cină, se scuză spunând că era obosită, ceea ce nu era cu totul neadevărat. Din nou, era forțată să doarmă cu aceeași cămașă

de noapte cu volănașe pe care o mai purtase, în timp ce Suzette îi ducea din nou hainele la curățat. Chiar dacă nu era obișnuită cu un asemenea lux, atingerea mătăsoasă a cămășii pe piele era încântător. Îi trecu prin minte că s-ar putea răsfăța și și-ar putea permite ceva asemănător când se întorcea acasă. Și o saltea la fel de comodă ca și asta. Gânduri prostești, desigur, induse fără îndoială de orașul acesta și de casa asta.

În dimineața următoare, India se trezi cu o hotărâre reînnoită. Dormise din nou mai târziu decât de obicei, dar se trezi totuși mai devreme decât în ultimele două dimineți, pentru că voia să coboare alături de ceilalți la micul dejun. Suzette insistă atât de mult, încât cedă și o lăsă să o ajute să se îmbrace și să îi aranjeze părul – chiar dacă rezultatul era evident mai franțuzesc decât ar fi preferat, iar cocul ei obișnuit era acum mult mai sus și fața îi era încadrată de bucle enervante. Suzette declară că avea mult vino-ncoace, și India își dorea atât de mult să scape, încât nu se mai obosi să o contrazică.

– Bună dimineața, spuse ea strălucitor intrând în salon.

Excelența Sa nu era prezent, fără îndoială pentru că era prea devreme pentru el, dar Derek și familia Greer erau angajați într-o conversație animată. Derek și profesorul se ridicară în picioare la sosirea ei.

– Bună dimineața, draga mea, zâmbi profesorul Greer. Arăți încântător astăzi.

– Chiar așa, India, încuviință Estelle cu entuziasm. E evident că îți prieste Parisul.

– Nu aș paria pe asta, spuse Derek studiind-o curios. E ceva diferit la tine astăzi?

– Nimic la care să mă pot gândi. India rezistă dorinței de a-și netezi părul la locul lui obișnuit. Privirea ei se îndreptă spre bufet. Acesta e un mic dejun englezesc?

– Cu câteva produse franțuzești de patiserie ca să împăcăm și capra, și varza, spuse Estelle cu o voce încântată. Se pare că Excelența Sa apreciază beneficiile unui mic dejun combinat. Am vorbit cu Frederick, și credem că e un obicei pe care l-am putea adopta și noi când ne întoarcem acasă.

– Lordul Brookings a crezut întotdeauna în adoptarea celor mai bune lucruri din ambele culturi, adăugă Derek. Avem și o cafea dintr-un amestec special.

– Cât de... practic din partea lui.

India le făcu semn să își ocupe scaunele, apoi se îndreptă în grabă spre bufet. Era un mic dejun care putea rivaliza cu cele mai abundente mese oferite în Anglia: ouă gătite în trei moduri diferite, cârnăciori, o varietate de brânzeturi, pește și fructe, dar și cornuri și câteva tipuri de produse de patiserie. Pentru o clipă trecătoare, îi invidie pe cei care erau atât de bogați încât să-și permită asta în fiecare dimineață. Își umplu farfuria și se așeză la masă.

– Derek, începu ea, oricât de mult mi-aș dori să ne reluăm căutările, mă tem că va fi o întârziere inevitabilă.

El ridică din sprâncene.

– O întârziere?

India încuviință.

– Nu pot continua să port aceleași haine zi după zi. Fiindcă toată lumea m-a asigurat că geamantanul meu trebuie să fie pe aici pe undeva, am de gând să îmi iau cu mine camerista și să-l caut în fiecare cameră a acestei case până-l găsesc. India luă un corn și începu să-l rontăie.

Derek și profesorul schimbară o privire.

– Sper că ai de gând să ceri permisiunea lordului Brookings înainte de a te învârti prin casa lui, India, spuse Estelle.

– Aveam de gând s-o fac, dar îți mulțumesc pentru că mi-ai sugerat-o, spuse India înțepând un cârnăcior.

Cârnăciorii erau deosebit de buni.

– Urăsc să fiu purtătorul veștilor rele, draga mea, începu profesorul, apoi aruncă o privire spre Derek, care încuviință aprobator. Dar nu am aflat până astăzi că geamantanul tău lipsește.

Poate că bucătăreasa lui Heloise ar putea învăța să facă patiserie franțuzească.

– Când te-ai trezit ieri, Frederick și Estelle plecaseră deja și au lipsit toată ziua, spuse Derek.

– Îți mulțumesc pentru preocupare, profesore, spuse India și luă o bucată de omletă cu ciuperci și ierburi. De abia se putu stăpâni să nu geamă de plăcere.

– De fapt, e mai mult decât o preocupare. Profesorul își drese glasul. Mă tem că eu sunt răspunzător.

India îngheță, cu furculița la jumătatea drumului spre gură.

– Oh?

– Dacă îmi amintesc bine, când am ridicat bagajele noastre alaltăieri noapte, începu profesorul Greer, mi s-au părut mai mult decât

suficiente pentru patru oameni. Erau câteva valize – nu sunt sigur câte – și trei geamantane.

– Unul dintre ele era al meu, spuse Derek.

Estelle clipi.

– Celelalte erau ale noastre.

– Îmi cer scuze, dar nu am avut habar că am rătăcit bagajul tău, clătină din cap profesorul Greer. Sunt sigur că aș fi spus ceva atunci dacă mi-aș fi dat seama că lipsea un geamantan.

– Deci geamantanul meu nu e în casă, spuse India încet.

– Se pare că nu. Derek o privi cu aceiași ochi cu care ar fi privit o bombă ce putea exploda în orice moment. Totuși, în momentul în care profesorul m-a informat azi-dimineață, m-am dus personal la gară ca să văd dacă geamantanul tău nu era printre celelalte bagaje pierdute.

– Și? întrebă ea ținându-și respirația.

– Și... nu era, spuse Derek ezitant. E foarte posibil să fi fost trimis la o adresă greșită, și în loc să vină la Paris să fi plecat într-o călătorie proprie.

Ea lăsă furculița jos.

– Unde?

Derek ezită.

– Asta pare să fie întrebarea.

India inspiră adânc și se luptă să-și păstreze calmul.

– Și ai și răspunsul?

– Încă nu, spuse el cu o grimasă. Dar te asigur că fac tot ce se poate ca să-ți recuperez geamantanul. Val mă ajută și el. Nu mă îndoiesc că va apărea. Făcu o pauză. Până la urmă.

– Până la urmă? de abia reuși ea să spună, înecându-se. *Până la urmă?*

– Mai devreme sau mai târziu, răspunse el pe un ton stins.

– Da, știu ce înseamnă *până la urmă*, spuse ea pe un ton aspru, ridicând vocea în ciuda tuturor eforturilor.

– Lucrurile astea se întâmplă când călătorești, draga mea. Estelle se întinse peste masă și o bătu ușurel pe mână. Eu nu am călătorit niciodată, bineînțeles, dar am auzit că asta se întâmplă uneori. Păi, una dintre broșurile Societății Doamnelor Călătoare vorbește exact despre asta și oferă sfaturi excelente despre cum să te descurci fără lucrurile tale până îți recapeți bagajul.

India nu simțise niciodată panica, dar acum fu sigură că ceea ce simțea era panică.

– Faci parte din Societatea Doamnelor Călătoare?

– Oh, vai de mine, da, spuse Estelle făcând gropițe în obraji. M-am înscris chiar de la început.

Nu era asta o revelație? Totuși, în momentul de față nu prea conta. Nu când avea un nod în stomac, și de abia putea respira. Vederea i se încețoșă, și la colțul ochilor ei începură să se adune niște pete negre foarte ciudate.

– Vă rog să mă scuzați, spuse India ridicându-se în picioare și se sprijini cu mâinile pe masă, cu genunchii nesiguri, simțindu-se gata să cadă. Dumnezeule mare, așa te simțeai când leșinai? Ea nu era tipul de femeie care leșină. De fapt, simțise întotdeauna un anume dispreț față de femeile care leșinau ca să evite o problemă presantă. Se poate să fi fost totuși prea aspră.

– Te simți bine?

Derek sări în picioare și înconjură masa îndreptându-se spre ea. Profesorul se încruntă alarmat și se ridică și el.

– Ești extraordinar de palidă.

– Nu, mă simt bine. Inspiră adânc o dată și încă o dată.

– Ești sigură? Derek era acum lângă ea, iar în vocea și în ochii lui se putea citi îngrijorarea. Și un sentiment care putea fi vinovăție. Nu arăți bine.

Era și drept să se simtă vinovat. El fusese cel care se ocupase de bagajul ei la începutul călătoriei.

– Nu, într-adevăr, dar sunt destul de bine. Se îndreptă, și slăbiciunea ei de moment fu măturată de furie. Furie care nu avea să facă nici un bine nimănui. Trebuia să iasă imediat, înainte de a spune ceva care nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Cred că mă voi retrage în camera mea ca să mă gândesc la toate astea. Reuși să zâmbească slab. Îți mulțumesc pentru grija ta.

Și ieși rapid.

Cu fiecare pas, mânia ei se topea. Dacă analizai lucrurile în mod rațional și normal, probabil că nu era vina lui Derek, nu în totalitate. Oh, desigur, el era vinovat pentru bagaj, dar pentru restul... Era pur și simplu mai ușor să își îndrepte furia spre el decât să învinovățească pe cine trebuia – pe ea însăși. Dar i se păruse o idee atât de strălucită la momentul respectiv.

Martin vorbise iar și iar despre pericolele călătoriei. Despre pungașii și hoții de buzunare dintr-un oraș ca Parisul. Despre tot ce amenință o femeie, chiar și când călătorește însoțită. Despre felul în care poți fi lovit în cap și să te trezești fără nimic. De aceea, nu i se păru

deloc înțelept să își țină banii pentru călătorie în valiza de mână sau în buzunar. Păi, în cărțile ei despre detectivi și mistere, în care banii erau ascunși în locuri secrete, nimeni nu îi găsea până în ultimul capitol. Și ce putea fi mai sigur decât să pună punga cu banii pentru călătorie într-un compartiment secret al geamantanului?

Numai că nimeni nu îi spusese că geamantanul însuși se putea pierde!

Ajunse în camera ei, închise ușa și se prăbuși lângă ea. Dumnezeule mare, ce să facă? Convenise cu Derek de la începutul călătoriei că avea să-și plătească fiecare cheltuielile. Singurii bani pe care îi avea erau cei pe care îi primise de la Martin pentru telegrame, și nu aveau să dureze veșnic. Cel puțin atât timp cât rămâneau la Paris nu va trebui să plătească o cameră la hotel. Dar când vor pleca... gândul o făcu să se cutremure. Nu putea primi bani de la Derek, sub nici o formă. Ar fi însemnat să fure direct de la doamne ca Heloise.

Se îndepărtă de ușă și începu să se plimbe prin cameră. Existau puține opțiuni. Putea să-și folosească puținii bani pe care îi avea ca să se întoarcă în Anglia și să abandoneze căutarea lui Heloise – rugându-se ca verișoara ei să-și dea seama la un moment dat că uitase de corespondență și să-i scrie. Bineînțeles, presupunând că Heloise era într-adevăr teafără. Și asta depindea de rugăciuni, și India nu credea în intervenția divină. Cu siguranță că Dumnezeu avea alte lucruri de care să se preocupe, în afara verișoarelor și bagajelor pierdute. În plus, nu păruse s-o asculte niciodată.

Nu, singura șansă reală era să întindă puținul pe care îl avea și – dacă era absolut necesar – să apeleze la Martin pentru alți bani. El nu avea să ezite s-o ajute, dar nu putea suporta gândul de a-și recunoaște prostia și de a cere ajutor. Nu era o femeie neajutorată și nu dorea să fie considerată astfel. Nici nu dorea să îi fie și mai datoare lui Martin. Îi era deja îndatorată pentru că o angajase. Avea să trimită o ultimă telegramă în care să inventeze o scuză oarecare pentru că nu îi mai telegrafia și apoi să facă banii să țină cât se putea de mult. Și avea să îi înapoieze fiecare bănuț când se întorcea acasă.

În momentul acesta, cineva ciocăni la ușă.

– Da?

Ușa se deschise, și Estelle vârî capul.

– Draga mea fată, ești bine? Toată lumea își face griji din cauza ta.

– E foarte amabil din partea voastră, spuse India, forțându-se să zâmbească. Dar nu trebuie să vă faceți griji, sunt foarte bine.

– Oh, bine, atunci te las în pace. Prin ochii femeii vârstnice trecu o undă de dezamăgire și se întoarse să plece. Era într-adevăr drăguț din partea ei – din partea tuturor, de fapt – să-și facă griji din cauza ei. Mai ales având în vedere că ea nu putuse fi cea mai plăcută tovarășă de călătorie.

– Nu pleca, spuse India fără să se gândească. Nu era complet adevărat.

– Oh?

– Mă tem că nu sunt deloc foarte bine, spuse India, îndepărtând o șuviță enervantă de păr de pe față. Intră, te rog!

– Bineînțeles. Fața lui Estelle strălucea, și intră aproape săltând în cameră. Biata copilă! Cu ce te pot ajuta?

– Nu știu, spuse India arătându-i un scaun tapițat. Te rog să iei loc. Estelle se așeză pe scaun și rămase în așteptare. India își reluă plimbarea. Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu știu ce să fac, cel puțin nu în perioada de care îmi pot aduce aminte. Viața mea e de obicei bine ordonată și controlată. Lucrurile nu îmi scapă niciodată din mână.

– E o situație stânjenitoare, spuse Estelle cu o voce din care răzbătea simpatia. Deși suntem în Paris, așa că nu e atât de rău pe cât ar putea să fie.

India se opri pe loc.

– Nu văd cum ar putea fi mai rău.

– Prostii. Știi doar că Parisul e capitala modei. Nu-mi pot imagina ceva mai distractiv decât să îți înlocuiești garderoba la Paris, chiar dacă ai mijloace limitate. E o șansă care nu apare des, cel puțin pentru majoritatea dintre noi. Și tu ai scuza perfectă.

India se holbă la ea.

– Nu m-am gândit la haine.

– Ei bine, pur și simplu nu poți continua să porți aceeași rochie zi de zi. Privirea lui Estelle măsură rochia cenușie de la corset la tiv și înapoi. Începe să arate puțin cam – clipi – trist.

– A fost curățată în fiecare seară.

– Curățatul e una, dragă. Purtatul e cu totul altceva.

India aruncă o privire spre rochia ei de nădejde.

– Cred că rezistă destul de bine.

– Haide, India! Tonul lui Estelle era blând, de parcă ar fi încercat să-i bage mințile în cap unui copil. Chiar crezi?

– Da, spuse ea ferm. Cred.

Sprâncenele lui Estelle se arcuiră în sus.

– Nu am fost niciodată deosebit de preocupată de modă.

– Am observat, dragă.

– Prefer să îmi aleg hainele din motive practice – să aibă o croială potrivită și să fie dintr-o stofă bună, felul acesta de lucruri.

– Nu după felul în care arată, atunci?

– Nu, ridică din umeri India.

– Niciodată?

– Nu am văzut niciodată ce nevoie ar fi de asta.

– Înțeleg. Estelle se uită la ea gânditoare. Nu te-ai îmbrăcat niciodată cu o rochie nouă, gândindu-te nu doar că arăți mai bine, ci și că te simți mai bine?

– Nu. India nu se gândise niciodată la așa ceva.

– Vai de mine, chiar și eu mă gândesc la asta aproape la fiecare ocazie în care mă îmbrac cu vreo rochiță nouă. Recunosc că imaginea din oglindă nu mai e de mult atât de atrăgătoare ca pe vremuri... Un zâmbet nostalgic curbă buzele lui Estelle. Dar destul cu asta. E cu vârf și îndesat timpul să ai și tu aceeași experiență. Haide, India! Se ridică în picioare. Avem cumpărături de făcut.

– Nu pot.

– Bineînțeles că poți. Estelle îndepărtă cu un gest obiecțiile Indiei. Fiindcă vom rămâne o vreme aici, trebuie să îți comanzi imediat niște haine noi. Până atunci, sunt câteva magazine în care se vând haine de-a gata. M-am oprit deja la câteva, pentru că eram oarecum curioasă, și prețurile sunt destul de rezonabile. Nu aș încuraja de obicei cumpărarea unor haine de-a gata, înțelegi, dar nevoia ne silește să facem un mic sacrificiu. Deși cumpărarea unor haine moderne din Paris, chiar și fără să fie făcute la comandă, nu poate fi numită...

– Nu pot să cumpăr nimic, spuse India ridicând glasul.

– Nu doar că poți, dar trebuie, spuse ferm Estelle.

– Nu, nu înțelegi – nu pot. India inspiră adânc. Cea mai mare parte a banilor mei au fost ascunși în geamantan.

Estelle rămase cu gura căscată și făcu ochii mari.

– Există o broșură a Societății Doamnelor Călătoare despre asta?

Panica pe care crezuse că o învinsese amenința să revină în plină forță.

– Nu știu, spuse Estelle privind-o țintă. Dar ar trebui să fie una, desigur. „Ce să faci într-o țară străină fără bani." O să le-o sugerez când ne întoarcem. Ezită. Dar bănuiesc că primul lucru pe care l-ar putea spune ar fi să nu-ți pui banii în bagaje care se pot rătăci.

– Da, ei bine, ar fi un sfat bun, spuse India reluându-și plimbarea. Îmi dau seama că pare, oh, neînțelept...

Estelle pufni, apoi tuși.

– Dar atunci mi s-a părut o idee atât de bună. Totuși, ce avusese în cap? Păi fusese atât de îngrijorată din cauza lui Heloise, pregătindu-se pentru o călătorie la care nu se gândise niciodată, cu un bărbat în care nu avea încredere, și Martin trăncănea mereu despre pungași și țigani, încât era evident că nu gândise deloc. India se mândrea cu inteligența ei, dar se părea că, atunci când te lasă mintea, o face într-un fel spectaculos. Acum văd că a fost o greșeală prostească. Păi, dacă altcineva ar fi făcut ceva atât de absurd...

– Ai fi spus că e idiot, încuviință Estelle. Și pariez că nu ai fi folosit un eufemism.

India se uită fix la femeia mai vârstnică. Până acum, nu se gândise ce credeau oamenii despre ea; pur și simplu nu era important. Își trăise viața așa cum îi plăcuse. Bineînțeles, nu avusese un sezon de debut, nu fusese prezentată niciodată oficial în societate, nu fusese niciodată la un bal. Și nu-i păsase niciodată de lucrurile acestea, pe care le considerase niște fleacuri prostești. Era oare cât de cât posibil ca toate lucrurile pe care nu le făcuse niciodată – pentru că nu voise – să o fi transformat într-un fel de scorpie atât de nemiloasă, încât să nu poată ierta greșelile altora? Într-o femeie care nu vedea nimic rău în a sublinia defectele altora? O femeie care își spune părerea fără să se gândească pe cine insulta cu asta? Care disprețuise dorința sinceră a unui bărbat de a nu fi o dezamăgire?

Estelle avea dreptate. India ar fi fost prima care să-l numească idiot pe cel care ar fi făcut aceeași greșeală ca ea. Exact asta ar fi făcut. Și ar fi făcut-o cu mare dispreț și superioritate.

– Ai dreptate, spuse India lăsându-se să cadă pe pat. Probabil că aș fi făcut-o. Ce teribil de... îngrozitor din partea mea!

– Nu sunt sigură că *îngrozitor* e cuvântul corect, spuse Estelle.

India îi aruncă o privire sceptică.

– Deși bănuiesc că e destul de aproape. Totuși... Estelle adoptă o atitudine rațională. Nu te poți schimba dacă nu recunoști că ai o problemă, dragă. Ești o femeie inteligentă, sinceră și independentă, și nu văd nimic rău în asta. Zâmbi. Dar ai putea să te gândești să accepți faptul că restul omenirii e formată din ființe defectuoase și muritoare ca noi, care nu se pot ridica la standardele tale de perfecțiune.

India încuviință încet.

– M-aș putea gândi la asta.

– Și asta e tot ce-am putea spera. Acum, nu pot face multe pentru starea ta financiară, deși sunt sigură că ți-aș putea împrumuta ceva. Pentru moment... Estelle o studie atent. Ridică-te un moment ca să mă pot uita bine la tine.

– De ce? întrebă India, dar se ridică totuși.

– Întoarce-te, te rog! Estelle pocni din degete. Încet.

– Bine, dar de ce fac asta?

– Ca să pot hotărî care dintre hainele pe care le-am adus cu mine ți s-ar potrivi.

– Oh, nu aș putea...

– Dar o să poți. Insist, și nu accept un refuz. Estelle se ridică și se învârti în jurul ei. Lucrurile mele o să aibă nevoie de câte o mică ajustare, dar cred că nu va fi nimic prea greu. Avem aceeași înălțime și cred că avem aceeași măsură la piept, însă mă tem că în rest am mai multe curbe decât tine.

Corpolentă ar fi fost un cuvânt mai potrivit, se gândi India apoi se mustră singură. Dacă voia să nu mai judece atâta pe toată lumea și să fie, ei bine, mai drăguță, trebuia să înceapă acum. Dacă Estelle voia să spună despre ea că avea curbe, atunci curbe să fie.

– Eu, una, sunt destul de îndemânatică cu acul și ața, dar îmi imaginez că vreuna dintre cameristele de aici e probabil mai talentată decât mine. Estelle își încreți fruntea, gânditoare. Mi-am adus mult mai multe haine decât aș putea purta, dar nu se știe niciodată peste ce poți da într-o călătorie.

– E un sfat din broșura Societății Doamnelor Călătoare?

– Da, cred că e, spuse absentă Estelle, prinzând stofa cenușie a rochiei ei între degete și trăgând-o. Nu ești chiar atât de durdulie cum credeam. Hainele tale se așază pur și simplu cam rău.

– Sunt destul de comode.

– Îmi imaginez că sunt, murmură femeia mai vârstnică. Am câteva lucruri care ți s-ar potrivi. Măcar una dintre ele nu va avea nevoie decât de o pensă pe ici, pe colo. O aduc imediat și găsesc și o cameristă.

– Mulțumesc, Estelle.

Dacă ar fi fost după ea, nu ar fi purtat niciodată hainele lui Estelle, dar oferta era foarte amabilă. Și femeia vârstnică avea dreptate – rochia cenușie de lână arăta deja obosită. Chiar dacă nu avusese niciodată prea mulți bani și nu se gândise niciodată prea

mult la modă, India preferase să arate totuși îngrijit și simplu, dar elegant.

Estelle se întoarse să plece.

– Încă ceva, ezită India. Aș aprecia dacă nu i-ai spune domnului Saunders despre dificultățile mele financiare.

– Cred că nici nu va observa.

– Nu dacă sunt atentă. Și nu dacă o găsim într-adevăr în curând pe verișoara mea, lucru de care sunt sigură, fiindcă mai avem de verificat doar douăzeci de hoteluri Grand.

Deși păreau multe. Refuza să se gândească la pasul următor, în cazul în care Heloise nu era într-unul din ele. Poate cuvântul *grand* din scrisorile ei era doar o descriere. Aveau să verifice fiecare hotel care părea mare? Și dacă nu o găseau în Paris? Și mi-am luat ceva bani la mine. India nu era obișnuită să ceară nimic, dar de data asta mândria trebuia lăsată deoparte. Nu aș vrea să știe cât am fost de nesăbuită. Era ciudat cât de important părea. Prefera ca Derek să creadă orice despre ea, numai nu că era o proastă.

– Pot să înțeleg asta, desigur, încuviință Estelle. Foarte bine atunci, va fi secretul nostru.

– Din nou, ai toată recunoștința mea. India lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Ai fost foarte amabilă, și eu nu am făcut nimic ca s-o merit.

– Prostii. Nu mă îndoiesc că ai fi făcut același lucru pentru mine, dacă situația ar fi fost invers.

India nu era chiar sigură de asta, dar era frumos din partea lui Estelle că gândea așa.

– Sper și că noi două vom fi prietene.

Prietene? În ziua în care Derek vorbise despre prietenii ei, Indiei îi trecuse prin minte că nu avea nici unul, în afară de Heloise și Martin. Nu se mai gândise la asta, și cu siguranță că nu se gândise nici înainte. Era ciudat că se gândea acum.

Zâmbi.

– Mi-ar plăcea.

– Bine. Atunci, ca prietenă a ta, trebuie să fiu sinceră și să admit că dacă îți împrumut câteva haine, am și eu de câștigat. Asta îmi oferă ocazia de a-mi cumpăra câteva lucruri de aici. Estelle rânji într-un mod care nu putea fi numit decât răutăcios. Și mi-am dorit dintotdeauna o rochie făcută la Paris.

Capitolul 12

– M-am gândit mult la această situație, spuse profesorul Greer pe un ton sobru, de parcă ar fi fost pe cale de a face un anunț important sau de a împărtăși vreo descoperire academică.

Pentru o clipă, lui Derek i se păru că se întorsese la școală.

– La ce situație vă referiți, profesore?

Derek își verifică ceasul de buzunar, apoi privi din nou spre ușa salonului. India trimisese pe una dintre cameriste să îi spună că avea să-l întâlnească la ora respectivă ca să continue căutarea prin hoteluri. Întârzia, dar pe el nu-l deranja deloc. Orice lucru care prelungea șederea lor la Paris – chiar și cu o jumătate de oră – era un beneficiu.

– În primul rând, la bagajul pierdut al domnișoarei Prendergast.

– Mă tem că nu se poate face nimic în privința asta. Derek ridică din umeri, neajutorat. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să sperăm că se îndreaptă spre Paris. I-am dat funcționarului de la gară adresa de aici și numele domnișoarei Prendergast, și am subliniat că e invitata marchizului de Brookings. Am mai declarat și că Excelența Sa ar fi foarte recunoscător dacă geamantanul domnișoarei Prendergast ar fi recuperat.

– Cred că nu puteai face mai mult de atât, încuviință gânditor profesorul. Până atunci, totuși, aș vrea să vă ofer serviciile mele și ale lui Estelle și să începem să o căutăm pe Lady Heloise. Am văzut că domnișoara Prendergast a fost foarte necăjită de pierderea geamantanului, așa că m-am gândit că, cu cât mai repede o găsim pe verișoara ei, cu atât mai repede putem părăsi Parisul.

– V-ați gândit la asta?

– Da, încuviință el. Nimic nu supără mai mult o lady decât faptul că nu are cu ce se îmbrăca.

Derek chicoti.

– Domnișoara Prendergast nu e o femeie precum cele cu care sunteți obișnuit.

– Da, am observat și asta. Totuși, nu poți nega că a fost necăjită de pierderea lucrurilor.

– Părea destul de înnebunită.

Într-adevăr, fusese cu mult mai supărată decât s-ar fi așteptat Derek. Deși poate că era pur și simplu sătulă de rochia ei cenușie. Derek sigur era.

– Îmi dau seama că suntem aici doar în calitate de însoțitori, dar ne-ar plăcea să vă ajutăm. Profesorul se opri. Dumneata și cu domnișoara Prendergast bănuiți și acum că Lady Heloise s-ar putea afla la unul dintre numeroasele hoteluri Grand din oraș?

– Da.

– O să vă ia mult timp să le verificați pe toate, nu?

– Ei bine, vrem să trecem pe la fiecare și apoi să punem întrebările cuvenite.

Profesorul încuviință.

– Le-am vizitat deja pe primele șapte de pe listă. Au mai rămas doar douăzeci.

– Ar merge mult mai repede dacă eu și soția mea v-am ajuta. Putem să facem cercetări în jumătate dintre cele rămase. Știi dictonul, împarte și vei cuceri.

– E foarte generos din partea dumneavoastră. Ultimul lucru pe care îl dorea Derek era să își scurteze șederea în Paris prin grăbirea căutărilor. Dar nu putem să vă acceptăm ajutorul.

Profesorul se încruntă.

– De ce naiba nu? Principalul motiv pentru care sunteți în Paris este ca să o căutați pe Lady Heloise.

– Bineînțeles, dar... De ce naiba nu, într-adevăr? Derek se străduia să găsească un motiv plauzibil. Domnișoara Prendergast și cu mine suntem stăpâni pe situație.

– Mie mi se pare că merge destul de încet.

– Din contră, progresăm constant, fără să lăsăm nici o piatră neîntoarsă.

Și totuși, nu îi venea în minte nici un motiv plauzibil.

– Cred că...

– Totuși, chiar dacă sunt sigur că putem verifica hotelurile fără ajutor, spuse rar Derek, există un lucru pe care îl puteți face.

Profesorul zâmbi deliberat.

– Mă gândeam eu că va fi.

– Lady Heloise își dorea de mult să viziteze Parisul, și intenționa să vadă tot ce era de văzut aici.

– Destul de corect, spuse profesorul. Soția mea și-a exprimat același sentiment. Eu, bineînțeles, am văzut totul dinainte, dar mi-ar plăcea și mie să văd din nou orașul.

– Atunci vom împușca doi iepuri dintr-un foc, după cum se spune, încuviință Derek. Dumneata și cu doamna Greer vă puteți continua turul Parisului și, în acest timp, să întrebați la diferitele monumente și muzee dacă a văzut cineva o femeie care să semene cu Lady Heloise. I-ați văzut fotografia, nu-i așa?

– Domnișoara Prendergast ne-a arătat-o în tren.

– Excelent. Derek strălucea. Va fi de mare ajutor.

– Mie mi se pare destul de ineficient, spuse profesorul.

– Este. Dar căutăm o doamnă în vârstă ale cărei planuri nu sunt deloc eficiente și nici organizate.

– Aici ai dreptate.

– Nu mă pot gândi la altă modalitate de abordare. A trimis doar două scrisori de la Paris. În una dintre ele a scris despre un tur al orașului în trăsură și în cealaltă a scris în detaliu despre o vizită a muzeului Luvru care a durat o zi întreagă.

– Putem să întrebăm desigur funcționarii diferitelor galerii, spuse profesorul Greer, și să vorbim cu furnizorii care oferă tururi cu trăsura prin oraș.

– Și, în timp ce faceți asta, veți putea vedea și dumneavoastră Parisul. Derek se aplecă spre el și coborî vocea confidențial. Îmi imaginez că doamna Greer ar fi foarte supărată dacă n-ați face-o. Spre deosebire de dumneavoastră, ea nu a fost niciodată la Paris, și dacă nu plănuiți să faceți o nouă vizită...

– Probabil că nu.

În vocea profesorului răsună o notă de regret.

– Atunci e singura ei șansă. Derek clătină din cap cu tristețe. Nu aș vrea să fiu eu cel care o lipsește de asta.

– Nici eu. Bătrânul domn se cutremură.

– În cazul acesta, totul va merge minunat, spuse Derek cu un zâmbet încurajator.

– Mie tot mi se pare un mod dezorganizat de a o căuta pe Lady Heloise.

– Profesore, spuse sincer Derek, dacă ai o idee mai bună, sunt sigur dispus să o iau în considerare.

– Aș vrea să am. Clătină din cap. Mă tem că găsirea lucrurilor pierdute nu a fost niciodată punctul meu forte. E un oraș enorm, și având în vedere că sunt mai mulți vizitatori decât de obicei din cauza expoziției și a inaugurării turnului domnului Eiffel, mi se pare cam inutil, nu?

– Da, mă tem că da, răspunse Derek, studiindu-l un moment. Profesorul era un tip cumsecade și putea fi fără îndoială o persoană de încredere. Și lui Derek i-ar fi fost de folos să aibă un aliat. Pot să vă spun ceva? În mod strict confidențial?

– Cu siguranță.

– Unchiul meu s-a oferit să ne ajute în căutare, angajând detectivi. A sugerat să o țin pe domnișoara Prendergast aici, căutând-o pe Lady Heloise în Paris, în timp ce investigatorii lui îi iau urma și încearcă să o localizeze. Asta o va ajuta pe domnișoara Prendergast să nu se gândească că e posibil să se fi întâmplat ceva teribil cu verișoara ei. Și dacă s-a întâmplat așa ceva, ei bine, poate că ar fi mai bine ca lucrul acesta să nu fie descoperit de noi.

Profesorul Greer încuviință.

– Cu cât o ținem mai mult aici, cu atât mai multe șanse avem ca acțiunea unchiului meu să aducă roade.

– Înțeleg.

– Mai e ceva. Derek își alegea cu grijă cuvintele. Domnișoara Prendergast nu are încredere în mine. Nu am trăit o viață fără pată, dar vă asigur că, deși „fărădelegile" mele au atins limita scandalului, nu au încălcat niciodată legea. Cel puțin nu legile importante și serioase.

– Asta e bine de știut. Profesorul chicoti fals, apoi deveni serios. Cunosc mai bine decât alții toate tipurile de purtări nesăbuite spre care sunt înclinați tinerii. Cu toate acestea, sunt de obicei capabil să văd adevăratul caracter al celui mai nesocotit tânăr. Să văd, de exemplu, ce fel de om va deveni până la urmă. M-am mândrit multă vreme cu abilitatea mea de a judeca caracterele. Îl privi pe Derek drept în ochi. Și cred că dumneata ești un om bun.

Derek se simți cuprins de un fior foarte ciudat de mândrie.

– Mulțumesc, domnule. Se opri. Mai este ceva.

– Continuă!

– Chiar dacă doresc să o găsesc pe Lady Heloise, vreau și să îmi protejez mătușa. Domnișoara Prendergast e convinsă că Societatea Doamnelor Călătoare poartă vina dispariției verișoarei ei, din cauza inepției ei, a incompetenței sau a denaturării. Am descoperit că, înainte de a pleca din Anglia, a vorbit cu poliția despre societate.

Profesorul Greer făcu ochii mari, indignat.

– Nu-mi vine să cred că cineva și-ar imagina așa ceva despre o societate în care e implicată Lady Blodgett.

– Din fericire și autoritățile cred la fel. Atât timp cât domnișoara Prendergast se află la Paris, nu va încerca să convingă poliția

să îmi bată la cap mătușa. Scoase un oftat peste măsură de dramatic. Biata bătrână!

– Ei bine, nici nu-mi pot imagina o asemenea mârșăvie! Profesorul clocotea efectiv din pricina jignirii. Nici nu-mi mai aduc aminte de când o cunosc pe Lady Blodgett, și l-am considerat pe Sir Charles nu doar un confrate la fel de entuziast aflat în căutarea științei, ci un adevărat prieten. Nu putem permite nici o aluzie de ilegalitate care să o afecteze pe scumpa Lady Blodgett.

– Exact așa cred și eu, spuse Derek ușurat. Trebuie să vă mai spun că am primit o telegramă de la unchiul meu azi-dimineață. Crede că ar putea primi în curând vești bune.

– Sper să fie așa. Acum, totuși, trebuie să mergem înainte, spuse el îndreptându-și umerii.

– Aș aprecia dacă nu i-ați vorbi domnișoarei Prendergast despre telegramă. Nu mi-ar plăcea să îi creez speranțe deșarte.

– Nu îi voi spune nimic nici lui Estelle. Nu am cunoscut încă o femeie care să poată să-și țină gura în vreo privință. Dar poți să stai liniștit, Derek, fiindcă, spre deosebire de soția mea, eu sunt discreția întruchipată. Nu voi sufla o vorbă despre asta.

– O vorbă despre ce? întrebă India, care apăruse în prag.

„Drăcia naibii!" Cât de mult auzise?

– Nimic important, spuse Derek pe un ton nepăsător.

– Chiar așa, draga mea. Nimic important, absolut nimic, spuse profesorul pe un ton mult prea jovial. Doar un lucru pe care un bărbat i-l spune unui alt bărbat în timp ce așteaptă apariția doamnelor. Ei, Derek, continuă el, lovindu-l cu cotul pe Derek în semn de solidaritate masculină. Știi cum sunt domnii.

– Mă tem că nu știu. Îi privi printre gene, bănuitoare. Vă rog să-mi explicați!

Derek se forță să chicotească.

– Mă tem că explicarea complexității minții masculine ne-ar lua mai mult timp decât avem la dispoziție astăzi.

– Oh, mi se pare greu de crezut, spuse ea, trăgându-și o mănușă. Mai mult, nu sunt de acord cu modul în care ai folosit cuvântul *complexitate*.

– Iar eu trebuie să-mi găsesc acum soția. Profesorul Greer porni spre ușă. Astăzi mergem la Luvru, și sunt multe de văzut.

Privi spre India, asigurându-se că nu se uita la el, apoi îi făcu cu ochiul lui Derek, ca un conspirator. „Dumnezeule mare!" Derek

de abia se putu stăpâni să nu ofteze. Măcar profesorul avea să fie de acum de partea lui.

– Ei bine? întrebă India. O să-mi zici despre ce nu o să spună nici o vorbă profesorul?

– În nici un caz. Nu i-aș trăda niciodată încrederea. Păi, probabil că ai alerga imediat la Estelle și următorul lucru ar fi...

– Ce?

Fusese atât de ocupat să îi adoarmă bănuielile, încât nu acordase nici o atenție înfățișării ei, dar acum nu putu să nu observe cât... cât de înzorzonată părea.

– Să știi că nu e politicos să te holbezi.

– Sunt conștient de asta. Totuși, nu se putea abține. Era deosebit de înzorzonată și împodobită cu volane și panglici. Rochia ei era de un purpuriu viu, corsetul era festonat cu dantelă încrețită, iar fusta avea o tăietură adâncă prin care se vedea un jupon cu dungi albe și negre. El se luptă din toate puterile să-și stăpânească râsul. Îmi cer scuze, India, dar nu mă pot abține. Privirea mea e atrasă de tine ca o molie de flacără.

– E de înțeles, dar totuși nu e o dovadă de bună-creștere. Ea se opri, apoi se strâmbă. E îngrozitor, nu-i așa?

– Nu știu dacă *îngrozitor* e cuvântul potrivit. Măsură din priviri amestecul de purpuriu cu volane și dungi, și încercă să nu se înfioare. Sincer, rochia ta cenușie și mohorâtă mi se părea teribilă.

India îi aruncă o privire amenințătoare.

– Deși îți stă bine în cenușiu, murmură el. Și poate că e la modă într-o parte a lumii.

Ea îl ignoră.

– Estelle a fost atât de amabilă încât să-mi ofere câteva dintre lucrurile ei și o cameristă a făcut câteva ajustări. Până să-mi dau seama cât de îngrozitoare erau rochiile ei, era prea târziu ca s-o refuz. Și nu am vrut să o jignesc.

– Mi se pare greu de crezut.

Ea se uită urât la el. Derek ridică din umeri.

– Scuzele mele, dar până acum nu am observat că te-ai fi gândit vreodată la sentimentele altora. La început, am pus acest lucru pe seama îngrijorării cauzate de verișoara ta, dar cu cât mai mult timp petrecem împreună...

– Da, da. Sunt conștientă de asta. Oftă, resemnată. Și încerc să cultiv o dispoziție mai amabilă. Ridică brațele și privi în jos,

spre rochie. Se pare că acesta e prețul plătit pentru că încerc să fiu drăguță.

– Sunt sigur că îți vei primi răsplata în rai.

– Ar trebui s-o primesc.

– Totuși, îți vine bine. O studie cu o privire critică. Văzuse destul de multe doamne elegante îmbrăcate după ultima modă. Mai bine decât rochia ta cenușie, aș zice.

Ea se încruntă.

– Estelle a spus același lucru.

– Poate că asta ar trebui să-ți ofere un indiciu.

– Un indiciu?

– Foarte bine, o palmă peste față atunci, rânji el. Chiar dacă nu ești în căutarea unui soț, nu înțeleg de ce o persoană în toate mințile – bărbat sau femeie – nu ar vrea să arate cât se poate de bine.

– Eu arăt cât se poate de bine, spuse ea cu o voce în care răsuna o notă defensivă. Sunt foarte îngrijită și cât se poate de prezentabilă ca înfățișare.

– Înfățișarea ta, continuă el, deși știa că era o greșeală, însă nu putea să se oprească, strigă din toate puterile cât ești de practică, rațională și eficientă.

– Nu văd nimic rău în asta, spuse ea pe un ton superior.

– Mai spune că ești și neînduplecată, că nu vrei nici să te gândești la compromis, că ai întotdeauna dreptate, că ești mereu încăpățânată...

– Nu trebuie să continui, Derek. Am înțeles ce vrei să spui, zise ea pe un ton aspru și clătină din cap. Femeile care se agită din cauza înfățișării lor tind să fie niște ființe proaste și inutile, și eu nu doresc să fiu una din ele. Nu vreau să fiu apreciată după felul în care arăt, ci după abilitățile mele.

– Cu siguranță că nu ai priceput că una nu o exclude neapărat pe cealaltă? Am observat că oamenii care arată cât se poate de bine depun toate eforturile și în toate celelalte domenii. E o problemă de încredere.

– Mie nu mi-a lipsit niciodată încrederea.

– Încrederea nu înseamnă să disprețuiești sentimentele altora. Aș spune că asta e mai degrabă ascundere. Sau protejare.

– Prostii! spuse ea roșind.

– Deci nu ai vrea să-mi satisfaci curiozitatea și să-mi spui... începu el, studiind-o în ansamblu. Toate lucrurile pe care ți le-a împrumutat Estelle sunt...

– La fel de dezastruoase? termină ea, apoi încuviință. Asta era cea mai acceptabilă, oftă ea. E o femeie foarte drăguță.

– Parisul e cunoscut pentru eleganța lui. Cu siguranță că ai putea cumpăra ceva de aici...

– Nu, nu cred, spuse ea repede. Nu aș vrea să o jignesc pe Estelle, sugerând că gusturile ei sunt discutabile.

– Pe cuvântul meu, chiar te străduiești.

– Încerc, răspunse ea cu o voce hotărâtă.

Trebuia să îi recunoască meritele. Orice femeie – chiar și una care pretindea că nu punea mare preț pe înfățișare – care se îmbrăca într-o rochie atât de nepotrivită doar pentru a nu jigni pe altcineva demonstra într-adevăr anumite trăsături de caracter.

– Suntem gata?

Sprâncenele lui se ridicară.

– Ca să apărem în public?

– Mă tem că da.

– Ce vor spune oamenii? rânji el.

– Nu mi-a păsat niciodată de ce spun oamenii. Ea se opri. Dar bănuiesc că se vor îndoi de inteligența ta, pentru că însoțești o femeie care se îmbracă într-un asemenea hal.

– Voi încerca să îndur asta cu tot curajul. Îi oferi brațul.

– Oh, dacă aș fi în locul tău, nu aș fi atât de încrezătoare.

De data asta, fu sigur că zâmbetul ei era sincer, ca și sclipirea ironică din ochii ei. Fără îndoială că India Prendergast nu mai era aceeași femeie care părăsise Anglia. Rămânea de văzut dacă era ceva de bine sau de rău. Ea îl luă de braț, și porniră spre hol. Am și o pălărie care se potrivește cu rochia.

India avea dreptate. Pălăria era absurdă. Dar se potrivea bine cu rochia. Și, pe măsură ce ziua înainta, înfățișarea Indiei părea din ce în ce mai puțin ridicolă. Derek își dădu seama că rochia i se păruse atât de frivolă doar pentru că se deosebea atât de mult de stilul ei sever obișnuit. De fapt, îi îmblânzea toată înfățișarea. Și poate că și purtarea.

Poate din cauza hotărârii ei de a se purta mai amabil, sau poate din pricina magiei Parisului, care o prinsese în cele din urmă cu vraja lui, femeia care pășea astăzi lângă el era diferită. De parcă – o dată cu îmbrăcarea unei rochii bine croite și foarte feminine – scăpase de o povară întreagă de responsabilitate și rationalism. Era încă îngrijorată din cauza verișoarei ei și a geamantanului rătăcit, desigur – așa

cum dovedeau sprâncenele ei care se încruntau de câte ori venea vorba despre asta –, dar nu părea la fel de necăjită ca dimineață.

Aproape că nu protestă când el comandă vin pentru masa de prânz, și obiecțiile ei i se părură mai mult superficiale decât serioase. Și cedă destul de ușor atunci când el sugerase că trebuiau să întrerupă o vreme verificarea hotelurilor și să facă o pauză, plimbându-se prin Jardin des Tuileries. Cu Arcul de Triumf zărindu-se în depărtare și bazinele ornamentale cu apă, tufișurile îmbobocite și statuile clasice, nu exista un loc mai potrivit în care să simți adevăratul spirit al Parisului într-o zi de iunie.

De fapt, chiar dacă plecaseră târziu și reușiseră să verifice doar trei hoteluri de pe listă, era evident că India se bucura de ziua asta, în ciuda hotărârii ei evidente de a nu o face. Ochii ei verzi scânteiau de interes, și obrajii îi erau colorați. Deși văzuse ceva în înfățișarea Indiei din prima dimineață, cea în care discutaseră în dormitorul ei, această nouă India era neașteptată. Nu ar fi spus niciodată că era frumoasă, dar astăzi era surprinzător de atrăgătoare. Tipul de femeie care te face să vrei s-o cunoști mai bine. Șocant ce putea face schimbarea dispoziției și a rochiei pentru o femeie.

În afară de asta, era interesantă. Avea păreri ferme despre literatură, o cunoaștere excelentă a antichităților – după cum descoperise în timp ce treceau pe lângă vitrina unui magazin în care se vedea o colecție de monede antice – și cunoștea mai bine decât el problemele de actualitate. Spre deosebire de cele mai multe dintre femeile pe care le cunoscuse, nu ezita să își exprime opinia atunci când era în conflict cu opinia lui. India Prendergast nu era femeia care să își ascundă inteligența, și acest lucru i se păru interesant și încântător.

Dar cu cât se bucura mai mult de compania ei și își dorea mai mult să fie cu ea, cu atât mai multe mustrări de conștiință simțea. Nu fusese onest cu ea, și nu putea ignora un sentiment tot mai mare de stânjeneală. Probabil de vinovăție. Desigur, nu ascundea decât implicarea unchiului său în căutarea lui Lady Heloise. Bineînțeles că îi trimisese bagajul în altă parte doar pentru a prelungi șederea lor la Paris, ceea ce era probabil de neiertat. Oricât de mult l-ar fi deranjat conștiința, își jură să nu îi permită să afle despre asta. Cât despre restul, mătușa Guinevere făcea parte din familie, și ca atare era responsabilitatea lui. Până o găseau pe verișoara Indiei teafără, viitorul mătușii lui era în joc. Să o țină pe India în Paris – și departe de autorități – era totuși o idee excelentă. În plus, dacă lua în considerare totul, nu făcea decât să prelungească ședera unei doamne

într-unul dintre cele mai interesante orașe din lume. Probabil că nu ar fi existat nici o femeie, în toată lumea, care să nu se bucure să se afle în această situație.

Chiar și în timp ce se îmbrăca pentru cină, nu și-o putea scoate din minte pe această nouă India. Va purta oare din nou rochia purpurie, sau Estelle se gândise la altceva pentru ea? Spera că da. Îi plăceau surprizele. Cele bune, în orice caz.

Drăcia naibii! Se opri din eforturile de a-și lega cravata și privi țintă în oglindă. Începea să o placă. Poate chiar mai mult decât să o placă. Era cu siguranță o surpriză, și el nu era sigur dacă era bună sau foarte, foarte rea.

India Prendergast era exact opusul a tot ce dorise el vreodată de la o femeie. Era foarte practică, teribil de rațională și groaznic de plictisitoare. Știa totul sau măcar credea că știe. Era încăpățânată, neînduplecată și peste măsură de preocupată de regulile de bună-cuviință. Și se întreba în mod serios dacă își permitea vreodată vreun lucru dintre cele care lui i se păreau amuzante. În aproape toate privințele la care se putea gândi, ea nu era deloc genul lui de femeie, genul care îl atrăgea de obicei. Genul la care visa. Genul de care se îndrăgostea.

Asta nu era dragoste în nici un caz. Chiar și ideea părea ridicolă. Fusese îndrăgostit de mai multe ori și ceea ce simțea acum nu semăna deloc cu ocaziile acelea. Nu, experiențele de până atunci îi arătaseră că dragostea era rapidă, ardea ca o flacără și, fie că era bine, fie că era rău, scurtă.

Nu aveai cum să te îndrăgostești de neîmblânzita India Prendergast. Chiar dacă era inteligentă, independentă și sigură pe ea. Chiar dacă zâmbetul ei părea o răsplată pentru o purtare bună. Chiar dacă cele mai bune momente ale zilei erau cele petrecute cu ea, mai ales cele în care o scotea din minți. Atunci, de ce nu-și putea scoate din minte gândul de a o săruta? Rânji când își imagină asta. Nu avea nici un sens, dar asta era. În câteva zile scurte, ea devenise parte din viața lui. Umpluse un gol despre care nu știa că există.

Își pierduse oare inima, dăruindu-i-o deja Indiei Prendergast? Era o întrebare interesantă. O întrebare încărcată de emoție și teroare. O întrebare la care nu putea răspunde, pentru moment. Chiar nu putea. Încă și mai interesantă era întrebarea dacă exista măcar o posibilitate de a-i câștiga inima. Să o găsească pe verișoara ei și să o țină pe mătușa Guinevere și pe prietenele ei departe de închisoare nu însemnau nimic în comparație cu asta.

Însă un singur lucru nu putea fi pus sub semnul întrebării.

În mai multe moduri decât își imaginase, India Prendergast era cea mai mare provocare din viața lui.

Capitolul 13

Trebuie să te pregătești pentru călătorie făcând dinainte cercetări despre locurile pe care intenționezi să le vizitezi cu ajutorul conferințelor, al cărților și al experiențelor prietenilor. E întotdeauna înțelept să știi ce locuri sunt prietenoase cu vizitatorii și care sunt ostile. Ce locuri sunt potrivite și respectabile pentru o doamnă care călătorește și care sunt locurile pe care trebuie să le eviți cu orice preț. Dacă nu afli asemenea informații din timp, s-ar putea ca mai târziu să ai parte de enervări sau, în cel mai rău caz, de scandal și chiar de pericole.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

Un ciocănit precis, precum cel făcut de o pasăre mică, dar hotărâtă, se auzi la ușa ei.

– Intră...

– India, am nevoie de ajutorul tău. Estelle năvăli în cameră. Sau poate de sfatul tău. Deși nu sunt sigură că vreau să-l aud. Nu te-aș fi deranjat, dar e foarte îngrijorător. Vor fi consecințe și repercusiuni și, ei bine, înțelegi tu.

– Nu înțeleg deloc, dar te rog să intri.

India îi făcu semn să intre în cameră. Citea *Agenta domnului Balzagette* și tocmai se pregătea să lase cartea jos și să se pregătească de culcare. Fusese o zi deosebit de solicitantă.

Totuși, nimic nu era mai bine decât să oferi ajutor și sfaturi. Păi, acestea erau două dintre lucrurile la care se pricepea cel mai bine, și unele dintre motivele care îl făceau pe Martin să o prețuiască atât de mult. Rezolvarea problemei lui Estelle – oricare ar fi fost ea – era exact genul de lucru de care avea nevoie India ca să se simtă mai aproape de personalitatea ei obișnuită. În plus, Estelle o ajutase pe India când avusese nevoie. India nu putea să nu facă același lucru pentru ea.

– Cum te pot ajuta?

– Nu sunt sigură, dar ești atât de teribil de competentă, rațională și practică. Estelle strânse din buze cu o mișcare hotărâtă. Și în momentul acesta am nevoie chiar de un om competent, rațional și practic.

– Mie mi s-a părut întotdeauna că și dumneata ești foarte rațională și practică, spuse India, deși Estelle nu părea nici rațională, nici practică în momentul acela.

– Mi se pare că în seara asta îmi lipsesc aceste calități, răspunse femeia mai vârstnică, respirând enervată. E vorba despre Frederick.

– I s-a întâmplat ceva? întrebă India cu inima strânsă. Părea bine la cină. Se simte rău?

– Nu, nu, nu e nimic de felul acesta. Aproape că mi-aș dori să fie.

– Atunci ce naiba s-a întâmplat?

– Frederick și lordul Brookings s-au dus la... ei bine, nu știu cum s-o spun în mod delicat.

– Nu e necesar, spuse India cu fermitate. Când ești atât de înnebunit, înseamnă că a trecut timpul delicateții.

– Ai dreptate, bineînțeles. Estelle adoptă o atitudine hotărâtă. Au plecat la un... stabiliment. În Montmartre.

India se holbă la ea.

– Habar nu am ce înseamnă asta.

– Trebuia într-adevăr să faci măcar unele cercetări înainte de a pleca în altă călătorie, dragă, spuse Estelle pe un ton mustrător. Montmartre e un district al Parisului cunoscut pentru distracțiile nu foarte respectabile pe care le oferă. Cabarete, săli de dans și altele. În unele dintre ele se urcă pe scenă femei cu o îmbrăcăminte foarte sugestivă sau dezbrăcate de-a binelea. Cartierul e frecventat de artiști, scriitori și studenți, și e considerat destul de boem.

– Înțeleg.

– Frederick știe să se poarte foarte bine, dar suntem în Paris, la urma urmei. Estelle se întoarse pe călcâie și începu să se plimbe prin cameră. Te asigur că una ca asta nu îi stă deloc în fire. De obicei, nu frecventează felul acesta de local.

– Ce fel de local? întrebă India, deși începea să aibă anumite bănuieli.

– Presupun că era de așteptat. Ce bărbat nu ar profita de ocazia de a retrăi câteva momente din tinerețea lui pierdută? Eu sunt sigură că nu m-aș supăra dacă aș putea retrăi câteva momente din propria mea

tinerețe. Așa începe totul, știi. Toată vorbăria aceea de la cină, cu Frederick vorbind întruna despre vremurile în care era student aici.

– Da, bineînțeles.

Adevărul era că India nu fusese deloc atentă.

– Nu vreau să spun că nu am încredere în el, continuă Estelle. Chiar am. Fără nici o rezervă. La urma urmei, dacă nu avem încredere unul în celălalt după toți acești ani, ce mai avem? Încrederea e totul între un bărbat și o femeie, și noi am crezut unul în celălalt de la început. Nu sunt sigură că e posibil să iubești fără să ai încredere.

– Probabil că nu. India nu știa ce ar fi trebuit să spună. Mă tem că nu sunt sigură care e problema. Dacă nu ești îngrijorată din cauza acestei ieșiri cu lordul Brookings...

– Sunt îngrijorată din cauza persoanelor care l-ar putea vedea împreună cu Excelența Sa. Se opri. Deși cred că lordul Brookings nu ar fi îngrijorat. Nu pare să fie genul acela de bărbat, nu?

– Dacă te referi la genul de bărbat căruia nu-i pasă de aparențe, care e egoist, iresponsabil și mult prea arogant? Atunci da, cred că e o descriere foarte corectă a Excelenței Sale.

– Nu-l placi, nu-i așa?

– În mod destul de ciudat, cred că îl plac. India clătină din cap. E greu să nu-l placi.

– Ca și mine... dar unde rămăsesem?

– Erai îngrijorată că l-ar putea vedea cineva pe profesor la acest stabiliment.

– Da, ei bine, mi se pare că, de fiecare dată când ieșim, dăm peste cineva cunoscut. Frederick are o reputație destul de respectabilă în anumite cercuri, academice în cea mai mare parte, și desigur că este membru al Clubului Exploratorilor și al altor organizații diverse. Clătină din cap. Habar nu am avut că Parisul avea să fie atât de plin de supuși ai Maiestății Sale, deși presupun că e o expoziție *universală*, nu-i așa?

– Continuă!

– Chiar azi-dimineață, ne-am întâlnit în Luvru cu câteva doamne pe care le cunosc de la Londra, și am băut niște răcoritoare cu ele, în timp ce Frederick examina o expoziție de manuscrise medievale. Doamnele deplângeau faptul că soții lor erau hotărâți să viziteze Montmartre. Grupul o includea pe doamna Marlow, soția lui George Marlow. O privi printre gene. Dacă Frederick are vreun rival, atunci acela e George Marlow. A fost întotdeauna invidios pe realizările lui Frederick.

– Tot nu înțeleg.

– Dacă Marlow – sau *oricine* altcineva din Londra – îl vede pe Frederick acolo... Se cutremură. Deși nu vor să recunoască, bărbații bârfesc mult mai mult decât ar vrea să ne facă să credem. Fii atentă la mine, în mai puțin de o zi de la întoarcerea acasă, toată lumea va ști că Frederick a fost zărit într-un loc foarte nepotrivit. Animalul de Marlow se va asigura de asta. Știi cum sunt lucrurile astea – bârfa va lua proporții din ce în ce mai mari. Îl va distruge.

– Dar domnii aceștia nu se vor murdări și ei încercând să-l împroaște cu noroi pe el?

– Frederick are standarde mai înalte decât ale lor. E o perioadă foarte delicată. Nu ar trebui să spun nimic, spuse ea privind în toate părțile de parcă ar fi încercat să se asigure că erau singure și coborând vocea, dar se spune că regina ar vrea să îi acorde un titlu nobiliar. Și știi cum e Maiestatea Sa în privința acestor lucruri.

– Am auzit. India putea să-și imagineze foarte bine că regina nu ar fi fost deloc dispusă să îi acorde titlul de cavaler unui om care fusese văzut într-un loc discutabil, chiar dacă se afla departe de casă. Se știa că Maiestatea Sa nu tolera nici cea mai mică încălcare a bunelor moravuri.

– Habar nu aveam că voia să plece în seara asta. Păi, s-a retras în camera de biliard după cină, cu lordul Brookings și Derek. Eu m-am retras în camerele noastre ca să citesc și am ațipit. Când m-am trezit, Frederick nu se întorsese încă. Atunci am descoperit că el și Excelența Sa hotărâseră să facă o mică escapadă în Montmartre.

– Mie mi se pare, spuse India, că îți imaginezi o problemă care nu există încă. E prea mult să te gândești că într-un oraș de mărimea Parisului doi cunoscuți din Londra se vor întâlni unul cu celălalt.

– Bărbații, draga mea India, sunt bărbați. Estelle îi aruncă o privire condescendentă. Sunt înclinați spre aventuri de o natură deconcertantă. Nu aș fi deloc surprinsă dacă Marlow ar fi în Montmartre chiar în momentul acesta.

– Totuși...

– Nu voi permite ca șansa lui Frederick de a deveni cavaler să fie distrusă din cauza unei aventuri nefericite. Estelle își încrucișă brațele peste piept. De aceea, am de gând să mă duc eu însumi după el și să-l aduc înapoi.

India se holbă la ea.

– Cu siguranță că nu vorbești serios.

– Nu am fost în viața mea mai serioasă. În ochii lui Estelle apăru o privire hotărâtă. L-am sprijinit pe bărbatul acesta timp de aproape patruzeci de ani de căsătorie, și nu o să-l las să cadă acum. Un titlu de cavaler ar fi încununarea carierei lui, și o merită. Și eu merit să fiu Lady Greer.

India clătină din cap.

– Nu mi se pare o idee bună.

– Nu am spus că e o idee bună, dar e singura pe care o am. Își îndreptă umerii. Și aș aprecia foarte mult dacă m-ai însoți.

– Pentru că două englezoaice plecate într-o asemenea excursie ar fi mai puțin necuviincioase decât una singură?

– Pentru că franceza ta e mult mai bună decât a mea, se strâmbă Estelle. Și prefer să nu merg singură. Dacă ai o idee mai bună...

– Aș vrea să fi avut. India se gândi un moment. Planul lui Estelle era nesăbuit și pripit. Motivațiile ei se bazau doar pe emoție și supărare. India nu o cunoștea de mult pe femeia aceasta vârstnică, dar nu se îndoia că avea să încerce să-și găsească singură soțul rătăcitor, dacă India refuza să o însoțească. Deși cred că știu pe cineva care ar putea să aibă. Porni spre hol. Vino cu mine!

– Unde? întrebă Estelle tropăind în urma ei.

– Dacă există cineva care să știe cel mai bine cum să evite scandalul, atunci trebuie să fie cel care l-a experimentat singur. Privi peste umăr. Numai dacă Derek nu a plecat cu soțul dumitale și cu Excelența Sa...

– Nu a plecat. Cel puțin așa mi-a spus majordomul, dar cred că Derek s-a dus deja la culcare.

– Foarte bine, atunci va trebui să intrăm de bunăvoie în gura lupului, spuse India, îndreptându-se spre camerele lui Derek.

– Ești sigură? În vocea lui Estelle răsuna îndoiala. Nu am vizitat niciodată un bărbat în dormitorul lui. Nu sunt sigură că e potrivit.

India îi aruncă o privire.

– *Acum* te gândești la ce este și nu este potrivit?

Estelle ridică din umeri.

– Orice s-ar întâmpla... India se opri în fața ușii lui Derek. Estelle venise la India după ajutor, și avea să aibă ajutor. India își adună curajul și bătu ferm la ușă. E în joc un titlu de cavaler.

După o clipă, ușa se deschise. Derek, îmbrăcat într-un halat roșu-închis, se holbă la ele.

– Ce este? Privirea lui se îndreptă spre Estelle, apoi reveni la India. Doamnelor, spuse el precaut. Cărui fapt datorez această neașteptată plăcere?

– Avem nevoie de ajutorul tău, spuse ferm India, ignorând farmecul lui șmecheresc.

– Chiar așa? Păși înapoi și făcu semn spre cameră. Atunci intrați, desigur.

India păși în cameră, urmată îndeaproape de Estelle. India nu fusese până atunci în dormitorul unui gentleman și nu își imaginase niciodată că avea s-o facă. Mai ales nu cu sus-numitul gentleman într-o costumație total nepotrivită pentru vizite feminine.

– Oh, ce drăguț!

Estelle privi aprobator camera.

Era într-adevăr drăguț. De două ori mai mare decât camera Indiei, era de fapt o suită. O cameră de zi completă, cu sofa și birou, unită printr-o arcadă deschisă cu dormitorul. În timp ce mobilele din camera ei erau în nuanțe pastelate și albe și aveau un aer evident feminin, camera lui avea un aspect deosebit de masculin, cu mobile sculptate dintr-un lemn întunecat. Privirea ei era atrasă irezistibil de camera de alături, dominată de un dulap enorm și de un pat din mahon la fel de enorm. Simți cum îi lua foc fața, și se uită din nou la Derek. Ceea ce nu o făcu să se simtă deloc mai bine.

Halatul lui avea culoarea vinului de Bordeaux, profund și indiscutabil păcătos, și pe dedesubt avea pantaloni. La mijloc avea o eșarfă cu ciucuri și la gât se vedea o cămașă albă descheiată. Bărbatul acesta era culmea... ei bine, culmea seducției. Numai faptul că avea părul ușor răvășit, de parcă își trecuse mâinile prin el, îi dăruia un aer băiețesc, salvându-l de un aspect categoric periculos. Aruncă o privire spre Estelle, care îl privea pe Derek cu admirație fățișă.

Privirea lui se muta de la una la alta.

– Presupun că ați venit aici cu un motiv.

– Da, bineînțeles. India își drese glasul. Profesorul are nevoie de ajutorul tău.

– Oh?

– Excelența Sa l-a dus pe profesor la un stabiliment dubios din Montmartre.

Estelle continua să se holbeze. India oftă în sinea ei. Ai fi crezut că nu mai văzuse niciodată un netrebnic elegant în halat. Probabil că nu văzuse, dar era căsătorită, la urma urmei. Era adevărat că singura

asemănare dintre profesor și Derek era faptul că amândoi erau bărbați. India îi dădu un ghiont.

– Oh, tresări Estelle. Da, bineînțeles. Inspiră adânc. Cred că intenționează să își petreacă seara acolo.

– Știu, spuse Derek. Când eram la vinul de Porto și la țigări în camera de biliard, au discutat despre faptul că aveau să meargă la Folies Bergère.

– Sunt destul de impresionată că dumneata te-ai gândit mai bine și nu i-ai însoțit într-un asemenea loc, spuse India.

– Nu m-am gândit mai bine, ridică el din umeri. Pur și simplu nu am vrut să merg.

– Oricum, asta e spre binele nostru. Făcu semn spre Estelle.

Din nou, el se uită de la una la cealaltă.

– Nu știu sigur ce vreți de la mine.

– Vrem să îl găsești pe profesor înainte ca vreun cunoscut al său de la Londra să îl zărească într-un loc care poate fi descris doar ca imoral, ceea ce l-ar conduce fără îndoială la rușine și în cele din urmă la distrugere, spuse India.

– Rușine și în cele din urmă distrugere? chicoti el. Nu ești puțin cam dramatică? Nu e ceva neobișnuit ca turiștii să viziteze localurile din Montmartre.

India schimbă o privire cu Estelle.

– E într-adevăr o problemă de rușine și distrugere, spuse Estelle mușcându-și buza de jos. Nu pot să-ți spun de ce, dar te rog să mă crezi că asta e crucial pentru viitorul lui Frederick.

Derek o studie un moment nesfârșit.

– Foarte bine, spuse în cele din urmă. Îmi trebuie doar câteva minute ca să mă schimb. Apoi plec.

– Excelent, încuviință Estelle. Te voi aștepta în holul de la intrare.

India își adună tot curajul.

– Te *vom* aștepta în salonul de jos.

Estelle îi zâmbi recunoscătoare.

– Nici prin cap nu-mi trece să vă iau pe amândouă cu mine. Derek se holbă la ele, neîncrezător. Nu e un loc potrivit pentru două doamne englezoaice bine-crescute. E frecventat de bărbați și de... femei care lucrează în cea mai mare parte.

– Soarta soțului meu e în joc. Estelle ridică bărbia cu hotărâre. Nu accept să fiu lăsată în urmă.

– Și Estelle este... prietena mea. India nu credea că mai spusese vreodată așa ceva despre cineva, în afară de Heloise sau Martin.

Ea a sărit în ajutorul meu, iar eu nu o s-o abandonez acum, declară ea, încrucișându-și brațele peste piept. Mergem sau nu?

– Foarte bine, spuse el strângând din dinți. Dar îți vei păstra observațiile despre ceea ce vezi pe străzi pentru tine. Și veți rămâne amândouă în trăsură.

– Putem fi de acord cu asta. India aruncă o privire spre Estelle, care încuviință. Peste cinci minute atunci, spuse India și o scoase pe Estelle afară.

Înainte de a o putea urma, Derek păși mai aproape și spuse în șoaptă:

– Pot s-o fac singur, să știi.

– Nu mă îndoiesc, ridică din umeri India. Dar Estelle e hotărâtă, și eu nu-i pot permite să meargă fără mine.

– Pentru că nu ai încredere în mine. El o privi printre gene. Te asigur că sunt mai mult decât capabil să îl găsesc pe profesor și să îl aduc teafăr și nevătămat lângă soția lui.

– Sunt foarte conștientă de asta, și în acest caz particular am încredere în tine. Chiar în timp ce rostea cuvintele, știu că erau adevărate. Dar Estelle mi-a cerut ajutorul. De aceea, consider că această *căutare* e responsabilitatea mea, și intenționez să o duc până la capăt.

– E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată, dar te cunosc prea bine ca să încerc să discut. Oftă frustrat și făcu un pas înapoi. Acum, dacă nu ai de gând să mă ajuți să îmi schimb hainele...

– Sunt sigură că în privința *asta* te poți descurca fără mine. Îl salută și plecă.

După un sfert de oră, erau într-una din trăsurile închise ale Excelenței Sale, îndreptându-se spre Montmartre. Părea că drumul va dura o veșnicie, sau poate că de vină era tăcerea copleșitoare din trăsură. Derek nu se simțea în largul lui cu ele și părea să creadă că era mai bine să nu spună nimic decât să continue să-și exprime enervarea. *Foarte bine*. India prefera să-și asculte gândurile, nu să-l asculte pe el. Mai ales că avea probabil dreptate.

Ar fi trebuit s-o convingă pe Estelle să îl lase pe Derek să se ducă singur. Acesta nu era un lucru caracteristic pentru India. De fapt, nu mai făcuse niciodată așa ceva. Fusese mereu atentă la regulile de bună-cuviință. Nu avea nici o dorință secretă de aventură și nici nu avusese vreodată. Cu toate acestea, avea un simțământ foarte ciudat de anticipare. Era ridicol, dar totuși exista.

În cele din urmă, se opriră peste drum de o clădire mare și frumoasă, cu parterul acoperit de afișe de teatru. La etajul de sus erau foarte multe ochiuri de geam despărțite de coloane ornamentate. Edificiul era încununat de o lucrare de zidărie care acoperea toată lungimea clădirii, cu un desen curbat și grațios și un fel de coroană în centru. Imediat sub coroană erau cuvintele Folies Bergère. Locul duhnea a imoralitate, necuviință și decadență. Deși se părea că imoralitatea, necuviința și decadența erau foarte atrăgătoare. Chiar și la această oră târzie, străzile erau înțesate de vehicule și pietoni.

– Aici ar trebui să fie, conform celor spuse, zise Derek, arătând spre clădire. E un fel de cabaret sau varieteu.

– E foarte aglomerat, nu-i așa? murmură Estelle.

– E extrem de popular, spuse el, aruncând o privire spre India. Ce crezi?

– Păcatul e de obicei popular, spuse ea, ridicând nepăsătoare din umeri. Noi vom rămâne într-adevăr în trăsură. Cred că ai avut dreptate.

El ridică o sprânceană.

– Din nou?

– Din nou. Și nu trebuie să fii încrezut din pricina asta.

El chicoti.

– Oh, dar mie îmi place să fiu încrezut. Puse mâna pe mânerul portierei. Aș paria că portarul îl cunoaște pe Val din vedere. Nu o să-mi ia mult timp să văd dacă e aici sau nu. Deschise portiera și îi zâmbi răutăcios Indiei. Probabil că ar trebui să îmi dai un obiect care să-mi poarte noroc.

Estelle încuviință.

– Ca unui cavaler din vechime care merge la bătălie.

– Nu fi absurdă! Se duce într-un veritabil bârlog al nedreptății, nu la un duel pe viață și pe moarte. Și cred că nu e pentru prima dată.

– Totuși, dă-mi ceva care să-mi poarte noroc. O mănușă poate sau – zâmbetul lui se lărgi – un sărut.

India arcui disprețuitor o sprânceană, dar simți un fior foarte ciudat în fundul stomacului.

Estelle plescăi din limbă.

– Vai de mine, Derek, ești obraznic!

El râncji fără nici un strop de căință.

– Știu. Apoi făcu un semn spre India. Ei îi place.

India se înecă.

– Te asigur că nu!

El râse, coborî din trăsură și îi întoarse spatele Indiei.

– Ești sigură în privința sărutului?

– Foarte sigură, rosti ea ferm, ignorând un vag sentiment de regret. Totuși, un sărut? Nici măcar nu se gândise vreodată la așa ceva. În plus, un sărut aici, în această parte a Parisului, și la ora asta din noapte; ei bine, îmi imaginez ce ar putea crede un observator. Oamenii ar trage tot felul de concluzii, iar eu și Estelle nu am fi deloc în siguranță. Nici măcar în trăsură.

– Acum *tu* ai probabil dreptate.

– Știu. Era rândul ei să fie încrezută.

– Nu ar trebui să lipsesc mult. Salută și se îndreptă spre varieteu.

Estelle se mută în cealaltă parte a trăsurii, și încercară amândouă să nu se holbeze la scena din jur. Dar nu se puteau abține. Era imposibil de ignorat. Aici erau vânătorii de plăceri din Paris. Domni bine îmbrăcați, a căror atitudine vorbea despre bogăție și eleganță, amestecați cu muncitori, cu înfățișare aspră, în haine care văzuseră zile mai bune. Femeile erau și ele în majoritate din clasa muncitoare deși, judecând după înfățișarea multora, nu îndeplineau toate o muncă respectabilă.

Estelle arătă spre o femeie cu o înfățișare deosebit de țipătoare.

– Crezi că este, ei bine...

– Da, cred că probabil e, spuse India stânjenită.

Nu fusese atât de protejată încât să nu știe că existau femei care își vindeau trupul, și probabil și sufletul, ca să poată trăi. Dumnezeu știa că erau destule și în Londra. Și nici nu era atât de îngustă la minte încât să creadă că femeile acestea aveau de ales. Mai mult ca sigur că împrejurările în care se născuseră și sărăcia le oferiseră puține opțiuni în viață. Locurile de muncă legale pentru femei, mai ales pentru cele din clasele de jos, erau foarte puține. Păi, chiar și o femeie ca ea – de familie bună, dar cu mijloace modeste de trai – avea puține oportunități pentru un loc de muncă cinstit. Era foarte conștientă că o soartă groaznică nu era niciodată prea departe de orice femeie care nu avea un soț sau o familie pe care să se bazeze.

– India! Estelle o înșfăcă de braț. Uite, peste drum – acela nu e Frederick?

– Nu pot să spun. E prea departe.

India se uită după silueta cu pălărie înaltă, care se îndepărta de ele.

– Nu pot să-l deosebesc. Ochii mei nu mai sunt cum erau.

Estelle întinse mâna spre ușă.

– Nu o să-l prinzi niciodată din urmă. Mă duc eu. Chiar în timp ce deschidea ușa, India știu că nu era o idee prea strălucită. Stai aici!

Sări din trăsură, evită traficul și ajunse cu bine de partea cealaltă a străzii. Fugi după bărbatul respectiv, care pășea înaintea ei fără grabă. Undeva în străfundul minții își dădu seama că era neînsoțit, și se întrebă unde era lordul Brookings.

– Profesore! strigă ea. El era la o distanță de câțiva pași. Ea grăbi pasul. Profesore.

Se întinse și îl prinse de braț. El se întoarse, și ea își dădu seama că se înșelase.

– Vă cer iertare.

El aruncă o privire dezgustată spre mâna cu care îl ținea de braț.

Ea îi dădu drumul imediat.

– Scuze. Am crezut că sunteți altcineva.

– Nu mă îndoiesc. Era de aceeași înălțime și constituție ca și profesorul, și purta chiar același tip de barbă, și era sigur englez, dar asemănarea se oprea aici.

– Îmi pare rău, spuse ea, făcând un pas înapoi.

– Și așa ar trebui să-ți pară. Sprâncenele lui stufoase se uniră. O englezoaică într-o asemenea situație. Te asigur că nu sunt clientul mărfurilor pe care le vinzi tu.

– În nici... oh! Ea se înecă, plină de indignare. Vă informez că nu vând nimic. A fost cu sinceritate o greșeală.

– O greșeală poate, dar permite-mi să mă îndoiesc de sinceritate.

Pufni, se întoarse și se îndepărtă.

Pentru o clipă, India nu putu decât să se uite în urma lui. Cum îndrăznea! Păi, nu fusese atât de insultată în viața ei! Doar pentru că o femeie respectabilă purta o rochie purpurie într-un cartier dubios al orașului nu însemna că era o... *nefericită! Domnul* acela – deși se îndoia că era un domn – merita o mustruluială aspră, ca să nu mai sară fără să se gândească la concluzii insultătoare. Și ea era exact femeia care o putea face! Făcu un pas după el, dar o zări cu coada ochiului pe Estelle, care făcea gesturi disperate pe geamul trăsurii. India se opri dintr-odată.

Ce naiba avea în cap? Cu siguranță că insulta lui merita o dojană aspră, dar nu câștiga nimic dacă alerga după el, în afară poate de un sentiment de satisfacție. Și ce ar fi spus Derek dacă ar fi aflat că părăsise trăsura după ce îi spusese să n-o facă? Se întoarse spre trăsură.

– Ce rușine, *mademoiselle*! O brută înaltă cu ochi întunecați, mustață neîngrijită și bărbie țepoasă ieși în calea ei. Franceza lui nu era

atât de rafinată ca a ei, dar îi înțelese foarte bine cuvintele. Și privirea din ochii lui. Să fii dată la o parte în felul acesta. Ce englezi stupizi!

Întoarse capul și scuipă în modul cel mai revoltător.

– Pardon, spuse ea, ridicându-se în toată înălțimea ei neîndestulătoare. Și *eu* sunt englezoaică.

– Scuzele mele, *mademoiselle*. Dar tu ești un trandafir englezesc, și el e un prost. Se aplecă spre ea, inundând-o cu mirosul copleșitor al usturoiului din respirația lui. Și mie îmi plac florile.

O apucă de braț.

– Dă-mi drumul imediat! Încercă să îi scuture mâna, dar el o strânse mai tare.

Nu-și amintea să fi fost vreodată speriată, dar nu se îndoi că ceea ce îi strângea gâtlejul acum era teama.

– Dacă aș fi în locul tău, aș face ceea ce-mi cere, spuse nepăsător o voce familiară.

Ușurarea o inundă.

– Derek, eu...

– Taci din gură, India, spuse el în engleză, apoi se întoarse din nou spre admiratorul ei. Ar fi în interesul tău să îi dai drumul.

– De ce? E disponibilă, nu? O sclipire prădătoare se ivi în ochii brutei.

Bărbatul era mai înalt decât Derek cu vreo cincisprezece centimetri buni, mai lat în umeri și mătăhălos. Era evident că Derek nu se putea măsura cu el. Și îmi plac cele mărunțele și focoase.

Derek păși mai aproape de el și îi spuse ceva la ureche. Ochii brutei se lărgiră, o lăsă imediat și sări înapoi. Își făcu cruce, holbându-se la ea de parcă ar fi fost întruparea diavolului.

– *Mon Dieu!*

Se întoarse și se îndepărtă rapid.

– Hai, India! Derek o înșfăcă de cot și o împinse rapid spre trăsură. Acum.

– Ce i-ai spus? întrebă ea privind peste umăr.

Atacatorul ei încă nu rărise pasul.

– I-am spus că sunt doctor, că tu ești pacienta mea care a scăpat din spital și că ai o boală foarte molipsitoare.

India de abia putea ține pasul cu el.

– Ce boală i-ai spus că am?

– Nu ai vrea să afli, spuse el pe un ton aspru și scurt.

Ajunseră la trăsură, el deschise ușa și o aruncă practic înăuntru. Ea căzu lângă Estelle, care o bătu ușurel pe mână în semn

de încurajare. Derek îi spuse adresa vizitiului, apoi se așeză. Nu îi putea vedea fața în interiorul întunecat, dar nu era necesar pentru că știa că era supărat pe ea.

– Te simți bine? întrebă Estelle cu o voce îngrijorată.

– Destul de bine, spuse India adunându-și tot calmul. Evident că nu era profesorul.

– Dar a fost un mare curaj din partea ta să mergi după el.

– Curaj? Derek aproape fierbea de furie. Deci nu era doar supărat. *Prostie* e un termen mai adecvat.

– Am auzit întotdeauna că limita dintre curaj și prostie e una foarte subțire, spuse Estelle, încercând evident să fie de ajutor.

– Derek, eu...

– A fost cea mai iresponsabilă și prostească acțiune pe care am văzut-o vreodată, spuse el, subliniind cuvintele cu furie. Ai promis să stai în trăsură.

– Am crezut că l-am văzut pe profesor, și nu voiam să-l lăsăm să scape.

– Și în momentul acela nu ni s-a părut prostesc, adăugă Estelle.

– Mă așteptam la mai mult. De la amândouă, le-o reteză el. Știi ce ți s-ar fi putut întâmpla?

– Cred că am o oarecare idee, spuse India, împreunându-și mâinile în poală ca să le stăpânească tremurul. Trase aer adânc, încercând să se liniștească. Și nu sunt niciodată iresponsabilă.

– Ha!

– Deci, presupun că nu l-ai găsit pe soțul meu? se aventură să întrebe Estelle.

– Nu, spuse el aspru. Portarul mi-a spus că a trecut pe acolo cu fratele meu, și au plecat repede. Se pare că s-au întors acasă.

– Oh, asta e o veste bună, oftă ușurată Estelle.

– Derek, își luă inima în dinți India. Dacă mă gândesc mai bine, oricât de mult mă doare s-o spun... Nu era obișnuită să-și recunoască greșelile. Nu era obișnuită să facă greșeli. Era mult mai dificil decât își imaginase. Chiar dacă la momentul respectiv mi s-a părut că trebuia să acționez, nu m-am gândit destul de bine la acțiunea mea. Am acționat din impuls – și pot să spun că nu obișnuiesc să fac asta – și într-un mod, ei bine, nu prea responsabil. Nu am nici o scuză. Nu mă înțeleg...

– A fost o aventură, dragă, spuse Estelle aproape inaudibil. Nu poți subestima niciodată atracția aventurii. Bănuiesc că îl împinge

și pe cel mai rațional dintre noi să facă lucruri prostești, care nici nu i-ar trece prin minte în alte împrejurări.

– Îți mulțumesc, Estelle. Totuși, a fost... India respiră prelung. O prostie. Ai dreptate, Derek.

O tăcere grea se așternu în trăsură, și părea că va dura la infinit.

– Ei bine. O notă disperată răsună în vocea lui Estelle. Asta e, atunci. Sunt sigură că putem trece peste asta acum și, ei bine...

India încuviință.

– Excelentă idee. Știu că nu am de gând să mai vorbesc niciodată despre asta.

Un mormăit nemulțumit se auzi din partea în care se afla Derek.

În momentul în care ajunseră în fața casei lordului Brookings, Estelle sări din trăsură, murmurând pe drum niște mulțumiri. Valetul stilat al Excelenței Sale îi deschise ușa, și ea se năpusti în casă de parcă toate hoardele iadului ar fi fost pe urma ei. India nu o învinuia. S-ar fi năpustit și ea către casă, dar bănuia că nu avea să fie atât de ușor să scape de mânia lui Derek. Și o merita. El o ajută să coboare din trăsură, și se îndreptară spre ușă.

– India, spuse el oprindu-se.

Ea se întoarse spre fața lui luminată de flacăra pâlpâitoare a felinarului cu gaz.

– Da?

– Îți datorez scuze.

– Nu fi absurd, spuse ea grațioasă și ușurată. E de înțeles că ai fost supărat. A fost, ei bine, stânjenitor...

– Stânjenitor? spuse el rar.

– Presupun că *periculos* ar fi un cuvânt mai bun.

– Așa crezi?

– Oh, vai de mine, da, încuviință ea. Era mult mai mare decât tine. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să recurgi la pumni.

– Te asigur că aș fi rezistat. Se opri. În primele două minute.

– Din fericire, ai fost mai inteligent, și nu a fost nevoie să recurgi la luptă fizică.

– India...

– Dar după cum spuneam, spuse ea rapid, fiindcă i se părea mai bine să nu-l lase să mai spună nici un cuvânt. Ai avut tot dreptul să fii furios, și nu e necesar să te scuzi.

El o privi țintă, neîncrezător.

– Crezi că m-am scuzat pentru că m-am înfuriat? Pentru că m-am înfuriat pe bună dreptate? Ai înțeles că pericolul situației nu mă amenința doar pe mine?

Ea se mută de pe un picior pe altul, stânjenită.

– Da, cred că da.

– Mi-am cerut scuze pentru că ți-am sugerat să mă săruți. Își strânse mâinile la spate. Știu ce crezi despre lipsa de bună-cuviință. Prin urmare, îți prezint scuzele mele.

– Înseamnă că nu ai vrut să mă săruți? spuse ea fără să se gândească. Asta nu însemna că ea ar fi vrut să-l sărute, bineînțeles. Ar fi fost într-adevăr necuviincios. Și nu era sigură că primul ei sărut ar fi trebuit să aibă loc într-un cartier atât de faimos dintr-un oraș decadent.

– Oh, nu te înșela, India, mi-ar plăcea mai mult decât orice să te sărut. Nu a fost prima dată când mi-a trecut prin minte acest gând. Se opri, de parcă și-ar fi ales cuvintele. Totuși, mi s-a părut că se impuneau niște scuze din partea mea, fiindcă tu ai fost dispusă să îmi ceri scuze mie.

Fu rândul ei să se holbeze la el.

– Nu mi-am cerut scuze.

– Ai spus că am avut dreptate. Ai recunoscut că ar fi trebuit să rămâi în trăsură.

– A fost o recunoaștere, o admitere a greșelii mele, dacă vrei. Ridică din umeri. Nu mi-am cerut scuze de fapt.

– Nu crezi că ar fi trebuit? Păși mai aproape și se uită încruntat la ea. Dacă nu pentru că nu ți-ai respectat promisiunea de a rămâne în trăsură, atunci măcar pentru că m-ai speriat de moarte? Vocea lui se ridică, și în tonul lui se simțea o îngrijorare sinceră. Ai idee cum m-am simțit când te-am văzut în mâinile acelui animal? Nu am fost atât de îngrozit în viața mea!

India se holbă la el.

– Oh!

– Oh? El păși mai aproape, atât de aproape încât îi văzu pieptul ridicându-se și coborând cu fiecare suflare. *Oh?*

– Oh... Destul de aproape ca să o ia în brațe și să o sărute, dacă ar fi vrut. Inima îi bubui în piept. Oh, eu... eu îmi cer scuze? Este evident că nu am gândit deloc și îmi pare rău cu adevărat.

– Scuzele ți-au fost acceptate. Oare voia s-o facă? Se uită în jos la ea. Nu ești infailibilă, India Prendergast.

Ea încuviință.

– Sunt conștientă de asta.

– Bine. Privirea lui se îndreptă spre buzele ei, apoi se uită din nou în ochii ei. Te rog să ții minte asta pe viitor.

– Da, bineînțeles, spuse ea aplecându-se mai aproape.

Un lacheu se ivi în ușa deschisă. Derek făcu un pas înapoi.

– Te voi vedea atunci mâine-dimineață, ca să reluăm verificarea hotelurilor.

Ea încuviință.

– Mâine-dimineață.

El o însoți în casă și îi ură noapte bună. India începu să urce scările. Știa fără să se uite că privirea lui o urma. La ce se gândea oare? Regreta că nu o sărutase? Și mai voia oare să o sărute? India nu fusese sărutată niciodată și nu acordase niciodată atenție acestui gol din viața ei. Până atunci...

Ajunse în camera ei, închise ușa în urmă și se lăsă să cadă pe pat. În mod ciudat, faptul că el voise s-o sărute, că mărturisise că nu era pentru prima dată că se gândise la asta, eclipsa toate celelalte evenimente ale nopții.

Fusese cât pe ce să fie sărutată. De un nemernic, un netrebnic, un bărbat care sărutase fără îndoială duzini – poate chiar sute – de femei. Probabil că era destul de talentat la asta. Totuși, nu o sărutase și probabil că până acum se și răzgândise de-a binelea. Ceea ce era mai bine, de fapt.

Păi, ea nu avea nici o dorință de a-l săruta pe Derek Saunders. Absolut nici una. Așa că nu avea nici un rost sentimentul îngrozitor și copleșitor că ajunsese la o răscruce și alesese drumul greșit.

Și că viața ei nu avea să mai fie niciodată aceeași.

Capitolul 14

Dacă Derek putea să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei, la fel putea și India. Chiar dacă îi era recunoscătoare că nu menționase evenimentele din seara trecută, era totuși enervant că trecuse cu vederea și dorința lui de a o săruta. Dacă mai avea dorința asta. Oricum ei nu îi păsa. Nu, era mai bine să lase toată noaptea în urma lor și să-și continue căutările..

Astăzi făcuseră progrese, dar se aflau de abia la jumătatea listei de hoteluri pe care o întocmise Derek. India își jură să nu stea niciodată într-un hotel a cărui denumire cuprindea cuvântul *grand*. Se săturase deja de ele, mulțumesc. Chiar și așa, nu avea de gând să renunțe.

Unde era oare Heloise? De fapt, dovedise niște tendințe foarte ciudate de independență în săptămânile care precedaseră înscrierea ei în Societatea Doamnelor Călătoare. Dar independența nu elimina bunul-simț și politețea. Cu siguranță că ar fi trebuit să știe că India își făcea griji pentru că își permisese o pauză în corespondență. Deși, acum că se gândea la asta, India își dădea seama că verișoara ei îi spusese că îi va scrie, dar nu promisese cât de frecvent. Și Heloise avea tendința să nu fie prea atentă la detaliile din viață care i se păreau neimportante. Se putea foarte bine să nu i se fi întâmplat nimic supărător. India spera să fie așa. O iubea pe femeia aceea vârstnică, și nu avea să-și afle liniștea până nu se asigura că era bine.

„Și apoi?" șopti o voce enervantă dintr-un cotlon al minții ei. „O s-o târăști acasă? O să insiști să-și abandoneze aventura și să se întoarcă la viața banală pe care o trăiește? La viața pe care o trăiți amândouă?"

India ignoră vocea. Avea să treacă peste obstacolul acesta când avea să ajungă la el. Mai întâi, trebuia să o găsească pe Heloise. Și cu puțin noroc, să prindă un netrebnic în timpul acesta. Chiar dacă Derek nu era chiar diavolul pe care îl crezuse la început. De fapt, începea chiar să-l placă, ceea ce nu avea nimic de-a face cu pretinsa lui dorință de a o săruta. În ciuda faptului că, așa cum îți poate spune orice bun detectiv, primul pas într-o investigație este să-ți cunoști bine subiectul.

India se îmbrăcă devreme pentru cină și se strecură în biblioteca Excelenței Sale, pentru că Suzette îi spusese că acesta putea fi găsit adesea acolo înainte de cină. Bătu la ușa pe jumătate deschisă, apoi o deschise larg și păși în cameră.

– Bună seara, Excelență.

– Îți dai seama că oamenii care nu așteaptă să fie invitați se trezesc adesea în situații stânjenitoare, spuse lordul Brookings, privind atent hârtiile împrăștiate pe biroul din fața lui.

– Și cine ar putea ști asta mai bine decât dumneata? spuse ea pe un ton lejer.

– Într-adevăr, am fost luat pe neașteptate de mai multe ori. Se ridică și ocoli biroul, îndreptându-se spre ea. S-a dovedit foarte stânjenitor.

Ea arcui o sprânceană.

– Pentru dumneata?

– Pentru toți ceilalți.

El rânji într-un mod mult prea cunoscător.

– Ușa era deschisă. Cred că o ușă deschisă e o invitație.

– Nimic nu-mi place mai mult decât să-mi aud propriile cuvinte de pe buzele unei femei încântătoare. Ei bine, atunci fii bine-venită. Îi luă mâna și o duse la buze. Și cărui fapt datorez onoarea acestei vizite, India? Nu te-am mai văzut singură de când te-am vizitat în pat și ai insistat să-ți spun domnișoara Prendergast.

– Îți amintești de asta, nu?

– A fost unul dintre cele mai memorabile momente din viața mea.

Îi atinse mâna cu buzele, privind-o mereu în ochi.

– Mă îndoiesc de asta, dar cu siguranță că îți amintești că eu am câștigat micul nostru pariu, spuse ea, trăgându-și mâna.

– Ah, da, răspunse el, oftând din străfundul inimii. Atunci va fi domnișoara Prendergast.

India nu putu să nu zâmbească. Omul acesta era incorigibil și enervant de amuzant.

– Văd că gustul monden al doamnei Greer continuă să uluiască.

India privi spre rochia ei de seară. Estelle își adusese într-adevăr mai multe haine decât putea purta, dar le împrumuta cu atâta grație, încât India nu avea cum să obiecteze, oricare ar fi fost stilul lor.

– Am înțeles că se poartă stofa cu model scoțian.

– În Scoția, poate, răspunse el, sprijinindu-se de colțul biroului. Acum, fiindcă ai îndrăznit să pătrunzi în sanctuarul scandalosului lord Brookings, presupun că nu ai venit aici doar ca să-ți petreci cumva timpul până la cină.

– Nu, începu ea, neștiind cum să spună ce voia. Speram că îmi vei putea răspunde la câteva întrebări.

– Orice.

– Despre domnul Saunders.

– Oh. Sprâncenele lui aproape că se uniră. Deci așa stă treaba, nu?

– Cum stă?

– De obicei, când o femeie vrea să vorbească despre alt bărbat, o face pentru că nutrește anumite sentimente față de el.

– Pot să te asigur că eu nu nutresc nici un sentiment față de domnul Saunders, în afară poate de prietenie, spuse ea repede, ignorând fierbințeala care îi inundase fața. Nu înțelegea de ce acuzația Excelenței Sale o făcuse să roșească. Probabil că din cauza prostiei

cu sărutul. Totuși, Derek îi oferise într-adevăr prietenia lui, chiar dacă ea n-o acceptase.

– Nu. El o studie curios. Sigur că nu.

– Numai această prietenie, și nimic altceva, m-a făcut să cred că ar fi bine dacă aș ști mai multe despre el.

– Cred că tot ce se poate ști despre fratele meu e de notorietate, chicoti el. Derek nu are nici un secret real, cel puțin nu din câte știu eu.

– Atunci nu îi vei înșela încrederea. Ea se cocoță pe un scaun din apropiere și zâmbi plăcut. E un om bun? Nu asta era întrebarea pe care intenționase să o pună, dar părea importantă.

– Da, spuse lordul Brookings fără să ezite. Îl cunosc pe Derek aproape de când mă știu. Mama lui – singura mamă pe care am cunoscut-o vreodată – s-a căsătorit cu tatăl meu când eu aveam nouă ani și Derek, opt. Am crescut împreună. Îl consider fratele meu în toate, în afară de legăturile de sânge. Recunosc că s-a angajat în multe activități care ar putea fi considerate nesăbuite și chiar supărătoare, dar la fel am făcut și eu. Îi adresă un rânjet în care nu era nici un strop de regret. Totuși, nu l-am văzut rănind pe cineva, și nici purtându-se răutăcios cu bună-știință.

Ea încuviință.

– Asta e foarte... interesant.

– Ar trebui să adaug că aseară, când a plecat în căutarea profesorului Greer, a fost și el în pericol.

– Chiar așa? întrebă ea, forțându-se să vorbească pe un ton lejer, dar simțind o jenă în stomac.

– Unchiul lui Derek i-a spus foarte clar că nu va mai tolera nici o insinuare de scandal. Deci, dacă era în joc reputația profesorului, la fel s-a întâmplat și cu reputația fratelui meu.

– Înțeleg. Asta punea desigur seara în altă lumină, și explica poate de ce Derek nu îi însoțise de la început pe Excelența Sa și pe profesor.

– Mi-aș pune viața în mâinile lui fără ezitare. Asta răspunde la întrebarea ta?

– Da, presupun că da.

Dacă o mințea, o făcea foarte bine. Nu, în mintea ei nu exista nici o îndoială: el credea ceea ce spusese. Fu inundată de un foarte ciudat simțământ de ușurare. Cu cât petrecea mai mult timp cu Derek, descoperea că el nu era deloc așa cum se așteptase.

Păi, omul acesta îi risipise jena atunci când apăruse în hainele împrumutate de Estelle, sugerându-i că, deși acesta nu era felul în care se îmbrăca de obicei, nu arăta totuși atât de absurd cum se temuse la început. De fapt, el pretinsese că arăta destul de atrăgător. Nu era sigură că îl credea, dar nimeni nu se oprise în loc pe drum ca să o privească îngrozit. De câteva ori, el îi atrăsese chiar atenția asupra unor doamne îmbrăcate în haine și mai înzorzonate ca ale ei. Era într-adevăr drăguț din partea lui, și ea se întreba dacă nu exista o persoană încântătoare care se ascundea sub farmecul lui spilcuit și sub zâmbetele răutăcioase. La urma urmei, făcuse o listă a hotelurilor. Trebuia să îi recunoască meritele. Insistase și să îi arate unele dintre frumusețile Parisului, între două hoteluri. Asta era surprinzător de amabil, în ciuda lipsei ei de interes. Acum, știind cât de mult riscase pentru profesor, opinia ei despre el deveni cu mult mai bună.

Și asta făcea mult mai neplăcută căutarea dovezilor fărădelegilor lui.

– Am auzit unele zvonuri despre starea lui financiară și eram curioasă, dar eu nu am încredere în bârfe. Care e starea financiară a domnului Saunders?

– Acum, asta e întrebarea unei femei care caută un soț și vrea să se asigure în privința domnului pe care vrea să-l prindă în mreje.

– Te asigur, spuse ea ferm, că nu îmi caut un soț...

– Nu în rochia asta.

– Și chiar dacă aș căuta, domnul Saunders nu m-ar interesa. Părea important să îl convingă pe fratele lui că nu avea astfel de intenții față de Derek. Auzi, să-l prindă în mreje!

– Trebuie să spun că mi se pare greu de crezut. Majoritatea femeilor îl găsesc pe Derek irezistibil.

– Îmi imaginez că au fost numeroase asemenea femei, spuse ea ca din întâmplare.

– Numeroase? chicoti el. Nu sunt sigur ce înseamnă numeroase. Duzini? Sute?

– Multe, spuse ea pe un ton aspru.

– Vai, vai, domnișoară Prendergast. Sprâncenele lui se ridicară. Pari puțin cam geloasă.

– Nu fi absurd, ripostă ea dând ochii peste cap. Tocmai ți-am spus că nu am nici o intenție față de Derek, în afară de prietenie.

– Bineînțeles că nu. Dar alte femei îl consideră pe Derek o pradă strălucită. Perspectivele lui sunt excelente, e moștenitorul unui titlu

impresionant și chiar și eu recunosc că nu e complet neatrăgător. Nu e chiar atât de chipeș și elegant ca fratele lui, dar...

Ea pufni.

– Dar e acceptabil, termină el, studiind-o gânditor. De ce nu ești în căutarea unui soț?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu. De ce era toată lumea atât de deranjată de lipsa ei de interes față de căsătorie? Îi stătea pe limbă să-i spună că nu era treaba lui, dar de ce să nu-i răspundă omului? Nu avea nimic de ascuns, și voia și ea niște răspunsuri de la el, la urma urmei. Dintr-un singur motiv, milord...

– Val. Sau Percy, o întrerupse el ridicând din umeri. Nu contează. Și da, știu că am fost de acord să-ți spun domnișoara Prendergast, dar mă face să mă simt ca o fosilă când cineva cu doar câțiva ani mai tânăr decât mine mi se adresează folosindu-mi titlul. Mai ales când discutăm probleme atât de personale ca viața fratelui meu vitreg și opoziția dumitale față de căsătorie.

– Nu am spus niciodată că mă opun căsătoriei, *Percy*.

– Val ar fi și mai bine, spuse el în surdină.

– Mi-am dat seama pur și simplu, cu ani în urmă, că unii dintre noi nu sunt făcuți pentru căsătorie.

– Am mai auzit asta de la un bărbat, dar niciodată de la o femeie.

– Ei bine, o auzi acum.

El se uită țintă la ea de parcă i-ar fi crescut dintr-odată două capete.

– De ce?

– Începeam să îți explic, dar m-ai întrerupt, *Percy*.

El se cutremură.

– La următoarea aniversare voi împlini treizeci de ani și voi intra definitiv în categoria fetelor bătrâne, după orice definiție. Nu sunt nici bogată, nu am moștenit nici un titlu și nici nu am înfățișarea pe care o caută cei mai mulți dintre bărbați la o soție. Cei care încearcă să se ridice în rang nu vor reuși asta căsătorindu-se cu mine. Ești mulțumit?

– Nu, clătină el din cap. Absolut deloc. În primul rând, orice bărbat care se căsătorește cu o femeie doar pentru aceste atribute merită ceea ce primește.

– Iartă-mă că subliniez asta, dar pentru tine e destul de ușor de spus. Nu ești nevoit să te căsătorești pentru bani sau poziție. Cei mai mulți dintre oameni nu sunt atât de norocoși.

– Ai absolută dreptate. Am cele mai ferme intenții de a mă căsători doar din dragoste veșnică.

– Doamne, Dumnezeule, ești un romantic! Și mult mai puțin stricat decât presupusese.

– Șocant, nu-i așa?

– Aproape că nu știu ce să spun.

– Fratele meu se consideră și el un romantic, încuviință el. Ar trebui să știi asta, India.

– Domnișoara Prendergast, și nu are nici o importanță pentru mine. Nu sunt interesată de el în altă calitate decât aceea de prieten. Un prieten bun, poate, dar totuși un prieten. Și dacă aș fi... Știa că ar fi trebuit să-și țină gura, dar se părea că nu se putea abține. Gândul acesta îi venise în minte târziu în noapte, adus fără îndoială de incidentul cu sărutul, sau cu lipsa sărutului, și nu și-l mai putea scoate din minte. Eu și Derek suntem din două lumi complet diferite și nu ne-am potrivi niciodată. El va fi conte, iar eu lucrez ca să pot trăi. Numai în poveștile prostești ar fi posibilă o asemenea uniune.

– Îmi plac poveștile prostești. Întotdeauna mi-au plăcut.

– Ce drăguț din partea ta, dar asta nu e o poveste. Totul devenea din ce în ce mai enervant. Nu era acolo ca să discute despre viața ei și nici nu voia să discute de ce căsătoria cu Derek era imposibilă. Chiar dacă ar fi fost interesată de așa ceva, și sigur nu era. Mai mult, dota mea e respectabilă, dar nu e ceea ce ar aștepta cineva ca Derek.

– Derek nu are nevoie de o dotă generoasă. Va moșteni o avere substanțială odată cu titlul.

– Soția lui va fi contesă. O contesă trebuie să fie măcar fiica cuiva care are un titlu.

– Ce snoabă ești, India!

– *Domnișoara Prendergast*, și sunt aproape sigură că nu sunt snoabă. Știu pur și simplu cum funcționează lumea în asemenea privințe.

– Snoabă, repetă el, clătinând cu jale din cap. O snoabă teribilă, cu nasul pe sus.

– Toată conversația asta e absurdă, i-o reteză ea. Nu am nici o dorință de a mă căsători cu Derek, și el nu are nici un interes față de mine.

Excelența Sa îi aruncă o privire sceptică.

– Ești sigură?

– Bineînțeles că sunt sigură, spuse ea, îndepărtând cu un gest întrebarea ridicolă. Nu o sărutase, la urma urmei, și avusese toate

ocaziile de a o face. Un bărbat care spune că vrea să te sărute și apoi nici nu încearcă s-o facă și-a schimbat evident părerea. Sau și-a venit în fire. În primul rând, cum am mai spus, nu ne potrivim, și dacă l-ai întreba sunt sigură că ar fi de acord. În al doilea rând, bărbații ca el – și ca dumneata, dacă tot veni vorba...

– Bărbații ca mine? rânji el. Te rog să continui, India.

– *Domnișoara Prendergast!* Probabil că aceasta era conversația cea mai prostească din viața ei, dar acesta nu era un motiv de a-și pierde răbdarea. Din nou. Controlul emoțiilor, cu care se mândrise dintotdeauna, se cam erodase de când părăsise Londra. Sau poate din momentul în care îl întâlnise pe Derek. Inspiră adânc, ca să se calmeze. După cum spuneam, bărbații ca dumneata și domnul Saunders – bărbați importanți pentru că sunt bogați sau de familie bună, sau au perspective bune – își arată de obicei interesul. Domnul Saunders nu a făcut absolut nimic care să arate că simte pentru mine ceva care să depășească granițele prieteniei.

– Și tu ai multă experiență cu bărbații ca el? întrebă el pe un ton plăcut.

– Nu multă, nu. Și prin multă experiență se referea la nici o experiență. Dar toată lumea știa că bărbații ca Derek nu se căsătoreau cu femei ca ea. Nu conta cât de romantici se considerau. Asta e ridicol.

– Ai dreptate, și îmi cer scuze. Deși nu părea să aibă cea mai mică remușcare. Nu a fost decât un exercițiu al posibilităților. Și fie că vrei s-o crezi, fie că nu, puține lucruri îmi plac mai mult decât o controversă cu o femeie încântătoare și inteligentă. Știu că mi-a plăcut.

– Ei bine, mie nu, spuse ea cu asprime. Și vreau să nu-ți mai folosești farmecul ca să-mi îndepărtezi...

– Șovăiala de a recunoaște doar pentru o clipă că viața ți se pare măcar din când în când amuzantă.

– Nu asta voiam să spun, începu ea, apoi se opri. Dar poate că da. Și nu trebuie să spui că sunt încântătoare. Sunt foarte conștientă că sunt cât se poate de banală.

– Draga mea domnișoară Prendergast, spuse el, și în ochii lui străluci o surpriză sinceră. Când te-am văzut prima dată, stăteai dreaptă în pat, cu fața îmbujorată, cu părul răvășit. Ochii tăi verzi și captivanți străluceau de indignare. Purtai ceva delicios de obraznic – și vag familiar – și îți țineai cuvertura strânsă până la gât cu o mână, iar în poală aveai o farfurie de cornuri. Erai aproape irezistibilă.

India se holbă la el un moment nesfârșit.

– Ai înnebunit?

– Cred că nu am fost niciodată mai teafăr.

– Ei bine... Habar nu avea cum să-i răspundă. Se gândise întotdeauna că era deosebit de mediocră. Să îți mulțumesc?

– Bineînțeles că după dimineața aceea ai insistat să porți zi după zi rochia aceea cenușie îngrozitoare, spuse el cutremurându-se. Poate că nu-ți dai seama, dar chiar dacă hainele doamnei Greer tind să fie puțin mai colorate și oarecum mai înzorzonate decât prefer eu, îți pun în valoare posteriorul fermecător.

Ea se holbă la el.

– Am un posterior fermecător?

Lordul Brookings se încruntă neîncrezător.

– Nu ți-a spus nimeni asta înainte?

– Nu, din câte îmi amintesc.

– Poate că atunci când o femeie este apreciată pentru eficiența și inteligența ei, nimeni nu se mai gândește la restul persoanei sale, spuse el ridicând din umeri. Păcat!

– Posterior fermecător, murmură ea. Îi plăcea lucrul acesta.

– Și ai făcut ceva – arătă spre capul ei – diferit cu părul dumitale. Nu e atât de... strâns.

India își pipăi părul și rezistă dorinței de a strânge buclele care îi încadrau acum fața.

– Suzette e cea care m-a pieptănat.

– Ar fi trebuit să știu, spuse el, studiind-o cu o privire critică. Te avantajează destul de mult. Trebuie să îl porți mereu așa.

– Poate, spuse ea în șoaptă.

Lordul Brookings era un mare crai, dar acum părea sincer. Nu se mai gândise de ani întregi la înfățișarea ei. Dacă se gândea mai bine, poate că fusese o greșeală.

Sunetul clopoțelului pentru cină răsună în toată casa.

– Ne cheamă la cină, spuse el, oferindu-i brațul.

Ea nu-și dăduse seama că era atât de târziu. Oftă și îi luă brațul.

– Nu mi-ai răspuns la toate întrebările.

– Știu. Răutăcios din partea mea, nu?

– Da. Singura mea preocupare e să-i ofer domnului Saunders ajutorul meu.

Poate că Derek Saunders era un netrebnic, dar poate că merita să se îndrepte.

– În ce privință?

– Ca să devină omul care cred că vrea să fie. Nu o spusese chiar Derek? Nu spusese că dorința lui în viață era să nu fie o dezamăgire?

– Așa cum a fost tatăl lui.

– Tatăl lui? India îi lăsă brațul și făcu un pas înapoi. Nu sunt sigură că înțeleg.

– Eu nu l-am întâlnit niciodată, bineînțeles, dar din ce am auzit, tatăl lui Derek a fost unul dintre oamenii pe care toată lumea îl respecta.

– Nu-mi pot imagina pe cineva care să nu-l placă pe Derek, spuse ea ferm. E fermecător și... arătos.

– Henry, tatăl lui Derek, era foarte inteligent, competent și responsabil. El și fratele său, contele, erau gemeni, deși nu identici, și se pare că erau foarte legați unul de celălalt. Știi, nu e întotdeauna așa între fiul care moștenește și cel care este doar o rezervă. După câte am înțeles eu, Henry a muncit alături de fratele său în toate problemele referitoare la interesele familiei. Mai mult, numele lui Henry Saunders nu a fost asociat niciodată cu o acțiune de reputație proastă. Numai dacă – și ține cont că acestea sunt mărturii indirecte – nu iei în considerare zarva pe care a stârnit-o căsătoria lui cu mama.

– Familia lui nu a fost de acord?

– După cum am spus, sunt doar vorbe de clacă pe care le-am adunat de-a lungul anilor. Nimic mai mult decât bârfe, de fapt.

– Continuă!

– Păi, domnișoară Prendergast, spuse el pe un ton mustrător, nu am știut că ești atât de amatoare de bârfe.

– Ceva ce s-a întâmplat acum treizeci de ani nu mai e bârfă, ci a trecut în domeniul istoriei, spuse ea pe un ton superior.

– Interesant mod de a ocoli regulile, chicoti el. O să-mi amintesc asta.

– Acum, fii atât de bun și termină povestea!

– După câte se pare, familia mamei nu mai era atât de prosperă ca înainte. Tatăl ei era un viconte care avusese niște căderi dezastruoase din cauza... oh, să spunem a investițiilor proaste, bine?

– Investiții?

– Da, de natură speculativă. Jocuri de noroc, domnișoară Prendergast.

– Oh, spuse ea privindu-l țintă. Înțeleg.

– Totuși, numele familiei era încă destul de respectabil, spuse el apoi se opri. Până când mama a fugit cu Henry, bineînțeles.

Ea făcu ochii mari, surprinsă.

– Oh?

– Ceea ce nu ar fi stârnit desigur bârfe care să reziste de-a lungul anilor, numai că mai exista o mică problemă, și anume că Henry trebuia să se căsătorească cu sora ei mai mare. Coborî vocea până la o șoaptă confidențială. Din câte am auzit eu, cineva a părăsit pe altcineva în fața altarului.

– Cine? Știa că nu ar fi trebuit să fie atât de dornică să audă detaliile sordide, dar se întâmplase demult. Și asta făcea ca povestea să fie mai puțin bârfă și mai degrabă istorie.

– Habar nu am, ridică el din umeri. Din nefericire, detaliile sunt neclare în punctul acesta.

– Ce păcat, murmură ea.

– Domnișoară Prendergast! Mă uimești. Nu mi-am imaginat niciodată că ești interesată de asemenea fleacuri, spuse el, cu ochii strălucind de râs. Ț-ț, ț-ț.

– Nu sunt interesată de bârfe, spuse ea. Interesul meu e, pur și simplu, acela de a-l ajuta pe domnul Saunders.

– Bineînțeles.

– În calitate de prietenă.

– Poate că ești, în momentul acesta, spuse lordul Brookings, studiind-o un moment nesfârșit. Ai întrebat despre starea lui financiară. Îi oferi din nou brațul, și ea își puse palma în interiorul cotului său. Derek a primit întotdeauna o alocație substanțială de la unchiul său. Și a cheltuit-o întotdeauna cu mare iuțeală, așa că e mereu fără un ban în buzunar. Porniră din nou spre ușă. În ultimele luni, totuși, se pare că e destul de solvent. Cred că și-a redus cheltuielile, fără îndoială.

– Fără îndoială, spuse ea, simțind că i se îneacă toate corăbiile. Solvabilitatea lui Derek coincidea cu succesul Societății Doamnelor Călătoare. Ceea ce părea să-i dovedească fărădelegile. Totuși, chiar și un om bun o putea apuca pe căi greșite. Într-un cotlon al minții ei, o idee foarte ciudată nu îi dădea pace.

– Țin foarte mult la Derek, domnișoară Prendergast. Ar trebui să știi asta. În vorbele lui era o ușoară amenințare.

– E bine de știut.

– Ar trebui să mai știi și că, rânji el, sunt mult mai înțelept decât par.

– Speranța moare ultima, Percy, speranța moare ultima.

Capitolul 15

Nu e ceva neobișnuit ca o doamnă călătoare, mai ales una neexperimentată, să se simtă o persoană cu totul diferită atunci când se află într-un cadru complet nou. Trebuie doar să hotărască dacă îi place asta sau să o treacă cu vederea.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

India nu se simțea deloc ca de obicei, ci cumva mai grațioasă și mai puțin mohorâtă. De parcă ar fi scăpat de o greutate. Era o noțiune ridicolă, bineînțeles. Nu se schimbase, nu într-un mod semnificativ. Cu toate acestea, cu două zile înainte împrumutase hainele peste măsură de înzorzonate ale altei femei și hotărâse să fie o persoană mai bună. În aceeași zi, ignorase orice măsură de precauție și acostase un străin pe stradă cu cele mai bune intenții, iar un netrebnic spilcuit îi spusese că se gândea să o sărute. Ieri, o pușlama chipeșă pretinsese că ea avea un *posterior fermecător*. Și astăzi, chiar dacă imaginea din oglindă nu părea deosebit de schimbată, era totuși categoric diferită. În mod destul de ciudat, nu părea să-i pese.

Vina putea fi pusă pe seama Parisului însuși. Poate că farmecul legendar al orașului era irezistibil chiar și pentru o femeie rațională ca India. Sau poate că de vină era Derek, deși nu-și imagina că ar fi putut să se încreadă vreodată pe deplin în el. Totuși, ca și orașul, avea un farmec greu de ignorat cu totul. Nu putea să spună că el nu se comportase corect. Fusese tot timpul un gentleman, în afară de scăparea aceea din momentul în care îi ceruse un sărut. Însă ea aproape că își scosese din cap prostia aceea. Mai mult, el nu mai vorbise despre nefericita lor aventură din Montmartre, și pentru asta avea să-i fie veșnic recunoscătoare.

Era greu de ignorat și faptul că toți ceilalți îl plăceau. El îi oferea profesorului Greer respectul datorat poziției sale, și era evident că profesorul îl răsplătea printr-o mare afecțiune. Flirta scandalos – dar deloc serios – cu Estelle, care îi adora în mod evident atențiile. Și se purta politicos și respectuos cu servitorii, de parcă ar fi fost egali social. Calitățile admirabile ale caracterului lui Derek erau tot mai multe.

Chiar și așa, nu era un om în care să te poți încrede. La urma urmei, starea lui financiară se îmbunătățise brusc. Și era clar că ascundea ceva. Primise o telegramă și nu spusese nimic. Logic, își dădea seama că putea să nu aibă nici o legătură cu Heloise, dar în aceeași zi îl auzise pe Derek și pe profesor punându-se de acord să păstreze un anumit secret. Ar fi trebuit să fii orb ca să nu le pui cap la cap. Totuși, devenea din ce în ce mai dificil să țină minte că Derek era intelectul superior din spatele Societății Doamnelor Călătoare și că profita de dorința de aventură a femeilor mai vârstnice care doreau să călătorească. Dar Dumnezeu s-o ajute, ea îl plăcea. Și sentimentul acesta era însoțit de câteva revelații uimitoare.

Nu fusese niciodată atât de *conștientă* de cineva. De parcă i-ar fi simțit prezența într-o cameră înainte de a se întoarce. De parcă i-ar fi simțit ochii ațintiți asupra ei înainte de a-i întâlni privirea. Îi știa mirosul – un iz ușor picant – timbrul râsului, micile ticuri. Era demoralizant, enervant și extrem de confuz. Oricât de mult ar fi încercat, nu-și putea scoate din minte gândul că bărbatul acesta devenise important pentru ea. Era absurd, bineînțeles, și era mai bine să ignore orice idee legată de asta. În plus, avea probleme mult mai grave cu care să-și bată capul. Prima și cea dintâi era să o găsească pe Heloise.

Astăzi avea de gând să îi trimită ultima telegramă lui Martin. Telegramele erau taxate după numărul de cuvinte – deși nu înțelegea de ce costa mai mult să trimită o telegramă din Paris către Anglia, decât una către Italia – și trebuia să trimiți minimum zece cuvinte. Dacă o telegramă de zece cuvinte era posibilitatea cea mai ieftină, atunci avea să trimită una de zece cuvinte.

– În dimineața aceasta pari neobișnuit de preocupată, spuse Derek, care stătea lângă ea în birjă. Se îndreptau spre cel mai apropiat oficiu de telegraf și tocmai plecaseră din Grand Hotel Louvois – deși aproape că nu mai conta din ce hotel Grand ieșiseră și care era următorul de pe lista lui Derek. Toate începeau să se învârtă în mintea ei într-un tablou enorm de marmură, aurării și cristale. Francezii păreau să aibă o aplecare spre decorurile extravagante, chiar dacă nu fiecare Grand Hotel era atât de măreț cum îi era numele.

– Încerc să îmi compun telegrama.

El chicoti.

– Nu aș fi crezut că poate fi atât de dificil. „Nu am găsit-o pe Lady Heloise. Stop. Căutarea continuă. Stop. Cu sinceritate, domnișoara Prendergast. Stop."

– Mulțumesc, spuse ea cu răceală, încercând să nu îi ofere satisfacția unui zâmbet. E mult mai complicat.

– Ți-aș putea fi de ajutor, dacă mi-ai spune ce vrei să zici.

Doar nu avea să-i spună că încerca să găsească un motiv plauzibil ca să nu mai trimită alte telegrame și să poată păstra banii pentru alte cheltuieli.

– E o ofertă foarte amabilă, dar cred că o să găsesc până la urmă un mesaj potrivit.

Birja se opri. Derek coborî și apoi întinse mâna să o ajute.

– Tot mai cred că „Nu am găsit-o pe Lady Heloise. Căutarea continuă. Cu sinceritate, domnișoara Prendergast" e cât se poate de potrivit.

– O să mă gândesc la asta, atunci, spuse ea înțepată.

Derek rânji.

– Spui asta numai ca să mă faci să mă simt apreciat.

– Bineînțeles că da. Își sprijini umbrela de soare pe umăr și privi în ochii lui albaștri. Și cât de perspicace ai fost că ți-ai dat seama.

– Pot fi foarte perspicace și e bine să ții cont de asta. Privirea lui coborî spre buzele ei, și urcă din nou. Vreau să zic, de faptul că sunt apreciat.

– Cred că sunt multe femei care te apreciază, spuse ea cât putu de frivol, având în vedere că el încă îi ținea mâna.

– Tu nu faci parte dintre femeile acelea multe.

– Cred că asta e spre binele tău.

– Tot așa mă gândeam și eu. În ochii lui apăru o sclipire foarte ciudată, de parcă ar fi încercat să găsească răspunsul la o întrebare, dar nu era sigur care era întrebarea. Acum nu mai sunt atât de sigur.

Pentru o clipă, nici unul din ei nu mai putu să spună nimic, și rămaseră uitându-se unul la altul. De parcă conștientizaseră ceva inexplicabil. Cu siguranță că el nu avea de gând să o sărute aici? Acum? Fără nici o avertizare, își aminti ce îi spusese lordului Brookings. Oricare ar fi fost sentimentele neașteptate pe care le-ar fi avut pentru Derek, între ei nu putea fi nimic. El era un bărbat din înalta societate, menit să fie conte. Ea era o femeie practică, care își câștiga traiul muncind.

India își trase mâna chiar în timp ce el îi dădea drumul. Momentul intens dintre ei deveni dintr-odată stânjenitor și incomod.

– Ei bine, ar trebui să... începu ea, arătând spre oficiul telegrafic.

– Da, cred că ar trebui, răspunse el, încrețind fruntea. Vrei să te însoțesc, sau să te aștept aici?

– O să stau doar o clipă, spuse ea salutându-l și intrând grăbită în clădire.

Ce naiba era cu ea? Abandonase cu ani în urmă romantismul, ca pe un concept nebunesc. În ciuda faptului că el recunoscuse că voia s-o sărute, nu se gândise la romantism până în momentul acesta. Până când privise în ochii lui Derek, și ceea ce fusese cu siguranță doar o clipă păruse să dureze o veșnicie. Ea renunțase de mult să mai dorească romantismul sau să mai creadă în el – în dragostea adevărată și în toate prostiile de felul acela. Dar o făcuse pentru că i se păreau iraționale și absurde, sau pentru că era ceva ce nu avea să cunoască niciodată? Ciudat cum îți afectează toată viața experiențele din adolescență. Nu avea sens, dar așa era.

Nu, avea noroc că nu o sărutase, fiindcă nu putea exista nimic de natură romantică între ei. Și un sărut ar fi dus cu siguranță la ceva mai mult. Așa era natura lucrurilor. Lumea lui era o lume de bogăție, înaltă societate și putere. Lumea ei era o lume de organizare și precizie în sprijinul unui bărbat dedicat îndeletnicirilor intelectuale. Diferența dintre lumile lor era de netrecut, în ciuda pretențiilor din romane sau din poveștile de dragoste. În plus, ea știa foarte limpede ce fel de femeie se potrivea cu Derek. O femeie cultivată și sofisticată, dintr-o familie impecabilă și, bineînțeles, frumoasă. Viitorul conte de Danby nu se putea mulțumi cu mai puțin.

Romantismul nu intra în discuție, dar putea într-adevăr să fie prietena lui în continuare. Și asta trebuia să fie de ajuns. Cu fiecare zi care trecea, era tot mai convinsă că, în sufletul lui, el era un bărbat cumsecade. Nu poți să-ți petreci aproape tot timpul în compania unui bărbat fără să-i vezi adevăratul caracter. O luase pur și simplu pe o cale greșită, fără îndoială din disperare. Un bărbat menit să fie conte trebuie să facă față multor așteptări. Era foarte posibil ca singurul lucru de care avea nevoie Derek ca să-și corecteze tendințele spre hoție să fi fost influența unei femei bune. O femeie bună care era și o prietenă bună. Și nu se oferise el deja să fie prietenul ei? Venise timpul să accepte oferta – chiar dacă numai pentru binele lui.

Ideea care dormitase până atunci într-un cotlon al minții ei se transformă în hotărâre. Decizia aceasta o umplu de un fel de zel misionar. Poate că era sentimentul pe care îl aveau părinții ei, deși fusese sigură încă din copilărie că ei erau mult mai interesați de aventuri în locuri exotice și de atracțiile țărmurilor străine decât de salvarea sufletelor. Totuși, pentru prima dată de când sosise la Paris, controla ferm măcar o problemă. Nu era obișnuită să simtă că evenimentele

îi scăpau de sub control, de parcă ar fi plutit pe valuri, la mila altora. Era cât se poate de neliniștitor.

Ea era obișnuită să controleze aproape totul. Nu condusese ea casa lui Heloise de când terminase academia domnișoarei Bicklesham? Și nu supraveghea casa lui Martin și toate celelalte nevoi ale lui? De fapt, dacă te gândeai mai bine, nu controla doar casele lor, ci și viețile lor și o făcea cu eficiență și economie. Amândoi ar fi fost pierduți fără ea.

Și adevărata schimbare a lui Derek trebuia să înceapă chiar atunci. Dar mai întâi trebuia să trimită telegrama și să îl asigure pe Martin că era bine. Era destul de simplu:

Căutarea continuă. Totul bine. Nu mai trebuie alte telegrame. Prendergast.

Eficiența era prima dintre calitățile Indiei. Și cel mai eficient mod de a ajuta un prieten să-și croiască o viață nouă și dreaptă era sinceritatea. Probabil că bietul om nu era prea obișnuit cu sinceritatea. Farmecul și sinceritatea merg rareori mână în mână.

India trimise telegrama, apoi ieși afară la Derek.

– Ai renunțat la birjă? Credeam că vrei să găsești o cafenea.

– Vreau, dar e o zi atât de frumoasă, că m-am gândit că am putea merge pe jos. Inspiră și expiră într-un mod exagerat. Stimulează apetitul, înviorează mintea, lucruri de felul acesta.

– Încă nu am observat că apetitul tău ar avea nevoie de vreo stimulare. De fapt, dacă nu ai face în fiecare zi o pauză de masă, am putea vizita cel puțin încă un Grand Hotel. Insiști atât de mult să ne întrerupem căutările pentru mâncare, că-ți vine să crezi că nu ai mai luat de secole o masă decentă.

El râse.

– Chiar și tu trebuie să recunoști că nu ai luat încă nici o masă care să nu fie foarte gustoasă.

– Recunosc asta. India îl privi printre gene. E o altă încercare de-a ta de a-mi arăta Parisul?

– Ești cea mai suspicioasă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea, spuse el, clătinând cu jale din cap. Ai spus destul de clar că nu dorești să vezi ce are de oferit Parisul, și eu cred că e mare păcat. Am vrut să-ți sugerez pur și simplu puțină mișcare, și nu e nici un loc mai bun pentru asta ca acesta.

Ea arcui o sprânceană.

– Oh?

– Dumnezeule mare, India, exclamă el, arătând strada cu un gest larg. Suntem pe Bulevardul Champs-Élysées, una dintre cele mai elegante promenade din Paris. La ora asta nu e atât de aglomerat cum va fi mai târziu, așa că e perfect pentru o plimbare de plăcere. Putem să ne îndreptăm spre magnificul Arc de Triumf...

– Pe care ai insistat să-l privesc ori de câte ori am trecut pe lângă el, sublinie ea.

– Atunci ne vom îndrepta spre Place de la Concorde, pe care mulți îl consideră adevăratul centru al Parisului. Dacă îmi amintesc bine, sunt multe cafenele încântătoare în împrejurimi, încheie el, oferindu-i brațul.

– Foarte bine atunci, oftă ea și îl luă de braț. Nu văd nimic rău într-o plimbare plăcută și *rapidă*.

– Îți place ca lucrurile să se facă așa cum vrei tu.

– Nu asta vrea toată lumea?

Derek chicoti și porniră. Un șir de arbori plantați la distanțe perfect egale și o fâșie de peluză despărțeau partea destinată pietonilor de stradă. Orice ar fi gândit despre Paris, nu putea spune că nu era frumos amenajat.

– Ai reușit să găsești cuvintele potrivite pentru telegrama ta? întrebă Derek pe un ton nepăsător. Ceva care să-l mențină informat pe inestimabilul Sir Martin?

– Nu cred că i-am spus vreodată inestimabil.

– Ai dreptate. Am extrapolat. Pentru că l-ai numit foarte inteligent, respectabil și onorabil, spuse el, ridicând din umeri. Așa că inestimabil mi s-a părut potrivit.

– Puteai să-l numești la fel de bine Sir Martin cel Mare. Era într-adevăr plăcut să te plimbi la umbra copacilor. Nu era de mirare că cei care treceau pe lângă ei – doamne îmbrăcate elegant, doici care duceau copilași în cărucioare sau de mână, domni puși la patru ace – nu păreau prea grăbiți.

– Tu nu îl numești așa?

– Bineînțeles că nu, râse ea ironic. E pur și simplu patronul meu și, într-o anumită măsură, prietenul meu.

– E mai mult decât prietenul tău, spuse el aruncându-i o privire. Orice bărbat care vrea ca o femeie să îi telegrafieze o dată la câteva zile o consideră mai mult decât prietenă.

Ea tresări și aproape că se împiedică.

– Nu poți nega asta, nu-i așa? spuse el într-un mod enervant de încrezut.

– Nu am nevoie s-o neg, pufni ea disprețuitoare. Pur și simplu nu e adevărat, și nu merită s-o neg.

– Cred că regina face prea multe jurăminte[1].

– Nu trebuie să-l citezi pe Shakespeare – și greșit, aș putea spune – ca să mă faci să pricep. Și nu protestam deloc, subliniam pur și simplu faptele. Și Martin era ultimul subiect despre care voia să discute. Clădirea pe lângă care trecem, spuse ea, arătând spre structura uriașă din sticlă și oțel. Seamănă foarte bine cu Crystal Palace din Londra.

– E Palais de l'Industrie și a fost într-adevăr construit ca să rivalizeze cu Crystal Palace. Și ai schimbat subiectul.

– Foarte bine atunci. Am înțeles că și tu ai primit o telegramă alaltăieri.

Un zâmbet clar satisfăcut îi ridică colțurile gurii.

– Și iar îl schimbi.

– De fapt, mă întorc la subiectul inițial legat de telegrama către Sir Martin. Care mi-a amintit că și tu ai primit recent o telegramă, cel puțin așa mi-a spus camerista mea, spuse ea, adoptând un ton indiferent. Era importantă?

– Nu chiar, răspunse Derek. Era de la unchiul meu.

– Am crezut că era poate de la Lady Blodgett. Speram că ar fi putut avea vești de la verișoara mea.

– Mă tem că nu.

– Sau poate că își dorea să te mențină informat despre activitățile Societății Doamnelor Călătoare, continuă ea, pe același ton nepăsător, privind obeliscul egiptean de la capătul bulevardului. Pare să fie o întreprindere destul de profitabilă.

– Nu sunt sigur că *profitabilă* e cuvântul potrivit.

– Domnișoara Honeywell mi-a spus că numărul membrelor continuă să crească.

– Pentru moment nu mai este primită nici o membră, spuse el pe un ton ferm.

– Totuși, bănuiesc că taxele aduc doar ele o sumă însemnată de bani în fiecare lună.

---

[1] Citat din William Shakespeare, *Hamlet*, actul III, scena 2, tradus în limba română de Victor Anestin. (n.tr.)

– Se pare că sunt foarte multe persoane interesate, începu el și apoi se opri. Nu mi-aș fi imaginat că existau atât de multe femei dornice de a se înscrie într-o organizație dedicată călătoriilor. Datorită acestui interes, ideea s-a dovedit a fi una strălucită.

India încuviință.

– Și rentabilă.

El se opri în loc.

– De ce tot spui asta?

– Dacă ar fi să cred în zvonuri, situația ta financiară nu e foarte bună. În plus, ai făcut câteva comentarii despre starea buzunarelor tale.

– Buzunarele mele sunt într-o stare foarte bună, mulțumesc de interes, spuse el strângând din dinți și reluându-și plimbarea.

– Mie mi se pare că, pentru că tu nu îți permiți această căutare a verișoarei mele, cineva trebuie să plătească facturile. Am presupus pur și simplu că acest cineva este Societatea Doamnelor Călătoare.

– Eu nu aș presupune nimic dacă aș fi în locul tău, India. Te asigur că le plătesc chiar eu, în felul meu.

– Mulțumită taxelor achitate de niște femei credule, murmură ea.

Derek se opri din nou și o privi țintă.

– Ce vrei să...

– Ce voiați să îmi ascundeți ieri tu și profesorul? întrebă ea dintr-odată.

– Nimic interesant, răspunse el, încruntându-se enervat. Tot nu ai încredere în mine, nu-i așa?

– Nu, nu am, oftă ea. Și asta face totul mult mai dificil. Mă tem foarte mult că am început să te plac. Cred că, sub toate celelalte, ai putea fi totuși un om bun.

– Sub ce?

Ea îndepărtă întrebarea cu un gest.

– În ciuda faptului că nu am într-adevăr încredere în tine, m-am trezit că începe să îmi placă tovărășia ta.

El pufni disprețuitor.

– Haide, Derek, nu poți să fii chiar atât de surprins. Păi, bărbații ca tine depind de farmecul lor. Și chiar și o femeie atât de practică și rațională ca mine poate să îi cadă pradă până la un anume punct. Ești ca un izvor nesfârșit de apă, iar eu sunt ca o piatră care începe să se erodeze. Se opriră la o intersecție ca să aștepte o pauză în traficul neîntrerupt. Dacă așa era pe Champs-Élysées când nu era aglomerat, nu-și putea imagina cum arăta când era aglomerat. Mai mult, acum

sunt dispusă să primesc prietenia pe care mi-ai oferit-o la începutul călătoriei.

– Ai spus că nu ai nici acum încredere în mine.

– Cred că mulți oameni au prieteni în care nu se încred cu totul.

– Adevărat, dar...

– Nu mă interesează ce prieteni își aleg alții. Ca prietenă a ta, mă interesezi doar tu. Și sunt sigură că, dacă te-ai strădui puțin, spuse ea, favorizându-l cu un zâmbet strălucitor, mi-ai putea câștiga încrederea.

– Mă bucur că măcar unul din noi crede asta, spuse el și o conduse repede pe partea cealaltă a străzii.

– Asta nu contează prea mult, de fapt, ridică ea din umeri. Singurul lucru cu adevărat important este găsirea verișoarei mele. Cât despre toate celelalte... Oftă din adâncul inimii. Dacă ai vrea să fii sincer cu mine în privința implicării tale în Societatea Doamnelor Călătoare...

Derek se opri brusc.

– Cum?

Strada se termina într-o piață uriașă, rectangulară. Obeliscul se afla în centrul ei, între două uriașe fântâni arteziene din fier forjat, vopsite în negru și verde. Picăturile de apă scânteiau în soare și dansau peste garniturile aurite. Stâlpi de felinare aliniați cu precizie despărțeau trotuarul de stradă, și în fiecare colț se afla o statuie. Parcul în care se plimbaseră cu câteva zile înainte, la insistența lui Derek, se afla în spatele pieței.

– Aici e Place de la Concorde? Adevăratul centru al Parisului?

– Da, da, răspunse el cu o voce răsunând de nerăbdare. Ce....

– Aici a fost ghilotinat....

– Da, o întrerupse el. Și oricât de încântat aș fi să aflu că ai auzit măcar ceva din cele ce ți-am spus, acum nu e vreme pentru asta. Ce implicare? Habar nu am despre ce vorbești.

– Nu fi absurd – bineînțeles că ai, răspunse ea, privind în jur. De aici chiar se vede totul, nu? Un pod peste Sena în dreapta și arcul în spatele nostru. Păi, poți vedea chiar și turnul acela oribil.

– India. O notă de avertizare răsună în glasul lui.

– Vai de mine, Derek, care dintre noi nu vrea să vadă Parisul acum? spuse ea pe un ton plăcut. Era destul de amuzant să schimbe rolurile și să îl enerveze ea pe el. Totuși, poate că mai era timp. Vorbesc despre faptul că Societatea Doamnelor Călătoare e o fraudă. Primești fonduri pentru organizarea unor călătorii, când habar nu ai să faci

asta. E un fals destinat să umple de bani buzunarele bărbatului din spate, zise ea, înfruntându-i privirea în mod direct. Bărbatul care se ascunde în spatele a trei doamne vârstnice și drăguțe.

– Bărbatul care... Dintr-odată, el își dădu seama și făcu ochii mari. Ridică tonul. Te referi la mine?

– Da, mă refer la tine. La cine altcineva m-aș putea referi? Presupun că ai intrat singur în această înșelătorie, se încruntă ea. Sau mai e și altcineva implicat?

– Nu, răspunse el clătinând din cap, cu o expresie buimăcită. India văzuse exact aceeași expresie pe fața unuia dintre elevii ei, în timpul scurtei și nefericitei perioade în care fusese guvernantă, când îl prinsese pe diavolul de copil turnând piper în cerealele surioarei lui. Nu mai e nimeni.

– Excelent, încuviință ea. Altfel, ar fi foarte stânjenitor.

– Stânjenitor?

– În romanele polițiste pe care le-am citit, atunci când unul dintre criminali hotărăște să se îndrepte, partenerul nu e întotdeauna dispus s-o facă. Și asta poate fi foarte neplăcut.

– În romanele polițiste, începu el și apoi se opri. Care sunt opere de ficțiune.

– Adevărat, dar pretind că se bazează pe evenimente reale. Nu văd nici un motiv pentru care să nu cred în asta.

– Nici un motiv, cu excepția faptului că sunt o ficțiune. Ce te face să crezi că sunt dispus să mă îndrept?

Acum că el își recunoscuse activitățile frauduloase, ea nu știa ce să spună. Cum să convingi un bărbat să abandoneze o înșelătorie prin care face bani? Nici unul dintre romanele polițiste pe care le citise nu specifica această problemă. Netrebnicii se căiau arareori când nu erau prinși, iar când erau prinși nu se căiau aproape niciodată în mod sincer.

– Nu ești dispus?

El o luă de braț și o conduse spre o bancă din apropiere.

– Deci de ce crezi că sunt dispus să mă schimb? Ai observat că Societatea Doamnelor Călătoare e extrem de profitabilă.

India se așeză pe bancă și își îndreptă umbreluța în direcția soarelui.

– Și tu ai spus că ai de gând să faci o schimbare.

– Nu mă refeream la asta.

– Dumnezeule, Derek, nu poți să te schimbi doar parțial. Nu poți să alegi doar o parte a vieții pe care să o faci mai bună.

– Dimpotrivă, India, zâmbi el. Poți să faci exact asta.

Ea făcu ochii mari.

– Acțiunea în care te-ai angajat nu e o glumă prostească. E ceva greșit, din punct de vedere moral și legal. Și gândește-te la scandal, Derek. Arestarea viitorului conte de Danby pentru activități frauduloase e ceva foarte diferit de poznele prostești de la beție. Se aplecă înainte și îi înfruntă cu fermitate privirea. Ca prietenă a ta, e datoria mea să te ajut să îți schimbi purtările rele.

– Și dacă aș vrea să continui cu purtările mele rele? Cel puțin cu cele profitabile?

– Atunci voi folosi toate mijloacele posibile ca să mă asigur că primești ceea ce meriți.

– Deci adio cu prietenia!

– Sarcasmul, Derek, nu e potrivit într-un asemenea moment, se încruntă ea. Nu cred că tratezi acest lucru cu seriozitatea cuvenită. Nu mi-ar plăcea deloc să te văd ajungând în închisoare sau... mai rău.

El ridică o sprânceană.

– Mai rău decât în închisoare?

– Infinit mai rău. Ca fiică de misionari, India se considera o bună creștină. Era adevărat că nu fusese niciodată preocupată de formele exterioare ale religiei și credea cu fermitate că slujbele de duminică erau rezervate sufletelor care aveau nevoie de mântuire. Al ei nu avea nevoie, deși era evident că sufletul lui Derek avea. Osânda veșnică. Ridică bărbia. Iadul, dacă vrei.

Derek chicoti.

– Bănuiesc că o să-i cunosc pe mulți dintre cei de acolo.

– Fără îndoială, răspunse ea cu asprime. Dar sunt sigură că te îndrepți spre iad.

– Nu ți-ar plăcea să vezi asta, nu?

Ea oftă, resemnată.

– Se pare că nu.

– Nici mie, spuse el, privind-o țintă un moment nesfârșit. O să fac o înțelegere cu tine, India. Am oprit deja înscrierile, dar nu mai pot face nimic până nu ne întoarcem la Londra. Până atunci, ai ocazia să mă convingi să abandonez calea aceasta imorală, ilegală și totuși foarte profitabilă pe care crezi că sunt, și care mă va conduce cu siguranță la întemnițare și la focul iadului. Schimbă-mă, India – salvează-mă! Încrucișă brațele peste piept și îi susțin privirea. Dacă poți.

Capitolul 16

– Oh, nu mă îndoiesc de asta, încuviință India, răsucindu-și leneș umbreluța. Și sunt sigură că vei ajunge să crezi, până la urmă, că aceasta este cea mai bună cale.

– Vom vedea, spuse Derek cu un zâmbet încrezător.

Fusese acuzat de multe lucruri în viața lui, dar nu i se spusese niciodată că jecmănea femeile de economiile lor. Totuși, atât timp cât credea că el era în spatele Societății Doamnelor Călătoare, India nu avea să-și îndrepte atenția spre mătușa lui și spre celelalte doamne. Nu era decât o presupunere din partea ei. Nu avea nici o dovadă reală a vinovăției lui, și nici o dovadă reală despre natura frauduloasă a Societății Doamnelor Călătoare. Chiar și faptul că Lady Heloise se pierduse putea fi pus mai degrabă pe seama incompetenței, decât a fraudei fățișe. Își înăbuși un rânjet, gândindu-se cât ar fi fost de indignată mătușa Guinevere și cohortele ei dacă ar fi aflat vreodată că India le considera niște simpli pioni inocenți în jocul lui înșelător.

– Să îndrăznesc să întreb ce se va întâmpla dacă dai greș? întrebă.

– Nu am de gând să dau greș. Libertatea ta și sufletul tău nemuritor sunt în joc.

– Totuși, dacă dai... Se așeză alături de ea pe bancă, și scoase un oftat dramatic. Eu voi suferi consecințele. Tu nu riști nici o pedeapsă, și ești liberă să îți continui drumul fără griji.

– Dar mă voi simți prost din pricina asta, răspunse ea, gândindu-se un moment. Destul de prost. Îmi imaginez că, dacă te-aș vedea mergând la închisoare, sau dacă aș ști că vei arde veșnic în focul iadului – el se cutremură – m-aș simți și foarte vinovată, continuă cu o grimasă. Fiindcă am luat asupra mea responsabilitatea salvării tale.

– Slabă mângâiere, să știu că te simți prost sau vinovată, ripostă el, clătinând din cap cu jale. Nu pare corect, nu-i așa?

– Mie mi se pare foarte corect, fiindcă nu eu sunt cea care a înfăptuit fărădelegi și trebuie să se schimbe. Lumea nu e corectă, Derek. Cu siguranță că știi asta.

– Chiar și așa, mi se pare că ar trebui să înfrunți și tu o pedeapsă în cazul în care dai greș.

– Am spus deja că mă voi simți destul de prost dacă dau greș, răspunse ea, strângând din buze. Nu îmi place să dau greș, și nu am de gând să experimentez sentimentul în acest caz anume.

– Sufletul meu nemuritor îți mulțumește.

– Derek, nu cred...

– Eu cred că a sosit de mult vremea să căutăm o cafenea. Se ridică și îi oferi mâna ca să o ajute. Dacă vrem să discutăm despre soarta cumplită care mă așteaptă în cazul în care eforturile tale de îndreptare dau greș...

– Ceea ce nu se va întâmpla, îl întrerupse ea cu fermitate, ridicându-se.

– Atunci aș prefera să o facem cu o farfurie de mâncare excelentă în fața mea și cu un pahar de vin în mână, spuse el, conducând-o înapoi în stradă.

– Foarte bine, începu ea, apoi se opri. Cred că sunt și eu cam flămândă.

– Evident, acesta e prețul pe care îl plătești pentru că te-ai apucat de un proiect atât de măreț. Făcu semn unei birje, o ajută să se urce și se îndreptară spre o cafenea pe care le-o recomandase Val.

– Nu sunt sigură că e chiar atât de rău...

Până să ajungă la destinația lor, dincolo de Pont Neuf, peste Sena înțesată de șlepuri, până să-și comande prânzul și să vadă paharele de vin în fața lor, lui Derek îi veni o idee excelentă – chiar dacă nu se cristalizase încă într-un plan.

– M-am gândit foarte mult la hotărârea ta de a mă îndrepta.

– Așa mi-am imaginat și eu, văzându-te atât de incredibil de tăcut.

– Sunt multe de luat în considerare, începu el, căutând cuvintele potrivite. Fiindcă am căzut de acord că, dacă dai greș, singurul care suferă cu adevărat voi fi eu.

Ea deschise gura ca să protesteze, și el ridică mâna ca s-o oprească.

– Da, da, știu că te vei simți prost...

– Foarte prost.

– Foarte prost atunci, ceea ce nu mă va mângâia deloc dacă voi fi în închisoare sau prăjindu-mă în focul veșnic.

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt sigură că te pot ajuta cu ceva.

– De aceea, chiar dacă am fost de acord să îți permit să încerci să mă convingi de necesitatea de a-mi schimba calea spre temniță sau

osândă – în viața asta sau în următoarea – ar trebui să am ceva de spus despre felul în care intenționezi să procedezi.

Ea se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, te-ai gândit la un plan de salvare?

– Nu chiar un plan – de abia astăzi mi-a trecut prin minte că ai putea fi salvat. Se gândi un moment. Totuși, în primul rând, simplul fapt de a fi în compania unei femei care nu e genul de femeie cu care ești obișnuit ar trebui să aibă o oarecare influență asupra ta.

– Intenționezi să fii o influență bună?

– Sunt deja o influență bună.

– Ai fost cât pe ce să faci să fiu bătut măr pe străzile din Montmartre.

– Da, dar era pentru o cauză bună, spuse ea pe un ton înțepat. Se părea că aspectele mai periculoase ale serii păleau când erau comparate cu scopul final.

– Înțeleg. Și te rog să-mi spui care este genul de femeie cu care sunt obișnuit.

– Știi foarte bine despre ce gen vorbesc, pufni ea.

– Nu, mă tem că nu știu, răspunse el zâmbind plăcut și sorbindu-și vinul. Luminează-mă, te rog!

– Foarte bine, începu ea, apoi se opri. Un bărbat care ocupă poziția ta trebuie să își găsească o soție care să aibă aceeași poziție socială. Echivalentul tău feminin, dacă vrei.

– Dumnezeule mare, sper că nu, spuse el calm.

Ea îl ignoră.

– Sunt femei în genul celor care au fost cu mine la școală. Preocupate numai de sezonul social, de următoarea rochie și de următorul bal. Le plac bârfele – fie că sunt adevărate, fie că nu – și nu se gândesc deloc la cei pe care îi consideră nedemni, adică la cei care nu se ridică la standardele lor sociale, dacă vrei. Nu sunt deloc proaste, dar nu se ocupă deloc cu probleme de natură intelectuală, de teamă să nu afle cineva că sunt inteligente și să nu își piardă astfel prețul. Își ocupă timpul cu activități frivole, își schimbă îmbrăcămintea de numeroase ori pe zi, îi tratează pe servitori de parcă nu ar fi ființe omenești și – dacă trebuie să se implice în activități caritabile – o fac doar de dragul aparențelor. Luă o gură de vin. După cum știi, aparențele sunt totul.

El se uită fix la ea.

– Și acesta este genul de femeie cu care ar trebui să mă căsătoresc?

– Nu am spus asta, Derek. Am spus că acesta este genul de femeie cu care se așteaptă toată lumea să te căsătorești.

– Poate că înainte de a-mi salva sufletul ar trebui să mă salvezi de asta. Părea o soartă mai rea decât osânda veșnică.

– Mă tem că destinul tău e pecetluit. Vei fi conte, și acesta este genul de femeie potrivită să devină contesă.

– Superficială, insipidă, egoistă, prefăcută și crudă?

– Fruntea sus, Derek! Ochii ei scânteiară într-un mod care nu putea fi numit decât răutăcios. Irosesc mult timp și mulți bani pe înfățișarea lor, și nu sunt chiar urâte.

– Da, iată ceva care să-ți ridice moralul, mormăi el. Probabil că India urâse anii petrecuți în școala domnișoarei Bicklesham, dacă acesta era genul de fete pe care le întâlnise acolo. Iar caracterizarea ei nu era cu totul greșită, chiar dacă părea puțin cam aspră. Totuși, acum nu vorbeam despre acest aspect particular al viitorului meu. Vorbeam despre ce vei pierde dacă vei da greș.

– Nu voi da greș.

El o ignoră.

– După ce ne vom încheia și cercetările de astăzi, ne vor mai rămâne doar șapte hoteluri. Cred că vom mai avea nevoie de o zi și jumătate ca să le verificăm, bineînțeles, dacă nu o găsim pe Lady Heloise înainte. Dacă nu, va trebui să ne gândim la următorul nostru pas.

Ea încuviință.

– Totuși, chiar dacă am fost de acord să îți permit să mă convingi să abandonez o întreprindere foarte profitabilă, așa cum continui tu să subliniezi...

– O escrocherie.

– Și am fost de acord că, în cazul în care vei da greș, pedeapsa mea va fi mult mai mare decât a ta...

– Mă aștept ca sentimentul de vinovăție să fie unul puternic.

– Atunci am câteva condiții, sau termeni, dacă vrei.

Bănuiala trecu prin ochii ei, ca un fulger.

– Ce fel de condiții?

– În primul rând, cred că ar trebui să îmi permiți măcar să îți arăt Parisul.

– Cred că mi-ai tot arătat Parisul de ceva timp.

– Faptul că ți-am arătat punctele de interes dintr-o birjă, că am petrecut câteva minute într-un parc și am făcut o plimbare pe un bulevard nu înseamnă că ți-am arătat Parisul.

– Dar suntem aici ca să o căutăm pe Heloise, și nimic mai mult. Când vom termina cu hotelurile...

– Există și alte locuri în care ar trebui să întrebăm. Locuri pe care le-ar fi vizitat Lady Heloise.

– Mi s-a dat de înțeles că de asta se ocupă profesorul și soția sa.

– Se ocupă, dar în Paris sunt multe locuri de văzut. Păi, numai Luvrul le va lua câteva zile. Chiar dacă am încredere în Frederick și Estelle, mi se pare că ea e mult mai interesată să vadă Parisul și să meargă la cumpărături decât să o găsească pe Lady Heloise, iar el încearcă să redescopere Parisul tinereții lui.

India oftă.

– Bănuiesc că ai o oarecare dreptate...

– Dacă îmi permiți să îți arăt Parisul, vom adăuga cercetările noastre la cele ale familiei Greer, micșorând șansele ca ei să îi fi scăpat ceva important și sporind posibilitățile de a o găsi pe Lady Heloise.

– Poate.

– În mai puțin de două zile, vom termina cu verificarea celor douăzeci și șapte de hoteluri Grand enumerate în ghidul turistic.

– Și apoi ce? Vom părăsi Parisul și vom pleca spre următorul oraș din itinerarul lui Heloise? Cred că e Lyon.

– Oh, cred că ar fi o greșeală să părăsim Parisul.

Poate că se înșelase, dar ar fi jurat că observase o expresie ușurată pe chipul ei. Însă expresia dispăru la fel de rapid precum apăruse.

– Crezi?

– Da, încuviință el. Mai întâi, Lady Heloise ți-a trimis ultimele scrisori de la Paris.

– Da, dar...

– În al doilea rând, dacă rămânem în Paris, avem cele mai mari șanse de a-ți recupera geamantanul pierdut. Aici îl vor aduce când îl vor găsi.

– Nu m-am gândit la asta, murmură ea. Totuși, dacă terminăm cu cercetările de aici...

– Oh, dar nu am terminat, spuse el, scoțând carnețelul din buzunar. M-am gândit că verișoara ta se poate să fi folosit cuvântul *grand* fără să se fi gândit la numele hotelului. De aceea, mi s-a părut potrivit să fac o listă a hotelurilor din Paris care se adresează în primul rând turiștilor englezi.

Ea îl privi țintă.

– De ce nu te-ai gândit la asta mai devreme?

– Principalul este că m-am gândit acum, sublinie el, dându-i carnețelul.

India se uită peste listă.

– Poate că ar fi mai înțelept să abandonăm cu totul căutarea celor numite Grand Hotel, în favoarea acestora.

– Nu cred că e o idee bună, spuse el repede, deși nu credea că era mai sătulă decât el de nesfârșita listă a acestor hoteluri. Trebuie să continuăm ceea ce am început. Ar fi o dovadă de ineficiență să procedăm altfel, continuă el, clătinând din cap. Ar putea fi foarte bine în următorul hotel pe care trebuie să îl verificăm. Sau ar fi putut lăsa o urmă în el. Când vrei să cauți pe cineva, nu trebuie să o faci la întâmplare, India.

– Nu sugeram...

– Totuși, după ce vom termina în sfârșit cu hotelurile Grand, aș vrea să luăm o pauză de la căutări. Nu intenționez să părăsesc Parisul fără să fi văzut expoziția. Luă o sorbitură de vin. Am înțeles că e un spectacol al progresului și al realizărilor omenirii, dar și o ocazie de a cunoaște niște culturi diferite de a noastră. Putem vizita piețele din Cairo și un sat japonez. Și tot orașul vorbește despre spectacolul din Vestul Sălbatic american. Nu mi-ar plăcea deloc să ratez asta. Lumea a venit la Paris și – deși nu am dorit-o – la fel am venit și noi. Îmi place să cred că așa a vrut destinul.

– Mă îndoiesc în mod sincer...

– E genul de lucru care se întâmplă doar o dată în viață.

– Și ăsta e un obiectiv al Parisului pe care vrei să mi-l arăți?

– E cel mai nou obiectiv turistic al Parisului și locul din care vreau să încep. În plus, mi-aș neglija îndatoririle de prieten al tău dacă ți-aș permite să ratezi asta. O studie un moment. Nu părea deosebit de interesată, dar nici nu protesta. Cel puțin, nu încă. Eu am vizitat prima dată Parisul pe când eram un băiețel, și de atunci am fost aici de multe ori. Și chiar dacă vreau să văd din nou locurile acelea din oraș care au atras vizitatorii secole la rând, nu vrea să nu văd locul în care – conform ziarelor – se înghesuie mii de vizitatori străini. Păi, numai Galeria Mașinilor singură, și merită efortul.

– Da?

– Și gândește-te, India, câte oportunități pentru campania ta de reformare îți va oferi o zi petrecută în compania minunilor invențiilor și curiozităților din toată lumea. Voi fi atât de preocupat

să absorb toate minunile progresului, încât interminabila ta tiradă despre Societatea Doamnelor Călătoare va pătrunde în conștiința mea fără să protestez deloc.

– Nu cred că am vorbit despre o tiradă interminabilă. Făcea tot ce putea ca să nu zâmbească, deși trebuia să admită că efortul era considerabil. Însă nimic nu îi putea ascunde sclipirea amuzată din ochi. Deși, acum că ai menționat-o, o tiradă interminabilă mi se pare o sugestie strălucită.

– Îți mulțumesc.

Ea râse, un sunet luminos și muzical aproape șovăielnic, de parcă nu ar fi fost obișnuită să râdă. Cu siguranță că nu râsese în preajma lui. De fapt, era pentru prima dată că o auzea râzând, și sunetul produse lucruri foarte ciudate în fundul stomacului său și poate chiar în inimă. Se gândi că, dacă zâmbetul ei era o răsplată, râsul era un dar.

– Atunci ești de acord cu termenii mei? Vei împărtăși plăcerea de a cunoaște Parisul cu mine?

India ezită.

– Am considerat întotdeauna Parisul un loc special. Și nu l-am arătat niciodată unei doamne. Privirea lui o întâlni pe a ei. Aș considera o mare onoare să îmi permiți să îți arăt priveliștile care fac ca orașul acesta să fie remarcabil, continuă el.

– Nu mi-am dorit niciodată să văd Parisul în mod special, spuse ea, continuând să îl privească în ochi.

– India, cred că atunci când ți se ivește o ocazie, mai ales una care nu va mai apărea niciodată, trebuie să lași deoparte precauția și să profiți de ea. *Carpe diem*[1], așa se spune.

– Gândul de a trăi clipa nu mi-a trecut niciodată prin minte. Nici acela de a lăsa deoparte precauția, oricare ar fi motivul, începu ea și se opri. Dar nici nu sunt sigură că mi s-a mai ivit vreodată o ocazie neașteptată.

– Și acum ți s-a ivit, spuse el, învingându-și dorința de a o prinde de mână. Ce zici, India?

– Ei bine... da, presupun. Dar numai ca parte a eforturilor mele de a-ți salva sufletul nemuritor, adăugă ea rapid.

– Nu-mi imaginez că ai face-o din alt motiv, rânji el. Chiar și ghidurile turistice erau de părere că Parisul avea atâtea de oferit, încât

[1] Expresie dintr-un poem latin scris de Horațiu, ce a devenit în timp un aforism; popular, expresia este tradusă ca „trăiește clipa". (n.tr.)

putea să-și țină vizitatorii ocupați luni în șir. Și cu siguranță că ei nu vor avea nevoie de atât de mult timp.

Resursele unchiului său o vor găsi fără îndoială pe Lady Heloise în curând, cu puțin noroc teafără și nevătămată. Derek îi va îngădui Indiei să îl salveze și va face gestul măreț de a renunța la Societatea Doamnelor Călătoare, sau măcar o va transforma într-o organizație legală. Până atunci, avea să știe cu siguranță care erau sentimentele lui față de domnișoara India Prendergast, în afară de simpla dorință de a o săruta. Și, mai mult, va ști ce trebuia să facă cu aceste sentimente.

Totuși, nu putea ignora gândul deranjant dintr-un cotlon al minții, care îi spunea că nimic nu va fi atât de simplu.

Capitolul 17

Ghidurile turistice sunt indispensabile și ar trebui să le aveți cu voi tot timpul. Dar nu vă bazați doar pe ele, excluzând posibilitățile nepreväzute. Unele dintre cele mai savuroase aventuri dintr-o călătorie sunt cele neplanificate.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

– Când ai spus că vrei să îmi arăți obiectivele turistice, nu mi-a trecut prin minte că mi le vei arăta pe toate deodată. India privi Parisul care se întindea la picioarele ei și încercă să nu se gândească la ce înălțime se afla ultima platformă a Turnului Eiffel. Și nici cât de departe era de pământ. Și încerca din greu să-și scoată din minte cuvintele precum *cădere rapidă*, *salt mortal* sau *bufnitură*, care îi tot apăreau înaintea ochilor.

Derek se sprijini cu brațele pe grilaj și se aplecă înainte, mișcare care nu i se păru deloc înțeleaptă.

– Am crezut că va fi o ocazie unică de a vedea orașul așa cum puțini l-au mai văzut.

– În afară de păsări?

El chicoti, privind țintă priveliștea din față.

– Ei bine, ai spus că trebuie să profităm de ocazii, murmură ea și se uită din nou la Orașul Luminilor – denumire care avea de-a face

mai mult cu poziția orașului ca loc de iluminare și educare în ultimul secol, decât cu faptul că fusese primul oraș din Europa care își luminase străzile cu gaz, conform explicațiilor lui Derek. Acesta părea bucuros să împărtășească asemenea cunoștințe.

Nu se așteptase – și nici nu dorise în mod deosebit – să urce în monstruozitatea arhitecturală care putea fi văzută din orice colț al orașului. Se părea că era singura de această părere. Dacă își imaginase că bulevardele și străzile Parisului erau aglomerate, văzu acum că înghesuiala aceea pălea în comparație cu hoardele de parizieni și vizitatori care mișunau în zona expoziției. Așteptau la cozi nesfârșite ca să primească limonadă și suvenire și ca să le vină rândul la înspăimântătorul șir de ascensoare care să-i ducă la cea mai înaltă platformă de acces public din Turnul Eiffel. Era foarte sigură că nu auzise niciodată atât de multe limbi într-un singur loc. Datorită lordului Brookings, care le făcuse rost de două bilete speciale, ea și Derek nu așteptară prea mult în soarele înăbușitor al după-amiezii și trecură în fruntea cozii.

India nu crezuse niciodată că se temea de înălțime, dar nici nu fusese pusă la încercare – până atunci. Ascensoarele ofereau o urcare relativ ușoară, dar aveau tendința înspăimântătoare de a se smuci uneori în drum spre vârf. Chiar dacă unii dintre cei care împărțeau ascensorul cu ei scoseseră exclamații alarmate, India era mândră că nu rostise nici un cuvânt. Nu fusese ușor.

– Nu-ți pot spune cât sunt de încântat că ai ales să-mi accepți sfatul, zise Derek cu un rânjet satisfăcut, cu atenția îndreptată încă asupra priveliștii.

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș obișnui cu asta.

– Nici prin cap nu-mi trece.

Platforma părea destul de stabilă, deși era puțin vânt, și India era sigură că întreaga structură se legăna în briza ușoară. Se poate totuși să se fi înșelat, fiindcă nimeni altcineva nu mai observă asta. Sus erau mai mulți oameni decât ar fi crezut că era înțelept, dar Derek o asigură că acest nivel fusese construit pentru a susține nouă sute de vizitatori. Chiar și așa, nu era prea liniștită. Derek era o sursă de cunoștințe cu privire la Turnul Eiffel, la expoziție și la Parisul în sine. I se părea că are un ghid personal, care era într-adevăr drăguț și cu mult mai interesant decât s-ar fi așteptat. Și era dispusă să recunoască – chiar dacă șovăia – că priveliștea era într-adevăr magnifică.

– Știai că într-o zi senină se poate vedea la o distanță de optzeci de kilometri?

– Nu, habar nu aveam, răspunse ea pe un ton sec.

– Poți să negi cât vrei, sunt foarte conștient că îți place.

– Chiar?

– Chiar. Pot s-o văd pe fața ta și chiar și tu trebuie să recunoști că e remarcabil să vezi Parisul întins în fața noastră.

Ea începu să nege, dar era absurd. El avea dreptate.

– Cred că îmi place în momentul acesta.

– De ce faci asta?

– Ce?

– Refuzi să recunoști că poate să-ți placă un lucru care nu te așteptai să-ți placă.

– Prostii! Tocmai am spus că îmi place.

– Ezitând.

– Îmi cer scuze dacă nu am atins nivelul de entuziasm așteptat, spuse ea pe un ton lejer.

– Cred că ți-a plăcut chiar și Montmartre.

– Totul arată mai bine când privești în urmă, Derek, spuse ea, ascunzându-și un zâmbet. Pe măsură ce se îndepărtau de noaptea aceea, ea devenea din ce în ce mai, ei bine, mai aventuroasă. Desigur că ea nu căutase niciodată aventura, dar se părea că atunci când aventura apărea singură, era irațional să irosești experiența. Tratând-o doar ca pe o lecție, bineînțeles.

– Presupun că, dacă recunoști că te bucuri de ceva, trebuie să recunoști și că poate, doar poate, te-ai înșelat, spuse el gânditor.

– Nu refuz să recunosc când mă înșel, pufni. Numai că nu mă înșel niciodată, pur și simplu.

Derek ridică din sprâncene.

– Dacă un om are dreptate, nu trebuie să te îndoiești de acțiunile lui. Mai ales dacă e răspunzător de bunăstarea altora.

Deși începuse să piardă șirul ocaziilor în care se înșelase de când îl cunoscuse pe Derek.

– Te-ai înșelat în privința urcării în turn.

– Dimpotrivă, nu am spus nici o vorbă de protest.

El pufni.

– Nici nu a fost nevoie. S-a văzut foarte bine.

Era cât pe ce să nege când își dădu seama că, din nou, el avea dreptate. Din obișnuință sau din înclinație, făcuse exact lucrul de care o acuza. Fără nici o avertizare, se văzu ca o femeie bătrână, plângându-se de tot ce nu se întâmpla exact după placul ei și refuzând să admită atunci când un lucru era mai bun decât se așteptase. Când

se înșela. Fiindcă asta era cu siguranță un semn de... ce? Slăbiciune? Dependență? Neacceptare a datoriei? Nu știa exact, dar era o imagine oribilă și reprezenta cu siguranță capătul cărării pe care pornise. Mai rău, i se păru că nu era doar o femeie bătrână, ci și singură. Această prefigurare a viitorului era înspăimântătoare. Dar era oare și inevitabilă?

– India? spuse el precaut. Pari neliniștită. Îmi pare rău dacă...

– Ei bine, ai făcut-o, spuse ea pe un ton aspru. Chiar dacă probabil nu ai spus nimic care să nu fie adevărat. Inspiră adânc. Chiar de când am ajuns la Paris, chiar de când te-am întâlnit, se pare că toată lumea e hotărâtă să îmi arate... defectele. Defecte de care nu eram conștientă, sincer. Nimănui nu i s-a părut potrivit să mi le menționeze înainte.

– Poate că nu le-ai oferit ocazia.

– Poate că a fost mai bine așa!

– Poate, spuse el calm și schimbând cu înțelepciune subiectul. Dacă mergem pe lângă grilaj spre stânga, ar trebui să vedem Catedrala Notre-Dame.

– Cred că mi-ar plăcea asta. Se încruntă și privi în direcția indicată. De abia aștept să văd ce defecte o să-mi mai descopere Dumnezeu, în înțelepciunea Lui.

În spatele ei, el își înăbuși un chicotit. Ea îl ignoră. Nu era deloc amuzată.

De la distanța aceasta, catedrala părea o jucărie de copil, dar toată priveliștea de dedesubt era la fel. Trăsuri, omnibuze, tramvaie trase de cai erau ca niște umbre mișcătoare. Oamenii nu erau mai mari decât niște insecte minuscule. Era o perspectivă interesantă asupra lumii, și iritarea ei se potoli.

Se prinse cu mâinile de grilaj și privi catedrala de dedesubt. Auzise că voiajele îți lărgeau mintea. Nu era sigură că mintea ei fusese lărgită, dar cu siguranță că i se deschiseseră ochii. Își dăduse seama deja cât de predispusă la intoleranță era și că era mai înclinată spre nerăbdare decât își imagina, mai ales față de defectele altora. Acum descoperise că și ea avea multe defecte. Defecte pe care trebuia probabil să le corecteze. Dar nu astăzi. Își îndreptă bărbia, hotărâtă. Astăzi avea un netrebnic de îndreptat.

– Derek, spuse ea privindu-l cu coada ochiului. M-am gândit.

– Oh, bine. Mă temeam că nu ai mai făcut-o, spuse el resemnat.

Ea se încruntă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– În cele două zile care au trecut de când am fost de acord să te las să încerci să mă convingi să mă schimb, din lipsa unui cuvânt mai bun, ai început orice conversație asupra subiectului cu „m-am gândit"

– Și tu ai întrerupt orice conversație.

– Pentru că nu intenționam să te ascult până nu îți îndeplineai partea ta din învoială.

– Acum sunt aici, nu? spuse ea, arătând cu mâna panorama din jurul lor. În vârful celei mai înalte structuri construite vreodată de om.

– Dar nu ești foarte mulțumită de asta.

– Sunt teribil de încântată!

Derek coborî tonul.

– Începem să atragem atenția. Pentru mine nu contează, dar...

– Din nou, ai dreptate. Se forță să zâmbească. Acum e mai bine?

– Dacă te referi la acest pretins zâmbet – e cam înfricoșător. Își întoarse privirea spre vederea panoramică. Totuși, eu sunt făcut dintr-un material mai rezistent și nu mă las intimidat de un zâmbet prefăcut.

– E bine de știut asta. Ea zâmbi mai larg, deși bănuia că arăta mai degrabă chinuită de o durere de stomac, decât încântată. Însă era tot ce putea face în momentul respectiv. Voiam doar să spun că mă întreb dacă verișoara mea a reușit să ajungă aici. Să urce în Turnul Eiffel era unul dintre lucrurile pe care spera să le facă în Paris.

– Atunci nu-mi pot imagina că l-a ratat, spuse el și se opri. Și asta arată că suntem destul de aproape de găsirea ei.

– Suntem?

– Ascensoarele au început să funcționeze de abia săptămâna trecută. Nu-mi pot imagina că Lady Heloise ar fi dorit să urce scările, oricât ar fi de întreprinzătoare.

– Nu, nu îi place prea mult să urce scările.

– Dacă a fost aici săptămâna trecută, ar putea fi încă aici.

India încuviință.

– Expoziția și turnul au fost două dintre motivele pentru care intenționa să rămână o vreme în Paris. Asta și arta.

– Cred că ai menționat și înainte interesul ei față de artă.

– Heloise adoră arta și a studiat-o aproape toată viața ei. Mai mult, se crede și ea artistă. Are un fel de studio la mansarda casei și petrece o grămadă de timp cu tablourile, pensulele și pânzele ei.

– Destul de frivol, nu crezi? o ironiză el.

Deloc, răspunse ea înțepată, apoi oftă. Da, mă tem că da. Mai aleasă că nici nu e prea talentată. Pereții casei sunt acoperiți de străda-niile ei. Și e chiar mândră de ele.

Nu i-ai spus niciodată adevărul?

Vai de mine, Derek, dar nu i-aș spune niciodată asta.

E foarte amabil din partea ta.

India îi aruncă o privire, dar el se uita la vederea panoramică.

Ești surprins.

Derek chicoti.

- Presupun că merit asta. Dar Heloise a fost foarte amabilă cu mine. Ea e familia mea. Ezită, apoi lăsă deoparte orice precauție. Heloise a fost verișoara mamei mele. Părinții mei erau plecați ca misionari când au murit. Eu de abia începusem școala la domnișoara Bicklesham – eram mereu internă la o școală sau alta, fiindcă părinții mei erau rareori în Anglia. Heloise a fost numită tutorele meu, și de atunci căminul meu a fost casa ei. Ea a reușit să continue să îmi plătească educația, chiar dacă venitul ei e limitat.

– Chiar e?

Ea încuviință.

– Îi datorez foarte mult. Mi-a fost mamă și cea mai dragă prietenă, spuse ea, cu un nod în gât. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea.

– Sau ce s-ar fi făcut ea fără tine?

– Poate. Îndepărtă cu hotărâre gândul deconcertant că se putea să n-o mai vadă niciodată pe Heloise. Am luat asupra mea administrarea gospodăriei ei și aproape toate celelalte lucruri când am terminat școala. Ea nu prea știe cum să conducă o casă și are doar niște idei foarte vagi. Nu-și bate niciodată capul cu lucrurile acestea, pe care le consideră detalii neimportante. Se uită peste conturi, dar numai fiindcă stau pe capul ei și o forțez, deși a fost întotdeauna preocupată de bani, zâmbi ea. Dar Heloise nu e ceea ce se numește o persoană organizată.

– Imaginează-ți cât sunt de surprins.

– Excursia asta a ei e un exemplu perfect. Chiar de la început, nu a făcut planuri definitive. A spus că s-ar putea să lipsească între șase luni și un an și că intenționează să stea cât de mult dorește acolo unde are chef. Se gândi un moment. Eu nu am acordat câtă atenție ar fi trebuit detaliilor. Nu credeam că o să plece cu adevărat.

El încuviință.

– Pentru că ai adus vorba despre natura neclară a itinerarului ei – spuse ea aruncându-i o privire – îți voi spune că pentru asta

învinuiesc Societatea Doamnelor Călătoare la fel de mult pe cât o învinuiesc pe Heloise.

– Așa și trebuie.

India se întoarse spre el.

– Alaltăieri ai râs de mine pentru că nu am dorințe și nu vreau nimic în mod special. Recunosc că eu nu o înțeleg, dar Heloise voia să vadă cu ochii ei lucruri pe care le văzuse doar în tablouri sau fotografii. Era visul ei. Fără să știu nimic, a pus bani deoparte ani în șir – mărunțiș și sume neînsemnate pe care nu și le prea putea permite, ca să poată vedea într-o zi lumea de dincolo de țărmurile Angliei. Bănuiesc că a renunțat la câte o pânză nouă și la câte un tub de vopsea ca să adune bani pentru excursia ei. Îmi imaginez că aproape toate doamnele înscrise în Societatea Doamnelor Călătoare au procedat la fel.

El o studie gânditor.

– Pentru că doresc să vadă lumea?

– Și sunt dispuse să facă sacrificii pentru asta, spuse ea, cu o voce mai puternică și mai hotărâtă. Le-am văzut pe aceste doamne la întrunire, Derek. Nu erau bogate. Femeile cu bani nu vin la conferințe și întruniri despre călătorii. Ele călătoresc pur și simplu. Nu trebuie să își strângă bănuții ca să își finanțeze visurile. Femeile de la care iei bani o fac.

Văzu un val de emoție nedefinită trecând rapid peste chipul lui. Vinovăție poate? Sau regret?

– S-ar putea spune că le furi visurile.

Derek se cutremură.

– Sună îngrozitor când pui problema așa.

– Este îngrozitor.

– Nu m-am gândit niciodată la asta în acest fel, clătină el din cap. E o problemă care merită gândită, desigur.

– Bine. În momentul acela, nu putea cere mai mult.

Dar simplul fapt că el avea să se gândească la ce îi spusese era mulțumitor. Și la fel de mulțumitoare era și expresia de pe fața lui. Avea dreptate – sub toate celelalte, Derek era un om bun.

– Pentru cineva care admite că nu are visuri... începu el, studiind-o atent, pari să știi destul de mult despre ele.

– Chiar? zâmbi ea. Te asigur că nimeni nu e mai surprins de asta decât mine.

Ochii lui îi căutară privirea.

– În tine sunt mult mai multe lucruri decât ai vrea să arăți.

Îmi imaginez că lucrul acesta se poate spune despre fiecare dintre noi.

Vreau foarte mult să te sărut, India Prendergast.

Tot mai vrei? întrebă ea, privindu-l mirată.

– Se pare că da, chicoti el.

– De ce? Fu primul lucru care îi veni în minte.

– Din mai multe motive, cred. În ochii lui albaștri apăru întâi uimirea, apoi hotărârea. Și nu vreau să vorbesc acum despre nici unul dintre ele.

– Dar... începu ea, privind în jur. Nimeni nu părea să le acorde nici cea mai mică atenție. Aici? Acum? Simți cum i se accelera pulsul.

– Suntem deasupra lumii. Privirea lui se îndreptă spre buzele ei, apoi reveni. Nu mă pot gândi la un loc sau la un moment mai potrivit.

India înghiți cu greu.

– Dar sunt mulți oameni aici.

– Și totuși, spuse el pășind mai aproape, eu te văd doar pe tine.

Ea simți inima bubuindu-i în piept.

– Toată lumea se va holba.

– S-o facă.

India simți fluturi dansându-i în stomac.

– Să te săruți în public, Derek, este foarte nepotrivit și, ei bine, scandalos.

El ridică din umeri.

– Nu-mi pasă.

– Bineînțeles că nu, ai făcut tu și mai rele, spuse ea clătinând din cap. Dar mie îmi pasă.

– Ai spus că nu-ți pasă de ce gândesc alți oameni.

– Am mințit, oftă ea. În plus, nu are rost.

– Nu are rost? întrebă el confuz, privind-o printre gene.

– Între noi nu poate fi nimic. Era mult mai greu de spus decât își imaginase. Cred că am fost amândoi de acord cu asta.

– Nu-mi amintesc să fi fost de acord cu ceva atât de absurd.

– S-a înțeles de la sine, spuse ea, întorcându-se din nou spre oraș. Când am discutat despre genul de femeie cu care trebuie să te căsătorești. Eu nu sunt femeia aceea.

– Nici nu cred că am spus ceva despre căsătorie, răspunse el cu o voce amuzată.

– Sunt foarte conștientă de asta. Nu sunt atât de toantă încât să cred că un sărut e un legământ pentru eternitate.

– Doamne ferește!

Ea îl ignoră.

– Dar un sărut e mai mult decât un moment frivol. Cel puțin, așa ar trebui să fie. Și așa este pentru majoritatea dintre noi. Poate pentru tine nu.

– Mie mi-au plăcut întotdeauna momentele frivole.

– Și eu nu sunt deloc frivolă. Am crezut întotdeauna că un sărut e un fel de... promisiune.

– Un început deci? întrebă el precaut.

– Ei bine, da. Dar fiindcă între noi nu e posibil nimic în afară de prietenie, mi se pare o nebunie să începi ceva care nu se poate termina bine.

– Nu înțeleg deloc asta, spuse el și se opri. Nu ai fost sărutată niciodată, India?

– Nu obișnuiesc să umblu prin lume sărutând domni la întâmplare. „Sau sărutând pe cineva pur și simplu."

– Nu e nimic întâmplător în asta. După cum ți-am mărturisit deja, m-am gândit mult la ideea de a te săruta. Și mai mult în ultimele zile.

– Ei bine, atunci poate că *spontan* e un cuvânt mai bun, spuse ea ridicând din umeri. Fiindcă presupun că nu ai plănuit să mă săruți în acest moment anume.

– Nu, răspunse el cu o voce frustrată. Și chiar dacă ar fi fost spontan acum o clipă, te asigur că spontaneitatea a trecut.

– Înseamnă că nu mai vrei să mă săruți? întrebă ea, ținându-și respirația.

– Oh, încă mai vreau să te sărut, răspunse el cu un oftat resemnat. Dar e evident că nu e momentul potrivit.

– Evident, încuviință ea, ignorând valul de dezamăgire care o inundă. Dacă am stabilit asta... Avea o dorință absurdă de a fugi. Dacă vrei să mă scuzi o clipă, vreau să... hm... să văd priveliștea din alt unghi... Se întoarse și se îndepărtă, ocolind turiștii din drumul ei.

„Dumnezeule mare!" se gândi ea, oprindu-se dintr-odată. De ce naiba fugea? Avea aproape treizeci de ani și nu fusese sărutată niciodată! Nu se gândise niciodată la asta, dar acum i se păru un adevăr îngrozitor. Și cam patetic. Nu trebuia să facă oare ceva în privința asta? *Carpe diem*, la urma urmei.

Înainte de a se putea gândi mai bine, se răsuci pe călcâie și se îndreptă direct spre Derek.

– Da? spuse el, ridicând dintr-o sprânceană.

Ea se prinse de reverele hainei lui, se ridică pe vârfuri și își apăsă buzele pe buzele lui. O senzație remarcabilă, ca o scânteie electrică și minunată, trecu prin ea când îi simți buzele calde. El mirosea vag și cald a condimente și avea un gust slab de limonadă și vară.

Îl lăsă, făcu un pas înapoi și își recăpătă respirația.

– Gata.

– Gata? întrebă el, părând la fel de uluit ca și ea.

– Acum am fost sărutată în Turnul Eiffel, spuse ea pe un ton surprinzător de ferm, având în vedere că ceva îi înlocuise stomacul cu o piftie tremurătoare.

– Dimpotrivă, draga mea domnișoară Prendergast. *Eu* am fost sărutat pe Turnul Eiffel. Tu, nu.

– M-ai sărutat înapoi.

– Un răspuns firesc atunci când ești sărutat, dar m-ai luat prin surprindere, spuse el, clătinând jalnic din cap. Nu am reușit să fac tot ce se putea face.

India se încruntă.

– Ei bine, nu mi se poate imputa mie *calitatea* acestui sărut. De fapt, eu cred că...

– A fost adecvat, nimic mai mult decât adecvat. Și ai absolută dreptate – nu pot da vina pe tine. O prinse în brațe și o privi intens. Dar, draga mea domnișoară Prendergast, pot să fac asta.

Își apăsă buzele pe buzele ei.

Pentru o clipă, ea încremeni. Apoi căldura o inundă pe neașteptate, și se gândi că avea să se topească sigur într-un iureș de senzații necunoscute până atunci și de ceva... mai mult. El își adânci sărutul. Buzele ei se deschiseră ușor, și respirația i se amestecă cu a lui și... nici nu se mai gândi dacă era sau nu *adecvat*. Și știu fără urmă de îndoială că sărutul acesta, momentul acesta, bărbatul acesta avea să rămână în gândurile și inima ei câte zile va mai avea de trăit. Totuși, nu era o promisiune sau un început, nu era decât o nesăbuință smintită.

Se trase înapoi și se luptă să-și recapete respirația.

– Se uită oamenii la noi, domnule Saunders, spuse ea privindu-l țintă. Ar trebui, ei bine, să-mi dai drumul, cred.

– Credeam că nu-ți pasă de ce spun oamenii? întrebă el întorcându-i privirea.

– Nu-mi pasă de ce spun. Îmi pasă de ce văd. Inspiră adânc și se eliberă din brațele lui. Asta a fost... Clătină din cap. O greșeală îngrozitoare.

– Ce? întrebă el, încruntându-se. De ce?

– Pentru că eu... Își feri nerăbdătoare o șuviță de păr de pe față. Pentru că eu simt că mă *erodez*. Cu fiecare minut, mă rozi tot mai tare. Ceea ce cred. Ceea ce simt. Regulile după care mi-am trăit întotdeauna viața. Clătină din cap. Și asta nu se poate termina bine.

– De ce?

– Știi de ce!

– Nu, nu știu, răspunse el, privind-o încruntat. Și prostiile astea pe care le tot spui despre genul de femeie cu care ar trebui să fiu sunt doar... *prostii*. Aiureli complet absurde. Și tu ești mult prea inteligentă ca să crezi asta.

– E pur și simplu felul în care stau lucrurile, ridică ea vocea. Poți să protestezi cât vrei, dar nu poți nega faptele.

– Nu, clătină el din cap. Nu este vorba despre asta. O studie cu intensitate. Apoi își dădu seama. Chiar nu ai încredere în mine, nu-i așa?

Chiar dacă se hotărâse că el era un om decent în străfundul sufletului, avea totuși dreptate.

– Nu am făcut nici un efort ca s-o ascund.

– Am înțeles că nu erai dispusă să ai încredere în mine când ne-am întâlnit pentru prima dată. Însă acum cred că m-am dovedit totuși demn de încredere.

– Oarecum, presupun, dar...

– Dar nu contează, nu-i așa? Se uită încruntat la ea, cu un amestec de furie și neîncredere. Nu ai avut încredere în mine de la început, și nu ești dispusă să cobori atât de mult încât să admiți că poate te-ai înșelat din nou.

– Nu e cu totul corect, spuse ea ridicând bărbia.

– Lumea nu e corectă, India – îți amintești?

– Eu... Se uită țintă la el un moment nesfârșit. Nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru a discuta despre sentimentele ei – sau ale lui. Și nici nu știa ce ar fi putut să spună. Nu era genul de problemă pe care să știe s-o rezolve. Își îndreptă umerii. Nu doresc să mai discut despre lucrurile acestea. Despre nici unul dintre ele.

Cineva din spatele lor își drese glasul, și Derek se dădu înapoi. Ea se simți teribil de înjosită, și își dori să fi fost genul de femeie care leșina.

– Aș vrea să plecăm acum, spuse ea rece.

Și eu aș vrea să mai fac un tur al platformei. Se aplecă spre ea, coborând glasul. Și discuția nu e nici pe departe terminată. Făcu un semn din cap și porni.

Ea se întoarse din nou spre priveliștea nesfârșită a Parisului și se uită la ea fără s-o vadă. Undeva, într-o parte a minții ei care nu era atât de ciudat de liniștită și amorțită, observă că oamenii continuau să treacă pe lângă ea. Auzi comentarii emoționante despre priveliște și natura remarcabilă a turnului. Lumea, chiar și aici, în cel mai înalt turn ridicat de om, continua să fie cum fusese întotdeauna, cum avea să fie întotdeauna.

Dar India nu avea să mai fie niciodată la fel. Ceva se schimbase în interiorul ei. Se răsucise. Se cutremurase. Întrebarea era de ce, și ea nu avea nici un răspuns. Însă răspunsul, oricare ar fi fost el, era unul dureros.

După câteva minute, Derek se întoarse.

– Dacă ești gata...

– Mai mult decât gata, murmură ea și îl însoți spre ascensoare.

Se alăturară mulțimii care aștepta să coboare.

Coborârea, inclusiv schimbarea ascensoarelor, fu încărcată de tensiune. De parcă fiecare dintre ei ar fi fost legat de capătul unei funii întinse, pe care nu o putea rupe, nici slăbi. La întoarcerea spre casă, tăcerea dintre ei fu întreruptă doar de câte o întrebare lapidară și ocazională a lui sau a ei. De dimineață, plănuiseră să exploreze o parte din expoziție, dar acum amândoi păreau să dorească doar să se întoarcă în casa lordului Brookings.

Pentru prima dată în viața ei, India nu știa ce să spună și se gândi că era mai bine să nu spună nimic. Fu pe rând furioasă, plină de regret și uimită. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi anunțat că voia să o sărute. De ce naiba trebuise să facă asta? Unde îi fusese capul? Și dacă voise într-adevăr să o sărute, de ce? Nutrea sentimente de afecțiune față de ea? Poate că ar fi menționat asta, dacă era așa. Și de ce nu putea să nu se mai gândească la asta? Și la el?

O mare parte din vină trebuia pusă pe seama ei. Ce o apucase ca să se facă de râs în felul acesta? Îl sărutase! Nu mai sărutase niciodată un bărbat. Nici nu simțise dorința de a o face. Și cine și-ar fi imaginat cât de... *mișcător* avea să fie acest sărut? Deși pălea în comparație cu sărutul pe care i-l dăduse el.

După un timp care păru o veșnicie, ajunseră acasă. El o conduse înăuntru, apoi se întoarse spre ea în hol.

– Din nou, îți datorez o scuză, India, spuse el rece. Te-am pus într-o postură jenantă în public, și pentru asta îmi pare cu adevărat rău. Se pare că, de câte ori vreau să te sărut, nu se termină cu bine. Totuși, a fost un sărut. Nimic mai mult. Și ai dreptate. A fost o greșeală. La revedere. Porni spre salon, apoi se opri și se întoarse. Aproape că uitasem. Scoase o monedă mare din buzunarul hainei și i-o înmână. Ceva care să-ți amintească de această zi.

Salută și plecă.

India se uită îndelung în urma lui.

Fusese sărutată pentru prima dată. Într-un loc public. De către un bărbat care era un netrebnic și un gentleman. Un bărbat alături de care nu avea nici un viitor. Un bărbat care era evident furios pe ea.

Privi în jos la obiectul din mâna ei. Nu era o monedă, ci o medalie. Pe partea dinspre ea era o imagine a Turnului Eiffel privind de sus alte monumente ale lumii, inclusiv Catedrala St. Paul și piramidele, alături de datele construirii și deschiderii turnului. O întoarse pe cealaltă parte. Acolo era scris în franceză că acesta era un suvenir de la ascensiunea Turnului Eiffel. Nu mai avusese niciodată un suvenir.

Ce teribil de ironic că acum avea un suvenir al zilei pe care nu o va putea uita niciodată!

Capitolul 18

– E smintită, îți spun eu, izbucni Derek, intrând în salon. Femeia asta e nebună, complet și cu adevărat nebună.

Val se sprijinea de consola căminului. Când îl văzu pe fratele său, făcu ochii mari.

– Nu-mi vine să cred că mi-am imaginat, poate nu mai mult de o clipă, fiindcă gândul de abia a apărut și...

– Vorbești fără îndoială despre o persoană pe care ai întâlnit-o pe stradă, spuse Val cu o expresie care i se păru lui Derek neliniștită, și arătă cu fruntea spre un scaun aflat în spate.

– Nu fi absurd! Derek porni cu pași mari spre barul în care Val ținea whisky scoțian de calitate și vin spaniol de Xeres, o băutură fină pentru doamnele care l-ar fi putut însoți. Recunosc că gândul

mi-a trecut prin minte doar atunci când am discutat despre motivele care o fac să nu dorească să se căsătorească. Ai mai auzit asemenea cuvinte de la o femeie? Nu am întâlnit nici o femeie ca ea. Este o enigmă. Cea mai tulburătoare ființă de pe pământ. Deschise larg ușile barului. Se pare că am discutat despre căsătorie un timp, într-un mod teoretic și filozofic, dar nu ca și cum ne-am referi la noi doi. Cel puțin nu la noi doi împreună. Nu am vorbit niciodată, nici măcar pe departe, despre posibilitatea de a ne petrece împreună tot restul vieții. Înșfăcă sticla cu whisky. Tot ce voiam era să o sărut. Un simplu sărut – nu un legământ pe viață!

Val se cutremură.

– Chiar nu cred...

– Mai rău – ea m-a respins! Turnă o porție sănătoasă într-un pahar. Nu că ar fi fost ceva de respins. Dar e totuși insultător. Și ofensator. Și neplăcut. Trase rapid o dușcă. *Foarte* neplăcut. De parcă ai fi înjunghiat... în inimă! Da, exact asta e. Chiar dacă nu sunt sigur că inima mea e implicată în asta, ea m-a înjunghiat totuși în inimă. Femeia asta a făcut supoziții bazându-se doar pe faptul că i-am cerut un sărut. A sărit pur și simplu peste un număr de pași – presupun că mulți – pe care îi presupune un asemenea lucru. Dădu pe gât restul băuturii.

– Pași?

Val îl privi cu o expresie îngrozită și își smuci din nou capul spre scaun. Ce naiba era cu el?

– Da – pași! În ziua și în secolul acesta, un sărut nu înseamnă „căsătorește-te cu mine". Nimeni nu se mai repede la căsătorie cu capul înainte. Derek își umplu din nou paharul. Mai ales nu cu o femeie care te scoate din minți, care te face nebun de legat! Ce fel de femeie refuză să se căsătorească cu tine când nici măcar nu i-ai cerut-o? Când nici măcar nu te-ai gândit la asta!

– Habar nu am, spuse precaut Val.

– O să-ți spun eu ce fel de femeie! Luă o înghițitură bună. Genul care...

– Nu! strigă Val cu o voce disperată.

– Ei bine, eu, una, aș vrea să aud asta, răsună o voce familiară din spatele încăperii.

Val se dădu înapoi.

– Mamă? spuse Derek întorcându-se și privind-o încremenit.

Marchiza de Westvale se ridică de pe scaun în modul grațios pe care îl desăvârșise cu ani în urmă și ieși din umbră.

– Bună ziua, Derek. Arăți bine.

Val gemu. Derek îi aruncă fratelui său o privire enervată.

– De ce nu mi-ai spus că era aici?

Val pufni.

– Am încercat.

– Bietul tău frate și-a sucit practic gâtul încercând să-ți arate că mai era cineva în cameră. Numai că erai pur și simplu prea agitat ca să observi. Deși trebuie să spun că sunt încântată că nu a reușit. Tirada ta era mult prea interesantă ca să o pierd, spuse mama lui, zâmbind plăcut.

– Mă bucur că ți-a plăcut. El se îndreptă spre ea și o sărută pe obraz.

– Trebuie să spun că prezența ta la Paris e o surpriză neașteptată.

– Ca și a ta.

Mintea lui trecu rapid în revistă tot ce spusese de când păși în cameră. „Drăcia naibii!"

Celia Newell, marchiză de Westvale – fostă doamnă Saunders și apoi marchiză de Brookings –, era, pentru cei mai mulți, o femeie fermecătoare și atractivă, care nu își arăta deloc adevărata vârstă, deși nici fiii ei nu știau care era vârsta ei exactă. Era o gazdă perfectă și avea o conversație încântătoare. Era o invitată foarte căutată la dineuri sau la sejururile de la țară și la orice fel de eveniment social. Dar când ceva îi stârnea interesul era, ei bine, ca un câine care are un os. Derek își adună toate puterile. Dacă Stephen, lordul Westvale, nu reușise să îi stăpânească tendința înnăscută spre a se amesteca în toate în cei cinci ani de căsătorie, ea nu avea să treacă cu vederea izbucnirea mânioasă a lui Derek. Mai ales că era și o femeie implicată.

– Chiar așa? Îi aruncă lui Val o privire mustrătoare. Nu i-ai spus că urma să venim și noi?

Val ridică din umeri, stânjenit.

– Mi-a ieșit din minte.

– Percival. Fruntea mamei se încreți delicat. Vei găzdui un bal chiar în casa aceasta, peste doar cinci zile. Sper că nu ți-a ieșit și asta din minte.

– Dai un bal? Derek îl privi încremenit. Aici?

Val îl ignoră.

– Bineînțeles că nu, mamă, spuse liniștitor Val. Numai că ai aranjat totul atât de bine când ai fost ultima oară aici, că nu mi-am mai făcut nici o grijă.

Ea îl studie bănuitoare un moment, apoi încuviință.

– În afară de detaliile finale, bănuiesc că au mai rămas puține de făcut. Își îndreptă din nou atenția spre Derek. Luna trecută, am fost aici împreună cu Stephen, pentru deschiderea expoziției. Trebuie să spun că am fost surprinsă văzând aici atât de mulți oameni pe care îi cunoșteam. Păi, cred că societatea din Londra a rămas fără nici o persoană interesantă. Deși sezonul e pe terminate, presupun. Se lăsă înapoi în scaun. Nu a mai fost un mare bal în casa asta de ani întregi. Îi aruncă fiului ei vitreg o privire aspră. Bineînțeles, dacă Percival ar fi avut o soție, sunt sigură că această scăpare ar fi fost corectată.

– Ține minte că petrec numai câteva luni pe an aici. Parisul nu e reședința mea principală, sublinie Val, evitând cu înțelepciune orice aluzie la starea lui de burlac.

Cu câțiva ani în urmă, fusese cât pe ce să-i pună capăt, și acum trebuia să o ia de la capăt și să găsească tot ce căuta la o soție. Dar nu exista nici o îndoială că se bucura de statutul lui lipsit de bătăi de cap.

Mama, totuși, considera că starea de burlac a lui Val – și a lui Derek, dacă tot veni vorba – era un afront personal. Din fericire, lordul Westvale îi distrăgea mereu atenția de la cruciada ei de a-și vedea fiii căsătoriți. Derek aștepta cu groază ziua inevitabilă în care cei doi aveau să se obișnuiască prea mult unul cu celălalt, și mama își va putea îndrepta din nou toată atenția spre fiii ei necăsătoriți.

– Cu toate acestea, există obligații sociale care trebuie îndeplinite într-o asemenea ocazie, spuse ea ferm.

– Da, mamă, încuviință Val, jucându-și până la capăt rolul de fiu ascultător. Și lăsând-o pe mama să își îndrepte toată atenția asupra lui Derek.

– Când te-am văzut ultima dată la Londra, nu ai menționat că aveai de gând să vii la Paris.

– Când am vorbit ultima dată, nu știam că o voi face. Oare cât de mult să-i spună?

Sprâncenele ei se arcuiră.

– Deci a fost ceva neprevăzut din partea ta? O pornire de moment?

Pe de o parte, dacă știa mai multe, poate că l-ar fi putut ajuta.

– S-ar putea spune și așa.

– Și Edward nu a protestat?

Pe de altă parte, dacă știa prea multe, putea deveni periculoasă.

– Deloc.

Ea îl studie cu atenție. El își învinse imboldul de a se muta de pe un picior pe altul, ca un școlar vinovat.

– Asta nu-i stă în fire lui Edward. A fost destul de serios când a vorbit despre tine – ce a spus că trebuia să faci?

– Să îți accepți responsabilitățile, să renunți la o viață inutilă de excese, depravare și fărădelegi? Să devii un bărbat? sugeră Val.

– Mulțumesc, spuse Derek printre dinții încleștați. Uitasem cuvintele exacte.

– Fac tot ce pot ca să te ajut. Expresia lui Val era serioasă, dar ochii îi luceau, amuzați. Cred că trebuie să-i spui totul.

– Din nou, ai mulțumirile mele, îl repezi Derek, dar probabil că Val avea dreptate. În plus, într-un fel sau altul, mama avea să afle cu siguranță totul. Întotdeauna afla. Foarte bine. Își turnă din nou whisky în pahar, apoi inspiră adânc. Când ai plecat din Londra cu lordul Westvale, ai lăsat-o în grija mea pe mătușa Guinevere. O îndatorire pe care tu nu ai îndeplinit-o prea bine, ca să zic așa.

– Prostii! pufni ea. O vizitez adesea pe mătușa Guinevere. Draga de ea, e o lady atât de dulce și fragilă.

Val pufni în râs și se îndreptă spre sticla de whisky.

– Înseamnă că știi că ea și două dintre cele mai dragi prietene au pus bazele unei organizații, de ochii lumii ca să ofere femeilor informații și să le planifice călătoriile, dar de fapt ca să își ofere ei și celorlalte doamne un venit regulat?

– Păi, e foarte inteligent din partea mătușii Guinevere.

Mama radia, reușind cu abilitate să evite răspunsul la întrebare.

Derek scrâșni din dinți.

– Și ai știut că ofereau servicii pe care nu au competența să le ofere și pe care nu aveau de gând să le furnizeze și în realitate? Și că asta ar putea fi considerată ca, să zicem, o fraudă?

– Sunt sigură că e doar o neînțelegere, spuse mama, îndepărtând acuzația cu un gest. Nu mă îndoiesc că e o neînțelegere care poate fi rectificată.

– Ei bine, ar fi fost mai ușor de *rectificat* dacă nu și-ar fi pierdut unul dintre membri!

– Cu siguranță că nu pot fi învinuite de asta, spuse încet mama.

– Cu siguranță că pot! spuse Derek, privind-o încruntat.

Era timpul ca mama lui să accepte că era responsabilă în parte de acest dezastru. Dumnezeu știa că el o făcuse.

Percival? Ea își întinse gâtul și se uită pe după Derek. Toarnă-mi niște vin de Xeres, te rog!

- Ți-am turnat deja, mamă. Val își ocoli fratele și îi oferi un pahar. Bănuiam că s-ar putea să ai nevoie de asta.

Se opri cu mișcări ușoare în spatele scaunului ei și își fulgeră fratele cu un zâmbet superior și cunoscător.

– Ești un fiu atent. Mulțumesc, dragule. Mama luă o sorbitură, fără îndoială ca să-și ofere un moment în care să se gândească la cuvintele lui Derek, dar și pentru ca vinul s-o încurajeze. Dar nimic din toate astea nu explică de ce ești în Paris.

Val se aplecă peste spătarul scaunului și i se adresă mamei sale:

– Aici vine partea cu adevărat bună.

Ea îi aruncă o privire lui Val.

– Credeam că partea cu adevărat bună avea de-a face cu femeia care nu vrea să se mărite cu el.

– Nu mai vorbiți de parcă nu aș fi de față, interveni Derek, inspirând adânc și frustrat. Și nu există nici o parte bună. Asta nu e o farsă franțuzească.

– Și totuși suntem în Franța, murmură mama.

– Sunt aici pentru că e ultimul loc pe care știm că l-a vizitat Lady Heloise Snuggs.

Mama îl privi printre gene.

– Și cine e asta?

Derek lăsă să-i scape un oftat răbdător.

– E membră în Societatea Doamnelor Călătoare și pare să fi dispărut.

– Lady Heloise Snuggs? Mama clătină din cap. Nu o cunosc. Deși cred că se poate să-l fi cunoscut odată pe Snuggs. Un tip încântător, dacă mă gândesc la persoana potrivită. Îi aruncă o privire lui Val. Întâlnești atâția oameni într-o viață.

Val își ridică paharul spre ea.

– Și mai mult de câțiva Snuggs.

– Și tu încerci să o găsești? întrebă mama.

– Exact, încuviință Derek.

– Și astfel se explică de ce ești aici. Acum... începu mama sorbind din vinul de Xeres. Ai spus că e ultimul loc pe care *știm* că l-a vizitat, așa că mi-ar plăcea să știu *cine* mai știe, fiindcă îmi imaginez că nu e vorba despre Percival.

– Nu am nimic de-a face cu asta, spuse repede Val.

– Nu credeam asta, dragă. Și, mai important, cine e femeia pe care nu ai cerut-o în căsătorie, dar care nu te-ar fi acceptat oricum?

Tonul mamei era plăcut, dar în ochii ei era o sclipire familiară. Derek își închipuise întotdeauna că așa se uita un animal de pradă chiar înainte de a sări asupra victimei.

– Când am spus că știm, mă referem la mine și la domnișoara India Prendergast. Care este verișoară cu Lady Heloise.

– O verișoară mult mai tânără, spuse Val aplecându-se în față. O femeie interesantă, mamă. Destul de eficientă și evident inteligentă, fiindcă a refuzat să se mărite cu Derek...

– Nu i-am cerut-o!

– Prea cuviincioasă pentru gustul meu, prea scorțoasă dacă vrei să spui așa, continuă Val, dar surprinzător de atractivă, în ciuda hainelor ei îngrozitoare. Se cutremură. Și are niște plămâni excelenți.

– Înțeleg, spuse mama cu o privire speculativă. Deci călătorești cu o femeie necăsătorită, Derek?

– Te asigur că am avut însoțitori, așa cum se cuvine. Derek înălță o rugăciune tăcută de mulțumire îndreptată spre Anglia și spre mătușa Guinevere. Profesorul Greer și soția sa ne însoțesc. El a fost coleg cu unchiul Charles.

– Nu am auzit niciodată de el. Mama ridică din umeri, apoi îi aruncă lui Val o privire, oprindu-l. Nu mai spune nimic, dragă!

Val se înecă de pretinsă indignare.

– Nu aveam de gând să spun nici un cuvânt despre lipsa ta de cunoștințe – sau interes – față de toate lucrurile academice.

Mama îi aruncă privirea de care se temuseră amândoi în copilărie. De când se măritase cu tatăl lui, îl tratase pe Val exact ca și pe Derek. Și el o adora pentru asta.

– Sunt interesată de multe subiecte diferite, iar unele dintre ele sunt de natură academică. Recunosc că unele mi se par mai demne de interes decât altele. Îl țintui pe Val cu o privire fermă. Ai face bine să-ți amintești asta.

– Da, mamă, spuse el pe un ton solemn, dar ochii îi sclipeau de râs.

Și la fel și ai ei. Până își întoarse din nou atenția spre fiul ei cel mai tânăr.

– Când sugerezi să mă întâlnesc cu domnișoara Prendergast?

– De ce vrei să te întâlnești cu ea? întrebă Derek fără să se gândească.

Val se cutremură.

– De ce nu ai vrea s-o întâlnesc?

– Nu știu, spuse el încet. Pur și simplu, nu mi se pare o idee înțeleaptă.

– Prostii. În primul rând că suntem cu toții oaspeți în aceeași casă. Aruncă o privire spre Val. Aș vrea să mă întâlnesc și cu profesorul și soția lui.

– Cred că diseară la cină, spuse Val.

– Nu știu dacă aș vrea să aștept atât de mult ca să o întâlnesc pe femeia care refuză să se căsătorească cu fiul meu, zâmbi ea. Povestește-mi despre ea!

– Nu sunt sigur că sunt multe de spus, spuse precaut Derek.

– Chiar? Mama ridică o sprânceană. Nimic mai mult decât că e verișoară cu o Snuggs, inteligentă, bine-crescută și se îmbracă prost?

– Eu cred că e mai degrabă interesantă, spuse Val.

– Nu pot să-i spun asta, spuse cu năduf Derek. La urma urmei, ea e...

– Ce e? întrebă fratele lui, cu o sclipire răutăcioasă în privire.

– Ce, dragă? întrebă și mama, cu o privire asemănătoare.

– Responsabilitatea mea, spuse el ferm.

– Chiar așa? întrebă mama studiindu-l.

– Vorbind despre responsabilități, mai devreme a venit o telegramă pentru tine.

Val scoase o hârtie din buzunarul vestei și i-o înmână fratelui său, știind foarte bine că tocmai schimbase subiectul. Derek îi aruncă o privire recunoscătoare.

Derek parcurse rapid mesajul. Era de la unchiul Edward, care era renumit pentru zgârcenia sa în privința numărului de cuvinte, de parcă câțiva bănuți aici sau dincolo ar fi schimbat cu ceva valoarea averii lui. Se părea că unul dintre detectivii pe care îi angajase se afla acum în Paris și avea informații despre Lady Heloise. Derek urma să-l întâlnească a doua zi la hotelul lui. Din fericire, nu se numea Grand Hotel.

– Vești bune? întrebă plină de speranță mama.

– Dacă am noroc.

Oricât de mult se bucura Derek de compania Indiei, deși nu se așteptase, oricât era de uimit de această inexplicabilă atracție față de ea, chiar dacă nu putea hotărî exact ce simțea față de ea în acest moment, dorea totuși foarte mult să o găsească pe Lady Heloise și să își poată continua viața. Totuși, oricât de supărat ar fi fost pe India,

nu voia să se gândească că nu o va mai vedea în fiecare zi. Și nici nu trebuia. Încă.

– Unchiul Edward a angajat investigatori care să mă ajute să o localizez pe Lady Heloise, în timp ce eu și cu domnișoara Prendergast o căutăm aici. Mâine-dimineață mă voi întâlni cu unul dintre detectivii lui.

– Un detectiv? spuse mama cu ochii mari. Ce palpitant!

– Nu e palpitant. E o necesitate. În vocea lui se simți o undă de vinovăție. Pe lângă toate celelalte lucruri care se întâmplaseră în acea zi, nu putea scăpa de ideea că Societatea Doamnelor Călătoare fura visele femeilor. O necesitate care nu ar fi existat dacă mătușa Guinevere nu ar fi fost silită să găsească o cale de a-și îmbunătăți starea financiară. Dacă i-ai fi acordat mai multă atenție, poate că ai fi observat că se afla foarte aproape de pragul sărăciei.

Val se dădu înapoi. Mama îl privi îndelung.

– Mama mea, Dumnezeu s-o ierte, obișnuia să spună că în toată lumea nu exista o persoană mai independentă ca sora ei. Când unchiul tău Charles pleca în câte una din expedițiile lui, mama o invita pe Guinevere să stea cu ea. Ea nu a acceptat niciodată, spunând că era în stare să-și poarte singură de grijă și că prefera s-o facă.

– Se poate să fi fost așa, dar acum îmbătrânește, și are nevoie de ajutor și atenție, spuse aspru Derek. Recunoștea că se eschivase până atunci de la îndeplinirea obligațiilor sale familiale, dar acum că devenise conștient de starea proastă a mătușii Guinevere, era dispus să facă tot ce trebuia ca să se asigure că bătrâna doamnă – și prietenele ei – erau bine îngrijite. Mama trebuia să își recunoască și ea vina. Nu merită să fie abandonată de familia ei.

– Abandonată? Mama îl privi printre gene. Îți aduc la cunoștință că o vizitez pe Guinevere cel puțin o dată pe lună și de obicei de două ori pe lună când sunt în oraș. În plus, în fiecare lună trimit trăsura după ea ca să poată veni la noi la ceai sau la cină. În jumătate din ocazii, cere să fie scutită – pretinzând că are un angajament anterior. Când vine, își aduce adesea cele două vechi prietene și sunt foarte bine-venite. Mama înfruntă privirea lui Derek în mod direct. Guinevere nu mi-a oferit niciodată un cât de mic indiciu că ar avea probleme financiare sau alt fel de probleme. De fapt, m-a făcut întotdeauna să cred că unchiul Charles a lăsat-o bine aranjată.

– Chiar și așa...

– Mai mult, Derek, nu am minte de găină și nici nu sunt atât de absorbită de propria mea viață ca să nu-mi dau seama că un membru

al familiei mele se află în nevoie, mai ales mătușa Guinevere. Țin foarte mult la draga de ea. Dar nu a spus niciodată vreun cuvânt despre dificultăți financiare și nici nu a sugerat vreodată că lucrurile nu ar merge bine.

– Nu-mi pot imagina că unei femei care a trăit toată viața pe propriile ei picioare i-ar veni ușor să admită că nu o mai poate face, spuse Val. Este vorba despre mândrie și toate celelalte.

– Nu mă îndoiesc, spuse mama cu răceală. Guinevere nu a fost abandonată de mine, Derek. Și sunt supărată că tu crezi asta.

El dădu înapoi.

– Îmi cer scuze, mamă. Se poate să fi fost nedrept din partea mea.

– A fost mai mult decât nedrept. A fost jignitor, inuman și nemeritat.

Avea dreptate. Exista vreo femeie pe lume cu care să nu intre astăzi într-un conflict?

– Îmi pare cu adevărat rău.

– Totuși, având în vedere felul în care ai năvălit în cameră, e evident că ai avut deja o zi grea, așa că bănuiesc că observațiile tale nesăbuite pot fi atribuite proastei tale dispoziții. Și trecute prin urmare cu vederea.

Val pufni.

– Apreciez asta, mamă, spuse Derek pe un ton inaudibil.

– Și te asigur că voi avea o lungă discuție exact despre asta cu tine și cu mătușa mea în momentul în care mă voi întoarce la Londra. Dacă mi-am neglijat obligațiile față de ea, nu te îndoi că mă voi corecta. Tonul mamei se înăspri. Sunt sigură că putem face un plan prin care să îi oferim...

– Să le oferim, spuse Derek.

Mama se încruntă.

– Să le oferim?

– Să le oferim – mătușii Guinevere, doamnei Higginbotham și doamnei Fitzhew-Wellmore. Derek ridică din umeri, neajutorat. Sunt ca niște surori.

– Precum cei trei muschetari, încuviință Val. Una pentru toate și toate pentru una, lucruri de felul acesta,

– Bănuiesc că, indiferent ce sprijin material i-am putea oferi, mătușa Guinevere îl va împărți cu celelalte.

– Bineînțeles, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Toate trei sunt într-adevăr legate prin afecțiune și trecut. Au fost apropiate de când mă știu. Un trio destul de intimidant și totuși amuzant. Ophelia

și Persephone au un caracter unic, ca și Guinevere. Toate trei mi se par destul de plăcute. Se opri. Poate că se va putea face ceva cu Societatea asta a Doamnelor Călătoare a lor.

– Ceva legal, spuse Derek repede.

– Fără îndoială, se încruntă mama. Și nu-mi pasă de ce crezi că este necesar să subliniezi asta. Nu mi-ar plăcea deloc ca draga mătușă Guinevere și prietenele ei să fie întemnițate. Se gândi la asta un moment. Va trebui să vorbesc cu Stephen despre asta. Cred că va veni cu vreo idee deșteaptă. E destul de inteligent, să știți.

Derek și Val schimbară o privire resemnată.

– Unde e lordul Westvale? întrebă Derek.

– Are treburi de făcut. Stephen are câte o afacere aproape în fiecare loc în care mergem. Mama își dădu ochii peste cap. Nu suportase niciodată afacerile. Ar trebui să se întoarcă în curând. Îl veți vedea la cină. Își termină vinul și îi întinse lui Val paharul acum gol. El îl luă ascultător și traversă încăperea ca să-l umple. Acum, ce faci ca să o găsești pe Lady Heloise? Presupun că nu aștepți pur și simplu ca eforturile unchiului tău să aducă roade.

– Desigur că nu așteptăm, răspunse Derek, rotind băutura în pahar. Continuăm să sondăm locurile pe care intenționa să le viziteze Lady Heloise. Și, pentru că una dintre scrisori menționa că se cazase la Grand Hotel, verific împreună cu domnișoara Prendergast toate hotelurile din Paris care au cuvântul *grand* în numele lor...

Mama se holbă la el.

– Toate? Cred că durează o veșnicie.

– Aproape. Val se întoarse și îi înmână mamei paharul.

– Într-adevăr, dar unchiul Edward s-a gândit că e mai bine să o țin pe domnișoara Prendergast cât mai mult în Paris, în timp ce investigatorii lui încearcă să îi găsească verișoara. Nici unul dintre noi nu a avut încă noroc. Sorbi gânditor din whisky. Dar am observat un lucru foarte ciudat.

– În afară de numărul total de hoteluri Grand? rânji Val.

Derek îl ignoră.

– Am citit și recitit toate scrisorile pe care le-a trimis Lady Heloise verișoarei sale. Sunt foarte interesante și pline de detalii din călătorie, dar... Nu știa cât de importantă era această descoperire, dar era sigur interesantă. Tot ce scrie, fiecare descriere, fiecare detaliu sunt copiate practic cuvânt cu cuvânt din ghidul Baedeker.

– Deci se poate să stai confortabil la tine acasă și să scrii scrisori din călătorie? întrebă mama. Ce idee interesantă!

– Cu excepția timbrelor poștale, bineînțeles, Și a faptului că Lady Heloise și-a dorit dintotdeauna să călătorească și a fost foarte emoționată când a reușit în cele din urmă s-o facă. Dar te-ai fi așteptat să își folosească propriile cuvinte și propriul mod de a relata ceea ce vedea. Fiindcă se consideră artistă, aș fi crezut că observațiile ei vor fi mai descriptive, mai colorate, dacă vreți, decât cele pe care le-am găsit în scrisori. Totuși...

– Totuși, te întrebi dacă a fost vreodată în Paris. Sau în Franța, dacă tot veni vorba. Val ridică paharul. Intriga se dovedește din ce în ce mai interesantă, după cum se spune.

– Într-adevăr, murmură mama. Ai fost la Galignani?

– Galignani? întrebă Derek, aruncându-i fratelui său o privire curioasă.

Val ridică din umeri.

– E o librărie.

– Vai de mine, Percival, îl mustră mama. E mai mult decât o librărie. Galignani publică un ziar – *Galignani's Messenger* – care oferă zilnic lista tuturor vizitatorilor englezi și americani din Paris. Mai publică și o listă săptămânală a tuturor vizitatorilor englezi și americani din celelalte orașe importante de pe continent.

Derek se holbă la ea.

– Deci ziarul acesta mi-ar spune când a sosit Lady Heloise și – prin extrapolare – când a plecat?

Mama încuviință.

– Fără îndoială.

Derek scrâșni din dinți și se uită urât la fratele lui.

– De ce nu mi-ai spus despre asta?

– Nu m-am gândit la el. Îmi pare rău.

– Voi trece pe la Galignani mâine, după ce termin cu detectivul, încuviință Derek. Ar fi fost foarte bine să fi știut mai devreme.

Val ridică din umeri.

– Și cum îi vei explica absența ta domnișoarei Prendergast, care e veșnic suspicioasă? întrebă Val, zâmbind cu îngâmfare. Este evident că nu are încredere în tine. Făcu o pauză. Dar cred că te place.

– Eu nu am observat asta, oftă frustrat Derek. Deși spusese că începea să-l placă. Nu destul ca să se căsătorească cu el, bineînțeles – deși nu i-o ceruse. Cred că va fi recunoscătoare să stea o dimineață singură. Ziua noastră de azi nu a mers tocmai bine.

– Pentru că nu vrea să se căsătorească cu tine, spuse mama cu o voce plină de simpatie.

– Nu i-am cerut-o niciodată!

– Ei bine, acum știi ce ți-ar răspunde dacă te-ai hotărî vreodată să o întrebi, interveni Val, sorbind din whisky. Eu aș spune că e foarte convenabil. Te scutește de o grămadă de necazuri.

– Nu am intenția să îi cer Indiei Prendergast să se căsătorească cu mine, spuse el pe un ton apăsat, întrebându-se de ce cuvintele lui nu păreau adevărate.

– Totuși, eu vreau să o întâlnesc, spuse mama, studiindu-și gânditoare fiul. Nu cred că te-am mai auzit vreodată proclamând atât de vehement despre o femeie că te scoate din minți.

– Cred că am spus asta despre mai multe femei.

Mama zâmbi cu un aer cunoscător.

Derek gemu în sinea lui. Ultimul lucru pe care îl dorea – ultimul lucru de care avea nevoie – era amestecul mamei lui. Orice ar fi simțit pentru India, orice ar fi fost între ei nu era treaba mamei lui. Însă un fapt atât de simplu ca acesta nu avea s-o oprească.

– Percival, începu mama, îndreptându-și atenția spre Val, și Derek oftă ușurat. Trebuie să discutăm despre pregătirile pentru bal. Voi vorbi cu bucătăreasa și cu restul personalului mâine, deși sunt sigură că totul e în ordine.

Val ridică din umeri.

– Sper și eu să fie.

– Poți face mai mult decât să speri, spuse ea pe un ton practic și se ridică în picioare. Călătoriile sunt întotdeauna atât de obositoare. Cred că mă voi retrage în camerele mele înainte de ceai. Percival, te rog să îi spui majordomului că aștept să fie servit ceaiul exact la patru și jumătate, aici în salonaș. Se opri. Nu, aș prefera să iau ceaiul în camerele mele. Cred că ar fi mai bine să mă bucur de intimitate. Și te rog să o informezi pe domnișoara Prendergast că aș fi onorată dacă mi s-ar alătura.

– De ce? spuse Derek fără să se gândească. Trecătorul lui sentiment de ușurare dispăruse, înlocuit fiind de o greutate apăsătoare în stomac.

– De ce? Ei haide, dragule! De ce nu aș vrea s-o întâlnesc pe femeia care nu vrea să se căsătorească cu fiul meu?

– Chiar așa, adăugă Val. Derek se gândi la posibilitatea de a-l burdui bine când se ivea ocazia.

Se strădui să zâmbească.

– Bineînțeles.

– De abia aștept. Sclipirea prădalnică se întorsese în ochii ei. Bănuiesc că vom avea multe de discutat.

Exact de asta se temea și Derek.

Capitolul 19

Ana Maria

Oriunde ar ajunge o doamnă călătoare, purtată de dorul de ducă, nu trebuie să neglijeze plăcerea de a achiziționa lucruri din țara respectivă, ca suvenir de călătorie și daruri pentru cei rămași în urmă. De obicei, au prețuri acceptabile.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

– Deci, domnișoară Prendergast, începu Lady Westvale, lăsând jos ceașca, împreunându-și mâinile în poală și zâmbind plăcut. Spune-mi, te rog, de ce nu vrei să te căsătorești cu fiul meu.

India se înecă cu bucățica de biscuit din gură, un biscuit ce păruse chiar gustos cu o clipă în urmă și care avea acum gust de rumeguș. Își acoperi gura cu mâna.

– Mă scuzați, cum ați spus?

– Vai de mine! Marchiza umplu din nou ceașca Indiei. Te-am speriat, nu-i așa? Poate mai vrei puțin ceai?

– Vă mulțumesc, bolborosi India și acceptă ceașca.

– Ceaiul e adesea util când te îneci cu ceva, oh, neașteptat.

India sorbi din ceai și se luptă să își recapete stăpânirea de sine.

Nu era ușor. Fusese cam neliniștită chiar de când primise invitația – deși ar fi fost mai corect să îi spui somația – de a o vizita pe mama lui Derek, marchiza de Westvale, în camerele ei pentru a lua ceaiul. Camerele ocupate de lordul și Lady Westvale erau chiar și mai mari decât cea a lui Derek și decorate într-un mod mai puțin feminin decât camera Indiei, dar totuși drăguțe, cu mobile întunecate din lemn sculptat și tapițerii luminoase și pastelate. Dacă ai fi încercat să îți imaginezi niște camere mai potrivite pentru un marchiz și soția sa, probabil că imaginea nu ar fi fost departe de asta.

Nimeni nu spusese că marchizul și soția sa erau așteptați, și India bănuia că apariția mamei lui fusese o surpriză și pentru Derek. Cu siguranță că altfel ar fi spus ceva. Ar fi pregătit-o pe India în vreun

fel. Nu că ar fi fost necesară o pregătire. În ciuda tuturor lucrurilor care se petrecuseră între ei, ea nu era decât prietena lui. Și nici nu avea să fie vreodată mai mult.

În câteva minute, marchiza îndepărtase presimțirile rele ale Indiei. Era surprinzător de prietenoasă, fermecătoare și chiar drăguță. India bănuia că trecuse de cincizeci de ani – o presupunere bazată mai mult pe vârsta lui Derek decât pe înfățișarea mamei lui – și nu era mai înaltă decât India, cu păr de un blond pal și ochi de aceeași formă și culoare ca și ochii fiului ei. India se trezi bucurându-se de conversația lor ușoară despre Paris și provocările călătoriei.

Cele mai multe dintre comentarii veniseră din partea mamei lui Derek, care părea să facă tot ce îi stătea în puteri pentru ca India să se simtă în largul ei. Și eforturile ei funcționaseră într-adevăr. Până acum. India nu se așteptase să trebuiască să-și explice din nou raționamentul, chiar azi, și categoric nu în fața mamei lui Derek.

– E mai bine? întrebă Lady Westvale.

India încuviință.

– Mult.

– Bun, atunci putem continua. Lady Westvale o studie curioasă. Deci, domnișoară Prendergast, începu ea și se opri. Pot să-ți spun India? E un nume încântător. Minunat de exotic.

– Vă mulțumesc, spuse India cu un zâmbet pierit. Da, bineînțeles.

– Excelent. După cum spuneam, majoritatea femeilor fac tot ce pot ca să se căsătorească cu Derek. Sunt curioasă să aflu de ce dumneata, nu.

– Ei bine... începu India, alegându-și cuvintele cu grijă. Având în vedere că Derek nu m-a cerut în căsătorie, mi se pare că motivele mele de a crede o asemenea unire imposibilă sunt irelevante.

– Dar totuși interesante.

– Mă îndoiesc.

– Ei, haide, India, să nu ne mai ascundem după deget. Ochii albaștri ai marchizei – ochii fiului ei – se îngustară ușor. Nu ai fi prima femeie care și-a dat seama că bărbații doresc de obicei exact ceea ce nu pot avea. Dacă acesta e modul în care intenționezi să îl prinzi în capcană pe fiul meu, te asigur că nu e atât de credul cum pare.

India respiră scurt și rapid.

– Și eu vă asigur că nu fac așa ceva! Îl consider pe Derek un simplu prieten. Și, ca prietenă a lui, încerc să-l ajut în eforturile sale de a se schimba.

– De a se schimba?

India spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

– De a fi la înălțimea amintirii tatălui său, lucruri de felul acesta.

– Amintirii tatălui său? întrebă rar marchiza.

– Ei bine, da. Nu era complet adevărat, dar nu era nici o minciună. Dar India nu avea de gând să îi spună unei marchize că fiul ei era implicat într-o operațiune de jecmănire a unor femei credule. Și nici nu intenționa s-o lase să-și închipuie că avea alte planuri cu fiul ei. Se îndreptă de spate. Bănuielile dumneavoastră asupra adevăratelor mele intenții nu ar putea fi mai greșite.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Sunt foarte conștientă că nu sunt genul de femeie cu care trebuie să se căsătorească Derek.

– Cât de interesant, murmură Lady Westvale. Și de ce nu?

– De ce nu? India se holbă la ea, dar marchiza părea sincer interesată de răspuns. Familia mea, chiar dacă respectabilă, nu e demnă de atenție în societate sau în altă parte. Nu am nici o avere. Am o înfățișare banală. Mai mult, am un loc de muncă, și nu sunt guvernantă sau învățătoare sau doamnă de companie. Chiar și dumneavoastră trebuie să recunoașteți că aceste motive sunt suficiente ca să mă taie de pe lista posibilelor mirese pentru Derek, spuse ea cu năduf. De ce sunt singura care pare să înțeleagă asta?

– Eu înțeleg cât se poate de bine, începu marchiza și se opri. Cine nu înțelege?

– Fiii dumneavoastră. Nici Derek, nici lordul Brookings.

– Sunt băieți buni, declară Lady Westvale, strălucind de mândrie.

– Băieți buni? se holbă India. Știa că ar fi trebuit să-și țină gura, dar era una dintre cele mai ridicole declarații pe care le auzise vreodată. Iertați-mă dacă spun asta, Lady Westvale, dar Derek are o reputație notorie...

Mama lui pufni disprețuitor.

– Fleacuri prostești, în cea mai mare parte.

– Și se pare că Excelența Sa are o reputație exact la fel de nefericită. Una de care e atât de mulțumit, încât se simte indignat dacă nu știi nimic despre asta.

– Mi se pare ceva încântător, dumitale, nu?

– Nu.

Marchiza se încruntă.

– Mi se pare o atitudine îngustă la minte.

– Cred că...

– Aș putea să te lămuresc că...

– Lady Westvale...

– Ai avut timp să vorbești, dragă, acum e rândul meu, spuse ferm femeia mai vârstnică. Sunt foarte conștientă de reputația fiilor mei. Totuși, din câte știu, nici Derek, nici Percival nu au rănit pe nimeni cu bună știință. Cred că sunt mulți oameni așa-zis respectabili pe lume care nu pot spune același lucru. O țintui pe India cu o privire aspră. Nu ești de acord?

– Da, presupun că da.

Marchiza încuviință.

– Și nici unul dintre ei nu a avut vreo aventură cu o persoană, oh, *inocentă*. Nu au ruinat niciodată reputația unei tinere. Incidentele care sunt puse pe seama lor...

– De care sunt *acuzați*...

– E o chestiune de interpretare, India. Depinde de punctul de vedere al observatorului, spuse Lady Westvale, înlăturând comentariul cu un gest. Oricum, greșelile pe care le-au făcut nu au fost niciodată cu adevărat răutăcioase, ci mai degrabă... năstrușnice. Înțelegi ce spun?

– Înțeleg că sunteți mama lor, spuse rar India. Și, ca atare, mă așteptam să îi apărați.

– Ai dreptate, bineînțeles. Îmi voi apăra întotdeauna fiii. Și chiar dacă se poate să fi făcut unele lucruri la care societatea strâmbă din nas, sunt bărbați buni, cu inimă bună. Își uni buzele într-un zâmbet forțat. Și eu sunt mândră de ei.

Ar fi fost mândră de Derek dacă ar fi știut de legăturile lui cu Societatea Doamnelor Călătoare? Nu conta; aveau să se termine în curând. În ciuda altercației lor, avea încredere că el urma să facă ce era corect.

– Acum, am înțeles că bagajul dumitale s-a rătăcit.

– Din nefericire, încuviință India, ușurată de schimbarea bruscă a subiectului. E unul dintre motivele care ne forțează să zăbovim la Paris. Deși e adevărat că nu am verificat încă multe dintre locurile prin care ar fi putut trece verișoara mea.

– Puține orașe din lume sunt mai potrivite ca Parisul pentru a zăbovi. Marchiza alese unul dintre biscuiții cu migdale care ajunseseră să-i placă destul de mult Indiei, mușcă din el, apoi o privi gânditoare pe India. Știi că vom găzdui un bal aici peste câteva zile?

Un bal? India simți cum i se usca gura brusc și clătină din cap.

– Nimeni nu mi-a spus nimic. Dar de ce s-o fi făcut? Era un oaspete al casei, dar nu unul pe care l-ar fi invitat la bal. Pot să aranjez să rămân în camera mea cât timp are loc.

Lady Westvale se holbă la ea.

– De ce? Apoi se văzu pe fața ei că înțelesese. Oh, înțeleg. Încuviință plină de simpatie. Va trebui să facem ceva în privința asta.

– În ce privință?

– În privința hainelor tale, bineînțeles. Se uită la rochia de un albastru pal pe care o alesese India pentru ceai și se cutremură. Înțeleg că însoțitoarea ta ți-a împrumutat niște haine.

Dintre cele două rochii de zi, una pentru cină și una de seară pe care i le împrumutase Estelle, asta i se păruse cea mai puțin criticabilă. Se părea că marchiza nu credea același lucru.

– Doamna Greer a fost foarte amabilă.

– Da, ei bine, amabilitatea e una – și bunul-gust cu totul altceva. Nu îndrăznesc să întreb ce fel de rochie de seară ți-a oferit.

– E... acceptabilă, spuse India, strâmbând din nas. Simțea că trăda bunătatea lui Estelle în mod josnic, dar rochia – având o culoare între roz sclipitor și purpuriu pal, cu volane, pliuri și flori din mătase – era probabil cel mai înzorzonat lucru pe care îl văzuse India în viața ei. Mai rău, chiar și cu ajustările experte realizate de Suzette, o făcea să pară un cârnat umplut. Nu mă așteptam să trebuiască să o port.

– Nici nu va trebui, încuviință ferm marchiza. Suntem în Paris, căminul celor mai buni croitori din lume și ar fi o greșeală să nu profităm de serviciile lor. Mâine vei petrece ziua cu mine. Vom merge în câteva din locurile mele favorite, și vei avea o garderobă potrivită cât ai pocni din degete.

– Apreciez oferta, Lady Westvale, dar mă tem că nu e posibil. Inspiră adânc. Nu am nici un ban. I-am pierdut.

– I-ai pierdut? întrebă marchiza plină de simpatie. La cărți?

– Nu.

– Atunci ai fost șantajată? se cutremură ea.

India înghiți în sec.

– Categoric nu.

– Dumnezeule mare! spuse Lady Westvale holbându-se la ea. Sper că nu i-ai dat unui netrebnic spilcuit care ți-a promis că ți-i va da înapoi când va primi o moștenire și apoi a dispărut fără urmă?

India făcu ochii mari.

– Aș fi reușit să evit asta.

– Bun. Sunt puține lucruri mai prostești decât asta, oftă ușurată Lady Westvale. Dar nu mă pot gândi la nici o altă modalitate de a-ți pierde banii.

– Nu înțelegeți. Chiar i-am *pierdut*. I-am rătăcit, dacă vreți. Nu știu unde sunt. Chiar dacă își recunoscuse de multe ori eroarea, greșeala continua să i se pară la fel de stupidă. I-am ascuns în geamantan.

– Geamantanul care s-a pierdut?

India încuviință.

– După cât se pare, există ceva mai prostesc decât a-i da banii unui străin chipeș.

– Da, se pare că da, recunoscu India.

– Percival a spus că ești eficientă, spuse marchiza, cântărind-o. Asta nu mi se pare deloc eficient.

– Atunci mi s-a părut o idee bună, răspunse India cu voce pierită.

– Vai de mine, draga mea, clătină din cap Lady Westvale. Când călătorești, trebuie să îți ascunzi întotdeauna banii în ghete. Sau într-un buzunar special cusut de corset. Sau, și mai bine, să călătorești cu un gentleman a cărui datorie e să aibă grijă de orice necesitate, prin urmare și de bani.

– Îmi voi aminti asta.

– Ai grijă s-o faci, încuviință marchiza ferm. Să-i pui în geamantan, auzi.

India se cutremură.

– Totuși, nu ai înțeles. Nu îți sugeram să îți cumperi o nouă garderobă, spuse marchiza, oferindu-i un zâmbet strălucitor. Am de gând să ți-o cumpăr eu.

India se înecă din nou.

– Dar de ce?

– Trebuie să te dezobișnuiești de asta, dragă. Nu e o dovadă de bună-creștere și poate fi și periculos. Coborî vocea, confidențial: Am fost odată la o petrecere la care un gentleman cam masiv s-a înecat cu o bucată de prepeliță friptă. Păi, tenul lui a trecut prin toate culorile și a fost îngrozitor, până când o femeie corpolentă care stătea lângă el l-a lovit o dată cu putere în spate. Și asta a făcut prepelița să zboare peste masă, spre groaza persoanei care stătea în fața lui. Se opri. Deși, dacă îmi amintesc bine, domnul s-a îndrăgostit de doamna care fusese atât de atentă și îl lovise. Un lucru duce la altul, și s-au căsătorit fericiți la puțin timp. De fapt, și acum le place să spună cum s-au cunoscut și cum l-a salvat ea de la o moarte iminentă.

– Ce... noroc?

– A fost un noroc. Totuși, continuă ea cu un gest absent, am deviat de la problema noastră, adică de la nevoia dumitale de haine potrivite și de la decizia mea de a ți le cumpăra.

Și eu nu înțeleg de ce vreți să faceți asta, spuse India fără să-și poată ascunde încăpățânarea din voce.

Din mai multe motive. Mai întâi, începu ea să numere pe degete, pentru că nu vrei să te căsătorești cu fiul meu. Chiar dacă raționamentul tău nu mi s-a părut prea sănătos, cred că ești sinceră. Și eu sunt un judecător excelent de caractere. Nu a fost așa dintotdeauna, dar unul dintre puținele avantaje ale îmbătrânirii este faptul că înveți vreo câteva lucruri pe parcurs. Și sinceritatea, draga mea, trebuie răsplătită întotdeauna.

– Mulțumesc, murmură India.

– În al doilea rând, s-ar putea spune că scumpa mea mătușă Guinevere e prima responsabilă pentru această căutare a dispărutei Lady Heloise. Și asta înseamnă că e vina ei că hainele dumitale – și banii – s-au pierdut. Meriți o compensație.

– Totuși...

– Mai mult, soțul meu are o avere considerabilă. Chiar mai mult decât aș putea cheltui eu, deși consider că scopul meu în viață este să fac tot ce îmi stă în puteri. O fulgeră pe India cu un zâmbet satisfăcut. Nu mă costă aproape nimic să îți ofer o nouă garderobă.

– Și e foarte generos din partea dumneavoastră, dar...

– Și – o țintui pe India cu o privire practică – peste cinci zile vom avea un bal aici. Ca oaspete al acestei case, înfățișarea dumitale se va reflecta asupra gazdelor. Nu te amăgi, India, ne așteptăm să iei parte. Și eu, și Percival am fi profund jigniți și foarte insultați dacă nu ai veni. Am considera că e un gest foarte necivilizat. Și nu mi s-a părut că ai fi genul de femeie care să dorească să fie nepoliticoasă.

– Nu, bineînțeles că nu. Dar... eu nu am fost niciodată la un bal, spuse India fără să se gândească.

Lady Westvale făcu ochii mari.

– Niciodată?

India clătină din cap.

– Mă tem că nu.

– Dar știi să dansezi? întrebă precaut marchiza, de parcă s-ar fi temut de răspuns.

– Ne-au învățat la domnișoara Bicklesham.

– Academia Domnișoarei Bicklesham pentru Tinere Doamne Desăvârșite?

India încuviință.

– Excelentă instituție. Se încruntă. Dar dumneata nu pari absolventa tipică a domnișoarei Bicklesham.

India ridică bărbia.

– Mulțumesc.

Lady Westvale râse.

– Încă un lucru pentru care nu ne vom face griji. Acum, referitor la noile dumitale haine, va trebui să facem o listă cu ce e absolut necesar, ce ar fi înțelept să cumpărăm și ce putem cumpăra doar ca să ne distrăm.

– Lady Westvale, inspiră adânc India. Apreciez oferta dumneavoastră amabilă, dar nu vă pot permite să îmi cumpărați haine. M-aș simți obligată să vă înapoiez banii, și mă tem că n-o voi putea face niciodată.

– Draga mea tânără doamnă, mă tem că nu înțelegi. Permite-mi să îți explic. Lady Westvale se gândi un moment. Mama mea a murit când era destul de tânără, surorile mele vitrege nu au ținut prea mult la mine și, fiindcă tatăl meu era vestit pentru buzunarele lui goale, eu nu am avut un sezon de debut. De abia după căsătorie am avut suficiente resurse financiare ca să îmi permit rochii frumoase, pantofi eleganți și pălării complicate. Îmi face mare plăcere să fac cumpărături acum, când am mijloacele necesare. E foarte amuzant. Consider că e o artă, și sunt foarte pricepută.

Totuși, am doi fii și, chiar dacă îi iubesc foarte mult, am regretat dintotdeauna că nu am avut o fiică. Acum nu se mai poate face nimic, bineînțeles, dar aici intri dumneata în scenă, zâmbi ea nostalgic. Mi-am invidiat întotdeauna prietenele care aveau plăcerea de a face cumpărături cu sau pentru o fiică. Voi considera că îmi faci o mare favoare dacă îmi vei permite să fac același lucru cu dumneata. Și îți promit să nu fiu prea extravagantă.

– Înțeleg, spuse India fiindcă nu știa ce să zică. Pe de o parte, până acum hainele nu fuseseră importante pentru ea. Pe de altă parte, Parisul – sau altceva – o schimbase. Începuse să se întrebe dacă a fi rațională, practică și eficientă însemna să arăți întotdeauna rațională, practică și eficientă.

– Poți să te mai gândești la propunerea mea, bineînțeles, dar te avertizez că nu accept un răspuns negativ. Ochii îi scânteiau de emoție. Vom începe cu vizitarea croitorilor mei favoriți, mâine-dimineață la prima oră.

– Mă tem că nu e posibil, spuse India, ignorând un neașteptat fior de regret. Trebuie să continui să o caut pe verișoara mea împreună cu Derek.

– Derek poate foarte bine să continue căutarea singur o zi sau două, spuse ferm Lady Westvale, apoi sorbi din ceai. Și îți va face și dumitale bine să te mai gândești și la altceva, nu doar la dispăruta Lady Heloise. Nu cred că a fost ușor pentru dumneata.

– Sunt îngrijorată. Ea e toată familia mea și îmi este dor de ea dar... Nu era sigură de ce spunea asta, dar Lady Westvale nu se dovedise chiar atât de înspăimântătoare pe cât se temuse India. Era mai degrabă cu adevărat drăguță. Mi-a trecut prin minte că sunt lucruri pe care nu le știu despre Heloise. Lucruri la care nu am fost atentă sau pe care nu a vrut ea să mi le facă cunoscute. A fost ca o revelație, și nu prea știu ce simt acum.

– Te înțeleg foarte bine, spuse cu simpatie marchiza. Cred că nici unul dintre noi nu îi cunoaște pe cei de lângă el în măsura în care crede că îi cunoaște.

– Probabil că nu.

– Mai mult, lucrurile nu se dovedesc întotdeauna așa cum ne așteptăm noi.

– Eu nu m-am așteptat niciodată să ajung în Paris.

– Îmi imaginez că nu te-ai așteptat nici să te împrietenești cu fiul meu. Ai spus că te consideri prietena lui?

– Da, încuviință India.

– Ce interesant, spuse ea gânditoare. Mă refer la faptul că ești dispusă să fii prietena lui. Dar nu ești dispusă să fii soția lui.

– Credeam că ați înțeles. De ce nu puteau renunța odată la asta? India își adună tot curajul. Nu sunt potrivită pentru a fi soția lui, și oricât m-aș strădui, nu-mi pot imagina că aș fi potrivită pentru a deveni contesă.

– Îmi cer scuze, spuse Lady Westvale, clătinând din cap cu tristețe. Habar nu aveam că ai tendințe criminale.

India aproape că rămase fără grai.

– Cu siguranță că nu am! Nu am încălcat niciodată vreo lege.

– Atunci familia ta are. Lady Westvale rupse o bucățică de biscuit și îl îndesă în gură.

– Familia mea e foarte respectabilă. India era atât de indignată, încât ridică vocea. Părinții mei erau misionari, și verișoara mea e fiica fostului conte de Crenfield.

– Oameni buni și decenți?

– Fără urmă de îndoială!

– Onorabilitatea, respectarea legilor și bunătatea sunt singurele lucruri pe care ți le poate cere cineva, dragă. Se opri. Atunci,

corectează-mă dacă greșesc, dar singura ta obiecție reală față de căsătoria cu fiul meu e faptul că o asemenea uniune nu ar fi corectă din punct de vedere social?

– Da, încuviință India. Nu sunt o ființă prostuță și aiurită – în ciuda banilor pierduți – care crede în prostii romantice. Înțeleg modul în care funcționează lumea.

– Eu nu am apreciat niciodată modurile de funcționare a lumii. Cred că sunt adesea crude și frecvent absurde. Spune-mi, India, îți place Derek?

– Da, bineînțeles.

– De ce?

– Nu știu. E destul de drăguț. Se gândi mai bine la întrebare. Nu am crezut asta la început sau poate că pur și simplu nu m-am așteptat să fie așa, dar acum o cred. E foarte atent cu cei din jur și se poartă amabil cu oamenii. L-a ajutat pe profesor, deși nu era obligat s-o facă. E și inteligent. Nici la asta nu mă așteptam, și m-a salvat dintr-o situație stânjenitoare. Cu riscul propriei sale siguranțe. A insistat să îmi arate frumusețile Parisului, în ciuda șovăielii mele. Și trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Și îi plăcuse să fie cu el. Pare să facă oamenii să se simtă, nu știu, speciali, poate. E respectuos cu profesorul, și se angajează în tot felul de discuții academice. Păi, aproape că poți să-l vezi cum înflorește captând atenția lui Derek. Și flirtează scandalos cu doamna Greer, lucru care mi s-a părut destul de neplăcut la început, dar ea îl adoră. Nu știu sigur de ce, dar e evident că îl adoră. E mult mai, nu știu, atent cred că ar fi cuvântul potrivit, decât mă așteptam. Vede și observă la mine lucruri pe care nimeni nu le-a văzut sau observat până acum. Acum că o spunea cu glas tare, părea chiar remarcabil. Nu toate sunt plăcute, țineți cont, dar dovedesc o receptivitate uimitoare. În afara câtorva ocazii, a fost mereu sincer. Nu sunt sigură că am încredere în el, cel puțin așa credeam la început, dar acum... spuse ea mai mult ca pentru sine, decât adresându-i-se marchizei.

„Dar acum ce?"

Avea în sfârșit încredere în el? Spera și credea că avea să facă ce era bine. Oare speranța și încrederea nu merg mână în mână? Revelația aceasta o lăsă fără suflare. Nu îi spusese chiar în această după-amiază că tot nu avea încredere în el? O spusese doar pentru că trebuia s-o spună? Pentru că nu se așteptase niciodată să simtă altceva? Dar, dacă el era într-adevăr un bărbat bun, decent, dornic să se schimbe,

un bărbat care avea toate calitățile despre care vorbise mama lui, de ce să nu aibă încredere în el?

– Acum? o ajută Lady Westvale.

– Acum eu... eu îl plac. Poate că simțea chiar mai mult.

– Înțeleg.

India ridică din umeri, neajutorată.

– Măi, măi, asta e interesant, murmură marchiza, apoi inspiră adânc. Ar trebui să știi ceva despre fiul meu, India. Derek a fost îndrăgostit de mai multe ori, din câte știu, și bănuiesc că au fost și femei despre care nu știu. În fiecare caz, doamna era foarte potrivită să devină viitoarea contesă de Danby. Toate erau exact genul de femeie cu care ai spus că trebuie să se căsătorească. Și totuși, nici una dintre ele nu l-a condus spre căsătorie sau măcar spre logodnă.

India nu se putu abține.

– De ce?

– Pentru că, deși erau potrivite din punct de vedere al banilor, al poziției și al tuturor lucrurilor la care te-ai gândit tu – și social, dacă tot veni vorba – nu erau potrivite pentru el.

– Asta e... interesant.

– Draga mea India. Unul dintre cele mai încântătoare lucruri legate de titlu și bani – în special de bani – e faptul că poți să faci exact ce dorești, iar oamenii să te ierte. Eu nu m-am căsătorit niciodată din considerente sociale sau financiare. Tatăl lui Derek era al doilea fiu, fără nici o perspectivă. Cel de-al doilea soț al meu, tatăl lui Percival, a fost un marchiz foarte bogat, dar când m-am căsătorit cu el nu era așa. Nu era sărac, desigur – îmi dădusem seama de mult că sărăcia adevărată nu era pentru mine, dar habar nu am avut că urma să moștenească titlul și averea unui văr. Și soțul meu de acum, scumpul meu Stephen, are și bani, și titlu – alt marchiz, lucru foarte convenabil – și le avea când m-am căsătorit cu el, dar m-aș fi căsătorit cu el și dacă nu ar fi avut nimic. Afișă un zâmbet atotștiutor. Banii și poziția, draga mea, nu sunt la fel de greu de găsit ca un om bun. Mai ales unul care să îți cucerească inima. Eu am fost extraordinar de norocoasă. E foarte greu de găsit dragostea în lumea asta. Eu am fost iubită de trei bărbați minunați și i-am iubit la rândul meu.

Se opri, gânditoare.

– Dacă aș fi știut că aveam să-l pierd pe Henry, tatăl lui Derek, atât de curând, aș fi prețuit fiecare moment. Și la fel simt și pentru tatăl lui Percival, Arthur. Dar nu știi ce ai până nu pierzi. Vocea ei deveni

mai hotărâtă. Nu voi face aceeași greșeală cu Stephen. Mă voi asigura că știe, în fiecare zi, prin vorbe și fapte, cât de mult țin la el.

India zâmbi.

– E ceva încântător.

– Da, ei bine, după cum am spus, sperăm să învățăm ceva în timp ce înaintăm prin viață, spuse ea cu bruscheț, de parcă ar fi spus mai mult decât intenționase. Nu știu sigur de ce ți-am spus toate astea; cred doar că am vrut să știi că exemplul pe care l-am dat fiilor mei nu este cel al unei femei preocupate de problemele care par importante în ochii societății. Și Derek, și Percival au de gând să se căsătorească din dragoste, și probabil că de asta nu s-au căsătorit încă. Oftă. E o problemă pe care trebuie să o rezolv. Vreau pur și simplu ca ei să fie fericiți, și femeia potrivită va face asta pentru ei. Știu că bărbatul potrivit a făcut asta pentru mine. Adică bărbații, fiindcă mă refer la toți trei.

Capitolul 20

– Cred că trebuie să-i spui totul.

Derek se opri din mers și se holbă la fratele lui.

– Chiar crezi?

– Ei bine, alternativa e să nu îi spui absolut nimic. Nu știu sigur dacă o opțiune e mai bună decât cealaltă. Val ridică din umeri. Dar se pare că domnișoara ta Prendergast e mare amatoare de romane polițiste. S-ar putea să aprecieze cotiturile și răsturnările de situație pe care le-a implicat căutarea verișoarei ei.

– Îți dai seama că, atunci când stai în spatele biroului bunicului tău, în biblioteca asta impunătoare, pari să știi într-adevăr ceea ce spui?

– Îmi dau seama, spuse Val așezându-și palmele pe birou cu un gest atotcuprinzător și arătând ca un rege care își supraveghea domeniul. De asta stau aici. Sunt mai înțelept decât mi-o permite vârsta, frate.

– În opinia ta, poate.

– Haide, tocmai ți-am dat un sfat excelent. Nu e vina mea că refuzi să îl accepți.

– Tocmai mi-ai explicat care sunt opțiunile. Opțiuni pe care le cunoșteam deja foarte bine. Nu mi-ai dat nici un sfat.

– Din nou, rânji superior Val. Mai înțelept decât mi-o permite vârsta.

– Dumnezeule mare, mormăi Derek și își reluă plimbarea.

Măcar nu trebuia să ia o hotărâre pe moment. India și mama lui erau în cea de-a treia zi de asediu a croitorilor din Paris. De abia o mai văzuse, și doar în trecere, după sărutul lor și cearta care urmase. Dar nu coborâse la cină și, după cum îi spusese Estelle, nici India nu o făcuse. Ceea ce era probabil cea mai bună atitudine.

– Oricât de mult aș iubi-o pe mama și oricât i-aș fi de recunoscător că o ține pe India ocupată, ideea că petrec atât de mult timp amândouă îmi produce fiori de spaimă. Au făurit un fel de alianță păgână. Uniunea aceasta nu poate aduce nimic bun. Se opri și se uită la fratele lui. Despre ce crezi că vorbesc?

– Oh, probabil că mama vorbește întruna despre cea mai nouă modă, despre ultimul stil și despre culoarea acestui sezon. Iar domnișoara ta Prendergast probabil că nu pierde nici o ocazie de a sublinia cât de ticăloși sunt fiii mamei.

– Pare corect. Derek oftă și își continuă plimbarea.

Nu ar fi trebuit să o sărute. Fusese o greșeală. Oh, nu sărutul în sine, ci faptul că o sărutase atunci și acolo, deși se scuzase, și deși ea îl sărutase prima. Și chiar dacă nu fusese cel mai bun moment, sărutul ei îi produsese o senzație încântătoare și promițătoare.

Fusese delicios de ispititoare cu ochii aceia verzi, postura perfectă și manierele ei atât de serioase. Nu știa sigur când încetase să o mai considere enervantă și când devenise irezistibilă. Deși continua să fie destul de enervantă și, în mod foarte ciudat, asta o făcea pur și simplu mai atrăgătoare. Nici nu știa care dintre ei era responsabil de dezastru – probabil că amândoi. Dar el fusese într-adevăr rănit aflând că și acum, după ce petrecuseră atât de mult timp împreună, după ce îi spusese lucruri pe care nu le mai spusese nimănui, ea tot nu avea încredere în el. Drăcia naibii, acceptase campania ei de a-l convinge să renunțe la căile lui rele! Ce mai putea face un bărbat pentru o femeie?

– Cred că ai nevoie de exercițiu.

– Exercițiu? Derek își dădu ochii peste cap. Și ce crezi că ar trebui să mai exersez, mă rog?

– Poate că *exercițiul* nu e un cuvânt atât de bun ca, oh, *repetiția*.

– Repetiție? ridică Derek dintr-o sprânceană. Ca repetarea unei piese?

– Exact, spuse Val lăsându-se pe spate în scaun. Eu voi juca rolul domnișoarei Prendergast și tu pe al tău.

– E absurd, spuse Derek și se trânti pe un scaun.

– Eu prefer să cred că e uimitor de inteligent.

Derek pufni.

– Deci, domnule Saunders, începu Val, adoptând un glas foarte ascuțit și îndreptându-se rigid în scaun. Netrebnic ticălos și scandalos, spune-mi ce ai aflat de la detectiv.

– Nu vorbește chiar așa, spuse Derek, stăpânindu-și un rânjet.

– Oh, haide, băiat obraznic ce ești, vorbesc exact așa, ripostă Val, amenințându-l cu degetul. Deci, bărbat păcătos ce ești, răspunde la întrebarea mea.

– Foarte bine. Se gândi un moment. Detectivul...

– Care detectiv?

– Cel pe care l-a angajat unchiul meu. Derek se întâlnise cu el în urmă cu două zile, și continuase să îl vadă în fiecare zi de atunci.

Val icni în mod exagerat.

– Unchiul tău a angajat detectivi?

Derek încuviință.

– Voia să ajute.

– Ce idee strălucită! Val îl privi printre gene și strânse buzele. Și de ce nu mi-ai spus, ticălosule?

– Eu... De ce nu îi spusese? Pentru că dorise chiar de la început să îi demonstreze ceva? Sau să își demonstreze lui? Nu știu, răspunse el tăios. Continuă!

– Nu ai răspuns la întrebarea mea, destrăbălat îndărătnic ce ești, spuse Val cu un oftat peste măsură de dramatic. Ce ți-a spus detectivul?

– Că investigațiile lui arată că Lady Heloise nu a ajuns niciodată la Paris. Un fapt confirmat de Derek însuși, prin verificarea listei vizitatorilor tipărite de Galignani. Și se pare că nici în Franța.

– Nici în Franța! Val se bătu cu palmele peste obraji. Vai de mine, cum poți spune așa ceva, ființă infamă ce ești! Am primit scrisori ale ei din Le Havre și Rouen, și Trouville, și Paris.

– Scrisori care au fost copiate cuvânt cu cuvânt dintr-un ghid de călătorie.

– Sărmana și scumpa de Heloise nu a fost niciodată foarte originală, spuse Val, cu alt oftat peste măsură de dramatic.

– Îți dai seama cât ești de ridicol.

– Nu mai ridicol decât mă simt, spuse Val fluturând din gene. Continuă, te rog, mizerabil nemernic!

– Scrisorile au fost scrise într-adevăr de verișoara ta, dar... Aici, treaba devenea destul de încurcată.

– Da? Vocea lui Val deveni și mai țipătoare, dacă era posibil.

– Dar nu ea le-a trimis. Derek se opri. *Mademoiselle* Marquette, camerista ei, le-a pus la poștă.

Derek își petrecuse o mare parte din zi însoțindu-l pe detectivul unchiului Edward într-un sătuc pitoresc numit Chantilly, aflat în nord-estul Parisului, la distanță de o oră cu trenul. Conform investigatorului, aici locuia *mademoiselle* Marquette și familia ei. Nu fu greu deloc să o găsească pe femeie, dar trebuiră multe îndemnuri, apeluri la conștiința ei și amenințări cu implicarea autorităților ca să scoată adevărul de la ea.

Recunoscu că Lady Heloise o însărcinase să pună la poștă scrisorile destinate Indiei, din diferite locuri din Franța, incluzând Parisul. *Mademoiselle* Marquette trebuia să călătorească apoi în Elveția, Italia, Grecia și în alte locuri timp de șase luni, iar Lady Heloise suporta cheltuielile. Femeia era însărcinată să îi trimită Indiei scrisorile scrise de Lady Heloise din toate locurile pe care le vizita. Era un plan interesant și ar fi funcționat exact dacă *mademoiselle* Marquette nu ar fi hotărât să își viziteze căminul. Era atât de copleșită de dorul de casă, încât hotărâse că nu făcea nici un rău dacă mai stătea puțin. Se părea însă că după câteva săptămâni își dăduse seama că, acum că ajunsese în sânul familiei, nu mai voia să plece, și obligația ei de a pune la poștă scrisorile scrise de Lady Heloise păleau în comparație cu propriile ei dorințe.

Mademoiselle Marquette declarase că zilele trecute îi trimisese înapoi toate scrisorile rămase lui Lady Heloise și aranjase să îi înapoieze și banii pentru călătorie, mai puțin ceva pentru necazurile ei, pe care insista că îi merita. Chiar dacă nu îi era atât de loială angajatoarei ei încât să continue înșelătoria, se pare că era atât de loială încât să nu spună de ce făcuse Lady Heloise un asemenea plan și unde se afla în prezent. Camerista îl asigurase pe Derek că Lady Heloise era teafără și nevătămată, dar refuza categoric să dezvăluie locul în care se afla. Sugeră, totuși, că Lady Heloise nu părăsise niciodată Anglia. Detectivul unchiului Edward era sigur că, deținând această informație, aveau s-o găsească în curând.

După ce se întoarseră la Paris, Derek îi trimisese o telegramă unchiului său, cerând să fie informat în momentul în care era găsită bătrâna doamnă.

– Oh, vai de mine, spuse Val atingându-și ușor fruntea cu mâna neputincioasă. De ce ar face așa ceva? Și unde e acum?

– Nu știu, respiră frustrat Derek. Nu am nici un răspuns la aceste întrebări.

– Și s-ar putea ca asta să fie cea mai mare încurcătură în care ai intrat vreodată, spuse Val, reluându-și vocea obișnuită.

– Mi-am dat seama deja de asta, dar îți mulțumesc că mi-ai amintit.

– Cred că sfatul meu inițial e totuși cel mai bun. Spune-i totul. Măcar îi va dovedi că nu e vina Societății Doamnelor Călătoare și, prin urmare, Lady Blodgett nu e vinovată și nici tu nu ești. Oricât de dezamăgită va fi aflând că s-a înșelat în privința ta – că nu ai jecmănit niște femei neajutorate de economiile lor.

– Nu știu sigur dacă merită. Derek se luptase cu asta de când aflase adevărul.

– De ce? Pentru că nu o să mai fie nevoie să te schimbe? Val îl privi printre gene, speculativ. Sau pentru că se poate întoarce în Anglia, și se termină cu asocierea voastră?

– De fapt, spuse Derek rar, nu m-am gândit la nici unul dintre aceste motive, dar bănuiesc că acum nu mai contează.

– Fiindcă ai ajuns să îți destul de mult la ea. Val se opri. Nu, nu e complet adevărat. Eu am ajuns să țin destul de mult la ea, într-un mod ciudat. Tu o placi.

– E ușor s-o placi.

– Nu, nu e, pufni Val. Deși aș spune că s-a mai îmblânzit, dacă vrei, în timpul ședерii aici. Nu mai e atât de țeapănă de parcă ar fi înghițit un băț, ca la început.

– Cred că șederea la Paris a fost un fel de revelație pentru ea.

– Parisul are acest efect, ridică el din umeri. Sau poate influența ta.

– Cred că e posibil. Suntem ființe foarte diferite. Și totuși îi venea foarte greu să își imagineze că avea să-și continue viața fără ea.

– Te temi că o vei pierde dacă îi spui despre verișoara ei, nu?

– E șocant de perceptiv din partea ta.

– E vina biroului, rânji Val, apoi deveni serios. Nu te-am crezut niciodată laș.

– Niciodată nu au fost atât de multe în joc.

Val se holbă la el.

– Înseamnă că am dreptate. Ai sentimente față de ea.

– Așa se pare. Ridică din umeri, neajutorat. Vreau să o protejez, Val, și nu sunt sigur că pot. Nu de asta.

– Totuși, dacă îți pasă de ea, e și mai important să îi spui ce ai descoperit. Dacă nu o faci, va fi mult mai rău când va afla.

– Mai rău? spuse tăios Derek. Ce ar putea să fie mai rău decât să descopere că singura ei rudă, femeia care i-a fost și mamă, și verișoară, femeia care i-a oferit un cămin când avea nevoie de unul, a conceput un plan elaborat prin care să o păcălească?

– Pentru că oricât de rău va fi pentru ea când va afla, spuse Val înfruntând privirea fratelui său, nu va ierta niciodată faptul că ai știut și nu i-ai spus.

Un moment nesfârșit, frații se priviră în tăcere.

– Ai dreptate. Nu-mi place s-o spun, dar ai dreptate. Totuși... Derek se gândi un moment. Cred că e mai bine să nu îi spun până nu aflăm unde e Lady Heloise. Chiar acum, oricât de multe am fi aflat, sunt mai multe întrebări decât răspunsuri. India va fi și mai îngrijorată dacă va afla că Lady Heloise a pus la cale toate astea, dar nu va ști unde se află. Se va gândi la tot felul de lucruri groaznice.

– Recunosc că s-ar putea să fie mai bine să aștepți, se strâmbă Val. Sau ar putea fi o greșeală de neiertat. Tot mai cred că trebuie să îi spui tot ce ai aflat până acum.

– Dacă ai fi în locul meu, ai face-o?

– E cea mai înțeleaptă cale, dar... Val clătină din cap. Nu știu. Voi fi veșnic recunoscător că nu sunt în locul tău.

– Balul e poimâine, spuse Derek. Mama spune că India nu a fost niciodată la un bal.

Sprâncenele lui Val se ridicară.

– Cum, niciodată?

– Se pare că nu. Nu mi-ar plăcea să îi stric plăcerea. Și până atunci s-ar putea să aflăm unde se află Lady Heloise. Inspiră adânc. Dar orice s-ar întâmpla, o să-i spun după bal.

Val bătu darabana cu degetele în birou, gânditor.

– Ce fel de femeie nu a fost niciodată la un bal?

– Una care nu a avut un sezon, care nu și-a făcut debutul în societate. Una care simte că e responsabilitatea ei să își câștige traiul, care crede că balurile și evenimentele sociale sunt lucruri frivole și prostești. Derek strânse din dinți. Una care crede că femeia care a crescut-o are un venit limitat.

– Lady Heloise?

Derek încuviință.

– Conform surselor mele, are o avere substanțială, de care India nu știe.

Val își privi țintă fratele.

– Lady Heloise pare să aibă multe secrete.

– Și nu voi fi eu cel care să dezvăluie aceste secrete. Dacă India afla că Lady Heloise nu doar că o înșelase în privința călătoriei, ci o mințise toată viața, ar fi fost devastată. India nu era o persoană care să creadă cu ușurință în alții, și Derek nu voia să fie cel care îi distrugea încrederea în tutorele ei. Dar mă tem că ai dreptate. Dacă află ceva din toate astea, și apoi află că eu am știut și nu i-am spus...

– Urâtă treabă, Derek. Ochii lui Val străluceau de simpatie. Poate că nu te va ierta niciodată dacă îi vei spune – va omorî mesagerul, cum se spune. Și s-ar putea să nu te ierte niciodată dacă nu îi vei spune.

Gata, se săturase. În ciuda faptului că presimțea un dezastru, Derek se alătură familiei la cină. India își făcu și ea apariția, și nu putu să nu se întrebe – sau să spere – dacă îi fusese la fel de dor de el cum îi fusese lui de ea. Totuși, nu încercă să vorbească cu ea în particular, și nici ea nu încercă. Se pare că în ceea ce o privea, era cu adevărat un laș.

Cina părea o petrecere. Mama jucă foarte bine rolul ei obișnuit de gazdă perfectă, încurajând și conducând conversația din jurul mesei. Se vorbi foarte mult despre pregătirile pentru bal, și mama se asigură că familia Greer și India înțeleseseră cât de încântată era că aveau să ia parte și ei. Derek nu știa dacă încântarea aceasta era provocată de cuplul vârstnic sau de India. Și când mama lui nu conducea discuția, o făcea tatăl său vitreg. Westvale dovedi un interes până atunci necunoscut față de arhitectura medievală, și se pare că citise chiar și una dintre cărțile profesorului. De asemenea, tatăl său vitreg dovedi neașteptatul talent de a transforma un subiect atât de obscur într-unul interesant, chiar și pentru cei care nu îl cunoșteau atât de bine ca profesorul Greer. Val luă asupra lui sarcina de a flirta entuziast cu Estelle și încercă s-o facă și cu India. Estelle se bucură de atenția lui, și chiar și India păru amuzată. În ciuda celor mai bune intenții, Derek petrecu mare parte din timp studiind-o.

India purta încă una dintre rochiile împrumutate de Estelle – mama menționase că noile haine ale Indiei aveau să sosească în următoarele zile, mulțumită influenței ei și stimulate de averea tatălui

său vitreg. Derek își dădu seama că fratele său avusese dreptate în privința Indiei. Se simțea mai în largul ei decât atunci când începuseră căutarea. Oare starea aceasta avea să dispară când va afla adevărul? Mai avea încă două zile până avea să fie obligat să-i spună.

În tot timpul mesei, ori de câte ori își întorcea privirea spre India, ea îl urmărea. Expresia ei nu arăta ce credea, dar privirea ei dovedea un fel de recunoaștere uluită. Și ceea ce părea o promisiune sigură, deși se poate să fi fost numai în mintea lui.

Dacă aceasta era femeia pe care o dorea, și era tot mai sigur de asta cu fiecare zi, atunci trebuia să facă ceva. Ceva romantic și irezistibil. Și trebuia să o facă înainte de a-i spune despre verișoara ei. Dacă nu voia să o piardă, în următoarele două zile trebuia să-i cucerească inima. Și să i-o ofere pe a lui. Era evident că era nevoie de un gest de un mare romantism.

Până la terminarea cinei, Derek recunoscu ceea ce bănuia deja. Fie că era bine, fie că era rău, se îndrăgostise de neîmblânzita domnișoară India Prendergast.

Și avea puterea de a-i ruina viața.

Capitolul 21

Ghidul acesta ar da dovadă de neglijență dacă nu ar menționa problema necesară, dar neplăcută a banilor. Fiindcă nu există o metodă sigură de a-ți păzi banii de hoți, tâlhari, țigani, pungași și propria nesăbuință, nu vom încerca să oferim noi una. Ne cerem scuze.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

– Bună ziua, India, spuse Derek ieșind de după grupul de palmieri în vase de lut care flancau ambele părți ale ușilor închise de la sala de bal.

– Derek! spuse India oprindu-se brusc, fără suflare. Nu te-am văzut.

– Încercam să găsesc un nasture care să mă ajute să scap de haina asta și apoi să o dosesc sub frunze, chicoti el. Deși adevărul este că mă ascundeam.

Ea ridică o sprânceană.

– De mine?

– Nu mi-ar plăcea să te sperii.

– Prostii. Nu văd nimic care să mă sperie. Chiar nimic.

Deși era o lașă. Ar fi trebuit să se scuze și poate să facă una sau două mărturisiri sau orice ar fi fost nevoie ca să se împace cu Derek. Aseară îl văzuse pentru prima dată după altercația lor de la Turnul Eiffel. Mulțumită atenției pe care i-o arătase Lady Westvale, în ultimele zile India nu prea avusese timp să se gândească la ce se petrecuse între ei. Totuși, cearta lor și sărutările pe care le împărtășiseră refuzau să dispară din mintea ei, mai ales seara, când somnul o ocolea. Și când adormea, era o moțăială plină de vise în care zbura ca o pasăre peste orașul Paris, sau îi simțea din nou buzele peste buzele ei și dorința evidentă de mai mult, sau vedea ofensa din ochii lui albaștri.

Nu ar fi trebuit să-i spună niciodată că nu avea încredere în el. Inima i se strângea ori de câte ori își amintea expresia de pe fața lui. Dacă credea în el – și credea – atunci avea cu siguranță și încredere în el. Era păcat că nu-și dăduse seama de asta mai devreme. Măcar acum știa că se înșelase. Se întreba în ce altă privință mai greșise.

– Deși bănuiesc că lucrurile de felul acesta sunt întotdeauna dificile.

– Lucrurile de felul acesta?

– Am fost o lașă îngrozitoare, Derek. Își îndreptă umerii și îi înfruntă privirea cu fermitate, ignorându-și inima care bătea să-i spargă pieptul. Pentru mine a fost întotdeauna dificil să recunosc că m-am înșelat...

– Fiindcă nu te înșeli niciodată.

– Se pare că și în privința asta m-am înșelat. A fost ca o revelație. Nu știa exact ce să spună în continuare, deși repetase discursul acesta iar și iar. Parisul pare să aibă o mulțime de revelații pentru mine.

– Oamenii tind să simt asta când se află în locuri care nu le sunt familiare.

– Bănuiesc că e o posibilitate.

– Trebuie să-ți spun că arăți încântător astăzi. Privirea lui o măsură în mod aprobator. Acest nou fel de a te pieptăna îți vine foarte bine.

– Ce drăguț din partea ta să spui asta! Suzette continua să îi aranjeze părul într-un mod mai lejer, care îi încadra fața. India trebuia să admită că îi plăcea destul de mult.

– Asta e una din noile rochii?

– Da.

El rânji.

– Mama mea are un gust excelent.

– Și sunt încântată că am beneficiat de el. India privi în jos spre rochia nouă și zâmbi satisfăcută. A sosit azi-dimineață.

Nu-și amintea să fi avut vreodată o rochie atât de drăguță și practică în același timp. Noua rochie de zi era de culoarea somonului, cu partea de jos formată din două fuste suprapuse, cea de deasupra plisată, și dantelă la gât, la mâneci și în talie. Era de departe cel mai înzorzonat lucru pe care îl avusese vreodată, dar nu atât de împopoțonată ca rochiile lui Estelle. Deși nu-i venise să creadă atunci, descoperise acum că Estelle avea dreptate. Mai mult decât orice, o rochie nouă te făcea să te simți, ei bine, nouă. Și câtuși de puțin banală.

Toată dimineața, India o ajutase pe Lady Westvale la pregătirile pentru bal. Pregătiri care se opriseră brusc când sosiră câteva dintre noile rochii ale Indiei. Mama lui Derek insistase ca India să le încerce imediat pe toate. Era ca un copil cu o jucărie nouă de Crăciun. India nu era sigură ce credea despre faptul că îmbrăcămintea nouă reprezenta o jucărie nouă, dar era aproape la fel de emoționată ca și Excelența Sa.

Oricât de mult încercase să o oprească pe Lady Westvale din asediul entuziast al croitorilor parizieni, nici măcar India nu i se putuse împotrivi. Cu cât protesta mai mult India, cu atât mai hotărâtă devenea Lady Westvale, până când își dădu seama în cele din urmă că singurul mod de a stăvili entuziasmul acestei lady era de a capitula. Totuși, rezultatul final erau patru rochii de zi, trei rochii potrivite pentru seară, două rochii de călătorie și o rochie de bal. Iar Excelența Sa insistase că fiecare dintre ele trebuia să aibă pantofi, pălărie și mănuși asortate, așa că trebuiră să comande și să cumpere tot ce considera că era necesar. Și totul la prețuri exorbitante, bănuia India, fiindcă Lady Westvale voia ca totul să fie făcut cât se putea de repede. India nu avea s-o poată răsplăti niciodată, nu doar pentru cheltuieli, ci și pentru amabilitatea ei.

– Dar mă tem că mama ta a fost prea generoasă. Nici nu-mi pot imagina cât au costat-o toate, clătină din cap India. Nu o voi putea răsplăti niciodată.

– Nici nu cred că vrea să fie răsplătită, spuse ferm Derek. S-a distrat foarte bine, și sunt recunoscător că i-ai oferit asta. Și recunoscător că ai ținut-o ocupată. Coborî vocea și continuă pe un ton confidențial: Nimic nu e mai periculos ca mama, când are timp liber la dispoziție.

– Pot să-mi imaginez, murmură India.

Ultimele trei zile cu mama lui confirmaseră faptul că India avea dreptate în privința adevăratului caracter al lui Derek. Cu siguranță că nu trebuie să crezi cu ochii închiși tot ce spune mama unui bărbat despre el, dar Lady Westvale era prea deșteaptă ca să vorbească doar despre calitățile lui Derek. În schimb, o fermecă pe India cu povești despre adolescența lui Derek și a lordului Brookings. Povești despre ocazia în care Derek îi ceruse fratelui său să îi dea colecția lui de monede străine pe care s-o adauge la economiile lui, ca să poată cumpăra un cal care era maltratat. Calul fusese bătrân și murise după câteva luni, dar ambii băieți învățaseră că răsplata celor care îi ajută pe cei care nu se pot ajuta singuri e la fel de mare pentru cei care oferă ca și pentru cei care primesc. Sau ocazia în care fusese silit, împotriva voinței lui, să invite la dans o fată nebăgată în seamă și nu prea drăguță, doar ca să descopere că era plăcută și foarte dulce după ce treceai peste aspectul ei banal. Și asta fusese o lecție, și anume că lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par, iar Lady Westvale spuse că fiii ei nu o uitaseră niciodată.

Fără să-și dea seama cum, India se trezise povestindu-i mamei lui Derek lucruri pe care nu le spusese nimănui. În timp ce proba o rochie, Lady Westvale fu curioasă să știe de ce se credea India banală. Fără să se gândească, India îi spuse că în timpul anilor de școală existase un tânăr care venea să-și ia sora acasă în vacanțe. Chiar dacă India crezuse că era secretul ei, se părea că și unele dintre celelalte fete observaseră că India făcuse o pasiune pentru tânărul gentleman, și le auzise spunând că tânărul lord Cutare nu s-ar uita niciodată la cineva atât de banal ca India Prendergast. Păi, India avea să fie norocoasă dacă își găsea vreodată un soț. Ciudat era faptul că, până să o întrebe Lady Westvale, India nici nu-și amintise incidentul. Excelența Sa îi spusese că, fie că o recunoștea, fie că nu, India nu mai era banală, ci frapantă, cu ochii ei verzi și silueta voluptuoasă și, bineînțeles, haine elegante. Lady Westvale mai observă că, deși fusese considerată o frumusețe în tinerețe, când era fată fusese cam dolofană. Unele femei înfloresc în ritmul lor, îi spuse ea Indiei.

Când se opriră la o cafenea încântătoare – iar Lady Westvale declarase că aproape toate cafenelele din Paris erau încântătoare – ca să ia ceaiul, și aceasta aduse din nou în discuție dorința ca fiii ei să găsească adevărata dragoste, India menționase indiferentă că ea nu ținea în mod special la dragoste și considera romantismul o noțiune prostească. Mai mărturisi și că uniunea părinților ei fusese

considerată o căsătorie din dragoste, ceva foarte romantic care îi făcuse în cele din urmă să-și abandoneze casa și familia și să hoinărească împreună prin lume în căutarea aventurii, sub pretextul că răspândeau cuvântul lui Dumnezeu. Femeia vârstnică fu de acord că abandonarea responsabilităților față de un copil era un gest egoist și de neiertat, dar nu se putea da vina pe dragoste. Nu e a stelei noastre vina, spusese ea, citându-l pe Shakespeare – se pare că era ceva obișnuit în familie – greșeala e a noastră[1], și adăugă că cea mai mare calitate a iubirii este că nu cunoaște limite, e neîngrădită și nesfârșită. De fapt, când îți deschizi inima pentru altă persoană, e ușor să îi iubești și pe ceilalți. Înainte ca India să-i poată răspunde, Lady Westvale trecuse la alt subiect, dar cuvintele ei rămăseseră în mintea Indiei.

– Care e greșeala ta de data asta, India? întrebă brusc Derek.

– Tu, spuse ea fără se gândească, apoi își luă inima în dinți. Sau mai degrabă eu. Când am spus că nu am încredere în tine, clătină ea din cap, nu ar fi trebuit s-o spun, fiindcă nu e adevărat.

– Nu e? întrebă el cu voce precaută.

– Nu mi-am dat seama atunci, dar... Îi înfruntă privirea direct. Dacă eu cred că ești de fapt un bărbat bun și decent, că te poți schimba într-adevăr și poți deveni un bărbat mai bun, bărbatul care cred că ai vrea să fii, atunci, fie că vreau s-o recunosc sau nu, înseamnă că am încredere în tine. Inspiră adânc, ca să se liniștească. Îmi pare cu adevărat rău că nu am spus-o atunci când ar fi trebuit.

El o privi țintă.

– Înțeleg.

– Și sunt într-adevăr lașă, nu doar pentru că am refuzat să recunosc că mă înșel, sau că m-am înșelat adesea în ultimul timp... „Unde s-a dus mia, merge și suta", se gândi ea. Își luă inima în dinți. Dar am făcut-o pentru că te plac, Derek Saunders. Te plac foarte mult, și mi se pare cam înspăimântător.

– Eu...

Ea întinse mâna să-l oprească.

– Nu mă aștept deloc ca tu să mă placi. Nici nu mă așteptam să am vreodată cât de cât încredere în tine. Cuvintele păreau să vină singure. Și mi-a plăcut să te sărut. Dar oricât de mult mi-ar fi plăcut să te sărut, mi-a plăcut și mai mult când m-ai sărutat tu. Chiar dacă prefer

[1] Citat din William Shakespeare, *Iulius Cezar*, actul I, scena 2, traducere de Scarlat Ion Ghica (n.tr.).

să cred că plăcerea aceasta are mai mult de-a face cu faptul că m-ai sărutat tu, decât cu faptul că ai exersat fără îndoială foarte mult...

– Pot să te asigur că...

– Nu aș avea nimic împotrivă să mă săruți din nou. Ridică bărbia. Frecvent și cu mult entuziasm. Ignoră valul de căldură care îi înfierbântă fața. Cum putuse să spună asta? La ce se gândise?

– Înțeleg, spuse el gânditor.

– Dumnezeule, Derek, spuse ea cu năduf. Nu poți să continui să îmi răspunzi că înțelegi. E un răspuns foarte nesatisfăcător. Nu spune absolut nimic. Ce înțelegi exact?

– Înțeleg că ceea ce încerci să spui e mai mult sau mai puțin în chip de scuză.

– E o scuză, și credeam că va fi vizibil. Și aș putea adăuga că e o scuză destul de sinceră.

– Și o mărturisire în același timp.

– Da, ei bine, poate, spuse ea cu voce slabă.

– Nu există nici un poate în asta. Pășii mai aproape și o privi. Ai spus că ți-a plăcut să mă săruți, că ți-a plăcut ca eu să te sărut și că nu ai avea nimic împotrivă dacă am face-o din nou. Sunt foarte sigur că asta e o mărturisire.

– Foarte bine atunci, spuse ea ridicând un umăr și încercând să pară indiferentă. E o mărturisire.

– Înțeleg, rânji el. Era destul de aproape ca s-o sărute din nou dacă voia.

– Și ce înțelegi de data asta? întrebă ea, auzind un vuiet în urechi.

– Înțeleg că în fața mea se află o femeie încântătoare, care e inteligentă și încăpățânată și poate cea mai enervantă ființă pe care am întâlnit-o vreodată.

– Oh?

– Și eu am o mărturisire de făcut. Am spus că a fost o greșeală să te sărut. Greșeala se referea la timp și loc. Plecă fruntea și își apropie buzele de buzele ei. Nu la sărut în sine.

– Atunci ai de gând să mă săruți din nou? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

– Da.

– Acum? Cuvântul fu mai degrabă un sunet ciudat.

– Nu, spuse el și se îndreptă.

Ea își simți inima ca de plumb.

– Înțeleg.

Derek râse.

Ai dreptate. „Înțeleg" nu e un răspuns bun.

Ei bine, nu știu ce altceva să răspund, spuse ea tăios, ignorând sentimentul copleșitor de dezamăgire și disperare care o inundă. Am fost destul de limpede în privința sentimentelor pe care mi le-a trezit sărutul nostru și a dispoziției mele de a-l repeta, și tu ai spus...

Dumnezeule mare, India, taci din gură! O cuprinse în brațe și își apăsă buzele peste buzele ei într-un sărut puternic și rapid și complet amețitor. Însă îi dădu drumul mult prea repede și clătină din cap.

Mă înnebunești cu totul.

– Chiar? întrebă ea, forțându-se să își recapete răsuflarea. Bun.

– Mai mult, următorul nostru sărut – o privi printre gene – și nu te înșela, am de gând să te sărut neapărat, va avea loc într-un loc și într-un moment pe care le voi alege eu. Nu va fi într-un loc public, nu va fi ca să-ți urez noroc și nu va fi doar ca să-ți închid gura!

– Excelent, zise ea încruntată, deși era foarte greu să rămână indignată când tot ce dorea era să se arunce din nou în brațele lui. Nu mă voi aștepta la mai puțin.

– Atunci ne-am înțeles! El răsuflă adânc. Ești deosebită de orice femeie pe care am întâlnit-o, India Prendergast. Ești cea mai tulburătoare, enervantă...

– Ai spus deja că sunt enervantă.

– Merită s-o repet. El clătină din cap. Cu toate acestea, nu mă gândesc decât la tine.

India îl privi țintă un moment nesfârșit, apoi îi zâmbi strălucitor.

– Cu adevărat încântător.

– Mă bucur că așa crezi.

– Ar trebui să știi că și eu te găsesc extrem de enervant.

– Atunci ne potrivim. Un zâmbet lent îi cuprinse fața. Acum, cred că trebuia să te întâlnești cu mama mea în sala de bal.

– Cred că voia să aranjeze vasele cu flori.

– Foarte bine atunci. Deschise ușile sălii de bal și o conduse înăuntru.

Ușile erau la capătul unei scurte scări cu opt trepte, care îți permitea să vezi întreaga sala de bal dintr-o privire de cum intrai. În jurul perimetrului erau înghesuite vaze uriașe și vase, așteptând florile care aveau să fie aduse după-amiază. Camera în sine era lambrisată în nuanțe de alb împodobit cu decorațiuni din ipsos și muluri complicate. Aplicele de sticlă erau la fel cu uriașul candelabru care atârna din tavanul pictat cu scene din rai. Coloane albe de marmură

delimitau galeriile, de-a lungul a doi pereți. Un balcon se afla în capătul îndepărtat, deasupra unei serii de uși de sticlă care duceau în grădini. Fiecare detaliu arhitectural era aurit, fiind astfel accentuat și pus în valoare. Era categoric franțuzesc și la fel de măreț precum cele mai frumoase saloane pe care le văzuse în hotelurile Grand.

– Hm.

India tresări, auzind pe cineva care își dregea glasul. Lordul Westvale, lordul Brookings și profesorul Greer se aflau la picioarele scării, puțin într-o parte. Mama lui Derek nu putea fi zărită nicăieri.

Privirea Indiei trecu de la cei trei domni la Derek, care rânjea satisfăcut.

– Să îndrăznesc să întreb despre ce este vorba? zise ea precaută.

– Mama mi-a spus că nu ai fost niciodată la un bal.

– Nu am avut niciodată ocazia. Și nici nu voise prea mult să meargă la un bal.

– Dar știi să dansezi?

– Bineînțeles. Domnișoara Bicklesham are profesori de dans excelenți.

Dacă își amintea bine, excelase la această materie. Deși recunoștea că nu dansase niciodată cu un partener de gen masculin.

– Nu mă îndoiesc. Totuși, cum a trecut ceva timp de atunci, m-am gândit că ai dori poate să exersezi puțin înainte de balul de mâine-seară, spuse el pe un ton nepăsător, de parcă nu ar fi fost deloc important. Dar era. Tatăl meu vitreg, fratele meu vitreg și profesorul s-au oferit să-ți fie parteneri.

Lordul Westvale făcu un pas înainte.

– Cred că primul dans e al meu, domnișoară Prendergast.

– Ei bine? spuse Derek cu un zâmbet nesigur.

– Tu ai aranjat asta, spuse ea rar.

– Da, încuviință el.

Cumva, el știuse că ea avea emoții din cauza balului, pentru că era o situație în care nu mai fusese niciodată. Avea să se simtă stânjenită și deplasată. Și făcuse tot ce putea ca să îi ușureze situația. Era cel mai drăguț lucru pe care îl făcuse cineva pentru ea.

Se aplecă spre el și îi șopti:

– Poți fi șocant de atent, domnule Saunders.

– Încearcă să ții minte asta, domnișoară Prendergast, răspunse el liniștit. Putu să-și dea seama din vocea lui că zâmbea.

Se îndreptă, apoi coborî treptele îndreptându-se spre lordul Westvale.

El îi oferi brațul și o conduse spre centrul estradei. Derek făcu un semn spre balcon, și după o clipă sunetul liniștitor al unui vals cântat la vioară pluti deasupra camerei.

Surpriza o lăsă fără suflare.

– Derek a aranjat muzica?

– Derek a aranjat totul, draga mea. Marchizul îi luă mâna dreaptă cu mâna lui stângă și își așeză ușor cealaltă mână pe spatele ei. Ea își lăsă mâna liberă pe brațul său, sub umăr. Ești pregătită?

– Sunt, spuse ea cu un râs ușor și forțat. Îmi place foarte mult valsul, minți ea.

Excelența Sa, Dumnezeu să-l binecuvânteze, era la fel de atent ca și fiul său vitreg. O conducea cu o mână blândă, călăuzind-o și ghidându-i pașii. Nici nu clipi când ea îl călcă pe picioare, și o salvă ușor de la cădere când se împiedică.

– Ți-a plăcut excursia la cumpărături cu soția mea? întrebă pe un ton plăcut Excelența Sa după ce ea începu să se simtă destul de în largul ei ca să se miște odată cu muzica, nu în contratimp.

– Nu am mai trecut niciodată printr-o asemenea experiență, milord.

El chicoti.

– Celia consideră cumpărăturile o combinație între artă și sport.

– Cred că e cea mai drăguță femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

– Și ea te apreciază foarte mult. O dirijă într-o piruetă simplă, și ea reuși să-l urmeze aproape fără efort. Mai spune și că ești îngrijorată din pricina cheltuielilor. Nu trebuie să fii. Soția mea știe ce înseamnă numele marchizei de Westvale pentru negustori, iar aceștia îl știu la fel de bine. Sunt destul de uimit când vin în cele din urmă facturile, fiindcă sunt mult mai mici decât m-aș fi așteptat.

– Asta e o ușurare.

– De fapt, aproape că nu contează. Averea mea e mai mult decât suficientă. Am moștenit o mare bogăție, și afacerile conduse cu pricepere m-au ajutat să o sporesc. Tatăl meu ar fi șocat, bineînțeles, dacă ar ști că mi-am murdărit mâinile cu afacerile, dar de pe vremea lui lumea s-a schimbat. Se opri. În ultimele luni, Derek și-a ajutat unchiul să-și conducă afacerile, să administreze proprietățile și alte lucruri de felul acesta. Am auzit că s-a descurcat mai mult decât satisfăcător. Moștenirea lui Derek va fi destul de însemnată.

– Așa am auzit și eu.

– Am înțeles de la soția mea că viitorul financiar al lui Derek nu te interesează prea mult.

– Excelența Sa se înșală, milord. Chiar dacă nu ar fi existat averea, ea tot nu ar fi fost potrivită pentru Derek, dar nu voia s-o mai explice din nou. Deși poate că se înșela și în privința asta. Nu vreau nimic mai mult decât ca Derek să primească exact ce merită.

El o studie.

– Vorbești despre moștenire?

– Nu-mi pot imagina despre ce altceva am putea vorbi, spuse ea ridicând din umeri și împiedicându-se pe loc.

Excelența Sa reuși să o țină în picioare fără cel mai mic efort.

– M-am gândit întotdeauna că e bine să poți vorbi în timp ce dansezi, dar poate că până vei fi mai...

– Pricepută?

El zâmbi.

– Voiam să zic încrezătoare. În orice caz, poate că ar trebui să lăsăm deoparte conversația de acum și să ne concentrăm asupra pașilor.

– Cred că e într-adevăr o idee bună.

Își ridică privirea spre el și zâmbi, încercând să se concentreze asupra picioarelor ei și a muzicii, chiar dacă nu mai trebuia să se gândească chiar atât de mult la pași ca la început.

Din când în când, îl vedea cu coada ochiului pe Derek împreună cu ceilalți bărbați, și inima ei se purta foarte ciudat. Efortul pe care îl făcuse era foarte impresionant și destul de mișcător. Avea mult mai multe calități decât crezuse ea vreodată.

Ce merita Derek? Pe măsură ce îl cunoștea mai bine, opiniile ei se schimbau. Nu mai voia să îl vadă aruncat în închisoare. Și, fiindcă avea să corecteze caracterul fraudulos al Societății Doamnelor Călătoare, nici nu avea să mai fie nevoie de asta.

Muzica se apropia de final. Lordul Westvale o eliberă și făcu un pas înapoi.

– Excelent efort, domnișoară Prendergast. Păi, dacă te mai învârți de câteva ori pe estradă, nimeni nu va bănui că nu ai dansat în fiecare seară.

– Vă mulțumesc, milord, spuse ea cu un zâmbet recunoscător.

– Dacă vrei să primești un mic sfat, spuse el aplecându-se și vorbind în șoaptă, ai o foarte puternică tendință de a conduce. Celor mai mulți parteneri nu le va plăcea să trebuiască să se lupte pentru a controla fiecare pas.

Ea se cutremură.

– Voi ține minte asta.

El îi mai adresă un zâmbet încurajator, apoi îi făcu semn profesorului să îi ia locul.

– Îmi place destul de mult să dansez, India, dar mă tem că nu sunt un dansator atât de bun ca Excelența Sa, spuse profesorul, luând poziția corectă.

– Nu-mi pot imagina așa ceva.

Muzica începu, alt vals, de data asta puțin mai săltăreț, și porniră. Cu fiecare notă, tot mai multe dintre noțiunile învățate se întoarseră. Păi, era chiar plăcut. Înțelegere ajutată și de faptul că priceperea profesorului Greer pe estrada de dans se asemăna mai mult cu cea a Indiei și nu cu a tatălui vitreg al lui Derek. Dar abilitatea care lipsea era compensată de entuziasm.

Profesorul își drese glasul.

– Sunt foarte impresionat de efortul pe care l-a făcut Derek pentru dumneata azi.

– La fel sunt și eu. India clătină din cap. A fost foarte amabil din partea lui.

– Sunt foarte conștient că nu îl apreciezi prea mult.

– Dimpotrivă, profesore. Am cultivat o prietenie foarte puternică.

– Înțeleg. Profesorul se opri și o învârti. Eu am ajuns să țin foarte mult la Derek, ca și Estelle. Flirtează scandalos cu ea, știi.

– Da, domnule. Am observat asta.

– Ei îi place destul de mult.

– Am observat și asta, spuse ea încruntându-se. Nu vă deranjează?

– De ce m-ar deranja?

– Tocmai ați spus că e scandalos.

– Și exact de asta îl adoră ea, chicoti el. Sunt foarte sigur de lealitatea și afecțiunea soției mele, India. Încă ești tânără, și mă îndoiesc că vei în stare să înțelegi asta, dar când Derek flirtează cu Estelle, ea se simte din nou tânără. Atențiile unui tânăr chipeș și elegant sunt nemaipomenite când e vorba să o facă pe o femeie să-și aducă aminte de vremea în care atențiile erau un lucru obișnuit. Și lucrul acesta îl înțelege și el. Iar eu sunt, oh, cum să formulez asta în mod delicat, beneficiarul acestor amintiri, dacă vrei.

India reuși să zâmbească, stânjenită.

– Sper că nu te-am șocat.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse ea înghițind cu greu. Deloc.

– Nu poți să petreci o viață modelând mințile tinerilor fără să înveți câte ceva pe parcurs. Mă consider un judecător excelent al caracterelor. Derek e un om bun, India.

– Sunteți sigur de asta, nu-i așa? îl tachină ea.

– Atât cât mi-o permite experiența. Dar te asigur că nu-mi amintesc să mă fi înșelat vreodată în privința caracterului unui bărbat. Muzica se stinse, și profesorul o conduse la locul ei, cu o piruetă neașteptată. Chiar și cel mai inteligent dintre noi greșește, India. Dintr-o eroare de judecată sau chiar fiind bine intenționat. Ar fi înțelept să-ți amintești asta.

– Vă mulțumesc, profesore, mi-o voi aminti.

– Cred că e rândul meu, răsună vocea lordului Brookings din spatele ei.

– India. Profesorul îi luă mâna și o duse la buze. A fost o plăcere pentru mine. Și intenționez să obțin măcar un dans mâine-seară. Îi așeză mâna în mâna lordului Brookings, făcu o reverență și se îndepărtă.

– Trebuie să te avertizez, domnișoară Prendergast, începu lordul Brookings cu o scânteie răutăcioasă în privire. Își puse mâna cu fermitate pe spatele ei, îi aruncă o privire lui Derek, și muzica începu. Ți s-a păstrat ce e mai bun pentru la urmă.

– Chiar așa, milord?

– Se pare că va trebui să ți-o dovedesc. Deși trebuie să spun că te descurci mai bine decât mă așteptam, pentru o femeie care nu a fost niciodată la un bal.

– Am fost bine instruită, ripostă ea ferm. Dar recunosc că am avut puține ocazii de a dansa de când am învățat la domnișoara Bicklesham. Credeam că am uitat totul. Când am văzut că îmi aduc aminte, m-am liniștit.

– Poate că ești una dintre persoanele cărora le vine ușor să danseze.

– Atunci sunt recunoscătoare pentru asta. Nu mi-ar fi plăcut să incomodez. Se opri. Vreau să zic că uitasem cât de mult îmi plăcea să dansez.

– Atunci ar trebui s-o faci mai des, spuse el ferm. Viața e prea scurtă ca să nu ne permitem lucrurile care ne fac plăcere. Și dansul e poate cel mai inocent dintre aceste lucruri.

– Nu aș fi niciodată atât de îndrăzneață sau de nebună ca să vă întreb ce vă face plăcere, milord.

– Măi, măi, domnișoară Prendergast, spuse el privind-o țintă. Cred că flirtezi cu mine.

– Dimpotrivă, lord Brookings...

Sprâncenele lui se înălțară.

Percy, râse ea. Nu am flirtat în viața mea.

- Se pare că ți-e ușor să o faci și pe asta, în împrejurările potrivite. O conduse într-o piruetă rapidă, și ea îl urmă relativ ușor. Excelent, domnișoară Prendergast. Te descurci extrem de bine.

- Chiar îmi place.

- Așa a crezut și Derek, spuse el pe un ton practic. Fratele meu și-a dat multă osteneală ca să organizeze asta pentru dumneata.

- A fost extrem de atent din partea lui.

- Poate fi destul de atent, chiar atunci când te aștepți mai puțin. Întotdeauna a fost așa, adăugă el nonșalant. Deși nu-mi pot închipui că ar fi făcut toate astea pentru altcineva.

- În afară de mine? spuse ea grațios.

- În afară de dumneata.

Privirea lui îi întâlni privirea, și ea aproape că se împiedică văzând sinceritatea din ochii lui.

Dintr-odată, își dădu seama de adevăr. Acești bărbați nu o ajutau doar să danseze, ci pledau în favoarea lui Derek. Fermecând-o cu părțile lui bune. Era un efort conjugat pentru – ce? Pentru a o câștiga? Ideea că Derek le ceruse acestor bărbați nu doar să danseze cu ea, ci și să-i vorbească despre virtuțile lui era jignitoare, și ar fi trebuit să fie furioasă. Dar faptul că își bătuse atât de mult capul ca să-l poată vedea într-o lumină mai bună o făcea să-l îndrăgească. Cum ar fi putut să se supere pe el pentru asta?

- Doamna care va pune stăpânire pe inima lui va fi într-adevăr o ființă norocoasă, spuse el sincer. Nu ar putea găsi un bărbat mai bun. O să-și petreacă restul vieții făcând-o fericită.

India ridică privirea spre el.

- Nu știu ce aș putea răspunde la asta.

- Nu spune nimic, domnișoară Prendergast. Zâmbi și execută o întoarcere rapidă. Trebuie doar să ți-o amintești.

Ritmul muzicii se acceleră și terminară dansul într-o tăcere gânditoare. Cel puțin din partea Indiei. Excelența Sa o lăsa fără îndoială să se gândească la comentariul lui, ca un măgar ce era.

- Domnișoară Prendergast, de abia aștept viitorul nostru dans, spuse el când se opri muzica. Acum, din nefericire, trebuie să vă predau fratelui meu. Derek păși alături de el, iar lordul Brookings îi aruncă o privire compătimitoare. Nu e un dansator desăvârșit, nu este la fel de chipeș și nici la fel de inteligent, dar are și el părțile lui bune.

– Ah, frate, spuse Derek jalnic, clătinând din cap. Lumea fictivă în care trăiești trebuie să fie un loc ciudat și singuratic.

– Ciudat poate. Un rânjet semnificativ îi curbă buzele. Dar niciodată singuratic. Salută, se întoarse și se îndepărtă.

– Domnișoară Prendergast, începu Derek, îmi acordați onoarea acestui dans?

– Nu sunt sigură că mai e nevoie de alt dans, domnule Saunders, spuse ea, încrețindu-și gânditoare fruntea. Mă simt destul de încrezătoare acum, și mama dumitale se va întreba unde am dispărut.

– Mama nu se va întreba, și întotdeauna e nevoie de alt dans. Făcu un semn violonistului, și muzica începu din nou.

– Totuși... Ea clătină din cap chiar în timp ce se mișca în brațele lui. Nu știu.

– Ai încredere în mine, domnișoară Prendergast. O privi, o strânse puțin mai tare decât se cuvenea și începu să se miște în ritmul muzicii.

– Am, domnule Saunders, spuse ea simțind că nu avea aer. Am.

El zâmbi, cu ochii strălucind de ceva necunoscut, ceva extraordinar. Ea se înfioră.

– Înseamnă că te simți mai comod în privința balului, nu?

– Da, cred că da. Îți mulțumesc.

– A fost plăcerea mea.

Se mișcau împreună fără efort, și ea bănui că el se acomoda după ea, fiindcă nu se putea să danseze atât de bine împreună. De parcă nici nu atingeau dușumeaua cu picioarele.

– A fost foarte amabil din partea Excelențelor Lor și a profesorului să își ia timp să mă ajute. Îl studie curioasă. Ești conștient că fiecare dintre ei a profitat de ocazie ca să îți ridice în slăvi virtuțile?

– Nu se poate! se înecă el. Chiar așa?

– Fără încetare.

El rânji.

– Tatăl tău vitreg a vorbit despre priceperea și interesul tău în afaceri, fratele tău a subliniat cât ești de atent, iar profesorul a vorbit despre modul în care flirtezi cu soția lui.

– Cum? întrebă Derek precaut.

– Apreciază foarte mult asta.

– Excelent, spuse el ușurat. Ar trebui să spun, în spiritul sinceității, că le-am sugerat că, dacă ar voi să-ți vorbească despre câteva dintre cele mai nobile calități ale mele, nu m-aș supăra.

– Te-au servit foarte bine.

– Pentru asta există prietenii și familia.

Ea simți o durere bruscă și foarte ciudată. Privi cu coada ochiului în jur și observă că erau singuri acum.

– Se pare că au plecat. Face parte din planul tău?

– E un plan foarte bun, spuse el categoric. Deși mi se pare ciudat că nu au ales calitățile care mi se par mie cele mai bune.

– Presupun că rareori ne vedem așa cum ne văd alții. Iar ea nu se văzuse prin ochii altora până nu începuseră toate astea. Poate fi destul de uimitor.

– Mai ales dacă îți închipui că ai întotdeauna dreptate.

– Da, bine, asta face lucrurile și mai dificile, zâmbi ea strâmb. În afară de faptul că ți-au ridicat în slăvi virtuțile și mi-au împrospătat abilitatea de dansatoare, toate astea fac parte integrantă dintr-un plan romantic pus la cale de tine, nu?

El privi în jur surprins.

– Pe Dumnezeul meu, chiar așa e! Clătină din cap. Habar nu am avut.

India râse.

El se uită fix la ea, cu un zâmbet uimit.

– Când ne-am întâlnit prima dată, nu mi-ai zâmbit deloc. Nici nu mai vorbim de râs.

Ea îl privi surprinsă.

– Ce prostie, bineînțeles că am zâmbit.

– Nu ai zâmbit. Cel puțin, nu în mod sincer. Nu eram sigur că știai cum să zâmbești. O conduse printr-un șir mai complicat de pași decât încercase până atunci, și ea de abia își dădu seama.

– Ce îngrozitor din partea mea!

– Nu chiar. Dacă îți amintești, nu am pornit chiar cu dreptul. Până la urmă, mi-am dat seama că va trebui să îți câștig zâmbetul.

– Și cred că l-ai câștigat, spuse ea grațios.

– Chiar? El îi căută privirea. Pentru că, atunci când zâmbești, mă faci să mă simt de parcă aș fi primit un dar. O strânse mai tare. Și că sunt obligat să trăiesc fără acest dar.

– Atunci va trebui să ți-l ofer mai des. Muzica se termină, și ei se opriră. Dar el continuă să o țină în brațe, și ea nu făcu nici un efort ca să scape.

– Ar trebui să te avertizez că mâine-seară voi pretinde primul dans și ultimul.

– Cât de îndrăzneț din partea ta, îl tachină ea.

– Știu, rânji el. Și îți place.

– Poate. Derek, începu ea, adunându-și tot curajul. Am mai greșit și în altă privință!

Din nou, el se prefăcu că se îneca într-un mod exagerat.

– Nu se poate! Nu tu!

– În legătură cu genul de femeie cu care ar trebui să te căsătorești. Acum văd că poate... Ezită. Nu mai exista întoarcere.

– Da?

– Poate că m-am înșelat, termină ea ridicând privirea spre el și zâmbindu-i.

– Poate că? El rânji și o trase mai aproape. Spune-o, India!

– Foarte bine. Nu se putu abține să nu râdă. Tot ce făcuse Derek pentru ea fusese pur și simplu minunat de... perfect. Este foarte posibil să...

El ridică din sprâncene.

– Probabil... oftă ea. M-am înșelat. Fără îndoială, sigur, m-am înșelat complet.

– Vai, domnișoară Prendergast. El plecă fruntea, și ea ridică buzele spre buzele lui. Spui cele mai atrăgătoare lucruri.

– Domnișoară Prendergast! O voce jignită răsună din cealaltă parte a încăperii. Ce înseamnă asta?

Capitolul 22

– Vă cer iertare. Derek păși înainte. Cine naiba era omul acesta? Nu știu cine sunteți, dar...

– Derek. India puse mâna pe brațul lui ca să-l oprească, privindu-l drept în ochi pe noul venit. Chipul ei arăta cât era de șocată. Permite-mi să ți-l prezint pe Sir Martin Luckthorne. Inspiră adânc. Patronul meu.

– Și prietenul tău, sublinie Luckthorne apropiindu-se. Prietenul tău foarte bun.

Acesta era Sir Martin? Cu siguranță că nu. Conform informațiilor lui Derek, Sir Martin avea patruzeci de ani, era om de știință și era considerat oarecum excentric. Bărbatul din fața lui părea mult mai tânăr, avea o condiție fizică excelentă, judecând după lățimea umerilor, un aer hotărât și nu era un bărbat lipsit de farmec. El era cel

care fusese timp de opt ani patronul Indiei și se purtase tot timpul ireproșabil? Ce naiba era în neregulă cu el?

– Trebuie să-ți spun, India, se încruntă Luckthorne, că nu mă așteptam la asta.

– Și eu nu te așteptam pe tine. India clătină din cap, evident uluită de această apariție. Ce faci aici? Îl privi printre gene. Și la ce nu te așteptai?

– Nu mă așteptam să te găsesc în brațele unui bărbat...

– În brațele lui Derek Saunders, dacă vrei, nu ale unui bărbat, spuse Derek. Deși presupun că am fost numit uneori un bărbat.

– *Acel* Derek Saunders? întrebă Luckthorne uitându-se țintă la el.

Ea păși spre el.

– Martin...

– Nemernicul? Netrebnicul? Intelectul superior din spatele planului, cel care jecmănește femeile neajutorate de economiile lor?

Indignarea lui Luckthorne răsună în sala de bal.

Puțin cam exagerată, de fapt.

– Mi-ai spus intelect superior? o întrebă Derek pe India în șoaptă.

– Da, răspunse ea cu o grimasă. Dar asta nu contează acum.

– Și totuși sunt destul de flatat, chicoti el.

– Flatat? scuipă Luckthorne cuvântul.

– Haide, Sir Martin, spuse Derek cu răceală. Cuvântul *intelect superior* denotă atât putere, cât și inteligență. De ce nu aș fi flatat?

– Ați uitat de netrebnic!

– Am ales să-l ignor. Și nemernic. Ridică din umeri. Nu sunt deloc niște complimente. Prefer de departe intelect superior. Ce spui, India? Să fie nemernic sau intelect superior?

– Indiferent care, și ele, și *voi* mă enervați foarte tare, și acum nu e vorba despre asta, spuse ea tăios și își îndreptă din nou atenția spre patronul ei. Te mai întreb o dată, ce faci aici?

– Pentru că nu ai mai telegrafiat conform înțelegerii noastre, am presupus că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor și că aveai nevoie de ajutorul meu. Își îndreptă umerii. Că aveai nevoie să fii salvată.

India se holbă la el.

– De ce?

– Poate de un intelect superior? spuse Derek pe un ton foarte inocent.

– Acum pot să văd că m-am înșelat, continuă Luckthorne, fulgerându-l pe Derek cu o privire asasină.

– În ultima telegramă ți-am spus clar că nu voi mai trimite alte telegrame.

– Ai spus... Scoase o telegramă din buzunarul jiletcii. „Căutarea continuă. Totul bine. Nu sunt necesare alte telegrame. Prendergast." Ce trebuia să cred?

– Trebuia să crezi că ne continuam căutarea, că totul era bine și că nu mai era nevoie de alte telegrame! spuse ea încruntată. Chiar nu înțeleg de ce nu s-a întâmplat așa.

– Poate pentru că asta – flutură telegrama spre ea – e atât de vagă și ambiguă, și...

– Aveam doar zece cuvinte! Cred că m-am descurcat bine în împrejurările date.

– Mie mi se pare destul de clară, spuse Derek aproape inaudibil.

– Mie mi se pare telegrama unei persoane ținute aici împotriva voinței sale!

– Împotriva voinței mele? întrebă ea ironic. E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată. Tu ar trebui să știi foarte bine că nu i-aș permite nimănui să mă țină undeva împotriva voinței mele!

– Aici te-a luat, murmură Derek.

– Mi-ai dat cuvântul tău că aveai să-mi trimiți câte o telegramă la trei zile...

Derek pufni ironic.

– Și nu mi s-a întâmplat niciodată să te văd călcându-ți cuvântul, clătină Luckthorne din cap. Așa că, firește, m-am gândit la ce era mai rău. Ești cea mai responsabilă persoană pe care o cunosc.

– Aici se pare că s-a întors roata. Chiar așa... se încruntă Derek. De ce nu ai continuat să îi telegrafiezi?

Ea ezită.

– Aveam nevoie de banii pe care mi i-a dat pentru telegrame.

– Ce? întrebă Luckthorne încruntându-se la rândul lui. Înainte de a pleca, m-ai asigurat că aveai mai mult decât îți trebuia pentru câteva luni.

– Da, într-adevăr, India, spuse și Derek, privind-o printre gene. Și eu am crezut că aveai destui bani.

– Aveam. Privirea ei trecu de la Derek la patronul ei, apoi dădu ochii peste cap și scoase un oftat resemnat. Dar i-am pierdut.

– I-ai pierdut? Tu? Luckthorne se uită țintă la ea, confuz. Mi se pare greu de crezut. Îi aruncă lui Derek o privire bănuitoare. Ești sigură că nu ți-au fost furați?

„Drăcia naibii!" Luckthorne îl acuza că îi furase banii Indiei? *Bun.* Nimeni nu-l mai putea învinui acum dacă îl scotea afară și îl bătea bine. Adoptă un zâmbet rece. Avea de gând să se bucure de asta.

– Sugerezi că i-am furat banii domnișoarei Prendergast?

– Nu fi absurd, spuse India repede. Nu i-ai furat. Nu-i așa, Martin?

Luckthorne ezită, studiindu-l prudent pe Derek. Fără îndoială că își cântărea șansele pe care le-ar fi avut într-o confruntare fizică.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse în cele din urmă lașul. Dar ar fi trebuit să-mi telegrafiezi, India. Ți-aș fi trimis orice sumă de care aveai nevoie.

– De ce nu mi-ai spus *mie?* Derek o privi cu atenție. Era evident că nu era dispusă să continue. Cum ți-ai pierdut banii?

– Nu ți-am telegrafiat, îi spuse ea lui Luckthorne, pentru că eram stânjenită și nu voiam să-ți cer ajutorul. Poate că a fost o prostie, dar asta e. Se întoarse spre Derek. Nu voiam să-ți spun pentru că nu voiam să mă crezi o idioată.

– Ești probabil cea mai inteligentă femeie pe care am cunoscut-o, declară Derek.

– Chiar dacă n-aș vrea să spulber această iluzie... Îi întâlni privirea și se dădu înapoi. Mi-am ascuns majoritatea banilor în geamantan.

„Dumnezeule mare!" Bănuielile lui Luckthorne nu erau complet greșite.

– Geamantanul care s-a rătăcit?

Ea încuviință.

– Oh, bine. Chiar dacă se gândise să mărturisească rolul lui în rătăcirea cufărului, cândva în viitorul îndepărtat, renunță imediat la acest gând. E cam jenant.

– Jenant e un eufemism. Ea clătină din cap. Credeam că vor fi mai în siguranță acolo decât la mine.

– Oh, sunt sigur că sunt în siguranță. Derek încercă să adopte un ton încrezător și nu reuși. Nu, era un secret pe care trebuia să-l ia cu el în mormânt. Oriunde ar fi.

– Înțelegi cât de umilitor mi se pare.

El simți un fior de vinovăție sinceră.

– Acum pare atât de stupid.

– Atunci când nu ești un călător experimentat, faci asemenea greșeli, zise Derek pe un ton cât putu de încurajator. Geamantanul tău ar fi putut ajunge foarte bine exact unde trebuia. A fost un ghinion că nu a ajuns.

– Totuși, acum nu mai contează, spuse ferm Luckthorne. Sunt aici, și intenționez să mă întorc imediat la Londra cu tine.

– Ce? India ridică tonul și făcu ochii mari.

– E evident timpul să faci asta. Păi, de abia te-am recunoscut, continuă el privind-o încruntat. Ce ți-ai făcut?

Mâna ei zbură spre păr.

– Îmi coafez părul puțin diferit.

– Și rochia!

– Mie îmi place, Martin. Glasul ei căpătă o nuanță tăioasă.

Era greu să nu te cutremuri. Derek aproape că îl compătimi, fiindcă era evident că nu era atât de inteligent cum auzise el. Numai un prost nu ar fi recunoscut nota aceea din vocea Indiei.

– Nu e deloc stilul tău. Păi... Luckthorne făcu din mână spre rochia ei, de parcă ar fi vrut să o îndepărteze. Nici măcar nu e cenușie!

– Arată încântător, spuse Derek liniștit.

– Sunt foarte conștient de asta, pară Luckthorne.

– Și mai ești conștient și de faptul că ești patronul meu? spuse aspru India. *Doar* patronul meu?

– Sunt într-adevăr! Și tocmai de asta...

– Sir Martin! Vocea mamei răsună în toată sala de bal. Aceasta coborî scările și se îndreptă spre ei. Ce încântare să te revăd!

– O cunoști? îl întrebă India în șoaptă pe Luckthorne.

– Nu. El se holbă o clipă la marchiza care venea spre ei, de parcă ar fi fost o felină solitară, iar el un cățeluș de companie foarte exuberant. Derek nu mai văzuse pe nimeni atât de îngrozit la apropierea mamei lui, ei bine, nu când ea se purta atât de fermecător. Cel puțin nu cred că o cunosc. Cine e?

– Lady Westvale, îi șopti India. Și pentru numele lui Dumnezeu, Martin, nu lăsa să se vadă că nu ți-o amintești, fiindcă e evident că ea te cunoaște.

– Dragul meu, trebuie să îmi cer scuze că nu te-am întâmpinat când ai sosit. Mama radia și se îndreptă spre el cu mâna întinsă. Sper că vei rămâne la noi? Pentru bal?

– Bal? El îi luă mâna și se aplecă stângaci deasupra ei.

– Lordul și Lady Westvale și fiul ei, lordul Brookings, vor da un bal aici mâine-seară, zise India.

– Plănuisem să stau la hotel. Luckthorne lăsă mâna mamei și se îndreptă. Și să mă întorc mâine la Londra.

– Oh, dragul meu, n-o să meargă. Mama clătină din cap. Aici e o expoziție universală, știi. Nu o să găsești nici o cameră în tot Parisul. Îi aruncă un zâmbet triumfător. Va trebui să stai aici neapărat.

– Totuși, chiar nu cred că...

– Mai mult, aș fi neliniștită dacă nu ai rămâne la bal. Mama scoase un oftat peste măsură de dramatic. În casa asta nu a fost un bal de ani întregi, și nu mi-ar plăcea ca prietenul drag al Indiei...

– Patronul, spuse Derek.

– ... să piardă o seară care va fi cu siguranță festivă și foarte plăcută.

– Nu am fost de mult la un bal, spuse stânjenit Luckthorne.

– Atunci asta e ocazia perfectă. Mama îi aruncă o privire Indiei. Nu ești de acord?

– Știu că eu nu intenționez să o pierd. O notă de încăpățânare răsună în vocea Indiei. Derek mai auzise tonul acesta. Cu siguranță că și Luckthorne îl auzise.

– Sunt aici doar ca să o ajut pe domnișoara Prendergast. Și aș prefera să mă întorc fără zăbavă la Londra.

– Vai de mine, Sir Martin! Mama zâmbea fermecător. Viața e mult mai plăcută dacă furi din când în când un timp pentru frivolități.

– Vă asigur...

– În plus, continuă ea ca din întâmplare, dacă rămâi la bal, ai putea dedica expoziției restul zilei de azi și toată ziua de mâine. Păi, numai exponatele ultimelor invenții și descoperirile științifice și ar merita pierderea acestui timp.

Derek ar fi trebuit să știe că mama era în stare să-i găsească călcâiul lui Ahile și să îl folosească în avantajul ei. Chiar dacă el ar fi preferat să scape de Luckthorne, nu era sigur că acesta nu ar fi reușit să o convingă pe India să se întoarcă cu el.

– Nu mă gândisem la asta, răspunse gânditor Luckthorne. Nu intenționam să merg la expoziție, dar dacă tot sunt la Paris...

– Ar fi mare păcat ca un om atât de studios ca dumneata să piardă spectacolul progresului și al realizărilor omenirii, sublinie mama.

– Poate că aveți dreptate, încuviință Luckthorne. Foarte bine atunci, voi rămâne până mâine, și ne vom întoarce la Londra poimâine.

– Minunat. Mama strălucea și se întoarse spre fiul ei cu o sclipire de satisfacție în privire. Bănuiesc că India ar vrea să schimbe câteva vorbe cu Sir Martin, care a venit de la o distanță atât de mare ca să îi ofere ajutorul.

– Vă mulțumesc, Lady Westvale. Într-adevăr, am multe să-i spun lui Sir Martin. Cuvintele Indiei erau măsurate și controlate, dar lui Derek îi era clar că nu era deloc mulțumită de patronul ei. Își stăpâni dorința de a rânji încântat.

– Derek, vrei să vii cu mine? spuse mama luându-l de braț. Am nevoie de părerea ta într-o problemă importantă.

El îi aruncă o privire Indiei. Aceasta înclină ușor fruntea.

– Bineînțeles. Îl salută pe Luckthorne. Sir Martin.

– Saunders, răspunse scurt acesta.

Derek își conduse mama spre scări.

– Care e problema importantă pentru care îmi vrei părerea?

– Cred că vremea e chiar încântătoare pentru luna iunie. Ce crezi?

El o privi uimit.

– Ai vrut să afli părerea mea despre vreme?

– Vai de mine, Derek! Credeam că ești destul de inteligent ca să înțelegi că voiam să îi ofer pur și simplu Indiei un moment de intimitate cu Sir Martin, fără să fiu prea evidentă.

– De ce?

– Pentru că trebuie să îndrepte câteva lucruri cu el.

Începură să urce treptele.

– Ai observat asta, nu?

– Tu nu?

– Se pare că nu. Fusese prea ocupat să observe atitudinea prea posesivă a lui Luckthorne. Ar fi trebuit să-l fi burdușit bine când avusese ocazia. Nu l-ai mai întâlnit niciodată, nu?

– Bineînțeles că nu.

– Atunci de unde ai știut?

– Dragul meu băiat, îl mustră ea clătinând din cap. Chiar crezi că ți-aș fi permis să te îndrăgostești până peste urechi de o femeie despre care nu știu nimic?

– Să mă îndrăgostesc până peste urechi?

– Nu-i nevoie s-o negi. Sunt mama ta, știu lucrurile acestea. În timp ce eu am luat-o pe India ca să îi refac garderoba, Stephen a făcut câteva cercetări despre familia ei. Normal că Sir Martin prezenta și el interes, fiind patronul ei.

– Normal?

Ea îl fulgeră cu o privire tăioasă.

– Uneori, nu-mi dau seama dacă ești enervat sau amuzat.

– Nu sunt enervat, mamă. Sunt foarte recunoscător. Zâmbi. Dar nu era necesar. Am făcut același lucru înainte de a pleca din Londra. Și bănuiesc că și India a făcut cercetări despre mine.

– Ce inteligent din partea ei, aprecie ea cu un zâmbet mult prea superior. Mi-am dorit întotdeauna o femeie deșteaptă pentru tine. Și la fel și pentru fratele tău. Frumusețea e trecătoare, dar o femeie inteligentă te va ține cu picioarele pe pământ tot restul vieții.

Derek chicoti.

– Asta îți dorești pentru mine?

– Dumnezeule mare, Derek. Îi aruncă o privire piezișă. Altfel ai deveni cu totul insuportabil.

– Ei bine? Martin își încrucișă brațele peste piept, ca un părinte care-și dojenește copilul. Nu ar fi putut adopta o poziție mai greșită. Ce ai de spus în apărarea ta?

– Ce am *eu* de spus în apărarea mea? India de abia putea vorbi. În afară de cele câteva ocazii care avuseseră loc de când îl cunoscuse pe Derek, nu fusese mai furioasă pe un bărbat în toată viața ei.

– Trebuia să o cauți pe biata Lady Heloise, și în schimb te găsesc într-un palat din inima Parisului, în brațele unui netrebnic pe care doreai să-l vezi în închisoare!

– Da, ei bine, se poate să mă fi înșelat în privința asta, răspunse ea.

– *Tu* nu te înșeli niciodată! Și de ce ești încă în Paris? Nu ar fi trebuit să cutreieri deja continentul?

– Nu ne-am terminat căutarea aici.

– Ești aici de aproape două săptămâni. Cât de greu poate fi să găsești o singură femeie? Mie mi se pare destul de ușor.

– Atunci îți sugerez să încerci, Martin! India strânse din dinți și se rugă pentru calm. Conform ziarelor, aproximativ o sută de mii de oameni vizitează expoziția în fiecare zi, și un mare număr din ei este format din vorbitori de limba engleză. Aceștia vizitează și restul atracțiilor Parisului și au umplut hotelurile. E mult mai dificil să găsești o *singură* femeie într-o mulțime de compatrioți de-ai ei, decât dacă ar fi fost doar ea între francezi. Înțelegi?

– Înțeleg foarte bine. Nici tu, nici nemernicul acela nu sunteți deloc pregătiți să găsiți o femeie pierdută pe străzile Parisului sau în altă parte. Strânse din dinți atât de hotărât cum nu-l mai văzuse niciodată. În momentul în care ne vom întoarce la Londra, voi face ceea ce trebuia să fi făcut de la început. Voi angaja pe cineva să o găsească pe Lady Heloise, și nu vor mai fi discuții despre asta!

Ea îl privi uluită. Acesta nu era Martin pe care îl cunoștea ea. Nu era bărbatul pentru care și cu care lucrase opt ani. Era o bestie tiranică, insuportabilă, pompoasă și arogantă, care credea pur și simplu că, dacă îi plătea un salariu, putea să-i controleze toată viața.

– În cazul acesta... Își îndreptă umerii. Voi fi obligată să îți înaintez demisia mea.

Un moment nesfârșit el o privi țintă, fără să-i vină să creadă. Apoi oftă, predându-se.

– Foarte bine, atunci. N-o s-o fac.

– Nu te-ai certat niciodată cu mine, spuse ea rar. M-ai mustrat, mi-ai răspuns evaziv – uneori m-ai tachinat. Nu am avut nici un diferend. Nu m-ai contrazis niciodată. De fapt, te-ai purtat de parcă nu ai fi avut nici o grijă pe lume. Apoi își dădu seama și făcu ochii mari. Pentru că nu aveai! Nu cât timp eram eu acolo.

El trase de gulerul cămășii de parcă ar fi fost prea strâns și refuză să-i înfrunte privirea.

– Asta e, nu? Nu erai atât de preocupat de securitatea mea sau de găsirea lui Heloise, cât pentru că plecasem și trebuia să te descurci singur.

– Stai puțin, India, începu el cu voce rănită. Mi-am făcut griji din pricina ta. Recunosc că a fost greu fără tine. E pentru prima dată că ai plecat mai mult de o zi sau două în opt ani și nu mi-a plăcut. Oftă. Nu mi-a plăcut deloc.

– Încă o surpriză.

– Eram singur, lăsat de izbeliște. Nu mă puteam gândi – nu la ceva important. Mintea mea zbura mereu la treburi casnice, ca de exemplu ce să îi cer bucătăresei pentru cină sau dacă să mă uit în ziarul de dimineață sau cu ce să mă îmbrac la conferința de miercuri. Se opri și o țintui cu o privire neajutorată. Habar nu am avut că sunt atât de multe detalii minuscule de rezolvat în fiecare zi. E epuizant, India.

– Este? întrebă ea, încrucișându-și brațele peste piept.

– Dumnezeule mare, da. Mai rău, eram singur. M-am obișnuit să te am lângă mine ca să am cu cine discuta când vreau să discut. Ești o parte foarte importantă a muncii și a vieții mele. Nu mi-am dat seama cât de importantă până nu ai plecat. Și recunosc că nu îmi place să mă îngrijesc de toate, dar cel mai mult nu îmi place că nu ești acolo. Făcu un gest bosumflat spre ea, ca un copil mic. Și nu îmi place *asta!*

– Ce? se încruntă ea. Te referi la înfățișarea mea?

– Da, spuse el pe un ton superior. Nu îmi place.

– Tuturor celor de aici le place. Dar mai important – nu era sigură că până atunci recunoscuse asta, chiar și față de ea însăși – e că mie îmi place.

– Ei bine, mie nu. Te face să arăți mult prea... prea atractivă.

– E un compliment?

– E o constatare. Te-am considerat întotdeauna foarte atractivă, chiar încântătoare de fapt, dar nu ai făcut niciodată nimic ca să, ei bine, să-ți arăți farmecele.

India se înecă.

– Și de aceea nici un alt bărbat nu părea să vadă ceea ce eu știam foarte bine. Și asta era foarte convenabil, spuse el, privind-o direct în ochi. Nu voiam să te pierd.

– Oh. Ea făcu ochii mari, surprinsă. Nu știa cum să răspundă la această declarație. Chiar și așa, Martin. Inspiră adânc, ca să se liniștească. Nu era nevoie să mă urmezi în altă țară.

– Ba era foarte mare nevoie, spuse el cu năduf. Săptămânile astea fără tine m-au făcut să revin cu picioarele pe pământ. Își duse mâinile la spate, așa cum făcea adesea când voia să rostească o declarație oficială. Cred că sunt îndrăgostit de tine, India.

– Bineînțeles că ești.

El făcu ochii mari.

– Nu ești surprinsă?

– De ce aș fi? M-am îngrijit de aproape toate lucrurile din viața ta. De ce să nu-ți închipui că ești îndrăgostit de mine? Cel puțin pentru moment.

– Pentru totdeauna, declară el ferm.

– Vai de mine, Martin, alegerea timpului e discutabilă. Dacă ai fi fost îndrăgostit de mine, bănuiesc că ai fi avut măcar o bănuială până acum.

– Oh, dar am avut, spuse el, pășind înflăcărat spre ea. Mai mult decât o bănuială.

– Și totuși nu ai spus nimic.

– Nu era nevoie să spun ceva. Viața era bine organizată, eficientă și plăcută. Nu aveam nici o grijă. De abia când ai plecat mi-am dat seama câtă nevoie aveam de tine. Și cât te iubeam, adăugă el rapid.

– De fapt, tu ai nevoie, începu ea, alegându-și cuvintele cu grijă, de cineva care să aibă grijă de tine.

– Cred că e esențial. O studie cu atenție. Nu poți să-mi spui că nu simți și tu o oarecare afecțiune față de mine.

– Într-adevăr simt, Martin. Ești prietenul meu foarte drag. Cred că sentimentele mele față de tine sunt cele pe care le-aș avea față de un frate.

– Un frate? se încruntă el.

– Un frate *iubit*.

– Nu la asta mă așteptam eu. Credeam sau poate speram că tu... Dintr-odată, înțelese, și asta se văzu pe fața lui. E din cauza acelui netrebnic, nu? Te-ai îndrăgostit de el.

– Dumnezeule mare, Martin, acum ești...

Simți că i se oprește respirația. Nu asta bănuise și ea?

– Cum sunt?

– Mult mai perceptiv decât credeam. Clătină din cap. Se poate să ai dreptate.

– Bineînțeles că am dreptate. Nu e chiar atât de neașteptat să te îndrăgostești de primul bărbat care...

– Ajunge, Martin, îl întrerupse ea cu răceală.

– Am văzut cum te privea, și nu era...

– E mai mult decât suficient. Ea îl privi printre gene. Ai fost patronul meu și da, prietenul meu, timp de opt ani. Dacă vrei ca vreuna din aceste relații să continue, nu mai spune nici un cuvânt.

El o privi îndelung.

– Îmi cer scuze, oftă. A fost nepotrivit. Bănuiesc că asta face gelozia dintr-un om. Pentru că, vezi tu, în locul lui ar fi trebuit să fiu eu.

Ea îl studie gânditoare.

– Probabil că da.

– În cele mai multe întreprinderi, există un interval de timp, de obicei limitat, în care trebuie să îți pui forțele în acțiune dacă vrei să obții maximum de beneficii. O perioadă oportună, dacă vrei. Privirea lui îi întâlni privirea. Oare a noastră a trecut?

– Mă tem că da. Oricum, era ciudat să-și imagineze că l-ar fi putut iubi pe Martin și în alt fel, nu doar ca pe un prieten.

– Totuși, te avertizez, India, că acum, că mi-am dat seama în sfârșit de ceea ce vreau, nu intenționez să renunț. Se uită la ea gânditor. Ce ne facem acum?

– Acum? întrebă ea cu o grimasă. Habar nu am.

Ce era de făcut acum? Oh, nu în legătură cu Martin, acum că acceptase că avea sentimente față de Derek. Nimic nu se schimbase, nu cu adevărat. Nu conta ce îi spusese lui Derek în timpul dansului, ea tot nu era mai potrivită pentru el acum decât fusese la prima lor

întâlnire. Oare asta îți făcea dragostea? Te făcea să spui lucruri pe care nu le credeai, doar pentru că erai în brațele unui bărbat?

Sau te făcea să crezi că totul era posibil, cel puțin atât timp cât dura dansul?

Era evident că și Derek avea sentimente față de ea. Chiar dacă recunoștea că se schimbase de când începuseră să o caute pe Heloise, nu era atât de smintită încât să creadă acum că iubirea învingea totul. Totuși, nici un bărbat nu îi invadase visele înainte. Sau gândurile în timp ce era trează. Nu tânjise niciodată să fie în brațele unui bărbat sau, Doamne ferește, în patul lui. Ar fi fost atât de rău să cedeze în fața acestor dorințe? Nu se gândise niciodată să devină intimă cu un bărbat. Dar nici nu mai avusese asemenea sentimente. Dacă Parisul era tot ce urma să aibă, nu ar fi trebuit să profite de orice șansă pe care i-o oferea aventura aceasta în care se rătăcise? Și, de fapt, exista un loc mai bun decât Parisul pentru seducție?

– Ai putea să te căsătorești cu mine, știi, spuse el relaxat.

Atenția ei se întoarse la Martin.

– Ce?

El își îndreptă umerii.

– Căsătorește-te cu mine, India.

Cu siguranță că nu era serios.

– Dar eu sunt îndrăgostită de altcineva.

– Cineva cu totul nepotrivit pentru tine.

– Așa e oare?

– Sigur că așa e. Știi asta la fel de bine ca mine.

Simți o puternică dorință de a o nega.

– Pe când eu sunt perfect pentru tine, continuă el cu o voce înflăcărată. Ai recunoscut că simți o oarecare afecțiune față de mine, și e sigur că eu țin la tine. Cred că numeroase cupluri căsătorite nu au nici măcar atât. Am putea continua să ne purtăm ca până acum. De fapt, nu-i nevoie să schimbăm nimic.

– Haide, Martin – totul s-a schimbat.

– Prostii. Refuz să accept asta, spuse el pe un ton ferm. Totuși, voi lăsa lucrurile să se așeze.

– Bine.

Nu avea nici o dorință de a discuta despre propunerea ridicolă a lui Martin, deși nu ar fi fost chiar atât de absurdă cu câteva săptămâni în urmă. Dacă i-ar fi cerut să fie soția lui înainte de a părăsi Londra, probabil că ar fi acceptat. Se pare că acesta era alt lucru

pe care ți-l făcea dragostea. Odată ce gustai din ea, nimic altceva nu mai era de ajuns.

– Cu privire la Saunders, începu Martin, încrețindu-și fruntea. Sper că firea ta rațională și inteligența nu ți-au fost întunecate de emoții.

Ea se zbârli ca un arici.

– Te asigur că nu.

– Nu aveai încredere în el când ai plecat din Londra.

– Dar acum am, spuse ea ferm. S-a dovedit a fi demn de cea mai mare încredere.

– Și totuși nu ați găsit-o pe verișoara ta.

– Nu, dar sunt sigură că o vom găsi. Domnul Saunders face tot ce poate, dar așa cum am spus, s-a dovedit a fi mai dificil decât sperasem. Se opri. În plus, și-a recunoscut rolul în Societatea Doamnelor Călătoare și mi-a dat cuvântul lui că va pune totul în ordine. Sau mai degrabă așa credea ea, dar Martin nu trebuia să știe asta.

– Și tu îl crezi?

– Da, ridică ea bărbia. Îl cred.

– Ei bine, fiindcă eu nu sunt îndrăgostit de el, nu îl cred. Și te asigur că, dacă voi găsi vreo dovadă a activităților lui infame, îl voi contacta imediat pe inspectorul Cooper.

– Nu mă așteptam la mai puțin de la tine. Se opri ca să găsească cuvintele potrivite. Și cred că ai dreptate – ai nevoie de o soție.

– Excelent! El radia.

– Dar nu voi fi eu aceea. Clătină din cap. Vom pune pe listă găsirea unei soții potrivite, când mă voi întoarce acasă.

El o privi plin de speranță.

– Înseamnă că vei continua să lucrezi pentru mine?

– Numai până vei găsi pe altcineva în loc.

– Înțeleg, spuse el cu o grimasă. Am stricat totul, nu?

– Cred că amândoi am făcut erori de judecată.

Un val de resemnare îi inundă chipul.

– A mea a fost să nu văd ce aveam în fața ochilor.

Un sentiment foarte ciudat de regret îi strânse inima. Era într-adevăr o persoană deosebită.

– Măcar avem de așteptat un bal, zâmbi el cu tristețe. Nu am mai fost la un bal de ani în șir.

– Știu, spuse ea pe un ton brusc. Crezi că asemenea lucruri sunt prostești și frivole.

El chicoti.

– Numai din cauză că tu crezi asta.

Ea se uită îndelung la el, uimită.

– Am fost chiar atât de categorică în toate privințele?

– Da. Întotdeauna.

– Ei bine, cred că poți să fii eficient și fără a fi neîndurător, oftă ea. Va trebui să lucrez și la asta.

– Și la asta?

– Martin, începu ea luându-l de braț și conducându-l spre scări, călătoria asta a fost ca o revelație pentru mine. Cândva, îți voi spune totul despre asta.

– Pentru că vom fi întotdeauna prieteni.

– Bineînțeles.

– Nu ai spus care a fost eroarea ta de judecată.

– Destul de simplu. Am crezut întotdeauna că aveam dreptate în toate privințele și că nu exista alt punct de vedere corect în afară de al meu. Ea oftă resemnată. Acum am ajuns să-mi dau seama că în privința asta m-am înșelat teribil.

Capitolul 23

Pentru o doamnă care călătorește prima dată, aventura va cuprinde numeroase delicii cu totul noi. Așa că e foarte recomandabilă ținerea unui jurnal pentru priveliști și impresii. Indiferent de vârsta noastră, nu putem conta cu adevărat pe memorie, fiindcă amintirile pălesc odată cu fiecare nouă aventură.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

– Nu ai văzut-o încă pe India? Derek își aranjă manșetele poate pentru a suta oară. Unde era blestemata aceea de femeie?

– Când ești la primul bal, nu trebuie să apari prea repede. Mama sorbea dintr-un pahar de șampanie, scrutând satisfăcută sala de bal, impresionant de plină. Trebuie să aștepți și să îți faci o intrare triumfală.

Toate persoanele interesante sau care i se păruseră ei interesante, împreună cu un mare număr de supuși ai Maiestății Sale, veniți la Paris pentru expoziție, fuseseră invitați. Mama menționase

de mai multe ori că nu primise decât câteva refuzuri. Dar cine ar fi refuzat să se alăture marchizului de Brookings și marchizului și marchizei de Westvale?

El se încruntă, nerăbdător.

– Tu i-ai spus asta?

– Poate că i-am menționat-o. Sau poate că i-a spus-o doamna Greer. O femeie încântătoare, care știe foarte bine cum se fac asemenea lucruri. Se opri. Știai că profesorul Greer își escortează și soția, și pe India în seara asta?

– Știam. Zâmbi șovăielnic. Isprava ta, fără îndoială.

– Am înțeles că Sir Martin voia să o escorteze pe India, dar fiindcă tu trebuia să te alături restului familiei și să primești invitații, am socotit că era mai bine dacă îi însoțea pe cei doi Greer. Estelle, draga de ea, a fost de acord cu mine.

– Nu îl place pe Sir Martin?

– Simte față de el ceea ce simt și eu. Pare destul de acceptabil, chiar dacă e cam neajutorat, dar majoritatea bărbaților sunt așa.

– Habar nu aveam, chicoti el.

– Iar eu am expus lucrurile foarte convingător. Zâmbi și salută un invitat. În sală părea să se afle jumătate din societatea londoneză și toate florile disponibile din Paris. Nu exista nici un loc care să nu găzduiască o urnă cu boboci de floare sau o vază plină de flori înflorite. Când era vorba despre evenimente sociale, mama avea anumite standarde. Asta nu e o competiție, să știi.

– Ce nu e o competiție? întrebă el precaut.

– Haide, dragă – știi exact despre ce vorbesc. Privirea mamei rămase ațintită asupra mulțimii. Cred că India a făcut alegerea când a refuzat să se întoarcă la Londra cu el. Acum depinde de tine.

– Înțeleg.

– Sper că înțelegi. Se opri. Presupun că ai de gând să te căsătorești cu ea.

– Asta e intenția mea. Clătină din cap. Dar s-o conving e cu totul altă treabă.

– Fiindcă a refuzat deja o dată să se căsătorească cu tine?

– Nu chiar, fiindcă nu i-am cerut-o cu adevărat. Toți membrii familiei tindeau să treacă cu vederea acest fapt. Era foarte enervant. Dar ea simte că nu e o partidă potrivită pentru un viitor conte.

– Și totuși mie îmi place mult mai mult decât oricare dintre partidele potrivite pe care le-ai adus prin viața noastră. Îi aruncă o privire critică. Și ție la fel.

– De acord, încuviință el. Totuși, e convinsă și de faptul că eu sunt intelectul superior...

Sprâncenele mamei se înălțară.

– Intelectul superior?

– Știu, și mie îmi place, chicoti el. E convinsă că eu sunt persoana din spatele Societății Doamnelor Călătoare.

– Nu știe că este aranjamentul mătușii Guinevere și al prietenelor ei?

– Nu, crede că eu le manipulez.

– Vai de mine, se cutremură mama. Să nu o lași niciodată pe Guinevere să afle asta. Ezită. Nu ești, nu-i așa?

– Nu, mamă, spuse el dând ochii peste cap. De luni în șir nu mai fac altceva decât să lucrez pentru unchiul Edward. Totuși, fiindcă sunt un intelect superior recunoscut, admit că în momentele mele libere manipulez trei doamne în vârstă, care slujesc ca fațadă a unei organizații frauduloase, cu scopul de a fura economiile unor femei bătrâne și inocente și de a le trimite nepregătite în aventura – sau mai degrabă calvarul – de a călători.

– Când o spui așa, sună destul de rău, murmură mama.

– Este rău, oftă el. Va trebui să cer sfatul unui avocat când ne vom întoarce la Londra. Sper că se va putea rezolva fără să mai afle altcineva. Nu vreau să ajungă nimeni în închisoare.

– Să sperăm că totul va fi bine, suspină mama terminându-și șampania și făcându-i semn unui servitor să-i ia paharul. Partea bună e că India te crede probabil foarte inteligent.

– Și a luat asupra ei sarcina de a mă schimba.

– Te-a transformat într-un proiect?

– Așa se pare.

– E un semn foarte bun, sugeră mama cu un zâmbet superior. Nici o femeie nu-și pierde timpul încercând să îndrepte un bărbat, dacă nu intenționează să-l păstreze. Chiar dacă nu și-a dat seama încă.

El rânji.

– Mulțumesc, mamă.

– Pentru că ți-am arătat ceea ce e evident?

– Pentru că mi-ai liniștit nervii. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu-mi mai amintesc să fi fost atât de încordat din cauza...

– Cât e ceasul, dragule?

Derek își scoase ceasul din buzunarul jiletcii.

– Nu te mai obosi, nu contează. E timpul să înceapă dansul. Își puse mâna pe brațul lui și arătă spre scări. Și India e aici.

Profesorul se opri în capul scărilor și se uită peste sala de bal. De o parte se afla Estelle și de cealaltă India.

Derek rămase fără aer. Se înșelase.

Ea era frumoasă.

Mai mult decât frumoasă, de fapt. Era o viziune, întruchiparea tuturor visurilor lui. Purta o rochie de un verde palid, o nuanță care îi amintea de culoarea translucidă a unui val de mare. Rochia plutea în jurul ei, de parcă ar fi sfidat legile gravitației, însă reușea să o mângâie în toate locurile potrivite. Mânecile ușor încrețite dezvăluiau niște umeri ațâțători de goi. Corsajul era puțin cam decoltat, prea decoltat, ispititor de decoltat. El apreciase întotdeauna un corsaj revelator la rochia unei femei, dar nu la această rochie și la această femeie. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de dornic să acopere o femeie cu haina lui. Părul ei era mai liber ca oricând, ridicat ușor în vârful capului și căzând în bucle mătăsoase pe un umăr. O cascadă de boboci de trandafiri roz cădeau din părul ei, peste corset și împrăștiați pe rochie.

– Mulțumesc, mamă. Nu-și putea lua privirea de la India. Deși, de fapt, pentru mine nu contează.

– Știu asta, dragule. Nu am făcut-o pentru tine. Acum, spuse ea arătând spre India, trebuie să te duci lângă ea înainte să o facă altcineva.

El păși în grabă spre ea, încercând să nu împingă oamenii la o parte. Primul dans era gata să înceapă, și el i-l ceruse dinainte. Ajunse la scări chiar în timp ce ea pășea pe ultima treaptă.

Pentru o clipă, nu știu cum să procedeze. Într-o lume perfectă, o lume care exista numai în vise, ar fi luat-o în brațe, și-ar fi apăsat buzele pe buzele ei și nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. În lumea aceasta însă, o dovadă de afecțiune în mijlocul unor oameni care așteptau cu nerăbdare următoarea bârfă ar fi dus numai la zvonuri și la bârfe despre ultima imprudență a lui Derek Saunders. Și prefera să evite asta.

Îi întinse mâna.

– Ai întârziat.

Ea își așeză mâna în mâna lui. Ochii verzi îi scânteiau amuzați.

– Am venit exact la timp, conform mamei tale.

– Mama nu a numărat minutele până la sosirea ta.

O conduse spre estrada de dans.

– Și tu le-ai numărat?

– Dacă ar mai fi trebuit să aștept o secundă, India, spuse el privind-o în ochi, m-aș fi dus în camera ta și te-aș fi adus eu însumi.

– Chiar așa?

– Chiar așa, deși ar fi fost o greșeală gravă.

– Oh? întrebă ea, privindu-l provocator.

El se aplecă și îi șopti încetișor la ureche:

– Nu am mai fi ieșit din camera ta.

Ea trase aer scurt, apoi îi dădu drumul încet.

– E bine de știut.

Derek aproape că se împiedică. La ce naiba se referea cu asta? Una era ca el să flirteze și să facă afirmații ușor sugestive, și alta ca ea să-i ia locul.

– Da?

Ea râse. Ceea ce nu era deloc un răspuns.

El se întoarse cu fața spre ea.

– Flirtezi cu mine, domnișoară Prendergast?

– Ești al doilea bărbat care mă acuză de flirt în ultimele două zile.

– Sper că primul nu a fost Sir Martin.

– Nu, răspunse ea ferm.

– Bun.

Muzica începu, și ea păși în brațele lui.

– Ești gelos, domnule Saunders?

– Da.

– Ce încântător! Zâmbi, și el observă că avea o ușoară gropiță în colțul gurii. Fermecătoare și implorând să fie sărutată. Cum de nu o observase înainte?

Se mișcară împreună pe ritmul ușor al unui vals, și el observă și acum, ca și în timpul primului lor dans, cât de bine se potrivea ea în brațele lui. Cât de ușor se mișcau în ritmul muzicii, de parcă ar fi fost una cu melodia. De parcă ar fi fost creați ca să danseze împreună. De parcă ea ar fi fost partenera perfectă. Partenera *lui* perfectă. Gândul era excitant și înspăimântător în același timp. Își dădu seama dintr-odată că în toate celelalte ocazii în care fusese îndrăgostit, sau își imaginase că era, nu existase nici un moment de neliniște. Înțelese în clipa aceea că nu se temuse să le piardă pe nici una dintre fostele lui prietene. Ideea de a o pierde pe India îl făcea să-și simtă inima de plumb.

– Să îndrăznesc să te întreb la ce te gândești? Pari să fii foarte departe, zise ea studiindu-l curioasă. E sigur că mintea ta nu e aici în clipa asta.

– Dimpotrivă, India, mintea mea e numai aici și acum. Gândurile mele sunt concentrate doar asupra ta. Ocoliră un cuplu care se mișca prea lent, chiar și pentru valsul acesta domol.

– Cine flirtează acum?

– Nu flirtez. Flirtul e un joc de zaruri, un duel ironic de cuvinte, priviri și gesturi care pot să ducă la ceva mai mult sau nu. Poate chiar la ceva important. Flirtul poate fi o distracție de moment. Privi insistent în ochii ei verzi. Sau o promisiune care va dura pentru totdeauna.

– Și flirtul tău e o distracție sau o promisiune? Vorbise pe un ton lejer, dar în ochii ei strălucea ceva – ceva minunat. Ceva de moment sau pentru totdeauna?

– S-ar putea ca asta să fie o întrebare prea importantă ca să îți pot răspunde în mijlocul unei mulțimi de străini. Îi zâmbi și își ținu răsuflarea. Dar sunt dispus să răspund dacă și tu ești.

Sprâncenele ei se arcuiră.

– Întorci balanța în favoarea ta – nu-i așa, domnule Saunders?

– Oricând e posibil, domnișoară Prendergast. Chicoti și o făcu să realizeze o întoarcere perfectă. Ea se lăsă condusă fără să ezite o clipă, de parcă ar fi avut încredere deplină în el. Trebuie să-ți mărturisesc că, atunci când mă gândeam că îmi voi ridica privirea spre scări și te voi vedea în seara asta, mi te imaginam purtându-ți rochia cenușie, cu umbrela într-o mână și geanta în cealaltă.

– M-am gândit și eu la asta, răspunse ea gânditoare. Dar mama ta și-a dat multă silință pentru mine și s-ar fi supărat tare dacă aș fi apărut cu rochia mea cenușie. De fapt, spuse ea cu un zâmbet poznaș, cred că ar fi distrusă numai la simpla vedere a rochiei mele cenușii.

El râse.

– Nu îndeplinește standardele ei referitoare la modă. Dar trebuie să-ți mărturisesc că mie mi-e cam dor de ea.

– Ba nu îți este, îl tachină ea. Deși o rochie practică și rezistentă din lână cenușie are multe calități.

– Are, într-adevăr, dar pentru că sunt un gentleman nu o să le enumăr.

– Ce atent din partea ta! Și pentru că mi-ai făcut o mărturisire, o să-ți fac și eu una. Ezită. Nu am avut în viața mea o rochie atât de încântătoare și de perfectă ca asta. Numai culoarea ei, spumă de mare...

– Credeam că e verde.

– *Spumă de mare*, Derek, îl corectă ea ferm. Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea să port o asemenea culoare. E atât de... lipsită

de griji. Mama ta a spus că subliniază verdele ochilor mei. Flutură din gene spre el. Ce crezi?

– Cred că acum vânezi complimente.

– Nu aș face niciodată așa ceva... Se opri. Păi da, cred că da. Nu îmi stă în fire, dar nu am fost niciodată la bal și nu m-am îmbrăcat niciodată cu...

– Ochii tăi, India, o întrerupse el trăgând-o mai aproape, întrec cele mai frumoase smaralde, fie că porți spumă de mare, fie că porți lână cenușie. Părul tău are cele mai frumoase nuanțe de auriu lucios atunci când îl lași puțin mai liber, și îl face pe un bărbat să-și dorească să își treacă degetele prin el. Gura ta e perfecțiunea însăși și, când zâmbești, îți apare o gropiță înnebunitoare în colțul ei. Buzele tale imploră să fie sărutate. Și în seara asta ești indescriptibilă.

– Oh, răspunse ea cu o expresie năucită. Speram doar că aveai să-mi spui că sunt drăguță.

– *Drăguță* nu e suficient.

– Va trebui să port rochia asta tot timpul.

– Nu e vorba de rochie, deși e încântătoare.

– Haide, Derek! Am fost de când mă știu întruchiparea banalității.

– În ochii tăi, poate. Și îmi imaginez că nici măcar Sir Martin nu e de acord, adăugă el pe un ton voit nepăsător.

– Așa se pare, oftă ea și se încruntă îngrijorată. Va trebui să găsesc o nouă asistentă pentru el și un nou loc de muncă pentru mine după ce o vom găsi pe Heloise și ne vom întoarce la Londra.

– Nu vei continua să lucrezi pentru el?

– Nu văd cum aș mai putea după ce el... ei bine, după acțiunile lui, după ce a venit aici și... Clătină din cap. A fost surprinzător și dezamăgitor.

– Ah, ei bine, viața e adesea imprevizibilă. Derek se strădui să își ascundă rânjetul triumfător.

– Ești foarte mulțumit de tine însuți, nu?

– Nu am nimic de-a face cu asta, răspunse el, adoptând o expresie inocentă. Dar da, sunt.

Muzica se stinse, și el o conduse spre o oprire grațioasă, eliberând-o șovăielnic.

– Nu fi încrezut – e nepoliticos!

– Și totuși crezi că e fermecător.

– Poate, puțin. Își mușcă buza de jos – buza ei delicioasă, ispititoare – ca să-și ascundă surâsul, și el simți un nod în stomac. Cred

că următorul meu dans e al profesorului. Sau poate că i l-am promis lui Martin. O să-mi verific carnețelul.

Îl luă de braț, și părăsiră estrada de dans.

– Încearcă să nu te bucuri de el.

Ea râse, și sunetul îi învălui sufletul. Își jură să nu considere niciodată râsul ei ca pe ceva venit de la sine și să facă tot ce trebuia ca să îl audă în fiecare zi, pentru tot restul vieții.

– Nu am dansat niciodată cu Martin, așa că nu pot să spun dacă mă voi bucura sau nu. Ochii îi scânteiau, amuzați.

– Sper să nu. Îți amintești că ți-am cerut și ultimul dans, nu numai primul?

– Da.

– Deși – îi luă mâna înmănușată și o duse la buze – dacă ar fi după mine, ai dansa fiecare dans cu mine. O privi drept în ochi. Întotdeauna.

– Încerci să fii fermecător din nou, nu?

– Funcționează?

– Vai de mine, Derek, dacă ți-aș sune că da, ți s-ar urca la cap. Îl privi țintă un moment nesfârșit. Dar dacă trebuie să știi, da.... Un zâmbet lent îi curbă buzele. Întotdeauna.

India nu dansă cu Martin până la mijlocul celui de-al doilea rând de dansuri. Se așteptase să danseze cu lordul Brookings, cu lordul Westvale și cu profesorul Greer, dar nu se așteptase să primească o invitație după alta de la persoane străine.

Primul dans după cel al lui Derek, cu un membru al Camerei Comunelor, fu stânjenitor. El nu era mai obișnuit ca ea cu sporovăiala leneșă. Dar odată cu fiecare nou partener ea deveni tot mai încrezătoare – în privința conversației și a dansului. Și fiecare nou partener fu complet diferit de precedentul. Printre cei cu care dansase până atunci se aflase un lord scoțian, care dansa mai mult cu exuberanță decât cu îndemânare, un arhitect bine-cunoscut care îl cunoștea pe profesorul Greer și un om de afaceri american care vorbea mereu despre farmecul Parisului. Cu câteva săptămâni înainte, India s-ar fi certat cu el. Acum... totul se schimbase.

În cele din urmă, Martin se prezentă pentru dansul lor, cu o privire rănită.

– Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că mă eviți. Avem doar un singur dans. Carnețelul de dans a ajuns la mine deja completat.

– Și nu e minunat de convenabil pentru amândoi? spuse ea strălucitoare. India fusese surprinsă să își vadă carnețelul deja completat, dar știa foarte bine că Lady Westvale intenționa să îl completeze și pe al lui Martin, încercând să îi găsească partenere care să-i împărtășească interesele intelectuale.

– Trebuie să-ți spun ceva, spuse el în timp ce începeau să danseze. Dar se pare că nu pot vorbi și dansa în același timp. Încerca din greu să își potrivească pașii după muzică.

– Am putea să dansăm doar.

– Este ceva important, spuse el, privind-o cu fermitate. *Foarte* important.

Cu următoarea ocazie, o conduse printre coloane spre galerie.

– Ei bine? întrebă ea, fără să reușească să-și ascundă nerăbdarea. Ce e atât de important?

– L-am auzit pe domnul Saunders mărturisind totul. În vocea lui răsuna o notă de triumf.

Ea își gustă privirea.

– Chiar așa?

– Chiar așa, rânji el cu superioritate. Nu îl văzuse niciodată atât de mulțumit de propria persoană. Era foarte enervant.

Își încrucișă brațele peste piept.

– Ce înseamnă mai exact *totul*?

– Totul, răspunse Martin cu un gest sălbatic. Știi doar – tot ce a făcut!

– Fii mai precis, te rog!

– Foarte bine, spuse el țâfnos. L-am auzit mărturisind că e intelectul superior din spatele Societății Doamnelor Călătoare și că profită de dorințele unor femei încrezătoare care visează să călătorească. Sau cam așa ceva.

– Înțeleg. Chiar dacă avea de gând să îndrepte totul, Derek nu ar fi trebuit să își trâmbițeze fărădelegile în gura mare. Ce avea în cap? Cui i-a spus asta?

– Mamei lui! răspunse Martin cu voce triumfătoare. Nimeni nu își minte mama.

– Și a folosit cuvântul *intelect superior*? Chiar dacă păruse încântat să fie numit intelect superior, nu credea că ar fi inclus un asemenea titlu într-o mărturisire.

– Chiar l-a folosit. Și a spus că dorea să evite închisoarea.

– Orice om cu bun-simț vrea să evite închisoarea.

– Nu înțelegi, India? L-am auzit mărturisind. Martin aproape că tremura de emoție virtuoasă. Pot să depun mărturie într-un tribunal. Putem să facem să fie arestat, judecat și aruncat în temniță!

– Vai de mine, Martin, eu nu vreau să-l văd arestat.

Martin ridică mâinile, frustrat.

– Pentru că îl iubești. Într-adevăr, India, ar trebui să lași deoparte asta și să te gândești la... binele mai mare, dacă vrei.

– Sentimentele mele față de el nu au nici o legătură cu asta. Am judecat întotdeauna foarte bine caracterele, și acum cred că domnul Saunders e un om la locul lui, care s-a rătăcit pur și simplu de la calea dreaptă. Sunt absolut sigură că va îndrepta totul, spre binele tuturor celor implicați.

În ochii lui Martin se ivi o sclipire de neîncredere.

– Asta îți dorești?

– Da, asta.

– Foarte bine. Clătină din cap. Dar asta nu mă face fericit, India.

– Nici nu mă așteptam să te facă. Se opri. Ți-ai găsit o soție?

– Ce? El se holbă neîncrezător la ea. Aici? Acum?

– E locul perfect din care să începi. Făcu un pas într-o parte și îi îndreptă atenția spre mulțimea din sala de bal. Aici sunt mai multe doamne eligibile care au venit la Paris doar pentru a vedea expoziția. Doamne fascinate de progres, de ideile noi și de ultimele invenții. Cred că unele dintre ele – făcu un gest larg spre mulțime – nu ar fi fost mai potrivite pentru tine nici dacă le-ai fi ales dintr-un catalog.

– Nu fi absurdă! Privirea lui rătăci peste invitați. Chiar crezi asta?

– Da, încuviință ea. Am întrebat-o pe Lady Westvale dacă nu cunoaște niște posibile partenere pentru tine, și ea a avut grijă să treacă unele care ți s-ar putea părea acceptabile în carnețelul tău de dans.

El se încruntă.

– E cam rapid, nu?

– Am fost de acord că ai nevoie de o soție.

El o privi neclintit, cu ochii resemnați și nenorociți.

– Nu te mai întorci la mine, nu?

– Credeam că ne-am înțeles, răspunse ea cu blândețe. Cred că așa e cel mai bine. Atât timp cât o avea pe ea ca să-i administreze viața, Martin nu avea să-și găsească niciodată o soție. Nu era corect nici pentru el, nici pentru ea să mai rămână în serviciul lui. Era ciudat că nu-și dăduse seama de asta înainte. Dar te voi ajuta să îți cauți o nouă secretară, și vom rămâne întotdeauna prieteni.

– Asta e totul atunci, nu? Reuși să zâmbească slab. Știi, am venit aici ca să te salvez. Să te scap de orice nenorocire care ți s-ar fi putut întâmpla. Nu mi-am imaginat că totul avea să se termine așa. Expresia lui se întunecă. Dacă nu ar fi fost Saunders, nu m-ai fi părăsit niciodată.

– Poate, dar Martin... Își așeză mâna pe brațul lui și îl privi în ochi. Dacă nu ar fi fost domnul Saunders și călătoriile lui Heloise, și Parisul, și toate celelalte, noi doi am fi continuat așa cum eram pentru tot restul zilelor noastre.

El o privi scrutător.

– Și ar fi fost chiar atât de rău?

Ea clătină din cap.

– Nu. Dar acum îmi dau seama că nu ar fi fost destul.

El o privi neclintit un moment nesfârșit.

– Ai dreptate din nou, ca întotdeauna, India. Îi acoperi mâna cu mâna lui. Ca prieten al tău, mi-ar plăcea să termin dansul acesta cu tine.

Ea zâmbi.

– Voi fi încântată.

Se înapoiară pe estradă și își reluară dansul, care se apropia din fericire de final. În ciuda pretinsei sale acceptări, Martin avea un aer de cățeluș pierdut.

După câteva dansuri, partenerul ei fu lordul Brookings, care părea ciudat de preocupat și departe de a fi în apele lui.

– Te distrezi bine în seara aceasta, domnișoară Prendergast? întrebă Percival când începură să danseze împreună.

– Mă distrez într-adevăr, milord. Îl studie cu atenție. Dar dumneata nu, nu-i așa?

– Ba da. Sau mai degrabă, mă voi distra. M-am întâlnit pur și simplu cu o persoană pe care nu mă așteptam s-o văd.

Cu câteva minute în urmă, ea îl observase dansând cu o femeie cu părul întunecat, cu o expresie ciudată pe față.

– Cineva important?

– Nu mai este importantă acum. Privi în jos și îi zâmbi. L-ai cunoscut pe inventatorul american pe care l-a invitat mama?

– Încă nu. Ea se opri. Să înțeleg că e o încercare de a schimba subiectul?

El o ignoră și continuă:

– Numele americanului îmi scapă pentru moment, dar cred...

Ea zâmbi și se predă.

Din când în când, îl vedea pe Derek. Nu dansa la fel de mult ca ea, și asta era ceva satisfăcător. Uneori, privirile li se întâlneau, și inima ei o lua la galop. Alteori îl prindea nepregătit, conversând sau începând un dans, și se minuna de turnura ciudată pe care o căpătase viața ei. Totul din cauză că Heloise dorise aventura călătoriei. Și-ar fi dorit ca verișoara ei să fie acum aici. Probabil că i-ar fi plăcut asta.

Un fior ascuțit de îngrijorare sau poate de vinovăție o străbătu. Încă nu știa unde era Heloise, și nu putea să se simtă minunat în timp ce scumpa de ea era pierdută. În ultimele zile se întrebase din ce în ce mai des dacă nu cumva Heloise se rătăcise pentru că voise să se rătăcească. Nu avea nici un sens, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai neobișnuit i se părea comportamentul lui Heloise dinainte de a părăsi Londra. Dacă ar fi fost una dintre poveștile ei polițiste, ar fi existat tot felul de indicii. Oricum, mâine își vor relua căutările, și Heloise nu ar fi invidiat-o niciodată pentru această noapte unică.

Era într-adevăr o seară remarcabilă. De abia se recunoștea în oglinzi și dansase fiecare dans, bucurându-se în același timp de conversații adesea interesante și de surprinzător de multe râsete. Era aproape magic.

Peste foarte puțin timp, se anunță ultimul dans și se trezi din nou în brațele lui Derek.

– Acest prim bal a fost așa cum ai visat că va fi? întrebă el.

– Vai de mine, Derek! Nu am visat niciodată să iau parte la un bal, răspunse ea ridicând din umeri cu voită indiferență. Totuși, trebuie să spun că seara a îndeplinit toate așteptările pe care le-aș fi putut avea vreodată.

El chicoti.

– Mă bucur că am putut să-l împărtășesc cu tine.

– Și eu la fel. Își ridică privirea spre el. Aș vrea...

– O dorință? El ridică din sprâncene. De la femeia care nu își dorea nimic?

– Se pare că s-au schimbat multe de când am spus asta. Se opri. Nu mai sunt aceeași femeie care a pornit în expediția aceasta.

– Acesta este scopul expedițiilor. Călătoria e adesea mai importantă decât destinația.

– Simt că m-am schimbat foarte mult.

– Oh, nu chiar.

– Nu? întrebă ea, ridicând ochii spre el. Credeam că vei fi deosebit de mulțumit.

– Te-am privit în dimineața asta, în timp ce o ajutai pe mama. Ai dirijat aranjarea mobilelor, a decorațiunilor și a florilor. Ai manevrat personalul de la bucătărie și i-ai pus pe servitorii angajați pentru seara asta să dea tot ce pot. Erai ca un general care își dispunea trupele în formație, întruchiparea eficienței și a organizării. Mi se părea că mă uit la un dirijor care își conducea orchestra. Clătină din cap, cu un zâmbet admirativ. Ai făcut casa asta să funcționeze ca un ceas elvețian de prima mână.

– Principalele mele calități sunt eficiența și organizarea, spuse ea înțepată.

– În privința asta nu te-ai schimbat, și nici nu trebuie. Dar cred că ai ieșit la lumină. Ca un fluture dintr-un cocon. O studie curios. Ți-ai permis să... să respiri, India.

– Da, cred că mi-am permis asta. Se gândi un moment. Este, ei bine, este eliberator să descoperi că nu trebuie să ai întotdeauna dreptate.

– Pot să-mi imaginez. Zâmbi și o trase mai aproape. Dar nu mi-ai spus dorința ta.

– Cred că dorințele nu se îndeplinesc dacă le spui.

El îi căută privirea.

– O să mi-o spui dacă se îndeplinește?

– Oh, bănuiesc că tu vei fi primul care o vei afla. Ridică privirile spre el zâmbind, și inima i se umflă în piept.

Ce ciudat era să își dea seama că toate lucrurile la care nu se gândise niciodată erau posibile, deși nu îi păsase de ele și nici nu se întrebase dacă ar fi putut fi posibile, până la urmă. Chiar din copilărie, India fusese prea serioasă ca să creadă în basme cu prințese și prinți fermecați. Sau în poveștile prostești despre romantism, iubire adevărată și trai fericit până la adânci bătrânețe.

În seara asta, pentru prima dată în viața ei, credea.

Capitolul 24

Când se hotăra să facă ceva, India Prendergast nu lăsa nimic să îi stea în cale. În privința asta, cel puțin, nu se schimbase. Chiar dacă obstacolul care îi stătea acum în cale era propria ei agitație și da, lașitate.

Măcar avea să folosească în sfârșit așa cum trebuia neglijeul de culoarea piersicii și halatul asortat, îmbrăcăminte destinate evident seducției și păcatului. Se gândise că o femeie care dorea să seducă un bărbat avea nevoie de multă încredere în ea însăși, și o armură din dantelă menită să stârnească dorința fizică care să-i ofere această încredere, și chiar așa se întâmplă. Chiar dacă era ascunsă acum sub cuvertura voluminoasă de lână în care se înfășurase pentru a merge în camera lui Derek. Se părea că era nevoie de ceva mai mult, pe lângă curaj și hotărâre, pentru a se produce schimbarea dintr-o fată bătrână practică și responsabilă într-o târfă, chiar și la Paris.

Își îndreptă umerii, trase aer adânc în piept ca să se calmeze și bătu la ușa lui Derek. Și își dădu seama că habar nu avea cum să seducă în mod corect un bărbat, chiar dacă *seducție corectă* era un termen cam nepotrivit.

După câteva clipe – sau o eternitate – ușa se deschise.

Îmbrăcat într-un halat roșu aruncat în grabă peste o pijama din mătase în dungi, Derek se holbă la ea într-o evidentă confuzie. Crezuse că era chipeș, elegant și aproape perfect mai devreme, în hainele de seară, dar acum, cu părul răvășit și cordonul halatului slab legat, era indecent, imperfect și cu totul irezistibil. Inima ei o luă la galop.

El o privi printre gene de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

– India, s-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic, clătină ea din cap.

– Atunci, de ce ești aici? întrebă el încet.

– De ce? Repetase ce avea de gând să spună –, dar se părea că, atunci când se confrunta cu un bărbat de abia ridicat din pat și știind unde putea – unde voia să ducă asta –, rămăsese fără grai. Este greu de spus cu exactitate.

– Ce? El scutură din cap, confuz.

„Haide, India Prendergast", spuse o voce fermă în mintea ei. „Dacă asta vrei, și o vrei, spune-i-o omului."

– Foarte bine, zise ea și ridică bărbia. Aș vrea să... să fiu sedusă. Sau să te seduc, dacă preferi. Deși recunosc că nu am experiență și...

– Dumnezeule mare, India! El o înșfăcă de braț și o trase în camera lui. Intră aici. Evident că era nerăbdător să înceapă. Dacă nu vrei ca toată casa să-ți afle intențiile. Sau nu.

Ea încuviință.

– Așa e cel mai bine.

El închise ușa în urma ei.

– Cu siguranță că nu te-am auzit bine. Ce faci de fapt aici? O măsură cu privirea. Și de ce porți jumătate de pat pe tine?

– Derek, își luă ea inima în dinți, în seara asta mi-am pus o dorință, și numai tu o poți face să se adeverească.

– Drăcia naibii, India! spuse el sincer îngrozit, cu ochii mari. Ce ți-ai dorit?

– Mi-am dorit ca noaptea să nu se termine niciodată.

El o privi țintă un moment nesfârșit. Ea bănuia că, dacă s-ar muta nervoasă de pe un picior pe celălalt, ar strica atmosfera seducției, dar îi era teribil de greu să n-o facă.

– Oh, nu, spuse el în cele din urmă, făcând un pas înapoi. E un fel de păcăleală, nu-i așa?

– Nu, e seducție – așa cum am spus. Sau o încercare de seducție. Deși nu pare să meargă foarte bine. Trase cuvertura mai strâns pe lângă ea. Având în vedere reputația ta, credeam că o să înțelegi și o să fii, ei bine, interesat de idee. Privi în jos și își drese glasul. Deși pot să văd că sosirea mea nu te-a lăsat insensibil.

– La naiba, gemu el. PășI în cameră, apucă o pernă și și-o ținu în față. Ar trebui să fiu mort ca să fiu insensibil!

– Exact cum intenționam și eu. Ei bine, nu să fii mort, ci...

– Te-am înțeles foarte bine, și te felicit pentru succesul tău. În ciuda acelui lucru pe care l-ai înfășurat pe lângă tine, ești foarte... Gura i se strâmbă, de parcă nu ar fi suportat să spună cuvântul. Provocatoare.

– Chiar?

– Da, la naiba, India! izbucni el cu un fel de râs dureros. Cu părul... așa. Arătă spre ea cu mâna liberă. Liber și plutind pe umeri, și cu dantela care se întrezărește ispititor, și cu obrajii îmbujorați, și sclipirea din ochi... Se încruntă. Trebuie să știi că orice bărbat are o limită!

– Într-adevăr? Îl studie gânditoare. În mod ciudat, stânjeneala lui o liniștise. Poate că era un fel de cui pe cui se scoate. La urma urmei, Derek sedusese fără îndoială numeroase doamne dispuse. Nu putea fi atât de dificil, până la urmă. Trebuie să știi că nu am mai făcut niciodată asta.

Evident, îl uluise atât de tare că rămase fără grai.

– Vreau să zic, nu am mai sedus nici un bărbat.

– Da, știu ce vrei să zici!

– Și nici nu i-am permis vreunui bărbat să mă seducă. Deși presupun că nu contează de fapt cine pe cine seduce, continuă ea gânditoare. Într-un anumit punct, presupun că seducerea va fi reciprocă.

– Cum? gemu el cu un fel de hârâit.

– *Carpe diem*, îți amintești? Asta e una dintre ocaziile neașteptate, și am de gând să profit de ea.

– Dacă îmi aduc bine aminte, se referea la priveliștea orașului. Nu – arătă cu mâna spre ea – la orice e *asta*.

– Vai de mine, Derek, oftă ea frustrată. Cred că ți-am explicat destul de clar ce e *asta*. Sau măcar atât de clar cât trebuia. De fapt, am fost dureros de clară.

El o privi printre gene.

– Deci nu ai mai făcut niciodată asta, dar acum ești aici.

– Bineînțeles că nu am mai făcut niciodată asta. Nu sunt o dezmățată. Nici nu am mai sărutat alt bărbat.

– Niciodată? întrebă el privind-o țintă.

– Nu, niciodată, ridică ea din umeri. Nu s-a ivit niciodată ocazia.

– Și Sir Martin nu a...

– Doamne ferește, nu!

– Atunci sunt primul bărbat pe care l-ai sărutat?

– Doar am stabilit asta.

– Oh, bine, hmm, încuviință el gânditor. E interesant.

– Mă bucur că gândești așa. Își adună curajul și lăsă cuvertura să cadă pe dușumea. Începem?

Privirea lui trecu peste ea, de la cascada de dantelă care îi cădea în fața halatului, până la vârfurile papucilor de casă. Numai faptul că între neglijeu și halat erau două straturi de material transparent nu o lăsa să fie complet expusă. Dar se studiase în oglindă înainte de a ieși din cameră și știa foarte bine că existau vârfuri și umbre de abia ascunse de materialul subțire. Având în vedere privirea din ochii lui, și mâna care strângea tot mai tare perna, era clar că și el observase.

– Deci, începu ea, forțându-se să vorbească pe un ton grațios și pășind spre el. Ne... retragem? În pat?

– Asta nu e... El își drese glasul și făcu un pas înapoi. Lucrurile de felul acesta nu merg așa. Nu te duci pur și simplu în camera unui bărbat la miezul nopții, cerându-i să te seducă!

– M-am oferit să te seduc eu pe tine, ripostă ea pășind mai aproape. S-ar putea să am nevoie de un oarecare sprijin, dar oferta rămâne.

El se holbă la ea.

– Cu siguranță că nu e prima ocazie în care o femeie vine în camera ta cu o ofertă de felul acesta.

– Nu, nu e. Dar asta nu contează deloc. Nu vorbim despre o femeie. Vorbim despre tine! Sprâncenele lui se încruntară în mod amenințător. Ce ți-ai imaginat că avea să se întâmple aici, India? Ai crezut că puteai să intri grațios în camera mea și să îți declari intențiile, iar eu aveam să te arunc pe pat și să-mi fac de cap cu tine?

– Pare un mod excelent de a începe, încuviință ea. Dar s-ar putea să vrei să dai la o parte perna.

– Nu cred, spuse el, strângând mai tare perna.

– Trebuie să spun că sunt puțin surprinsă.

– *Tu* ești surprinsă?

Ea îl ocoli nepăsătoare și se lăsă să cadă pe marginea patului.

– Nu mi-am imaginat niciodată că avea să fie atât de dificil. Credeam că un bărbat cu reputația ta va fi mai mult decât dispus la o noapte de... aventuri amoroase.

– Deci *eu* sunt dezmățat?

Ea se dădu înapoi.

– Ai grijă, India Prendergast, strigă el pe un ton indignat. Recunosc că am avut partea mea – poate chiar mai mult – de *aventuri amoroase*. Și chiar dacă oferta e tentantă – mai mult decât tentantă – drăcia naibii, India, eu te iubesc! Și tu nu ești genul de femeie cu care își face omul de cap – mai ales nu la comandă! Ești genul de femeie cu care omul se căsătorește!

Ea se holbă la el.

– Da?

– Depinde. Făcu un pas spre ea, lăsă jos perna, o ridică în picioare și o cuprinse în brațe. Ești aici pentru că eu reprezint un mijloc de a-ți atinge scopul? Un mod de a face noaptea asta să dureze veșnic? Sau ești aici pentru că vrei să fii cu mine la fel de mult pe cât vreau eu să fiu cu tine? Pentru că nu ai mai putut rezista nici un minut, dorind să fii în brațele mele? Pentru că mi-am găsit un loc în inima ta și, oricât de nepotrivită ar fi uniunea noastră, e totuși inevitabilă? Privirea lui o sfredelea. Pentru că mă iubești?

– Ei bine... începu ea, simțind că nu are aer. Da.

– Atunci s-a aranjat. Privi în ochii ei, dar continuă să o țină strâns în brațe.

– Cred că acum ar trebui să mă săruți. Se sprijini cu mâinile de pieptul lui și își dădu seama că el nu avea nimic pe sub halat, în afară

de pantalonii de pijama. Descoperirea i se păru uimitoare și foarte excitantă.

– Așa crezi? întrebă el, înghițind în sec.

– Mi se pare că ar fi cel mai potrivit.

– Cred că am spus că viitoarea ocazie în care te voi săruta va fi una aleasă de mine, într-un loc ales de mine.

– Și totuși, acum suntem aici, Derek, sublinie ea, cuprinzându-l cu brațele pe după gât. Trăiește clipa, Derek. Îi atinse buzele cu buzele ei, de probă. E o ocazie neașteptată.

El gemu și o trase mai aproape. Erecția lui o apăsă prin straturile de dantelă, și ea simți o nevoie dureroasă în interiorul ei.

– Sărută-mă, Derek, murmură ea cu buzele lipite de ale lui, rotindu-și șoldurile ca să se apropie mai tare de el. Toate temerile care îi mai dădeau târcoale se topiră atunci când îi simți căldura trupului lipit de ea.

– India, gemu el și îi apăsă buzele într-un sărut ferm, dar evident reținut. Ea simți tensiunea din mușchii tari ai brațelor care o strângeau, de parcă el s-ar fi stăpânit, controlându-se. De parcă s-ar fi temut. Așa nu mergea. Ridică fruntea, o lăsă și făcu un pas înapoi. Gata, te-am sărutat, acum trebuie să pleci.

– Derek, spuse ea oftând. Sunt o fată bătrână de douăzeci și nouă de ani, și asta nu mă deranja deloc înainte de a veni la Paris. Obișnuiam să mă îmbrac cu rochii cenușii sau cafenii. Mă lăudam cu eficiența mea și mă consideram destul de banală. Acum, toate astea mi se par triste și oarecum patetice. Mă simt o persoană complet diferită. Și e vina ta. Tu m-ai învățat să respir, Derek, și acum trebuie să suporți consecințele. Zâmbi cu un zâmbet pe care îl spera erotic. Și nu am de gând să plec.

– Iar eu nu am de gând să te seduc. Tonul lui hotărât era contrazis total de umflătura fermă de sub halat.

– Foarte bine. Dacă tu nu mă seduci, va trebui să te seduc eu.

– Chiar așa? întrebă el privind-o în mod evident provocator, și ridică din umeri. Chiar te rog s-o faci.

– Ar trebui să știi că romanele polițiste nu sunt singurele cărți pe care le-am citit.

– Oh? zâmbi el cu o expresie semnificativă. Atunci dă-i drumul cu orice preț.

– Ai fi uimit să afli câte poți învăța din bucuriile lecturii, spuse ea pe un ton aproape inaudibil. Deși adevărul era că nu prea știa ce să facă în continuare.

– Pot să-mi imaginez, chicoti el.

– Te îndoiești de mine?

El ridică din umeri.

Ea îl studie un moment, apoi se întinse și trase de cordonul halatului lui, lăsându-l să cadă. Halatul se desfăcu, lăsând expusă suprafața plană și tare a pieptului său. O brumă de păr îi acoperea torsul între sfârcurile plate și cobora ca să se piardă sub marginea de sus a pantalonilor. Ea se apropie și își trecu degetele peste pieptul lui. El se cutremură la atingere, și mâinile i se încleștară, dar nu făcu altă mișcare. Ea fu inundată de un sentiment de putere totală. Cât avea să mai dureze până să-și piardă controlul?

Se ridică și îl sărută la baza gâtului, apoi îi presără pieptul cu sărutări ușoare. Simți cum respira greu sub buzele ei și zâmbi. Îi îndepărtă halatul de pe umerii largi, și îl lăsă să cadă. Se bucură simțindu-i mușchii tensionați sub degetele ei, și îl mângâie încet pe spate, ținându-și mereu degetele pe pielea lui. Spatele îi era la fel de musculos ca și pieptul. Făcu un pas înapoi și lăsă cuvertura să-i cadă, rămânând îmbrăcată doar cu materialul aproape transparent al neglijeului. Era ciudat că nu se simțea deloc stânjenită. Nici un bărbat nu o văzuse atât de dezbrăcată, și totuși nu simțea nici o teamă. Dimpotrivă, totul era destul de excitant.

Își trecu mâinile peste el, mângâindu-i umerii și trasând urcușurile și coborâșurile de pe spatele lui cu vârful unghiilor. Degetele ei trecură peste șira spinării, coborâră peste mătasea pantalonilor, îi atinseră șoldurile și trasară curba feselor. El se încordă sub atingerea ei, și ea savură senzația trupului său și răspunsul lui. Își trecu un deget peste marginea pantalonului. Respirația lui se acceleră puțin, și la fel și a ei. Ea se mișcă, apropiindu-se de el și îl sărută pe gât. Îl cuprinse în brațe și întinse mâna spre umflătura din pijamaua lui, mângâindu-i ușor erecția. El inspiră adânc, cutremurându-se.

– India. Cuvântul fu aproape un geamăt.

Ea îi cuprinse erecția, și el îi prinse mâna.

– Îți dai seama că nu mai există cale de întoarcere? întrebă el, cu vocea răgușită de dorință.

Ea înghiți cu greu.

– Da.

El o întoarse cu fața spre el, ținându-i încă mâna în mâna lui.

– Nu m-am culcat niciodată cu o virgină.

– Atunci eu voi fi prima.

– Nu, tu vei fi ultima. O trase spre buzele lui. Te avertizez, India Prendergast, că nu vreau o singură noapte cu tine. Nu vreau doar ca noaptea asta să dureze o veșnicie.

– Bun. Cuvântul fu aproape un oftat.

El îi sărută palma, apoi încheietura. Ea se cutremură și o dorință dureroasă îi cuprinse partea de jos a abdomenului. El se îndreptă, o trase în brațele lui și îi zdrobi buzele cu buzele lui. Pentru o clipă, fu cuprinsă de panică. Ce făcuse? Cât timp fusese ea seducătoarea, totul păruse excitant, pentru că ea controla totul. Acum, buzele lui o jefuiau, poruncitoare și insistente și... gura ei se deschise, iar el avea un gust vag de fierbințeală, coniac și mirodenii. Brațele lui o cuprinseră mai strâns și bătăile inimii lui se uniră cu bătăile inimii ei. Ceva decadent și poruncitor – fără îndoială dorința – pulsa în interiorul ei.

Buzele lui îi părăsiră gura și se mișcară peste obraz, oprindu-se exact în spatele urechii. Ea își ținu răsuflarea. El îi presără sărutări peste curba gâtului. Trase de mânecile halatului, sărutând-o mereu, iar carnea ei se încălzi sub atingerea lui. El îi trăgea cămașa tot mai jos, până căzu pe dușumea, lăsând-o goală în brațele lui. Ea se cutremură în aerul rece al nopții și îi simți trupul aproape de trupul ei.

O mână îi mângâie spatele și se mișcă spre curba feselor. Cealaltă îi cuprinse un sân, și plecă fruntea ca să-și treacă limba peste sfârcul întărit. Ea gemu, și abdomenul i se strânse. El supse sfârcul și ea fu străbătută de o senzație absolut uluitoare. Fără să se gândească, își lipi trupul de trupul ei, iar erecția de sub pijama se cuibări între picioarele ei. El trecu la celălalt sân, trăgând sfârcul în gură, apăsându-l și sugându-l ușor până când simți că îi slăbeau genunchii, și ea își înfipse unghiile în umerii lui, ca să se sprijine.

El o lăsă pe pat și o privi o clipă.

– Nu există nimic banal la tine, India Prendergast. Ești remarcabilă.

Își trecu mâinile peste gleznele ei și îi atinse interiorul picioarelor, mângâindu-i ușor genunchii și urcând încet, spre interiorul coapselor. Picioarele ei se deschiseră involuntar; nu era conștientă de nimic altceva în afară de senzația uimitoare a mâinilor lui pe pielea ei – excitantă și hipnotică. Trupul ei nu fusese niciodată atât de viu. De parcă el l-ar fi adus la viață.

Degetele lui se strecurară între faldurile fine de carne dintre coapsele ei, și respirația ei se opri.

– Derek!

– *Carpe diem*, domnișoară Prendergast, murmură el, lăsându-se în genunchi între picioarele ei.

Doar nu avea de gând să... se ridică într-un cot și se uită țintă la el.

– Derek, doar nu vrei să? Nu o s-o faci! Se holbă la el. Sau o s-o faci?

– Oh, o s-o fac. Rânji, și capul îi dispăru între picioarele ei.

Spatele ei se arcui la prima atingere a gurii lui, și ea țipă. Nu era deloc cum se așteptase. Fetele de la academia domnișoarei Bicklesham îi împărtășiseră o grămadă de informații, dar niciodată despre asta... Limba lui trecu peste ea, și ea gemu, cuprinsă de senzații delicioase. Toate gândurile despre ceea ce așteptase dispărură într-un atac violent de fericire inimaginabilă. El se jucă cu ea și o tachină cu gura, cu limba și cu degetele. Mâinile ei prinseră cearșafurile și gemu, în timp ce extazul era tot mai intens. În interiorul ei părea să se întâmple un lucru foarte ciudat. De parcă trupul i-ar fi devenit din ce în ce mai încordat, apropiindu-se de un punct în care avea să moară cu siguranță de plăcere pură sau să explodeze într-o mie de bucăți. Era cel mai incredibil sentiment. El își strecură un deget în ea, și sentimentul fu diferit, dar nu neplăcut. Apoi el își strecură al doilea deget înăuntru, și fără nici o avertizare ea explodă. Fericirea pură și eliberarea completă o inundată, iar trupul ei se cutremură de puterea lor.

După o clipă, Derek i se alătură în pat și o strânse lângă el. Gura ei îi primi dornică buzele, și mâna ei se strecură între ei. Voia să-l atingă, să-l mângâie, să îi înapoieze plăcerea pe care i-o dăruise el. Dar, mai mult, îl voia înăuntrul ei. Voia să îi simtă duritatea pătrunzând-o adânc, luând-o în stăpânire.

Dorința dureroasă începu să pulseze din nou în ea și își trecu piciorul peste piciorul lui. Erecția lui o atinse, și el gemu.

– India, murmură el cu buzele pe pielea ei, și se așeză între picioarele ei.

O mângâie un moment, până când respirația ei deveni mai rapidă și degetele lui deveniră din nou lunecoase, dovedind nevoia ei. Ea se arcui să-l primească, și el se strecură în cele din urmă în ea, unindu-se, umplând-o. Mișcările lui erau stăpânite și atente, dureros de lente și deliberate.

Apoi simți o durere bruscă, o jenă de moment eclipsată imediat de un sentiment unic. El intră cu totul în ea și începu să se miște ușor, intrând și ieșind, într-un ritm măsurat și lent. Cu fiecare mișcare,

sentimentul ciudat pălea, înlocuit de cele mai neașteptate și mai uimitoare senzații. Într-un cotlon al minții, ea observă cât era de atent și grijuliu cu ea și îi fu recunoscătoare, dar demonul dorinței care se eliberase în ea voia mai mult. Îl voia mai tare și mai repede, și se agăță de umerii lui ca să-l zorească. Plăcerea, pură și intensă, se învârteji în ea, până când tensiunea aceea ciudată deveni din nou tot mai încordată. El împinse mai adânc, în ritm tot mai rapid, iar ea își potrivi instinctiv mișcările după mișcările lui. Și când trupul ei se convulsionă din nou și stelele îi întunecară privirea și se răspândiră în venele ei, îl simți cutremurându-se tare în ea și gemându-i numele.

Rămaseră înlănțuiți un minut sau poate o veșnicie. Fără îndoială că își pierduse capacitatea de a se mișca și nici nu voia să se miște. Ar fi putut să rămână o veșnicie așa, cu brațele și picioarele înlănțuite de ale lui. Nu era deloc practic, bineînțeles, dar asta era. Se părea că dragostea unită cu pasiunea reprezentau o forță puternică.

În cele din urmă el se retrase, se sprijini într-un cot și o studie, cu un zâmbet mulțumit pe fața lui frumoasă. Un zâmbet care se potrivea fără îndoială cu zâmbetul ei.

– La ce te gândești? o întrebă el, sărutând-o pe vârful nasului.

– Bănuiesc că sunt multe de spus despre un bărbat care știe ce să facă atunci când este vorba despre o seducere. Chiar dacă șovăie s-o facă. Chicoti. Dumnezeule mare, nu mai chicotise în toată viața ei. Ce îi făcuse bărbatul acesta?

– A fost o observație extrem de practică, domnișoară Prendergast.

– Eu sunt o femeie extrem de practică.

– Cred că îți dai seama că acum ești a mea.

– Cum? râse ea. Îți aparțin ție?

– Pentru totdeauna. Îi luă mâna și își împleti degetele cu degetele ei. Și te vei căsători cu mine.

Ea se luptă să se ridice.

– Așa o să fac?

– Ți-am ruinat reputația, și nu mai ai nici o opțiune, spuse el ferm. E singurul lucru practic, cuminte și rațional care se poate face.

Ea îl privi țintă un moment, apoi râse.

– Ești absurd. Nu sunt o fată proastă de nouăsprezece ani. Am aproape treizeci de ani. Nu ai nici o obligație față de mine.

El dădu ochii peste cap.

– Nu ai auzit partea în care ți-am spus că te iubesc?

– Ei bine, ba da, dar...

– Și partea și mai adecvată în care și tu ai spus că mă iubești? O privi printre gene. Ai vorbit serios?

– Bineînțeles că am vorbit serios, pufni ea. Nu aș spune niciodată așa ceva dacă nu aș vorbi serios.

– Te-am avertizat că nu mai există cale de întoarcere.

– M-am gândit că vorbeai despre, ei bine... Arătă cu un gest spre așternuturile mototolite. Despre asta.

– Ți-am spus că nu vreau o singură noapte cu tine.

– Mi-ai spus, dar...

– Mai mult, tu ai spus că te-ai înșelat în privința genului de femeie cu care trebuie să mă căsătoresc.

– Am spus că se poate să mă fi înșelat.

– Nu, ai spus că te-ai înșelat fără urmă de tăgadă.

– Asta a fost o scăpare de moment...

– Nu aș spune niciodată așa ceva dacă nu aș vorbi serios, o mai-mută el.

– Nu vorbesc niciodată chiar așa, spuse ea înțepată.

El râse ironic.

– Poate că aș mai putea corecta ceva la tonul vocii.

Râse, apoi deveni serios.

– Nu i-am cerut niciodată unei femei să se căsătorească cu mine. Clătină din cap. Și nici nu am dorit s-o fac.

– Nu pot să fac nimic până nu o găsim pe Heloise, îl avertiză ea.

– Pot să accept asta, rânji el. În plus, tu m-ai schimbat. Singurul lucru care îți mai rămâne de făcut e să mă transformi într-un om cinstit.

– Te-am schimbat? Ea îl privi cercetător.

– Fără îndoială, încuviință el. În momentul în care ne vom întoarce la Londra, voi face tot ce trebuie ca să mă asigur că Societatea Doamnelor Călătoare e complet legală.

– Faci asta pentru mine sau pentru că așa e corect?

– Din ambele motive.

– Dumnezeule mare, te-am schimbat într-adevăr. Ea zâmbi satisfăcută. Sunt foarte bună la asta. Poate ar trebui să devin o reformatoare.

– Singurul om pe care îl poți reforma sunt eu.

– Lumea asta are nevoie de multe schimbări, spuse ea gânditoare. Nu am avut niciodată mijloace pentru a face ceva.

– Gândește-te la tot ce ai putea face dacă nu ai mai munci. Și eventual, ca Lady Danby.

– Sunt multe femei care nu își pot alege locul în viață. Poate că aș putea încerca să fac ceva ca să le ajut.

– Excelentă idee! Dar mai întâi... O trase înapoi în brațele lui și se rostogoli până fu deasupra ei, apoi îi frecă gâtul cu nasul. Din nou, fu inundată de nevoia aceea neputincioasă, poruncitoare. Și de un delicios sentiment de așteptare.

Se părea că viața unei dezmățate avea multe părți bune.

Capitolul 25

Călătoria lărgește orizontul și îți îmbogățește mintea și vederile asupra lumii. Dacă nu ești deschisă unor noi experiențe, dacă nu ești dispusă să accepți această lărgire, trebuie să pui capăt imediat lecturii acestui ghid și să rămâi acasă.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

Aproape de amiază, Derek reuși să ajungă în salonul în care se lua micul dejun. Stătuse de pază pe hol în timp ce India se întorcea în camera ei, învelită în cuvertură. Nu voia să fie atinsă de vreo umbră de scandal. Rânji. Nu i-ar fi plăcut deloc să ajungă subiectul bârfelor. Până acum, nu se gândise deloc la reputația vreunei femei, dar nici nu fusese cu vreo femeie care nu se mai culcase niciodată cu un bărbat.

Și nici nu fusese îndrăgostit. Oh, desigur că își imaginase de mai multe ori că era îndrăgostit. Sentimentul venise întotdeauna rapid și puternic, și dispăruse la fel de repede. Pentru el, dragostea fusese întotdeauna ușoară. Cu India, nimic nu era ușor. Păi, nici măcar nu o plăcuse la început. Sentimentele față de ea se înrădăcinaseră lent și înfloriseră la fel de lent. Trebuise să îi câștige prietenia și încrederea. Acum ea era a lui, și nu avea decât să dezbată cât voia posibilele înțelesuri semantice. Și el era al ei. Pentru ziua aceea și pentru tot restul vieții. Așa era corect și acesta era adevărul.

Era ceva pentru totdeauna.

– Bună ziua. Păși în salonul pentru micul dejun, bănuind că rânjea prostește. Dar nu se putea abține. Restul vieții lui începuse la primele ore ale dimineții și de abia aștepta continuarea. Îl salută pe Val

și pe cei doi Greer, nu fu deloc surprins să vadă că mama lui întârzia și se îndreptă spre bufet.

– Estelle, astăzi arăți și mai încântător decât de obicei.

– Vai de mine, Derek, ce lucruri spui, răspunse ea, înlăturând comentariul cu un gest, dar strălucind de plăcere.

– Trebuie să spun, profesore – continuă Derek, turnându-și o ceașcă din amestecul de cafea al lui Val – că păreai să te distrezi foarte bine aseară.

– Chiar mă distram, zâmbi bătrânul. Invitații au fost foarte diverși și interesanți.

– Și îi place să danseze, interveni Estelle, bătând ușurel mâna soțului ei.

Profesorul îi aruncă un rânjet stilat.

– Pari să fii binedispus astăzi, spuse Val.

– Iar tu arăți groaznic, ripostă Derek așezându-se lângă fratele său. De ce?

– Nu am dormit bine. Val ridică din umeri. Oh, a venit o telegramă pentru tine azi-dimineață. Luă un plic de lângă farfuria lui și i-l înmână lui Derek.

Derek deschise plicul și scoase mesajul.

– E de la unchiul Edward. Citi primul rând, ridică privirile spre ceilalți și rânji. Lady Heloise a fost găsită, teafără și nevătămată, și s-a întors la casa ei.

– Minunat! spuse Estelle, bătând din palme.

– Excelent, zise și profesorul cu un zâmbet. India va fi extrem de ușurată.

– Și acum poți să-i spui totul, spuse Val. Deși ai spus că i-o vei spune după bal.

– Asta va face lucrurile mult mai ușoare, răspunse Derek, cu un profund sentiment de ușurare. Se părea că unchiul lui luase în serios rolul lui de intelect superior din spatele căutării și vorbise personal cu Lady Heloise. Își reluă lectura și sentimentul momentan de grație se topi. Lady Heloise spune că pot să îi spun Indiei că e acasă, dar că dorește să-i explice singură restul.

– Înseamnă că problema nu mai este în mâinile noastre, spuse Val ridicând din umeri.

– Într-adevăr, dar... Făcu o grimasă. Nu-mi place să-i ascund așa ceva.

– Nu părea să te deranjeze prea mult să i-o ascunzi înainte. Val îl studie curios.

– Nu-mi place ideea unei minciuni între noi. Privirea lui Derek se întoarse la telegramă.

– Nu e minciuna ta, sublinie Val.

– Ce minciună? își întrebă profesorul în șoaptă soția.

– Nu știu, dragă, răspunse liniștită Estelle. Acum, taci din gură!

– Sunt complice la ea. Derek inspiră adânc. Și lucrurile sunt, ei bine, diferite acum.

– Acum ești îndrăgostit de ea.

Cei doi Greer schimbară o privire – cea a lui Estelle era deosebit de infatuată, iar cea a soțului ei resemnată.

– Asta face lucrurile diferite. Dar și mai important e faptul că ea are încredere în mine. Nu vreau să trădez această încredere.

– Motivele tale de a nu-i spune totul sunt la fel de valide ca și înainte ca Lady Heloise să reapară. Singura diferență e că acum sunt de acord cu tine. O notă de fermitate răzbătu din vocea lui Val. Nu e treaba ta să îi spui asta. Nu mai e decizia ta.

– Ai dreptate, presupun, dar mi se pare greșit. Mi se pare o minciună. Dar... Derek clătină din cap. Nu e povestea mea. Nu stă în puterea mea.

– Ce nu stă în puterea ta? India apăru în prag, îi aruncă un zâmbet strălucitor – un zâmbet plin de secrete împărtășite și promisiuni – și salută restul adunării, făcându-le semn bărbaților să rămână așezați. O zi încântătoare, nu-i așa? Se îndreptă spre bufet. Iertați-mă! Nu știu din ce cauză, dar azi sunt moartă de foame. Luă o farfurie și privi oferta. Ce nu e povestea ta, Derek? spuse ea peste umăr.

Derek se ridică în picioare și privi spre Val. Fratele lui avea dreptate – nu era treaba lui.

– Am primit o telegramă de dimineață.

– Alta de la unchiul tău? întrebă ea, alegând câțiva cârnăciori. Îmi plac foarte mult cârnăciorii aceștia. Despre afaceri?

– Nu chiar. Își luă inima în dinți. India...

Probabil că ea simțise ceva în vocea lui. Lăsă jos farfuria și se întoarse.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el ferm. De fapt, am vești minunate.

– Verișoara ta s-a întors teafără în Londra, izbucni Estelle, apoi dădu înapoi. Vai de mine, Derek, îmi cer scuze, dar dura o veșnicie.

India îl privi țintă.

– E adevărat?

Derek zâmbi.

– Cred că expediția a luat sfârșit.

– Slavă Domnului! Un suspin o înecă, iar ea înghiți, și ochii i se umplură de lacrimi. Îmi cer scuze. Nu sunt genul emotiv – de fapt, nu plâng niciodată. Și având în vedere firea lui Heloise, știam că era foarte posibil să fi uitat pur și simplu să scrie și să nu i se fi întâmplat nimic teribil, dar...

Derek se apropie de ea și o cuprinse în brațe. India se cutremura, înăbușindu-și suspinele la pieptul lui.

– Dar acum e acasă și e bine.

– Este, nu-i așa? Ea se smiorcăi și apoi se liniști. Ridică fruntea și se uită la el. Ce nu e povestea ta?

– Ar trebui să plecăm, murmură profesorul Greer spre soția sa.

– Categoric nu, șopti Estelle.

– Ăăă... Derek se considerase întotdeauna foarte descurcăreț. Cuvintele îi veneau cu ușurință, mai ales când era vorba despre o scuză sau despre o explicație. Dar acum, privind fața plină de speranță a Indiei, își dădu seama că nu putea spune nimic. Nimeni nu putea îndrepta asta, în afară de Heloise. Singura șansă a bătrânei doamne de a repara răul pe care îl făcuse cu înșelătoria ei era să îi explice singură totul Indiei. Dumnezeu știa că Derek habar nu avea de ce făcuse ea ceea ce făcuse. Nu, nu putea spune nimic, chiar dacă ar fi știut ce să spună. Și nu îi venea nimic în minte.

– Derek? Ea păși mai aproape, cu fruntea încruntată. Ce ți-a fost luat din mâini?

– Eu... Chiar în timp ce rostea cuvintele, știu că făcea o greșeală. Dar ce putea să facă? Eu chiar nu-ți pot spune.

Ea îl privi țintă un timp, apoi întinse mâna.

– Pot să văd telegrama?

El ezită.

– Drăcia naibii! Val sări în picioare și înșfăcă telegrama din mâna lui Derek. Bineînțeles că poți. Nu are nimic de ascuns. Îi trecu hârtia Indiei și se uită încruntat la fratele lui. Chiar dacă face tot ce poate ca să te facă să crezi că are.

– Ce înseamnă asta? India citi mesajul: „Snuggs dorește să i se spună lui Prendergast că e acasă. Cere să nu i se spună nimic mai mult." Clătină din cap. Nu înțeleg. Îl privi în ochi. Tu înțelegi?

– Nu, spuse Val ferm.

– Da, spuse Derek în același timp.

– Ai vrea să îmi explici?

Pentru un moment, privirile li se încrucișară. El dorea nespus de mult să îi dezvăluie totul. Dar chiar dacă ea i-ar fi apreciat deschiderea, știa că i-ar fi făcut un rău ireparabil. Nu putea să riște ca ea să-și piardă singura rudă pe care o avea.

– După cum am spus, spuse el lent, nu e povestea mea ca s-o spun.

Ochii ei verzi se umplură de dezamăgire și durere.

– Dar știi povestea asta, nu?

El încuviință.

– O parte din ea.

– Și o știi de ceva timp?

– Nu, răspunse el, clătinând din cap cu fermitate.

– Dar ai știut-o înainte de aseară?

– Da.

– Înțeleg.

Înțeleg? Acesta nu putea fi un răspuns bun în nici o ocazie, dar acum ea se înșela. *Înțeleg* spunea multe. Despre încredere, trădare și dezamăgire.

El trase aer adânc în piept.

– Ar trebui să pleci acasă, India, spuse el liniștit. Trebuie să vorbești cu Heloise.

– Într-adevăr. Tonul ei era brusc, vioi și impersonal. Vă rog să mă scuzați, trebuie să îmi strâng lucrurile. Salută în direcția grupului, se întoarse și plecă.

Derek ezită, apoi o urmă afară din cameră.

– India.

Ea se răsuci spre el.

– Ce e?

– Lasă-mă să-ți explic!

– Foarte bine. Ea își încrucișă brațele peste piept. Explică-mi!

– Am aflat doar acum câteva zile.

– Înseamnă că ai avut câteva zile în care să îmi spui despre ce este vorba și ai ales să n-o faci.

Oricât de mult ar fi vrut, el nu putea nega asta.

– Credeam că era cel mai bine, având în vedere că Heloise nu fusese încă localizată.

– Și acum că a fost – îl privi printre gene – nu e povestea ta ca s-o spui?

O senzație oribilă de scufundare i se cuibări în piept.

– Mă tem că da.

– Înțeleg.

El făcu un pas înapoi.

– Atunci, te rog să mă scuzi! Îl salută, se întoarse și se îndreptă spre scări.

El vru să alerge după ea, să-i mărturisească totul, dar – orice s-ar fi întâmplat între ei – nu voia să fie cel care distrugea relația ei cu singura rudă pe care o mai avea. Secretele lui Heloise erau ale ei, și ea trebuia să le spună. El nu putea decât să stea alături de India. Dacă i-o permitea.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Val de lângă el. Derek nici măcar nu îl auzise apropiindu-se.

– Să plec cu ea, spuse Derek fără să se gândească.

Val încuviință.

– O să-i spun unei cameriste să-ți facă bagajele. În timp ce așteptăm... Își luă fratele de braț și îl îndreptă spre bibliotecă. Cred că ne-ar prinde bine un whisky.

– E prea devreme, murmură el.

– Dumnezeule mare, ce ți-a făcut femeia asta?

– Nimic mai mult decât mi-ar fi făcut un înger al răzbunării, trimis să îmi îndrepte căile păcătoase. Îi zâmbi nesigur fratelui său. Mi-a furat inima.

După doar un sfert de oră, se auziră niște glasuri la ușa bibliotecii. Să fi fost India gata de plecare atât de repede? Derek și Val schimbară o privire și se repeziră pe hol.

India se schimbase cu rochia cenușie de lână și vorbea cu profesorul și cu Estelle, flancată de Luckthorne. În ochii acestuia strălucea o scânteie subtilă de triumf. Asta nu prevestea nimic bun.

– Lord Brookings. India se întoarse spre Val cu un zâmbet politicos. Vreau să vă mulțumesc pentru îndatoritoarea ospitalitate. Ați fost foarte primitor, în împrejurări stânjenitoare.

– A fost plăcerea mea, domnișoară Prendergast. Val îi luă mâna și o duse la buze, privind-o mereu în ochi. Nu-mi place să vă văd plecând.

– Plecați? Vocea mamei răsună din capul scărilor și ea coborî în grabă treptele. Cu siguranță că nu fără să vă luați rămas-bun?

– Aveam de gând s-o fac, începu India, dar...

– Dar trebuie să pornim dacă vrem să ajungem acasă la o oră rezonabilă, spuse Luckthorne ferm.

Mama îi aruncă o privire curioasă, apoi se întoarse din nou spre India, păși spre ea și îi luă mâinile.

– Draga mea copilă, îmi va fi teribil de dor de tine.

India se opri, apoi zâmbi.

– Și mie îmi va fi dor de dumneavoastră.

Mama privi în jur.

– Nu-ți iei noile haine cu tine?

– Mă tem că nu am unde să le pun. Geamantanul meu... începu ea ridicând din umeri. Ei bine, știți.

– Voi pune să-ți fie trimise în Londra. Mama încuviință într-un fel care punea punct subiectului, apoi se aplecă mai aproape de India și o sărută pe obraz.

– Vă mulțumesc, spuse India încet.

– Nu cred că bagajele mele sunt încă gata, spuse Derek privind spre fratele lui. O să pui să-mi fie trimise?

Val încuviință.

– Excelent. Se întoarse spre India. Fiindcă Sir Martin se grăbește să pornească, trebuie să plecăm.

Luckthorne făcu ochii mari.

– Vii cu noi?

– Da, îi răspunse Derek lui Luckthorne, dar cu privirea îndreptată asupra Indiei. Am început această expediție cu domnișoara Prendergast. Intenționez să o duc la bun sfârșit.

Luckthorne se încruntă.

– Chiar nu cred că e necesar.

– Nu contează, nu am de gând să rămân în urmă, răspunse Derek ridicând din umeri cu voită indiferență, de parcă nu ar fi fost deloc important.

– Nu văd nici un motiv pentru care să ne însoțești. Luckthorne păși spre el într-un mod provocator. *Bun.* Poate că va putea să-i trăsnească una, până la urmă.

– Pot să vorbesc în particular cu dumneata un moment, domnule Saunders? India păși între cei doi bărbați. Poate în bibliotecă? Aruncă o privire spre Val. Milord?

– Bineînțeles, încuviință Val.

– Mulțumesc – nu va dura mult. Intră în bibliotecă cu pași hotărâți, iar Derek o urmă.

– Voi chema o trăsură pentru...

Derek închise ușa peste comentariul lui Luckthorne. Păși spre ea.

– India.

– Derek, răspunse ea, și întinse mâna să-l oprească. Fac exact ceea ce ai spus că trebuie să fac. Mă întorc acasă ca să vorbesc cu Heloise.

– Lasă-mă să vin cu tine!

– Nu. Se opri. Încerc din greu să adun ce a mai rămas din mintea mea rațională. Bănuiesc că e singurul mod de a proceda în momentul acesta. Tu nu ai nici un rol în asta.

– Dar...

– Nu pot să mă gândesc acum la repercusiunile acțiunilor sau vorbelor noastre de noaptea trecută.

– Vorbele noastre au fost că te iubesc și mă iubești.

– Sunt conștientă de asta, spuse ea, refuzând să-i întâlnească privirea. Totuși...

– Totuși, repetă el încet, nici chiar acum nu poți să ai încredere deplină în mine.

– Te înșeli în privința asta, spuse ea cu asprime, privindu-l imediat în ochi. Problema dintre noi e că *tu* nu ai încredere în *mine*. Nu ai încredere că pot face față acestei povești care nu îți aparține. Nu ai încredere că am puterea sau curajul, sau orice e necesar. Nu ai încredere că nu mă voi prăbuși după revelația asta, oricare ar fi ea. Poate că ai dreptate, dar... Inspiră adânc ca să se liniștească. Speram că, după tot timpul petrecut împreună, crezi în mine, așa cum cred și eu în tine.

– Cred, spuse el cu hotărâre.

– Mai mult, se pare că am avut dreptate tot timpul. Clătină din cap. Nu sunt genul de femeie – nu – nu sunt femeia cu care ar trebui să te căsătorești.

El ar fi putut să o contrazică, dar nu avea rost.

– Nu știu ce să spun.

Ea zâmbi resemnată, și inima lui se strânse.

– Cred că am spus destul amândoi. Se întoarse spre ușă, apoi privi din nou spre el. Cred că una dintre broșurile Societății Doamnelor Călătoare spune că orice călătorie e o aventură neașteptată. Îți mulțumesc, domnule Saunders, pentru neașteptat și pentru aventură. Îl salută, deschise ușa și apoi o închise după ea.

Un moment nesfârșit, el rămase acolo privind fix, buimăcit de finalitatea bufnetului surd al ușilor care se închiseseră după ea. Femeia pe care o iubea ieșise din viața lui, și el nu putea face mare lucru. Cu siguranță că senzația aceasta teribil de dureroasă, suferința aceasta aproape fizică însemna că i se frânsese inima.

Nu, își spuse el, cuprins de o nouă hotărâre. Ea greșise. Din nou. El avea încredere în ea, în ei. Păi, fuseseră foarte puține șanse ca ei să se întâlnească, necum să se îndrăgostească. Era un miracol că se găsiseră unul pe altul – netrebnicul nepăsător și fata bătrână rațională. Sau poate fusese soarta. Și pentru asta merita să lupți.

Încrederea nu avea nimic de-a face cu asta. Luase decizia corectă când o lăsase pe Heloise să-și spună povestea, chiar dacă India nu-și dădea seama încă. Dar avea să-și dea seama, și el avea să fie acolo atunci. Odinioară, ar fi putut s-o lase să plece. Să se resemneze cu faptul că o pierduse și să-și continue viața. Dar în lunile care trecuseră de la ziua lui de naștere, învățase ceva de la unchiul Edward, și asta era că rareori era ușor să iei decizia corectă. Era nevoie de putere și curaj și da, credință. Derek putea fi – era deja – un om mai bun decât crezuse. Un om de care tatăl său ar fi fost mândru.

India Prendergast era exact genul de femeie – singura femeie – cu care se putea căsători. Și intenționa să facă exact asta. Acum trebuia s-o convingă pur și simplu pe ființa asta încăpățânată și enervantă care nu credea în iubire sau romantism că el avea dreptate din nou, și ea se înșela.

Rânji. Era nevoie de un alt gest măreț și romantic, și el știa exact care trebuia să fie.

Ușa se deschise, și Val păși în bibliotecă, urmat îndeaproape de mama lui.

Val îl privi fix.

– De ce naiba zâmbești? Îți dai seama că s-a dus?

– Da.

– Ți-a lăsat asta. Val îi întinse medalia suvenir pe care i-o dăduse în Turnul Eiffel. A spus că nu are nevoie de ea.

– Ei bine, o să i-o dau înapoi, răspunse Derek, strecurând medalia în buzunarul jiletcii.

– Asta înseamnă că mergi după ea? întrebă mama plină de speranță.

– Încă nu.

– De ce naiba nu? Mama făcu ochii mari. E însoțită de Sir Martin, și sunt sigură că va folosi ceea ce s-a întâmplat între voi, orice ar fi, ca să încerce să-i recâștige afecțiunea.

– Sir Martin a avut ani întregi în care să câștige afecțiunea Indiei, chicoti Derek. Mă îndoiesc că eforturile lui vor avea succes acum.

– Cum poți fi atât de sigur de asta? întrebă mama privindu-l încruntată, de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Prin încredere, mamă, ridică el din umeri. Totul vine prin încredere.

Val îl studie cu atenție.

– Ai un plan, nu?

– Mai mult sau mai puțin.

– Atunci ar trebui să fii în drum spre Londra. Mama făcu un gest ambiguu în direcția Angliei. Imediat!

– Oh, voi merge, dar nu încă. Mai întâi, rânji el, trebuie să merg la Praga.

Amy Harmon

Capitolul 26

– E bine să vă avem din nou printre noi, domnișoară. Denker, majordomul lui Heloise, o întâmpină pe India la ușă.

– Mulțumesc, Denker. E bine să fiu acasă. India scoase un oftat obosit. Era mult mai târziu decât sperase, dar călătoria de la Paris avusese momente în care părea să nu se mai termine.

În cei opt ani de când lucra pentru Martin, nu își amintea să-l fi considerat vreodată iritant. Sau să-și fi dorit ca el să se oprească din vorbă măcar o clipă. Dar Martin îi dădea înainte despre faptul că Derek nu era bărbatul potrivit pentru ea și că avea să fie aruncat probabil în închisoare. Nu avea rost să-l contrazică, chiar dacă ar fi avut puterea s-o facă. În cele din urmă, îi spuse că nu mai voia să audă o vorbă despre domnul Saunders, și i-o spuse cu tonul ei cel mai rece și serios.

Ultimul lucru pe care îl voia era să discute despre Derek. Era destul de rău că nu și-l putea scoate din minte. Avusese încredere în el, dar cum să ai încredere într-un om care are secrete față de tine? Chiar dacă secretele acelea nu erau ale lui și nu le putea spune. Ceea ce nu avea nici un sens.

– Lady Heloise a presupus că veți sosi astăzi, deși nu era sigură când, spuse Denker. E în camerele ei și a cerut să fie trezită când sosiți.

– Îți mulțumesc, Denker. India se opri. Cum e ea?

– Sincer, domnișoară Prendergast, cred că nu a fost niciodată mai bine.

India se holbă la el.

– Chiar crezi asta?

– Crede asta, dragă India, pentru că e adevărat. Heloise coborî rapid scările și nu se opri deloc, aruncându-și brațele în jurul Indiei într-o caldă îmbrățișare. Draga mea fată, îmi pare atât de rău că ți-am produs griji. A fost ultimul lucru pe care mi-aș fi dorit să-l fac.

Poate că de vină fu îngrijorarea pricinuită de Heloise, sau poate durerea teribilă care nu o mai lăsase de când îl părăsise pe Derek, însă ceva din interiorul Indiei se prăbuși la atingerea lui Heloise, și începu să suspine în brațele ei.

– Biata mea copilă! Heloise o legănă și o netezi pe cap. Nu cred că te-am mai văzut plângând vreodată. Nici măcar când erai fetiță.

– Eu nu plâng, suspină India. Nu plâng niciodată.

– Știu, dragă. Mi s-a părut întotdeauna un lucru îngrijorător.

India dădu capul pe spate și se încruntă.

– De ce?

– Pentru că mi se pare că ai ținut întotdeauna totul ascuns în tine. De parcă te-ai fi temut să îți permiți să simți prea mult. Sau poate să îi lași pe alții să știe că simți.

– Prostii. India își șterse nerăbdătoare lacrimile de pe față și făcu un pas înapoi. Unde ai fost? De ce nu mi-ai mai scris? Ce e cu povestea asta că nu vrei să-mi spună altcineva?

– Avem multe lucruri de vorbit. Am multe să-ți spun, inclusiv unul sau două lucruri pe care ar fi trebuit probabil să ți le spun de mult timp. Heloise o luă pe India de braț și o conduse în salon. Trebuie să stai jos.

– Nu vreau să stau jos, spuse India, dar se așeză totuși pe sofa. Vreau răspunsuri.

– Și le vei avea. Heloise se așeză pe sofa lângă ea. Dar cred că nu-ți vor plăcea.

– Nici nu mă aștept să-mi placă.

– Încearcă să nu mă judeci prea aspru, India. Heloise se gândi un moment. Mai întâi, nu am părăsit niciodată Anglia.

– Ce? India se așteptase – temându-se poate – la orice, dar nu la asta. Dar am primit mai multe scrisori de la tine.

– Eu am scris scrisorile. Se aplecă înainte, confidențial. Ghidurile Baedeker mi-au fost de mare ajutor în asta.

India se holbă la ea.

– Erau foarte autentice.

– Așa mă gândeam și eu. Heloise încuviință cu satisfacție. Am scris scrisorile și am planificat itinerarul cu ajutorul Societății Doamnelor Călătoare – încântătoare femei, aș putea adăuga.

Nu avea nici un sens. India încuviință năucită.

– Apoi am trimis-o pe *mademoiselle* Marquette într-un tur al Europei, cu scrisorile într-o mână și fonduri suficiente în cealaltă. Heloise strălucea, de parcă ar fi fost mândră de ea însăși.

India nu era sigură că voia să audă mai mult, dar se simțea ca o molie, iar aceasta era o flacără căreia nu îi putea rezista.

– Și?

– Și aici s-a încâlcit totul. Heloise oftă din adâncul inimii. *Mademoiselle* a ajuns până la Paris, a hotărât să-și viziteze familia, undeva aproape de Paris – am uitat unde – și apoi a abandonat tot planul, înapoindu-mi scrisorile rămase și majoritatea banilor pe care îi dădusem. A fost extrem de supărător, și aș fi concediat-o pe loc dacă nu și-ar fi înaintat deja demisia.

India nu-și putea crede urechilor. Lui Heloise nu îi mai trebuia decât un cadavru și o avere în bunuri furate, și ar fi avut tot ce îi trebuia pentru o excelentă povestire polițistă.

Clătină din cap, confuză.

– Dar de ce?

– Pentru tine, dragă.

– Pentru mine?

– Nu voiam să te îngrijorez.

– Ei bine, nu a mers chiar așa cum îți doreai, spuse India cu asprime. Am fost teribil de îngrijorată.

– Și exact de asta aș fi vrut să o fi concediat eu însămi pe *mademoiselle* Marquette. Heloise strânse din buze. S-a dovedit a fi o mare dezamăgire.

India se holbă la ea.

– Dar eu m-am dus la Paris ca să te caut!

– Știu. Un zâmbet strălucitor încreți buzele lui Heloise. Am fost atât de mândră de tine când am auzit asta. A fost minunat?

– Da, spuse ea fără să se gândească, dar era adevărat, în ciuda a toate, fusese minunat.

– Trebuie să admit că sunt puțin cam geloasă. Cred că va trebui să merg și eu la Paris cât de curând. Știi doar că mi-am dorit-o dintotdeauna.

– Heloise. India inspiră adânc, liniștitor. De ce ai organizat toate astea ca să mă faci să cred că erai plecată în călătorie când ai spus că nu ai părăsit deloc Anglia?

– Da, ei bine. Heloise se dădu înapoi. E puțin cam stânjenitor.

– *Asta* e partea stânjenitoare? pufni India. De abia aștept să aud asta.

– Ești sarcastică, India. Heloise îi aruncă o privire mustrătoare.

– Continuă!

– Foarte bine. Heloise își încrucișă mâinile în poală. Acum treizeci și patru de ani, când aveam șaptesprezece, m-am îndrăgostit nebunește, cu pasiune, de un tânăr cu doar câțiva ani mai mare. Era înalt și elegant, cu părul negru și ochii albaștri. Avea cel mai minunat râs și cel mai păcătos zâmbet pe care l-am văzut, de parcă ar fi putut vedea până în sufletul meu și mi-ar fi cunoscut cele mai secrete dorințe. Zâmbi, amintindu-și. Ești atât de rațională, încât sunt sigură că nu îți poți imagina cât de ușor te poți îndrăgosti de un asemenea bărbat.

– Dimpotrivă, Heloise, spuse India încet. Pot să înțeleg totul prea bine.

– Era fiul unui negustor. Unul dintre motivele pentru care tata nu era de acord și mi-a interzis să-l văd. Eu eram mult prea timidă ca să-mi sfidez tatăl, și acum îmi dau seama că asta a fost cea mai mare greșeală a vieții mele. Ezită, pierdută fără îndoială în amintiri și regrete.

– Și... spuse India blând.

– Și cu câteva luni înainte de a-mi începe călătoriile...

– Marea ta înșelătorie.

Heloise nu o luă în seamă.

– Cu totul întâmplător, l-am întâlnit din nou. Părul lui e mai mult cenușiu decât negru acum, și nu mai e atât de zvelt ca odinioară, dar ochii îi scânteiază încă de râs și mă privește și acum de parcă aș fi cea mai încântătoare și minunată femeie din lume. Acum e văduv, nu are copii și e destul de bogat.

Într-un anumit punct din povestirea lui Heloise, India rămăsese cu gura căscată, și acum se forță din toate puterile s-o închidă.

– Am început să ne vedem, și el a vrut să se căsătorească cu mine. Dar eu simțeam – fiindcă trecuse mult timp și amândoi ne schimbaserăm – că ar fi fost mai înțelept să ne obișnuim din nou unul cu celălalt înainte de a face un pas irevocabil. Așa că am fost la casa lui

de la țară în ultimele luni. Denker avea dreptate – nu arătase niciodată mai fericită.

– De ce nu mi-ai spus pur și simplu toate astea? De ce m-ai făcut să cred că ai plecat din țară?

– Pentru că știam că nu ai fi fost de acord, spuse ea simplu. Nu voiam să aud toate motivele practice și raționale pentru care un bărbat și o femeie – ambii trecuți de cincizeci de ani – nu puteau fi împreună dacă o doreau. Mai ales nu voiam să mi se țină predici despre buna-cuviință, nici nu doream să fiu convinsă să abandonez ceea ce tu ai fi considerat un plan nebunesc. O țintui pe India cu o privire fermă. Nu a fost un plan nebunesc. Intenționez să mă căsătoresc cu James cât se poate de repede. Dar în afară de toate celelalte, nu voiam ca tu să mă desconsideri. Nu voiam să fii dezamăgită.

India o privi țintă un moment nesfârșit. Heloise nu era mai în vârstă decât mama lui Derek, care era acum la al treilea soț și la fel de îndrăgostită de el ca și de primul. India nu se gândise niciodată la Heloise ca la o femeie cu vise și dorințe romantice. Se părea că greșise în privința aceasta. Greșise teribil și îngrozitor.

– Nu ar fi trebuit să-ți dai atâta silință și să cheltuiești atâția bani. Ar fi trebuit să poți să-mi spui.

– Draga mea fată, tu ești așa cum te-am crescut eu, în cea mai mare parte. Ezită. Cât despre bani, ei bine, nu am fost complet sinceră cu tine nici în privința finanțelor noastre.

– Ce vrei să spui?

– Am o mulțime de bani, India. Mult mai mulți decât îți imaginezi. Am aranjat ca toți să fie ai tăi într-o zi, chiar după ce mă voi căsători cu James. Nu am cheltuit niciodată prea mult pentru că m-am temut groaznic să nu ajung bătrână și fără un sfanț și forțată să mă bazez pe bunătatea unor rude atât de îndepărtate, încât de abia îmi știu numele. În plus, continuă ea, îndreptându-și umerii, eu am avut bani toată viața, și nu mi-au adus decât o securitate financiară minimă. Nu am nici un talent deosebit în afară de arta mea, o sursă nesigură de venit în cele mai bune împrejurări. Mai mult, i-am permis tatălui meu să-mi conducă viața – recunosc că de teamă să nu îmi pierd finanțele și făcând așa, mi-am pierdut dragostea vieții mele. În afară de tine, sunt singură.

Când te-am luat în grija mea, mi-am dat seama că nu îmi plăcea felul în care fusesem crescută. Mi se spusese că o fată nu are nici un scop, în afară de a se mărita bine. Pentru că starea mea financiară era

bună, eu nu am avut niciodată curaj sau tărie. Nu am vrut ca tu să devii asemenea mie.

India se uită gânditoare la verișoara ei. Erau multe lucruri la care să mediteze. Își alese cuvintele cu grijă.

– Am fost teribil de îngrijorată din cauza ta, așa că mi-e greu să îți scuz înșelătoriile...

Expresia lui Heloise se prăbuși.

– Dar ți s-a părut necesar să faci asta din cauza firii mele neîndurătoare, neînduplecate, care credea că are întotdeauna dreptate... India o privi direct în ochi. Conversația aceasta ar fi fost complet diferită înainte ca ea să ajungă în Paris. Îmi pare atât, atât de rău. Își înghiți cu greu nodul din gât. O să mă poți ierta vreodată?

– Draga mea fată. Heloise se smiorcăi și își înghiți lacrimile. Nu e nimic de iertat.

– Și având în vedere că ai conceput un plan atât de elaborat ca să mă faci să cred că plecaseși în călătorie, cred că îți subestimezi talentele. A fost un plan strălucit.

– Chiar crezi asta?

– Cred. India râse. Chiar cred. Se opri. Mă întreb, totuși...

– Da?

– Nu contează de fapt, e o simplă curiozitate, dar... Își studie verișoara, apoi zâmbi melancolic. Cât de mulți bani ai?

Heloise râse, ușurată. Îi trecu prin minte gândul fulgerător că Derek avusese dreptate. Nu era povestea lui ca s-o poată spune.

Și, din nou, ea se înșelase.

Capitolul 27

Nu e destul să ajungi la timp la destinație. Călătoria în sine îți aduce la fel de multă bucurie ca și destinația. Chiar și cea mai dezastruoasă excursie îți aduce aventuri neașteptate și îți înalță sufletul. Și asta ne face mai buni.

Ghidul Societății Doamnelor Călătoare

Derek era mult mai inteligent decât își imagina India. Desigur că trebuia să fie perspicace ca să vină cu planul Societății Doamnelor

Călătoare, dar acesta era numai începutul mașinațiunilor minții lui inteligente.

Avusese absolută dreptate când refuzase să spună ce făcuse Heloise, deși India nu știa cu siguranță cât din povestea ei cunoștea. Totuși, fusese înțelept și galant când refuzase să dezvăluie secretele femeii vârstnice. Nu îl puteai învinui pentru asta, deși India îl învinuise la momentul respectiv.

Se gândise poate că avea s-o urmeze imediat la Londra. Nu era nici practic, nici rațional, având în vedere modul în care se despărțiseră, dar el era mai înclinat să asculte de impulsuri și emoții. Și îi declarase că o iubea și că voia să se căsătorească cu ea, la urma urmei.

Dar nu apăru în prima zi după întoarcerea ei, nici în a doua. În cea de-a treia ea începu să se întrebe dacă va mai apărea și îi ceru lui Heloise să facă o anchetă discretă la Societatea Doamnelor Călătoare. Heloise îi raportă îndatoritoare că, din câte știa Lady Blodgett, Derek nu se întorsese încă la Londra. De ce naiba nu? Ce îl reținea la Paris? Numai dacă își dorea pur și simplu să stea cât de departe se putea de ea. Ceea ce era o prostie. Ea era mai mult decât pregătită să admită că el avusese dreptate și că ea se înșelase. Din nou. E drept că el nu avea cum să știe asta. Când trecu o săptămână întreagă, India trebui să înfrunte adevărul teribil și evident.

Orice s-ar fi întâmplat între ei la Paris, oricare ar fi fost sentimentele lor, orice ar fi împărtășit sau spus rămăsese după cum se părea în Paris. În Paris începuse totul, în Paris se terminase totul și în Paris se părea că avea să rămână.

India nu își imaginase niciodată că un asemenea lucru putea să doară atât de mult. O durere adâncă și neînduplecată își făcuse cuib în sufletul ei. Orice ar fi făcut ca să-și mențină mintea ocupată, durerea era întotdeauna acolo, pândind la granițele înțelegerii, gata să treacă prin ea iar și iar și să îi zdrobească inima. Când se gândea că toată vina îi aparținea, durerea era și mai rea. Și nu avea habar ce să facă.

Totuși, restul lumii continua fără să se oprească, de parcă nu ar fi știut sau nu i-ar fi păsat de disperarea ei cumplită. Îl cunoscu pe logodnicul lui Heloise – James Kirby – și făcură planuri pentru nunta pe care fericitul cuplu o voia fără întârziere. India se întoarse să lucreze cu Sir Martin, dar numai până găsea o înlocuitoare potrivită. Începuse căutarea imediat.

În a opta zi de la întoarcerea din Paris, India hotărî că era destul. Îi dăduse o săptămână întreagă. O săptămână lungă, nesfârșită,

plină de disperare, durere și regrete. Trebuia făcut ceva, și era rândul ei.

Dacă Derek refuza să o caute, avea să-i dea ea de urmă, până la capătul pământului dacă trebuia. Nu avea de gând să se înjosească, dar îi datora măcar o scuză. O recunoaștere sinceră, din inimă, a greșelilor ei de judecată și o cerere la fel de sinceră de iertare. Rămânea de văzut dacă scuzele menționate aveau să includă o redeclarare a sentimentelor ei sau nu. Era foarte posibil ca Derek să nu-i mai împărtășească sentimentele, dar era un risc pe care trebuia să și-l asume.

India Prendergast nu mai fusese niciodată îndrăgostită și, în momentul acesta, i se părea o stare stânjenitoare, neplăcută și agonizantă. Dar indiferent cât de puțin durase, fusese minunată, plină de farmec și încărcată de speranțe și promisiuni. Doar pentru asta, și merita să lupte.

Dar mai întâi trebuia să-l găsească pe individul acela nesuferit. În drum spre casa lui Sir Martin, se opri ca să-i trimită lordului Brookings o telegramă în care îl întreba dacă fratele lui mai era în Paris și, dacă nu, unde era? În exact zece cuvinte.

Primise deja câteva răspunsuri la anunțurile prin care căutase o nouă secretară pentru Martin. Petrecu o mare parte din zi analizând ofertele și pregătind o listă detaliată de întrebări pentru interviurile individuale. Nu avea nici un plan pentru viitorul ei, dar nu-și putea continua viața până nu îl vedea pe Martin bine aranjat.

La mijlocul după-amiezii, niște voci înfuriate răsunară în hol. Majordomul lui Martin – Kenton –, poate cea mai calmă ființă de pe pământ, nu ridica niciodată vocea.

– Domnișoară Prendergast! Lady Blodgett năvăli în biblioteca lui Martin purtată de un val de indignare, iar Kenton veni în urma ei, jignit și vorbind incoerent. Numai o vorbă, te rog!

– Lady Blodgett! India îi aruncă o privire rapidă lui Martin, se ridicară amândoi în picioare și ea îi făcu semn lui Kenton să plece. Bună ziua.

– Nu e deloc o zi bună. De fapt, aș spune că e o zi îngrozitoare. O țintui pe India cu o privire dură. Și dumneata, domnișoară Prendergast, ești de vină.

– Eu? Ce am făcut mai exact? întrebă precaută India.

– Stați puțin, Lady Blodgett, începu Martin. Bătrâna doamnă îi aruncă o privire veninoasă, și bietul și dragul de el se pierdu cu firea. Ce ai făcut, India? întrebă el stins.

India clătină din cap.

– Habar nu am.

– Nepotul meu, scumpul și dragul de Derek, s-a întors la Londra azi-dimineață – inima Indiei tresări – numai ca să fie întâmpinat de autorități chiar în momentul în care a coborât din tren și târât la Newgate!

India rămase fără aer.

– Dumnezeule mare!

Lady Blodgett își încrucișă brațele peste piept.

– Nu fă pe nevinovata cu mine, domnișoară Prendergast. Cred cu fermitate că Derek nu e cu mult mai rău decât majoritatea tinerilor de vârsta și de condiția lui, însă îmi dau foarte bine seama că dumneata crezi că scumpul și dragul meu nepot e un ticălos lipsit de scrupule.

– Cu siguranță că nu! pufni India, apoi se opri. Ei bine, acum nu. Recunosc că așa credeam când ne-am întâlnit prima dată, dar acum... Respiră adânc. Acum cred că a luat-o pur și simplu pe o cale greșită, dar că e de fapt un om bun.

– Atunci de ce ai pus să fie arestat? Lady Blodgett clătină din cap, mustrător. Nu este deloc corect din partea dumitale, domnișoară Prendergast.

– Nu am pus să fie arestat. O indignare justificată îi coloră cuvintele. Plănuia să își ispășească fărădelegile, și asta e mai mult decât suficient. Nu vreau să îl văd în închisoare.

– Cineva vrea, spuse întunecată Lady Blodgett.

Martin își drese glasul.

– Cred că s-ar putea să fi fost, oh, o mică neînțelegere.

India înțelese imediat adevărul. Se holbă la Martin.

– Ce ai făcut?

– Nimic, într-adevăr. Se trase nervos de guler. Poate că i-am spus în trecere inspectorului Cooper că am auzit cu urechile mele mărturisirea domnului Saunders, și că aș fi pregătit să depun mărturie în acest sens, dacă era necesar.

– Aha! Lady Blodgett se uită urât la el.

– Și s-ar mai putea – Martin se dădu înapoi – să-i fi sugerat că ar fi fost înțelept să supravegheze atent gările, fiindcă domnul Saunders s-ar fi putut întoarce oricând de la Paris.

Asta nu îi stătea deloc în fire lui Martin care, înainte de a se hotărî să o urmeze la Paris, fusese unul dintre oamenii cei mai puțin predispuși spre judecată și dezaprobare din lume. Nu ierta ilegalitățile, dar

era de obicei dispus să ofere oricui prezumția de nevinovăție. Ei i se păruse întotdeauna o atitudine exasperantă.

– Cum ai putut?

– Omul trebuia pedepsit pentru crimele lui, spuse el hotărât. A existat o perioadă în care erai de acord cu mine.

– Dumnezeule mare, Martin, viața nu e albă sau neagră, bună sau rea. Și oamenii, mai ales, nu sunt perfecți. Nici nu trebuie să ne așteptăm să fie.

– Tu te așteptai ca oamenii să fie perfecți!

– Da, ei bine... Ea ridică din umeri, neajutorată. M-am înșelat.

– Poate că tu te-ai înșelat, dar eu nu. Se îndreptă de spate. Am crezut că așa era cel mai bine.

Lady Blodgett îi aruncă o privire dezgustată.

– Vai de mine, ești un măgar pompos, nu?

– De fapt, nu e, spuse India. De obicei e chiar drăguț. Nu știu ce s-a întâmplat cu el.

– Tu te-ai schimbat, India, și eu, la fel. Ți-am spus că nu am de gând să renunț. Privirea lui o căută pe a ei. Credeam că, dacă el iese din viața noastră, tu nu ai mai ieși din viața mea.

– Oh, vai de mine, Martin, răspunse ea cu inima strânsă. Credeam că ai înțeles.

– Am înțeles, până la povestea aceea nenorocită cu Saunders și apoi am crezut – sau am sperat – că lucrurile vor putea fi din nou cum au fost dintotdeauna. Oftă. Dar nu se poate, nu?

– Mă tem că nu. India se întoarse spre Lady Blodgett. Trebuie să îl eliberăm pe Derek imediat. Orice ar fi făcut, e dispus să îndrepte totul și să-și răscumpere purtările inechitabile.

Bătrâna doamnă se holbă la ea.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre faptul că Derek se folosește de Societatea Doamnelor Călătoare ca să jefuiască femeile credule de economiile lor. Tocmai ați spus că știați că e un netrebnic. India se încruntă. Despre ce vorbeați?

Lady Blodgett coborî vocea la o șoaptă confidențială.

– Am presupus că îl credeai netrebnic pentru că are o reputație clar colorată.

– Nu, clătină India din cap. Deși nici asta nu e în favoarea lui.

– Totuși, faptele rămân. Domnul Saunders trage pe sfoară femeile neajutorate care cedează atracției discutabile a călătoriilor. Martin se uită urât la Lady Blodgett.

– Cu siguranță că nu! Lady Blodgett își îndreptă umerii. Eu am făcut-o.

India se holbă la ea.

– Dumneavoastră?

– Nu singură, bineînțeles. Doamna Higginbotham și doamna Fitzhew-Wellmore au fost alături de mine mereu. Se opri. Vedeți, nu am considerat-o chiar o fraudă. Oh, eram conștiente că nu știam cum să planificăm sau să organizăm o călătorie, dar nimănui nu părea să-i pese. Nici una dintre doamnele înscrise nu s-au plâns de conferințele noastre sau de sfaturi, sau de lipsa călătoriilor reale, deși recunosc că se poate să nu fi menționat asta. Cu toate acestea, suntem un grup foarte sociabil, în definitiv. Păi, lucrurile mergeau destul de bine până când Derek ne-a privit activitățile într-un mod foarte diferit și draga de Lady Heloise s-a pierdut, bineînțeles.

– Derek m-a lăsat să cred că era opera lui, spuse încet India. Vă proteja pe dumneavoastră.

– Și nu a fost un gest nobil din partea lui? Lady Blodgett radia de-a binelea de mândrie. E într-adevăr un băiat foarte atent.

– Deci Derek nu a jefuit femeile de banii lor? În ultimele săptămâni se înșelase de multe ori, dar asta fusese cea mai mare greșeală a ei.

– Categoric nu.

Martin oftă resemnat.

– Poate că ar trebui să îl sun pe inspectorul Cooper și să aranjez eliberarea domnului Saunders.

– Vom merge toți, spuse India ferm. Singurul lucru pe care îl mai putea face era să joace un rol în eliberarea lui. În plus, probabil că ar fi fost mai dispus să îi accepte scuzele dacă îl ajuta să iasă din închisoare.

– Vei călători în trăsura mea, domnișoară Prendergast. Lady Blodgett porni spre ușă. Sir Martin, dumneata va trebui să iei o trăsură de piață.

– Dar...

Lady Blodgett îl privi printre gene.

– Da, bineînțeles, murmură Martin. Voi lua o trăsură de piață.

După câteva minute, erau pe drum. India de abia putea să stea pe scaun. Repeta și înlătura o duzină de moduri diferite de a spune ce trebuia spus. Poate că era cel mai bine să spună pur și simplu totul dintr-o suflare. Că se înșelase. Că îl nedreptățise foarte mult. Că îl iubea. Că se ruga ca și el s-o mai iubească.

Trăsura se opri și Lady Blodgett se întoarse spre ea.

– Înainte de a merge înăuntru, trebuie să mai clarific ceva.

– Foarte bine, spuse precaut India.

Bătrâna doamnă o studie cu atenție.

– Nutrești o anumită afecțiune față de nepotul meu, nu-i așa?

India încuviință.

– Să îndrăznesc să presupun că ești îndrăgostită de el?

– Mă tem că da.

– Excelent. Lady Blodgett strălucea. Atunci vom intra.

Coborâră din trăsură, și India își dădu seama că era o greșeală. Probabil că mintea bietei și scumpei Lady Blodgett nu mai era atât de limpede ca odinioară.

– Lady Blodgett. India o luă pe bătrâna doamnă de braț și o întoarse cu blândețe spre trăsură. Noi mergem la Newgate, nu la Clubul Exploratorilor.

– Probabil că nu ai înțeles bine, domnișoară Prendergast. Lady Blodgett se scutură de mâna Indiei, o prinse de cot cu o mână șocant de fermă și o împinse spre ușă. Effie ține astăzi o conferință despre pericolul de a-ți pierde bagajele.

– Nimeni nu înțelege mai bine decât mine importanța acestui subiect, dar trebuie să aranjăm ca Derek să fie eliberat.

– Oh, nu e în închisoare.

– Dar ați spus...

– Cred că am spus că a fost dus la Newgate. Nu am spus că a rămas acolo.

– Dar l-ați trimis pe Sir Martin...

– Când ești bătrână și slabă faci unele greșeli, dragă, spuse ea înțepată.

India se holbă la ea. Nu era nimic slab în Lady Blodgett.

Bătrâna doamnă intră prima în clădire.

– De fapt, Derek și-a petrecut o mare parte din zi cu detaliile finale ale unei tranzacții.

Intrară în sala de conferințe a Societății Doamnelor Călătoare.

– Atunci unde e?

– Șșșt! Lady Blodgett arătă spre podium. Doamna Higginbotham începuse deja să vorbească. Era flancată de două forme rectangulare mari, acoperite cu pânză. Doamna Fitzhew-Wellmore stătea pe un scaun, în spatele ei. Camera era impresionant de plină. Lady Blodgett se aplecă mai aproape de India și îi șopti:

– Acolo pare să fie un scaun liber. De ce nu te duci să aștepți acolo, iar eu o să urc pe podium, lângă Effie și Poppy?

India nu putea să contrazică o doamnă bătrână, într-o cameră plină de doamne bătrâne care ascultau ce era de făcut ca să nu-și piardă bagajele. Pentru moment, era mult prea neliniștită ca să stea jos și ar fi preferat să rămână în picioare în spate. În plus, trebuia să îl vadă pe Derek, și era evident că nu avea să mai capete alte informații de la Lady Blodgett înainte ca doamna Higginbotham să termine.

– Aici avem un geamantan corect etichetat. Doamna Higginbotham trase pânza de pe forma din dreapta ei și descoperi un cufăr nou, acoperit cu pânză, cu stinghii de lemn, legat în piele și garnisit cu alamă. Acesta a sosit chiar azi de la Paris.

– Cu noile tale haine înăuntru, spuse o voce calmă lângă ea. Mama ți le-a trimis.

– Derek! Pulsul ei o luă razna.

– Liniște. Vocea lui era șoptită. Mătușii Guinevere nu îi plac întreruperile în timpul conferințelor.

– Da, bineînțeles, dar avem mult de vorbit. Era tot ce putea face ca să nu îl cuprindă în brațe.

– Șșșt! El arătă spre podium. Părea să se stăpânească fără nici o greutate. Inima ei se strânse.

– Și aici avem un exemplu nefericit despre ce se întâmplă atunci când bagajul nu are adresa corectă. Doamna Higginbotham aruncă audienței o privire mustrătoare, de parcă toată lumea era complice la proasta etichetare a bagajului. Trebuia să ajungă la Paris... Trase pânza de pe cea de-a doua formă acoperită.

India rămase fără aer.

– Acela e cufărul meu!

– Și a ajuns în schimb la Praga.

India se holbă la ea.

– Praga?

– Lucrurile astea se întâmplă, știi. Derek ridică din umeri. Praga, Paris, e ușor să greșești.

– Nu, nu e. India clătină din cap. Praga și Paris nu seamănă deloc, în afara faptului că încep cu litera *P*. Îl privi printre gene. *Tu* ai completat etichetele bagajelor înainte de a pleca din Londra.

– Chiar așa? El zâmbi într-un mod mult prea inocent. Chiar nu-mi amintesc. Și nu mai contează, din moment ce ți-ai recuperat cufărul.

– Derek...

– Domnule Saunders. Vocea doamnei Higginbotham răsună de pe podium. Pot să vă sugerez să discutați în altă cameră, pentru ca toată lumea să poată fi atentă la subiectul de azi al bagajelor pierdute, și nu să ciulească urechea ca să audă ce ai de spus dumneata și ce îți răspunde domnișoara Prendergast? Deși sunt sigură că e fascinant.

– Chiar așa, doamnă Higginbotham, e fascinant. Scuzele mele! Derek se înclină în fața restului grupului. Doamnelor.

O prinse pe India de mână și o târî pur și simplu afară. După ce închise ușile, se întoarse spre ea.

– Derek, eu...

El o luă în brațe și își apăsă buzele peste buzele ei, furându-i răsuflarea și pârjolindu-i inima. În cele din urmă, ridică fruntea și îi rânji.

– Bună ziua, domnișoară Prendergast!

– Domnule Saunders. Ea ridică privirea spre el. Ce avea bărbatul acesta, de o lăsa mereu fără cuvinte? Arăți... bine.

El râse.

– Nu e rău pentru un om recent eliberat din închisoare.

Ea se dădu înapoi.

– Îmi pare rău de asta. Sir Martin a crezut...

Sprâncenele lui Derek se ridicară.

– A fost opera lui?

– Mă tem că da.

– Nu a ta?

– Nu. Ea oftă. Chiar și înainte de a afla adevărul despre Societatea Doamnelor Călătoare și despre mătușa ta și prietenele ei, nu voiam să fii întemnițat.

– Prefer să stau departe de închisoare.

– Și să o ții și pe Lady Blodgett și pe celelalte doamne departe de închisoare.

El încuviință.

– Am aranjat ca societatea să fie complet cinstită pe viitor.

– Oh?

– Lordul Westvale are numeroase afaceri personale și este asociat la altele. Una dintre ele e cea a unui antreprenor de călătorii, care crede că ideea unei societăți și a unei agenții de călătorie pentru femei e grozavă. Cumpără activul societății – în cea mai mare parte lista membrilor și numele ei – împreună cu serviciile mătușii Guinevere și ale prietenelor ei. Vor primi o sumă frumoasă la început și un salariu trimestrial pentru serviciile lor în continuare. De asemenea,

vor rămâne fața publică a societății, și vor continua să își ofere conferințele și sfaturile atât cât doresc s-o facă. Însă nu vor mai organiza nici o călătorie. Niciodată.

Ea râse.

– O soluție grozavă.

El rânji.

– Așa mă gândeam și eu.

Ea îl studie cu atenție.

– Înseamnă că nu te-am reformat, nu-i așa?

– Mă tem că nu.

– Pentru că nu era nimic de reformat.

– Nu în ceea ce privește Societatea Doamnelor Călătoare. El chicoti. Îmi pare rău că ești dezamăgită, dar cred că am multe obiceiuri păcătoase asupra cărora poți să te concentrezi.

– Intenționezi deci să-ți continui obiceiurile păcătoase?

– Categoric. Își frecă nasul de gâtul ei. Pentru că reformarea mea te va ține foarte ocupată.

– Bun. Ea se înfioră sub atingerea lui și își învinse dorința de a se topi la picioarele lui, ca o budincă. Oh, cât despre declarația că nu sunt genul de femeie cu care să te căsătorești...

– Ai greșit.

Ea se încruntă.

– Îmi voi petrece restul vieții greșind în toate?

– Sper că da. Rânji, cu fața lipită de gâtul ei. Gândește-te cât de bine ne vom distra.

Un sentiment foarte chinuitor de așteptare o cuprinse, când se gândi la înțelesul exact al cuvântului distracție. Un sentiment care putea fi pus, evident, pe seama mângâierii buzelor lui, care era într-adevăr minunată. Încercă să ascundă faptul că i se tăiase respirația și nu reuși.

– Acum înțeleg de ce erau prostești toate motivele acelea pentru care nu ne puteam căsători. Prin urmare, acum sunt dispusă să mă căsătoresc cu tine.

El ridică fruntea și se uită fix la ea.

– Nu cred că ți-am cerut-o.

– Sunt foarte conștientă de asta, pufni ea. E foarte enervant. Deși ți-ai arătat intențiile destul de limpede.

– Totuși... El clătină din cap cu regret. Nu cred că un bărbat poate fi tras la răspundere pentru declarațiile pe care le face atunci când nu e complet îmbrăcat.

– Foarte bine atunci. Ea ridică din umeri. Nu te căsători cu mine.

Fruntea lui se încruntă.

– Ai de gând să-mi faci asta tot restul vieții?

– Ce să-ți fac?

– Să mă scoți din minți cu totul.

Ea își înăbuși un hohot de râs.

– Sper că da, Derek. Își strecură brațele în jurul gâtului lui și îl trase lângă ea. Ceea ce găsise – ceea ce găsiseră – nu era cu siguranță logic sau practic, sau rațional. Nu credea că iubirea putea fi vreodată eficientă sau organizată. Ciudat că nici una dintre aceste calități nu conta deloc în comparație cu bucuria pură de a fi în brațele lui. Sau de a-l avea în viața ei. Netrebnicul nepăsător și fata bătrână rațională.

Pentru acum și pentru tot restul vieții lor.

Nu avea absolut nici un sens.

Ușa sălii de conferințe se închise încet.

– Crezi că ne-au văzut? Privirea lui Poppy trecu de la o prietenă la alta.

– Oh, mă îndoiesc. Guinevere înlătură întrebarea cu un gest. Oricum, cred că nu le-ar fi păsat. Și am deschis doar puțin ușa. Așa că a trebuit să ne înghesuim ca să prindem ceva.

– Poppy nu ar fi lăsat pe nimeni să mai vadă ceva. Effie se încruntă la ea.

– De fapt, nici nu erau multe de văzut, murmură Poppy. Dar a fost încântător.

– Și nici noi nu am vrut să deranjăm, spuse Gwen ferm. Am vrut pur și simplu să ne confirmăm bănuielile, și acum am făcut-o.

– E perfect, oftă Poppy, și un zâmbet nostalgic îi ridică colțurile buzelor. Pur și simplu perfect.

– Altă călătorie de succes terminată, încuviință Gwen cu satisfacție. Datorită nouă.

Effie se încruntă.

– Noi nu am făcut nimic.

– Am putea spune că, dacă nu am fi pus bazele Societății Doamnelor Călătoare, spuse încet Poppy, Derek nu ar fi trebuit să încerce să o găsească pe Lady Heloise, și India nu ar fi insistat să îl însoțească.

– Nu știm exact ce s-a întâmplat la Paris. Nu au găsit-o pe Lady Heloise, la urma urmei. Effie se opri. Dar se pare că a ieșit bine.

– Draga mea prietenă, știi la fel de bine ca mine că sfârșitul unui drum nu e niciodată la fel de important; importantă e călătoria

până acolo. Nu comoara e importantă; căutarea ei este. Și fiindcă datorită nouă a început nepotul meu călătoria, împreună cu domnișoara Prendergast, putem să ne însușim în mod legitim rezultatul.

– Cu siguranță că ne-am fi însușit vina, dacă nu ar fi mers bine, se cutremură Effie.

– Exact, încuviință cu satisfacție Gwen. Cred că putem considera Societatea Doamnelor Călătoare o întreprindere de succes.

– Nu-mi aduc aminte să mă fi distrat atât de bine de ani în șir, spuse Effie cu un zâmbet gânditor. Nu mă așteptam deloc.

– Nici eu, rânji Poppy. Și trebuie să spun că mă simt mai tânără.

– Un beneficiu în plus, râse Gwen. Și cine știe unde poate duce următorul drum. Le zâmbi afectuos femeilor dragi care fuseseră alături de ea o mare parte din drumul prin viață și aveau să îi rămână alături până la ultima suflare.

– Și știu că eu, una, de-abia aștept.